CATHERINE RYAN HYDE

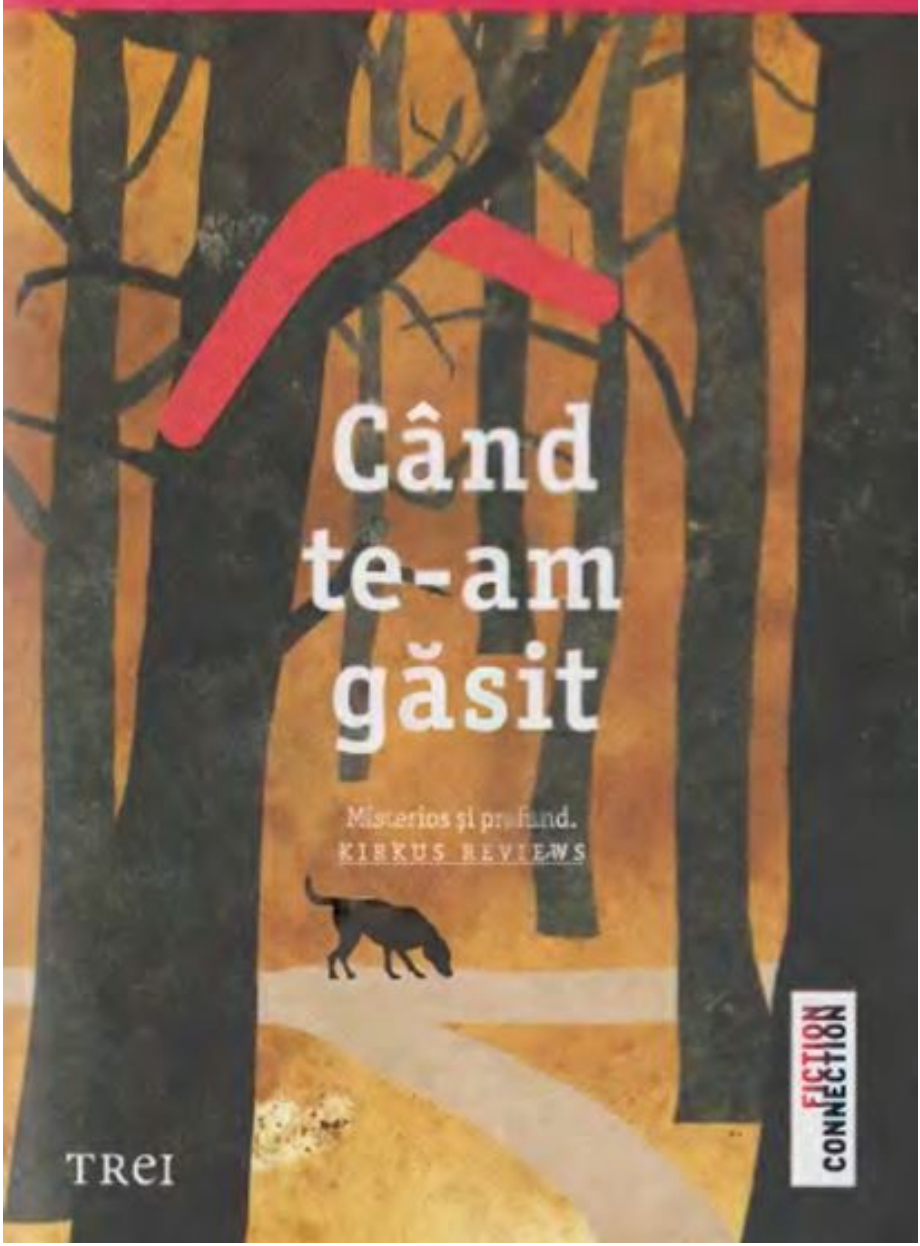

Când te-am găsit

Misterios și profund.
KIRKUS REVIEWS

CONNECTION FICTION

TREI

CATHERINE RYAN HYDE

CÂND TE-AM GĂSIT

Traducere din limba engleză de Mihaela Ionescu
Titlul original: *When I Found You*, 2013

Editura Trei, 2019

Versiune ebook: v1.0, iunie 2021

Pentru Harvey

Partea întâi
Nathan McCann

Ziua în care te-a găsit în pădure

2 octombrie 1960

Cu mai bine de două ore înainte să se crape de ziuă, Nathan McCann stătea în bucătăria sa întunecată. Aprinse lumina, sperând cumva că avea să găsească mașina de cafea gata pregătită, cu apa și boabele de cafea puse deja, așteptând doar să fie băgată în priză și să elibereze lichidul trecut prin filtru. În loc de asta, văzu suportul pentru filtre așezat gol în scurgătorul de vase, părând abandonat și lipsit de substanță.

Nici el nu era prea convins de ce spera de fiecare dată ca lucrurile să stea altfel. Trecuseră ani buni de când Flora nu se mai ocupa de cafea, dimineața devreme. Decenii de când nu se mai sculase cu noaptea-n cap, odată cu el, ca să-i pregătească ochiuri, suc de portocale și pâine prăjită.

Încetișor, ca să n-o trezească, scoase o cutie de fulgi de ovăz din dulap, apoi, așezat în dreptul curentului de aer rece al frigiderului, își turnă lapte degresat într-un castron din plastic galben.

Nu e nevoie să fii atât de silențios, își spuse el în gând. Flora era în dormitorul ei, în capătul îndepărtat al holului, cu ușa închisă la cameră. Dar el *chiar era* silențios, dintotdeauna fusese așa, în astfel de situații, și era puțin probabil să-și mai schimbe obiceiurile acum.

Ședea la masa răcoroasă din plastic laminat ca să-și mănânce cerealele, când o auzi pe Sadie, cățelușa sa retriever cu blana ondulată, trează și gata de plecare, bucuroasă la vederea unei lumini aprinse în casă, înainte de răsăritul soarelui. Asculta sunetul ritmic făcut de pereții cu zăbrele ai cuștii de fiecare dată când Sadie sărea și lovea cu lăbuțele din față. Născută și crescută pentru dimineți exact ca aceea, cățeaua mirosea o partidă bună de vânătoare de rațe de la primele semne vizuale și auditive care indicau așa ceva.

Își dorise adesea s-o poată aduce cu el în casă pe Sadie, cea care îi dăruia, cu atâta bucurie, timpul și atenția ei. Dar Flora

nici nu voia s-audă de așa ceva.

*

Nathan stătea în întunericul rece de toamnă, de la îngemănarea zorilor, cu pușca pe umăr.

Insistase ca Sadie să-l asculte.

O strigă din nou, supărat din cauză că ea îl obligase să spargă liniștea dimineții, motivul însuși pentru care se afla acolo. În cei șase ani de când avea câinele, nu refuzase niciodată să vină la el când fusese chemată.

Amintindu-și de asta, îndreptă fasciculul lanternei spre ea. În fracțiunea de secundă ce trecu până când cățeaua miji ochii și își feri botul de lumină, el zări ceva, o privire care avea nevoie de o explicație suplimentară. În felul acela legat de instinct, prin care un om își cunoaște câinele și câinele își știe stăpânul, Sadie fu în stare să-i comunice ceva. Nu-l sfida, ci îi cerea mai degrabă să ia în considerare pentru o clipă decizia ei.

— Trebuie să vii, părea să spună expresia ei. Trebuie!

Pentru prima dată în cei șase ani de când o avea, Nathan ascultă acum de Sadie. El fu cel care veni la chemarea ei.

Stătea sub un copac, săpând. Dar nu o făcea în felul acela frenetic în care sapă câinii, cu ambele labe din față scormonind în același ritm. În schimb, dădea cu blândețe frunzele la o parte, folosindu-se de bot și, din când în când, de una din labele din față.

Nu putea să vadă de ea, așa că o dădu din calea lui, trăgând-o de zgardă.

— Bine, fetițo. Am venit. Arată-mi ce-ai găsit.

Lumină maldărul de frunze uscate. Abia deslușindu-se din grămadă, se vedea ceea ce, oricât de incredibil ar fi putut să pară, era fără doar și poate un picioruș.

— Dumnezeule, spuse Nathan și puse lanterna deoparte.

Căută dintr-odată prin grămadă cu mâinile lui înmănușate, ridică copilul la piept și îi suflă frunzele de pe față. Era înfășurat într-un pulover – o mărime pentru adulți – și avea pe cap o căciuliță tricotată multicoloră, care i se potrivea la fix. Nu părea

să aibă mai mult de o zi sau două.

Simți că ar fi putut să afle mai multe dacă ar fi ținut în același timp și copilul, și lanterna.

Își trase cu dinții o mănușă de pe mână și atinse pielea feței bebelușului cu degetele. O simți rece.

— Ce fel de om ar face una ca asta? spuse încet și se uită în sus pe cer, de parcă Dumnezeu ar fi fost de îndată prezent să răspundă la o astfel de întrebare.

Cerul se luminase vag. Zorile încă nu luaseră în stăpânire creasta dealului, dar se ghiceau undeva acolo, sub linia orizontului, anunțând informal că aveau de gând să se instaleze și să rămână.

Așeză copilul cu grijă pe patul de frunze și se uită mai îndeaproape la el cu lanterna. Nou-născutul mișcă buzele, un gest de gură uscată, de parcă ar fi molfăit ceva sau măcar și-ar fi dorit s-o facă.

— Doamne, Dumnezeule! spuse Nathan din nou.

Până în clipa aceea nici nu-i trecuse prin cap că bebelușul ar mai fi putut fi în viață.

Își lăsă pușca în frunziș, pentru că avea nevoie de ambele brațe ca să proptească bine trupușorul copilului de al lui, ținându-i bine capul sprijinit de pieptul său. Și, împreună cu Sadie, se grăbiră spre mașina lui break.

În urma lor, zorii zilei se iviră de dincolo de lac. Rațele își luară zborul libere și fără să le deranjeze careva. Uitate.

*

La spital, două angajate de la camera de gardă intrară parcă într-o stare febrilă, făcând mișcări rapide și aproape spasmodice când văzură ce ținea Nathan în brațe. Așezară copilul pe o targă, ca pe o așchie în mijlocul unui ocean, și desfăcură puloverul în care era înfășurat. Nathan văzu că era băiat. Un băiețel care mai avea încă urmele cordonului ombilical, ca pe o emblemă a inocenței.

În timp ce asistentele alergau împingând din lateral targa, un doctor îi ajunse din urmă și smulse căciulița copilului de pe cap.

Căzu pe podeaua acoperită cu linoleum, fără s-o mai bage cineva în seamă. Nathan o luă de pe jos și o puse bine într-unul dintre buzunarele cu fermoar ale jachetei sale de vânătoare. Era așa de mică, nici măcar nu putea să-i acopere palma lui Nathan.

Se așeză cât de aproape simți că avea voie de ușa camerei de examinări.

Îl auzi pe doctor spunând:

— Bine că-l arunci în pădure într-o noapte de octombrie, dar îi pui totuși un pulover călduros și o căciuliță tricotată ca să-i țină de cald. Ăsta, da, exemplu de nehotărâre.

*

Nathan se duse la capătul holului și-și luă o cafea de la o mașină automată. Era fierbinte, ce-i drept, dar cam asta era tot ce puteai spune despre băutura aceea.

Rămase câteva minute bune în fața aparatului, uitându-se fix prin vitrina sa metalică, de parcă ar fi privit la televizor sau printr-o fereastră. Sau într-o oglindă. Pentru că, într-adevăr, putea să vadă o reflexie vagă, ușor distorsionată a figurii sale acolo.

Nathan nu era genul de bărbat care să piardă prea mult timp uitându-se la el însuși în oglindă. Bărbieritul era una, dar să stea să se uite pur și simplu în ochii lui nu era ceva care să-i pice prea bine, la fel cum era reticent și când venea vorba să se uite în ochii altcuiva. Dar imaginea aceea era îndeajuns de neclară cât să nu-i provoace vreo neplăcere sau să-l facă să se simtă jenat.

Așa că rămase acolo preț de o clipă, sorbind din cafeaua aceea îngrozitoare, dându-și voie să se lase copleșit de propriile sentimente. Simțind, într-un mod pe care nu l-ar fi putut explica, că acolo se întrupa un fel de poveste, a cărei importanță nu putea fi încă pe deplin înțeleasă.

Ceva fusese pus în mișcare, își îngădui el să creadă, ceva ce nu ar fi putut și poate că nici nu ar fi trebuit vreodată întors din drum.

Când termină cafeaua, își clăti paharul la țâșnitoare și îl

umplu din nou cu apă proaspătă.

Se întoarse la mașină să-i dea și lui Sadie să bea.

*

Douăzeci sau treizeci de minute mai târziu, doctorul ieși din camera de gardă.

— Domnule doctor, îl strigă Nathan și alergă spre el pe hol.

Doctorul avea o privire goală, ca și cum nu-și putea aduce aminte unde îl mai văzuse pe Nathan.

— Eu sunt cel care a găsit bebelușul în pădure.

— A, da, spuse doctorul. Așa e. Mai puteți aștepta câteva minute? Poliția o să vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră. Dacă trebuie să plecați, vă rog să lăsați numărul de telefon la recepție. Sunt sigur că înțelegeți. O să aibă nevoie de toate detaliile pe care le pot obține. Ca să încerce să afle cine a făcut așa ceva.

— Cum e băiatul?

— În ce stare e? E într-o stare proastă. O să trăiască? Poate. Nu promit nimic, dar e un luptător. Câteodată la vârsta lor sunt mult mai puternici decât ne-am putea imagina.

— Vreau să-l înfiez pe copilul ăsta, spuse Nathan și se simți el însuși chiar un pic mai mult decât uimit auzindu-se rostind cuvintele.

Mai întâi de toate, nici el nu știa cu adevărat dacă așa stăteau lucrurile. Cel puțin, nu puse în cuvinte. Nu într-un fel identificabil. Era ca și cum, dintr-o suflare, i-ar fi spus și doctorului, și sie însuși. Și-apoi, era ceva neobișnuit pentru el să-și împărtășească gândurile cu ușurință, mai ales dacă nu avusese destul timp să le rumege pe îndelete, să se deprindă cu ele.

Părea să fie o dimineață de nesfârșite premiere.

— Dacă supraviețuiește, vreți să spuneți.

— Da, răspunse Nathan, alertat deja de gravitatea avertismentului. Dacă supraviețuiește.

— Regret, spuse doctorul, partea cu adopția nu ține de mine.

*

Le povesti tărășenia, cu cele mai sincere detalii, celor doi polițiști care veniseră să-i ia o declarație, atent să sublinieze că adevăratul erou al întâmplării se afla pe bancheta din spate a mașinii sale.

— Bebelușul ar fi mort dacă n-ați fi fost dumneavoastră, spuse cel mai vocal dintre polițiști.

Era un bărbat înalt, lat în umeri, genul care părea să se bizuie în viață mai mult pe forța mușchilor săi, decât pe agerimea minții. În mod normal, Nathan ar fi fost intimidat de un astfel de bărbat, care i-ar fi repugnat, fie el polițist sau nu. Așa că se simți cuprins de un set întreg de emoții ciudate și contradictorii atunci când polițistul îi vorbi ca unui erou.

— Și Sadie, spuse Nathan. Câinele meu. E un retriever cu blana ondulată. Un animal remarcabil.

— Corect. Uitați, știm că aveți alte treburi de făcut, dar am avea nevoie să ne arătați locul exact al faptei.

— Nicio problemă, spuse Nathan, oricum mă întorceam acum acolo ca să-mi recuperez pușca.

Porniră toți trei spre parcarea spitalului.

— Vreau să-l înfiez pe băiatul ăsta, spuse Nathan, nu atât ca să rostească ce avea pe suflet, ci cu speranța că va fi, cumva, ghidat în direcția bună; avea un sentiment nefamiliar de panică, de parcă ceva stătea să-i scape printre degete, dacă nu s-ar fi grăbit să-l țintuiască.

— N-am putea să vă spunem nimic despre asta, îi răspunse polițistul.

Nathan își reținu cu înțelepciune impulsul de a-i corecta exprimarea.

*

N-ar fi găsit niciodată locul acela, dacă nu ar fi fost câinele lui, asta era clar. Acum își dădu seama că era posibil să nu-l mai găsească a doua oară fără Sadie. Nici de dragul puștii lui, nici ca să vină în ajutorul oamenilor legii.

La început, lăsă câinele în mașină, temându-se ca nu cumva să deranjeze în vreun fel locul faptei. Sau că polițiștii ar fi putut crede că ea va face una ca asta.

Nu-i trecu prin cap că nu va reuși să meargă direct acolo, la locul unei descoperiri atât de importante.

Timp de vreo douăzeci de minute se învârti în cerc, observând că fiecare copac semăna extrem de tare cu ceilalți. Ar fi trebuit să fiu mai atent, își spuse. Poate că nici dacă am spune că se dojenea de unul singur n-ar fi fost de-ajuns ca să descrie cu exactitate situația. Se mândrea cu orientarea lui de vânător. Dar rutina îi fusese dată peste cap mai devreme, în acea dimineață, și totul se schimbase. În clipa când își dădu seama de importanța observării și memorării împrejurimilor, fusese deja prins într-o stare de șoc în care nu mai era în stare să facă așa ceva.

Iar acum era neobișnuit de jenat de lucrul acesta.

Și, pe lângă faptul de a fi umilit de privirile celor doi polițiști care-l urmăreau cum se învârte năuc de colo-colo, își mai dădu seama și de faptul că primise de la bunicul lui acea pușcă – era de neînlocuit.

— Îmi pare rău, spuse el. Am fost atât de șocat de ce am găsit, încât am impresia că nu am mai luat în seamă ce era în jurul meu și pe unde mă aflam.

— Liniștiți-vă și căutați mai departe, spuse polițistul mai corpolent, cel care era mai vorbăreț.

— Poate dacă i-aș da drumul lui Sadie din mașină? Poate că ea s-ar duce direct la locul acela.

— În regulă, aduceți-o, spuse polițistul, de parcă Nathan ar fi trebuit să facă chestia asta ceva mai devreme.

Sadie se îndreptă glonț spre locul faptei.

Lui Nathan și celor doi polițiști le luă puțin până s-o ajungă din urmă. Și, în timpul acela, Nathan își făcu griji că ea ar fi putut deranja cumva zona. Că s-ar putea apuca din nou de săpat. Chiar dacă, își spuse el în gând, cățeaua săpase deja acolo. Dar tot se pregăti pentru ce era mai rău, dorindu-și ca ea să se comporte cât mai bine în fața polițiștilor.

Sadie nici nu săpase, nici nu deranjase în vreun alt fel

grămada de frunze. Stătea pur și simplu acolo, cu botul fremătând, de parcă pământul de sub labele ei ar fi ascuns o rezervă nesfârșită de nou-născuți. De parcă un altul tocmai era pe cale să apară iar.

Nathan o ajunse din urmă și o prinse de zgardă.

— Bravo, fetițo! spuse el și apoi își ridică prețioasa pușcă.

Se uită de jur-împrejur, memorând zona în care se afla. Căutând indicii care să diferențieze cumva copacul acela de alți copaci. Care să-i permită să găsească din nou locul. Ca și cum ai încuia ușa grajdului după ce calul a fost deja furat, îi șopti creierul lui. Era ceva ce obișnuia să spună bunicul lui.

Îi privi pe polițiști marcând zona cu bandă de protecție. Și se întrebă, cumva confuz, de ce făceau asta. Era doar o grămadă de frunze. Ce avea să le spună? Cum i-ar fi putut ajuta să găsească persoana care săvârșise un gest atât de groaznic. După câte își putea da seama Nathan, nu avea de zis mare lucru.

— De unde credeți că a găsit ea o căciuliță de mărimea capului unui nou-născut? întrebă Nathan, probabil doar ca să se simtă cumva conectat din nou cu momentul acela. La urma urmelor, bebelușul avea doar câteva ore de când se născuse, îmi închipui că nimeni nu a avut prea mult timp pentru cumpărături.

— Cred că trebuie s-o fi tricotat chiar ea, spuse polițistul mai tăcut. Nu sunt sigur, dar are mai multă logică așa.

Urmă un alt moment de tăcere.

— Dacă o găsesc, nu-i mai dau custodia copilului, nu-i așa?

Polițistul masiv, cel guraliv, părea să-l ignore intenționat.

— Cred că a demonstrat destul de clar că nu și-l dorește, spuse polițistul taciturn.

— Dacă se răzgândește, vreau să zic.

— Ei bine, n-are decât să se răzgândească. Dar o să fie la închisoare. Pentru o bună bucată de vreme.

Nathan se simți mai încrezător când auzi una ca asta.

— Poate că ar fi bine să sunați la departamentul pentru servicii sociale, spuse polițistul mai vorbăreț, intuind corect unde bătea Nathan cu toate întrebările lui. Acum, domnule McCann, dacă nu vă deranjează, de aici ne ocupăm noi.

Nathan se întoarse la mașină, de data asta încet. Ținând-o încă pe Sadie de zgardă. Și simțindu-se aproape un erou.

*

— Vreau să-l înfiez pe băiatul ăla, îi spuse Nathan soției lui, Flora, pe când luau un brunch târziu.

Stăteau la masa din bucătărie, iar Nathan își punea gem pe brioșa lui englezească. Îi plăcea mai mult untul, dar trebuia să aibă grijă de siluetă.

— Nu fi absurd, spuse Flora.

Stătea jos, cu o țigară între arătător și degetul mare, și citea ziarul. Avea vocea aspră a unei femei căreia îi cam plăcea băutura, ceea ce nu era cazul.

Nathan sorbea din cafea; era fierbinte și tare. Avu un sentiment de neîmplinire când își aduse aminte că nu aveau să mănânce rață friptă la cină.

— Și de ce ar fi absurd?

— Niciunul dintre noi doi nu se omoară după copii. Ne-am hotărât că nu vom avea. Și-apoi, suntem noi înșine niște copii.

— Ba nu, *tu* te-ai hotărât că nu vrei copii. Ai luat decizia asta pentru amândoi.

Pentru prima oară, Flora își ridică ochii de pe ziar. Îi aruncă o privire prin fumul de țigară.

— Credeam că ai spus că nu voiai să te legi la cap cu așa de mult în viață.

— Dar asta e ceva diferit. Acum e voia sorții.

Flora trase un fum, apoi își puse țigara înapoi în scrumieră și îi aruncă o privire scurtă.

— Nathan, începu ea.

Bărbatului i se păru că auzise în vocea ei o urmă de ironie. De condescendență, chiar.

— Te știu de douăzeci și nouă de ani și până acum nu ai mai spus despre nimic altceva că e din „voia sorții”.

— Poate că timp de douăzeci și nouă de ani nimic altceva nu a intrat în această categorie.

— De ce? întrebă ea cu aceeași asprime în privire.

— De ce, ce?

— Oare ce crezi? De ce ai vrea dintr-odată să adopți copilul unei persoane complet necunoscute? Nu are nicio logică.

Nathan dădu să răspundă ceva, dar apoi se opri. Pur și simplu nu-i poți spune persoanei care și-a împărțit viața cu tine că acum compania ei nu-ți mai este de-ajuns ca să te simți împlinit. Chiar dacă ar fi adevărat. Ar fi rănit-o în mod inutil și așa ceva nu ar fi adus nimic bun.

Avu o altă abordare.

— Așa am simțit. De când l-am găsit. Nu pot să-ți descriu. Dar e o emoție…

Femeia îl întrerupse abrupt.

— O emoție? Așa ceva nu te caracterizează.

— Este exact ceea ce spun și eu. Și acum, că simt lucrul ăsta, nu vreau să se piardă. Nu vreau să renunț din nou la asta. Să mă întorc la felul în care erau lucrurile pentru mine înainte.

Se opri, simțind că se apropia periculos de mult de cuvintele pe care hotărâse mai devreme că nu avea să le rostească.

Urmă o pauză apăsătoare.

După care Flora clătină din cap.

— Oricum, copilul sigur trebuie să aibă pe cineva. O mamă. Ar putea să-i găsească mama.

— Dacă o găsesc, spuse Nathan calm, o vor băga la închisoare.

— Și apoi, poate o să iasă la iveală altă rudă care să ceară bebelușul.

— Poate, spuse Nathan. Vom vedea. Doar că am impresia că atunci când un nou-născut este singur în pădure, la un pas de moarte… atunci copilul acela… după cum arată lucrurile… nu prea are pe nimeni.

— Cred că o să vedem, spuse Flora.

— Da, cred că o să vedem.

Tot restul zilei nu mai pomeniră nimic despre asta, chiar dacă Nathan era convins că simțea prezența subiectului în aer, și se gândi dacă nu cumva și Flora avea aceeași senzație. O privi întrebător de mai multe ori, dar ea nu păru să dea vreun semn că problema o frământa în egală măsură.

*

Nathan mâncă la cină o masă simplă, pui cu gălușe. O lăudă pe Flora pentru cum gătise; fusese o masă mai mult decât potrivită. De fapt, i-ar fi plăcut chiar mai mult, dacă n-ar fi avut sentimentul că anticipata rață friptă nu putea fi înlocuită nicicum. Pur și simplu nu era ceea ce se așteptase să primească.

După cină, Flora se retrase în camera ei. Avea acolo un televizor, singurul din casă. Nathan disprețuia de-a dreptul bâzâitul dialogului televizat, ca fundal al vieții sale.

Nu era ceva neobișnuit ca Flora să dispară imediat după cină, dar în acea seară Nathan fu parcă mai conștient ca niciodată de acest lucru.

Stătea pe patul lui situat vizavi de hol, cu ușa de la cameră deschisă. Ușa de la dormitorul ei era închisă și, din câte își putea da Nathan seama, televizorul încă nu fusese pornit. Probabil că se dezbrăca, pregătindu-se de culcare. Din când în când, putea să vadă, în crăpătura de sub ușă, umbra picioarelor ei. Una dintre scândurile pardoselii din camera Florei scârțâia de obicei, când călca, iar ea nu făcea niciun efort să încerce s-o evite, așa cum ar fi procedat Nathan.

Pentru prima dată în foarte mult timp – ani – Nathan se simți tentat să-i bată la ușă. S-o roage să petreacă puțin timp împreună. Ar fi putut sta de vorba, sau chiar ar fi putut să joace cărți. Dar înainte să se ridice să facă asta, își aminti de tonul ei distant de mai devreme. Nu, faptul că el se simțea gol pe dinăuntru, își dădu seama, nu însemna în niciun fel că Flora ar fi putut sau ar fi vrut să umple acel gol.

Se ridică din pat și se duse la telefonul din bucătărie. Sună la informații și ceru numărul spitalului. Formă și apoi îi răspunse ceva ce părea să fie centrala.

— Informații pacienți, vă rog, spuse el.

— Care este numele pacientului? îi răspunse o voce distantă de femeie.

Ceea ce-l dezarmă.

— Ei bine, nu are un nume, spuse Nathan. Aș fi vrut să aflu

care este starea nou-născutului pe care l-am găsit azi-dimineață în pădure. L-am adus la spitalul dumneavoastră. Cred că încă nu a primit nume, cel puțin pentru moment.

— Sunteți rudă?

— Sunt cel care l-a găsit în pădure. În cazul ăsta, ce rudă să fiu?

— Deci nu sunteți rudă de sânge?

— Nu, nu sunt.

— Atunci mă tem că nu vă pot da nicio informație.

— Înțeleg, spuse Nathan. Atunci, vă rog, puteți să-mi faceți legătură la Urgențe?

Se lăsă un moment de tăcere, urmat de ceva ce păru a fi un oftat.

— O clipă. Vă fac legătura.

Se auzi un clic și, dintr-odată, o voce masculină la telefon.

— Camera de gardă.

— O, da, îmi cer scuze că vă deranjez, spuse Nathan, întrebându-se cum de ajunsese să pornească așa, pe picior greșit. Sunt bărbatul care a adus la dumneavoastră bebelușul găsit dimineață în pădure. Speram să pot vorbi cu doctorul care…

— La telefon doctorul Battaglia, spuse vocea.

Nathan fu mai mult decât surprins. Se așteptase să poată lăsa un mesaj și apoi să fie sunat abia dimineață.

— Dumnezeule, dar știu că lucrați până la ore târzii, nu glumă.

— Ehe, replică doctorul, nici nu vă închipuiți.

— Am încercat să aflu cum se simte copilul, fără să vă deranjez pe dumneavoastră, spuse Nathan. Dar n-au vrut să-mi dea nicio informație. Au spus că nu sunt rudă de sânge.

— Da, așa fac de obicei. Nu se abat de la regulile lor. În ceea ce mă privește, cred că sunteți cel mai aproape de o rudă pentru micuț. Așa că o să vă spun. Încă rezistă. Sunați din nou dimineață și vorbiți cu doctorul Wilburn. O să-i spun eu c-o să sunați. Primele douăzeci și patru de ore sunt cruciale. Dacă puștiul e încă în viață mâine-dimineață… dar atenție, nimic nu este garantat sută la sută. În meseria mea nu există garanții. Dar

dacă încă e vioi mâine-dimineață, când o să sunați, atunci ăsta este un semn bun.

*

Nathan închise ușa de la camera lui și se întinse pe pat complet îmbrăcat. A doua zi avea o întâlnire programată dimineață, cu doamna MacElroy, rămasă de curând văduvă. Ca s-o ajute să pună la punct detaliile financiare ale noii ei existențe triste. Chestia asta îi cam încurca programul, dar imediat ce întâlnirea avea să se încheie, putea începe să dea telefoane. Să afle dacă fusese desemnat deja un asistent social pentru copil. Să știe cu cine era nevoie să vorbească și cum trebuia să procedeze mai departe.

Apoi se dojeni singur că se gândise la întâlnirea cu văduva MacElroy ca la un inconvenient. La urma urmelor, necazul ei era cu siguranță mai mare decât al lui. Nu era ceva caracteristic pentru el să se gândească atât de mult la nevoile sale sau să le pună deasupra celor avute de alții.

Va trebui să aibă grijă de asta.

Ascultă scârțâitul ocazional făcut de scândura din camera Florei și i se păru că suna cumva a singurătate. Sau poate că la mijloc era doar faptul că așa se simțea el.

Ziua în care te-a pierdut

3 octombrie 1960

A doua zi dimineață când s-a trezit el, Flora încă dormea, ceea ce însemna că nu avea să găsească cafea proaspăt făcută.

Fără să fie vreodată sigur despre cum aveau să stea lucrurile cu cafeaua, altfel decât că era treaba lui s-o bea, ezită dacă să se apuce sau nu s-o pregătească el însuși. Părea cumva mai bine să opteze pentru o cafea instant, chiar dacă știa că avea să fie îngrozitoare. Era cumva de preferat varianta asta, decât să se aștepte la o cafea bună, pentru ca mai apoi să fie dezamăgit de propria neputință în acest domeniu. Însă cafeaua instant s-a dovedit chiar și mai îngrozitoare decât își imaginase, pentru că nu a lăsat apa să fiarbă suficient.

A încercat să ia două-trei guri, s-a strâmbat și apoi a vărsat totul în chiuvetă. După care a sunat la spital și a vorbit cu doctorul Wilburn. Pe deplin pregătit pentru o potențială tragedie.

— A, da, a spus doctorul Wilburn. Așteptam să mă sunați. Ei bine, încă respiră. Și ăsta e un lucru bun. Problema este că nu prea ne place *felul* în care respiră. O să-i aspirăm plămânii ca să vedem dacă se îmbunătățesc lucrurile. E mult prea mic ca să supraviețuiască unei pneumonii. Dacă despre asta este vorba. Dar încă rezistă. Ce pot să zic? Deja e, practic, un miracol. Dar complicațiile sunt cu siguranță posibile și mă tem că au început să-și arate capetele lor urâte. Îmi pare rău că încă nu pot să spun că a ieșit la liman.

A urmat o pauză lungă, apoi un hohot puternic de râs.

— Ei bine, cel puțin *literal,* a scăpat de întuneric. Îmi pare rău. Probabil că nu vi se pare prea nostimă gluma mea.

— Mulțumesc, domnule doctor, spuse Nathan. Fără să încerce să-și trădeze gândurile în legătură cu subiectul.

Apoi a închis. Doamna MacElroy îi oferea de obicei o cafea și, când făcea chestia asta, era, de obicei, extraordinar de bună. Și-a dorit ca azi să fie una dintre ocaziile acelea.

*

— O, Nathan, exclamă ea, în clipa în care i-a deschis ușa.

De ceva timp, de când murise soțul ei, obișnuia să-i spună pe numele mic, iar el găsea acest lucru puțin iritant.

— Spune-mi! Tu ai fost?

— Poftim?

Femeia făcu doi pași în spate ca să-i permită să intre în casă. Lui Nathan i se părea că era o femeie frumoasă. Mai degrabă prestantă decât frumoasă în mod tradițional. Era cam de aceeași vârstă cu Nathan și avea gust în felul de a se îmbrăca și de a se comporta, iar el o admira pentru asta. Nu era o fandosită și nici nu se prefăcea că are jumătate din vârsta pe care o avea de fapt. Știa să se poarte.

Nathan intră în camera de zi.

— M-am gândit eu că tu trebuie să fi fost. A fost așa, un fel de intuiție, cred. Sigur că mi-ai spus că aveai de gând să te duci la vânătoare de rațe.

Nathan suferi pentru o clipă din cauza lipsei cafelei de dimineață. Absența limpezimii minții care deriva din asta nu-l ajuta, în mod cert, acum.

— De fapt, nu sunt prea convins că înțeleg la ce te referi, spuse el.

— Ei bine, la titlurile din ziarul de azi-dimineață, desigur. Știu că trebuie să le fi văzut. Toată lumea vorbește. Deja m-au sunat prietena mea, Elsie, și manichiurista, și abia s-a făcut nouă dimineața. Nu se întâmplă prea des chestii de genul ăsta pe-aici.

— Bănuiesc, spuse Nathan, că titlul la care te referi este cel despre bebelușul abandonat. Dacă așa e, da, despre mine este vorba.

— Oh, Nathan, pur și simplu am știut chestia asta.

Nathan simți un gol în stomac.

— Și ce altceva mai scrie în articol? Am plecat dimineață de acasă fără să fi apucat să-mi beau cafeaua ori să citesc ziarul.

— Ah, îl am pe-aici, pe undeva. Oare ce-am făcut cu el?

Începu să se agite. Sau, cel puțin, Nathan hotărî că agitație

era cuvântul care ar fi putut descrie acțiunile ei. Purta o rochie tip cămașă, albastru-închis, lungă până la jumătatea pulpelor, și avea o curea împletită, din piele, foarte frumoasă. De parcă s-ar fi pregătit să plece să lucreze la departamentul de relații cu publicul într-o firmă de top, în loc să primească vizita contabilului. Părul ei des era prins într-un coc lejer.

Nathan s-a așezat pe canapea, dorindu-și ca ea să fi prins aluzia despre cafea. Și ar mai fi vrut totodată ca și senzația din stomacul lui să dispară.

— Și scria ceva în ziar și despre custodia copilului? Adică, spuneau cine o să primească custodia? Vreau să zic, în cazul în care copilul are familie? Dacă mama nu o să fie găsită niciodată?

Femeia se grăbise în bucătărie, dar acum scosese capul pe ușă.

— Oh, dar *a fost* găsită. Credeam că știi. Of, îmi aduc aminte că am luat ziarul și l-am pus lângă telefon când m-a sunat Elsie. Dar nu-l mai văd… ah, uite, aici e.

Veni în grabă din nou în camera de zi, întinzând în direcția lui o parte din ziarul de dimineață, împăturit. Nathan luă ziarul și își căută în buzunarul interior de la haină ochelarii de citit. Își dădu seama că îi tremura ușor mâna. Trecu peste rânduri cât de repede putu, în căutarea informației celei mai relevante. Partea aceea care i-ar fi putut liniști agitația din stomac. Sau nu.

Mama bebelușului, în vârstă de optsprezece ani, o oarecare domnișoară Lenora Bates, fusese localizată. O mare parte din articol se referea la asta. Încercase să treacă de granița statului împreună cu iubitul ei, Richard A. Ford, presupusul tată al copilului, dar în loc de asta ajunsese la camera de gardă, cu o hemoragie puternică. Ea și Ford erau arestați amândoi, chiar dacă nu fuseseră aduși încă în fața instanței, și o anchetă era în desfășurare la biroul procurorului, pentru a stabili exact ce acuzații aveau să li se aducă. Ar fi putut să fie vătămare din culpă sau comportament iresponsabil în legătură cu viața unei alte ființe. Putea fi acuzată chiar și de tentativă de infanticid sau de complicitate la comiterea unui infanticid.

Articolul mai spunea, de asemenea, că, în cazul și la momentul în care avea să se refacă suficient încât să poată

părăsi spitalul, bebelușul avea să fie plasat în grija bunicii sale, doamna Ertha Bates, mama tinerei cu probleme.

Veștile aterizară cumva în locul acela strâns ghem din stomacul lui Nathan și nu dădură peste nimic. O senzație asemănătoare cu aceea când lași să cadă un obiect greu într-un puț fără fund și aștepți să scoată un sunet. Veștile nu avură niciun ecou. Sentimentul de trezire la viață care se deșteptase în Nathan cu doar douăzeci și patru de ore mai înainte, în fața automatului de cafea de la spital, adormise la loc. Și atât.

Într-un fel, era confortabil să aibă din nou acest sentiment de neant.

Se uită iar peste articol.

Concluzia era că bebelușul fusese găsit în pădure de către un bărbat aflat la vânătoare de rațe, care plecase să-și caute câinele.

Nathan împături ziarul, îl puse pe măsuța de lângă canapea și apoi rămase așezat o clipă, digerând noile informații.

Îi trecu prin cap să-și aprindă o țigară. Pe măsuța de cafea era un pachet deja început. Dar se chinuise atâta să se lase, cu câțiva ani în urmă, și nu avea deloc chef să mai treacă încă o dată prin toată povestea asta. Așa că își alungă pofta.

Doamna MacElroy vorbi dintr-odată, luându-l cumva prin surprindere.

— Dar de ce în pădure? De ce nu la un spital sau la un orfelinat?

— Nu-mi dau seama, a spus Nathan.

Își puse în minte să descopere cât de greu putea fi să dea peste această doamnă Ertha Bates.

— Ei, în mod cert chestia asta te-a făcut să fii marele erou.

— Oh, n-aș spune una ca asta.

— Dar copilul ăla ar fi fost mort acum dacă nu existai dumneata.

— Probabil că așa ar fi stat lucrurile.

— Ar fi trebuit să-ți amintească și ție numele.

— A, nu, e o prostie, nu contează.

— Ba da. E o chestie foarte importantă ceea ce-ai făcut. Ar fi trebuit să ți se recunoască meritele.

— Nu e nevoie de așa ceva. Cred că oricine ar fi făcut același

lucru.

— Mă tot gândesc la fiul meu, atunci când l-am născut. Cum ar fi fost să-l las să se descurce de unul singur în pădurea întunecată. Îmi îngheață sângele în vene când îmi trece asta prin cap.

— Nici eu nu-mi dau seama cum ar putea cineva să facă așa ceva, spuse Nathan.

Conversația îi părea cumva distantă, ca și cum s-ar fi desfășurat departe de el, tot așa cum se aud vocile dintr-o încăpere alăturată, după ce ai ațipit.

— Pot să te servesc cu o cafea înainte să ne apucăm de treabă? întreabă femeia.

— O, da, spuse Nathan. Mulțumesc, o cafea ar fi grozavă.

*

Când Nathan ajunse acasă, Flora stătea la masa din bucătărie, fumând o țigară și mâncând trei ouă prăjite, chiar dacă era târziu pentru micul dejun. Era aproape ora 11:00. Articolul stătea împăturit lângă farfuria ei.

— Te rog să n-o spui, zise Nathan.

— Ți-am zis că e posibil ca băiatul acela să aibă o familie.

— Te-am rugat să n-o spui.

— Oh, la asta te-ai referit să nu spun? De unde era să știu? Nu pot să citesc gândurile.

Nathan ieși din bucătărie. Se așeză lângă telefonul din camera de zi și luă cartea de telefon cu numerele din zonă. Era primul și cel mai la îndemână pas ca să-și dea seama cât de greu ar fi fost s-o localizeze pe doamna Ertha Bates.

După cum s-a dovedit, nu îi fu greu deloc s-o găsească. Își notă adresa ei în agendă. Ridică privirea și văzu că Flora îl urmărea din ușa bucătăriei. Își puse repede agenda înapoi în buzunar.

— Ce pui la cale? îl întrebă ea.

— Nimic, spuse el. Trebuia doar să caut o adresă. Îmi trebuia o adresă din cartea de telefoane. Atâta tot.

Apoi, Flora dispăru din nou, iar el rămase pe loc, pierdut în

gânduri. Oare astăzi? se întrebă el. Nu, nu astăzi. Nu în următoarele câteva zile. Nu-i trecea prin cap să vorbească despre situația asta cu doamna Bates, cel puțin nu până când nu aveau să fie siguri că va supraviețui copilul.

*

Amestecă masa de prânz a lui Sadie – mâncare la conservă și hrană uscată pentru câini, împreună cu puțină fiertură, și îi duse totul la cușca din curte. Rămase acolo, privind-o în timp ce mânca. Aplecându-se peste împrejmuire și vorbind cu ea.

— Ei bine, cred că astea au fost cele cinci minute de faimă ale noastre, nu-i așa, fetițo?

Îi plăcea să audă zgomotul familiar produs de plescăitul ei intenționat în timp ce mesteca.

— Eleanor MacElroy crede că ar fi trebuit să-mi pomenească și mie numele în ziar. Crede că am realizat un lucru mare. Dar tot ce-am făcut a fost să privesc acolo unde te uitai tu. Și pun pariu pe oricât că, și dacă mi-ar fi pomenit mie numele, de al tău tot nu ar fi zis nimic. Doar că ție nu ți-ar fi păsat de asta, nu-i așa? Pe tine te interesează probabil chiar mai puțin decât pe mine să ți se recunoască meritele.

Sadie se uită scurt la el, între două îmbucături.

— Cui i-ar fi trecut prin cap că bebelușul acela avea o bunică dispusă să aibă grijă de el? Dacă așa stăteau lucrurile, de ce nu l-o fi abandonat fata aia lângă casa bunicii lui?

Cățeaua își mestecă ultimele boabe și linse castronul cu limba ei lată. Apoi, se uită gânditoare la el, cu capul plecat într-o parte.

— Ah, deci nici tu nu înțelegi chestia asta, nu-i așa? întrebă Nathan, chiar dacă știa că de fapt Sadie era de-a dreptul curioasă să afle dacă nu cumva mai avea și altceva să-i ofere, în afară de prânz.

Dintr-odată, simți un ușor regret că nu se oprise să-i cumpere ceva bun. Ceva cu care s-o răsplătească pentru ceea ce făcuse. În schimb, îi dădu drumul prin curte ca să-i arunce mingea și ea s-o găsească.

Își trecu mâna prin cârlionții ciocolatii de pe grumazul

animalului.

— Și-atunci de ce am fost atât de sigur despre cum vor sta lucrurile în legătură cu asta? o întrebă el.

Dar ea avea deja ochii ațintiți pe mingea pe care el tocmai o luase din ascunzișul de sus, de pe gard.

Și uite o întrebare chiar mai bună, se gândi el. Cum am putut să mă înșel atât de tare? Doar că fu o întrebare pe care nu o mai rosti.

Cât ținu prânzul, se jucară cu mingea. Până când se apropie momentul întâlnirilor sale programate pentru după-amiază.

Ziua în care și-a pledat cauza pentru tine

5 octombrie 1960

Casa doamnei Ertha Bates era îngrijită, dar veche. Frunzele toamnei se adunaseră în grămezi mari, pe acoperiș și în rigola pentru apa de ploaie. Nathan rămase lângă bordură, uitându-se de jur-împrejur. Gândindu-se că femeia ar fi trebuit să măture toate frunzele alea, înainte să-și facă apariția zăpezile. În mod cert, el le-ar fi curățat până acum, dacă aceea ar fi fost casa lui. Dar apoi se gândi că poate femeia nu avea pe nimeni care să facă chestia asta pentru ea.

Simțea din nou ghemul acela în stomac. Și nu-i plăcea chestia asta deloc. Era pur și simplu teamă, iar el știa că nu avea niciun rost nici s-o nege, nici să încerce s-o alunge. Bunicul lui ar fi spus probabil că toți bărbații simt teamă și că numai cei lași neagă lucrul acesta. Sau poate chiar *spusese* una ca asta la un moment dat.

Dar adevărul e că, de obicei, Nathan nu simțea teamă. În dimineața aceea, trăia acel sentiment pentru a doua oară în mai multe zeci de ani. Nici nu mai știa de când nu mai simțise așa ceva. I se părea ceva ciudat și se întrebă ce-o fi vrut să însemne lucrul ăsta. Avea senzația că în acele ultime zile risca să piardă ceva extrem de important.

Scândurile verandei scârțâiau și gemeau sub greutatea lui Nathan. Bătu în ușa de la intrare, care avea un geam ca o semilună, alcătuit din panouri de sticlă, tăiate în formă de lacrimă. O perdea fu trasă la o parte și dinăuntru se ivi chipul unei femei. Apoi ușa se deschise și femeia i se arătă în întregime. Nathan nu putea decât să presupună că aceea era doamna Ertha Bates.

Femeia rămase în pragul ușii, fără să-l invite să intre. Era probabil de aceeași vârstă cu el sau un pic mai tânără, pe la vreo patruzeci și ceva de ani, dar părea mai bătrână, ca și când se uzase cumva, cu părul ei cărunt, cu o rochie ponosită, dar curată, și un șorț simplu, alb.

— Da? spuse ea.

Nathan își ținea pălăria în față.

— Eu sunt cel care l-a găsit pe nepotul dumneavoastră în pădure.

— Înțeleg.

— Asta e tot ce puteți să-mi spuneți? „Înțeleg”?

Regretă imediat că vorbise în felul acesta. Chiar dacă nu ridicase tonul și nici nu păruse în vreun fel nervos. Cu toate astea, comentariul lui sugera o lipsă de politețe, un afront. Pur și simplu așa îi ieșiseră lucrurile, fără să fie ceva intenționat. Pentru că el anticipase o anumită reacție și nu o primise. De fapt, se așteptase la mai mult.

— Nu știu ce să vă spun, zise ea, până când n-o să aflu mai multe despre ceea ce ați venit să-mi comunicați dumneavoastră mie.

În timp ce vorbeau, ea își netezi șorțul de câteva ori cu mâinile. De parcă ar fi încercat să îndrepte ceva, Dumnezeu știe ce, se gândi Nathan. Cum ar fi făcut probabil oricine, doar că atât avea ea la îndemână la momentul acela.

Sigur, își spuse Nathan. Se teme. Ca și mine. Chestia asta îl făcu să se simtă mai în largul lui.

Prezintă-te, își spuse el în gând. Repede, cât încă mai ești sigur de ceea ce trebuie să spui.

— Am vrut să-l înfiez pe băiețelul acela.

— Am auzit.

— Dar n-am venit să vorbim despre asta.

— Bine, spuse ea. Pentru că este sânge din sângele meu.

— Da, spuse Nathan. Așa ceva este indiscutabil. Dar lăsați-mă să vă mai spun ceva. Copilul ăsta nu ar exista dacă nu aș fi fost eu acolo, atunci. Nu vreau să spun că e vreun fel de act de eroism la mijloc în toată povestea asta, sau că altcineva nu ar fi făcut exact același lucru. Doar că nu era nimeni altcineva acolo. Eu am fost. Și nimeni nu-mi poate lua asta, la fel cum nimeni nu poate să spună că acel copil nu e sânge din sângele dumneavoastră.

Gata, spusese ce avea de spus. Fusese perfect. Exact așa cum repetase în mintea lui timp de câteva zile. Clar și concis.

— Ce vreți de la mine? întrebă femeia, devenind dintr-odată agitată.

— Vreau doar atât – și cred că e un lucru rezonabil –, la un moment dat în decursul vieții acestui copil, aș vrea ca el să mă cunoască. Vreau să-l aduceți la mine atunci când s-a maturizat. Sau când e încă adolescent. Dumneavoastră hotărâți când. Și vreau să ne faceți cunoștință și să-i spuneți: „Acesta este bărbatul care te-a găsit în pădure". În felul acesta o să mă cunoască. O să fiu și eu cineva pentru el.

Ertha Bates rămase fără să spună nimic preț de o clipă, aranjându-și în continuare șorțul. Apoi întrebă:

— Și cum o să vă găsesc?

Nathan caută în buzunarul interior al hainei și scoase o carte de vizită. Se asigurase că va avea așa ceva la el. Ba chiar scosese deja una din port-cardul lui argintiu pe care-l primise cadou de Crăciun de la Flora, ca să poată s-o aibă la îndemână și să i-o dea femeii cât mai ușor. În cazul în care ea i-ar fi cerut așa ceva.

Doamna Bates acceptă cartea de vizită fără să se uite la ea. După care, bucata de hârtie cartonată dispăru într-unul dintre buzunarele ei mari de la șorț.

Se uită direct în ochii lui.

— O să am deja destul de multă bătaie de cap cu toate lucrurile pe care o să le audă copilul ăsta când o să crească. Ăsta nu e chiar cel mai mare oraș din lume și, în mod cert, va da peste unii care știu mai multe despre povestea asta decât cred eu că va fi el pregătit să audă în oricare moment al vieții sale. Eu n-am de gând să-i spun vreodată, domnule, că mama lui l-a aruncat ca pe sacul de gunoi. Nu cred că i-ar face bine unui copil să afle așa ceva.

— Eu am considerat întotdeauna, spuse Nathan, că adevărul este pur și simplu adevărul. Și că noi nu ar trebui să intervenim în niciun fel asupra lui. Și că n-ar trebui nici să-l prezentăm în așa fel încât să se muleze pe sentimentele celor pe care îi iubim și vrem să-i protejăm.

Se uită la ochii femeii și la felul în care expresia ei se schimbă. Se îndepărta de el, devenea din ce în ce mai distantă. Închizându-se la rugămințile lui.

Poate că ar fi trebuit să abordeze chestiunea cu mai mult tact. La urma urmei, nu era vorba despre nepotul lui. Ci despre al ei. Și ar fi trebuit ca femeii să i se îngăduie să-l crească după ce metode și raționamente considera ea că era cel mai bine.

— Pe de altă parte, spuse el, e drept că nu e decizia mea, nu-i așa? Dumneavoastră sunteți cea care trebuie să hotărască cum o să-l creșteți. Așa că, dacă o să am vreodată ocazia să-l cunosc pe băiat, n-o să-i spun nimic din ceea ce dumneavoastră considerați nepotrivit.

Continuă să analizeze figura femeii, dar ea deja nu mai lăsa să se vadă mare lucru din ce simțea cu adevărat.

Nathan își spuse în gândul lui că nu trebuia să uite să fie empatic. În același fel în care ai vorbi cu cineva care tocmai și-a pierdut o persoană dragă. La urma urmei, fiica ei era la închisoare. Tot orașul vorbea despre fata aceea – fiica bietei femei – de parcă era diavolul în persoană. Iar doamna Bates, la o vârstă destul de nepotrivită, se trezise dintr-odată împovărată cu sarcina neașteptată de a avea grijă de un bebeluș. Măcar atâta putea face și el, să-i adreseze un mesaj de compătimire în aceste momente dificile.

Ertha Bates oftă adânc.

— În regulă, spuse ea. În regulă, facem așa cum spuneți. Când o să consider că este suficient de mare cât să înțeleagă un astfel de lucru, o să-l aduc să vă cunoască.

— Vă mulțumesc.

Nathan își puse din nou pălăria, se întoarse și făcu câțiva pași pe scândurile care scârțâiau. Apoi se uită din nou peste umăr, sperând ca ea să nu fi intrat în casă.

Femeia era încă acolo.

— Copilul are deja un nume? întrebă Nathan. Ați ales un nume pentru el?

Femeia scoase cartea lui de vizită din buzunar și se uită cu ochii mijiți la ea, de parcă nu ar fi văzut prea bine.

— Nathan, spuse ea citind cu voce tare. Acum are și un nume.

Un val de căldură îl învălui pe Nathan pe dinăuntru, alungând nodul strâns de teamă. În sfârșit. În sfârșit o doză

zdravănă de trăire din cea pe care și-o dorea el atât de mult.

— Vă mulțumesc, doamnă Bates.

Și chiar dacă știa că era un gest de modă veche, politicos peste măsură, își ridică ușor pălăria înainte să plece.

— *Eu* vă mulțumesc, domnule, spuse femeia și se retrase de pe verandă.

Era o declarație importantă, cu atât mai importantă grație felului în care o rostise. Valul de căldură din stomacul lui Nathan se încinse și mai mult. Asta era ceea ce lipsise când o cunoscuse pe femeie. Și abia acum, când el pleca de pe veranda ei, se arăta ea dispusă să-i dăruiască sentimentul respectiv. Sincer, prea multă pregătire, dar era acolo. În acea declarație simplă.

Eu vă mulțumesc, domnule.

La drept vorbind, Nathan anticipase acest sentiment de gratitudine. Și, chiar dacă venise cu întârziere, până la urmă îl primise.

Se mai întoarse încă o dată, dându-și seama că uitase să întrebe ceva.

— Doamnă Bates, fiica dumneavoastră… tricotează?

Femeia izbucni într-un ușor râs nervos.

— Chiar nu mă așteptam la o astfel de întrebare. În ultimele zile mi s-au pus tot felul de întrebări despre fiica mea. Vă rog să mă credeți. Pe unele dintre ele nici măcar n-o să le repet. Dar niciuna nu s-a referit la abilitățile ei în ale tricotatului.

— Ei bine, tricotează?

— Da, adevărul este că da. Bănuiesc că a moștenit chestia asta de la mine. Va trebui să-i duc niște lână la închisoare. Că o să aibă o grămadă de timp liber.

— Da, doamnă. Ei bine, vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Nathan se întoarse și se îndreptă către mașina lui.

*

Conduse preț de mai multe străzi, timp în care refăcu părți din conversație în mintea lui, când își dădu seama dintr-odată că uitase de intenția lui de a exprima vreun fel de compătimire

cu biata femeie.

Ce se alesese de manierele lui în ultima vreme? De ce se dăduse totul peste cap?

Preț de o clipă, Nathan își dori să identifice măcar un singur aspect al vieții sale care să fi rămas neschimbat. Dar nu era nimic de genul ăsta care să-i vină în minte, după cum își dădea seama.

Ziua în care a încercat și nu a reușit să înțeleagă de ce

7 octombrie 1960

La puțin timp după 8:00 dimineața, Nathan a ajuns la închisoarea regională. O femeie supraponderală, asudată toată, cu doi copii mici, era deja în hol, evitându-i privirea. Evitând privirea oricui. În afara ei, în afara lor, părea să fi fost singurul care să fi venit la orele de vizită.

Își trecu datele într-un registru rufos și învechit, care continua lista vizitelor din ziua precedentă. Se semnă, își scoase și prezentă carnetul de șofer – pe care avu impresia că ofițerul de la ghișeu îl cercetează un pic cam mult timp și cu destul de multă atenție –, apoi completă numele persoanei reținute pe care spera s-o vadă.

Lenora Bates, scrise el cu atenție, sperând că îi caligrafia numele corect.

Ofițerul – dacă într-adevăr ofițer era persoana respectivă de la ghișeu – luă dosarul pe care se afla prins formularul din mâinile lui Nathan și îl întoarse spre el. Începu să citească impasibil. După care, dintr-odată, se încruntă.

— Luați un loc, zise el. O să dureze câteva minute.

O femeie gardian deschise ușa de la coridor, făcu un semn cu capul către cea cu copii, pe care părea s-o cunoască, și îi lăsă să intre înăuntru.

Nathan se uită din nou la ofițerul de după ghișeu. Cu speranță. Să vadă dacă ar fi putut intra și el, de asemenea.

Dar bărbatul dădu din cap în semn că nu.

— Va trebui să luați loc. Așa cum am spus. O să dureze câteva minute.

— Dar *pentru ea* nu pare să fi durat câteva minute, spuse Nathan; nu pe un ton combativ. Doar într-un fel care solicita o explicație.

— Mă tem că în cazul dumneavoastră o să fie puțin mai complicat. *Cu mult…* mai complicat.

Nathan se așeză prea puțin confortabil pe marginea băncii din lemn pe care femeia tocmai o eliberase. Încă mai păstra căldura greutății ei. Nu înțelesese niciodată cum puteau anumiți oameni să permită pur și simplu trupurilor lor să capete asemenea dimensiuni. Să aibă o existența atât de haotică, atât de lipsită de control.

Între timp, ofițerul de la ghișeu ridică receptorul și vorbi, străduindu-se într-un mod destul de evident să nu se facă auzit. Doar că Nathan avusese întotdeauna un auz neobișnuit de fin.

— Sună-l pe comandantul de gardă. Spune-i că avem nevoie de medicul legist aici. Apoi, după o pauză, continuă: Tatăl, cred.

Lui Nathan nu-i rămase în cap decât un singur cuvânt neliniștitor din ceea ce auzise. *Legist.* În cazul pentru care se afla el acolo nu murise nimeni.

Sau lucrurile nu stăteau chiar așa?

Simțindu-se de parcă tocmai ar fi primit o lovitură de bâtă de baseball în stomac, își dădu seama dintr-odată că micuțul Nathan Bates, care era cu mult mai bine ultima oară când telefonase să vadă în ce stadiu se afla, era posibil să fi murit între timp.

Sări imediat în picioare, iar ofițerul se uită la el, surprins.

— Un telefon cu fise? întrebă Nathan în grabă. Este vreun telefon cu fise pe-aici?

— Este unul chiar în față.

Nathan dădu fuga în fața clădirii. Aerul de octombrie devenise chiar mai răcoros. Simțea în oase că prima zăpadă avea să cadă în curând.

Căută prin buzunar o monedă de zece cenți. Și apoi sună la camera de gardă de la spital. Acum știa numărul pe de rost.

Îi răspunse doctorul Battaglia.

— Sunt Nathan McCann, spuse el.

Fără să știe ce voia să întrebe în continuare. Auzea și își simțea pulsul răsunând în pieptul și în gâtlejul său. I se părea aproape imposibil să respire și să vorbească în același timp.

— Nu mai este aici, spuse doctorul extrem de calm. Îmi pare rău să vă zic că aici se încheie conversațiile noastre, asta dacă nu cumva mai găsiți în viitor și alți copii abandonați.

Lui Nathan i se păru că dintr-odată lumea devine tot mai mare și mai strălucitoare în colțul ochilor săi. Se temu ca nu cumva să leșine. Încercă să spună ceva, dar niciun cuvânt nu părea să-i iasă din gură.

— Da, continuă doctorul. I l-am dat bunicii lui ieri după-masă. Biata femeie. Probabil că are în jur de cincizeci de ani și n-o să mai aibă parte de un somn bun cel puțin un an de-acum înainte. Bebelușii sunt pentru oameni tineri.

Într-un mod foarte conștient, Nathan trase adânc aer în piept.

— Adică… asta înseamnă că nu… înseamnă că e bine?

— Da, se simte foarte bine. V-am zis eu că ăștia mici pot fi extrem de rezistenți. De parcă Dumnezeu a vrut să se nască și, dacă așa au stat lucrurile, nimic nu le poate sta în cale. Chiar era rozaliu în obraji când l-am văzut ultima dată.

— Ah, foarte bine, vă mulțumesc, doctore, sunteți foarte amabil.

Nathan se întoarse încet în holul închisorii, cu mușchii coapselor moi și lichizi, de parcă ar fi fost din jeleu.

Își reluă locul pe bancă, unde așteptă fără să se gândească prea mult la nimic, mai bine de douăzeci de minute.

*

— Sunt detectivul Gross, spuse un bărbat mărunțel.

Nathan se ridică și îi strânse mâna.

Detectivul Gross era un bărbat tânăr sau cel puțin așa părea să fie. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani și, cu toate astea, linia părului său roșcat era surprinzător de mult trasă în spate, dând frunții sale un aspect ciudat, aproape ascuțit.

— Dacă sunteți amabil să mă însoțiți în biroul meu. Îmi pare rău să vă spun, dar e destul de mult de mers până acolo.

Nathan îl urmă în afara clădirii, apoi într-un corp adiacent. Merse după el pe niște holuri întunecate, cu ferestre înalte care păreau a nu mai fi fost curățate de ani buni. Îl urmă apoi într-un birou mic, care avea o gaură de mărimea unei mingi de baseball în unul dintre ochiurile de geam murdare, pe unde se strecura o rază care trimitea o lumină aparte într-un colț al încăperii.

Nathan se așeză de partea cealaltă a biroului detectivului. Aruncă o privire scurtă către fereastră și se gândi la noile propuneri legislative recente care se refereau la construirea unei noi închisori. El votase împotriva chestiunii. Gândindu-se la taxele care și-așa i se păreau mult prea mari.

Încă nu-i adresase niciun cuvânt bărbatului acestuia nou apărut în fața lui.

— Acesta este întotdeauna momentul cel mai dificil din slujba mea. De fapt, urăsc chestia asta. Nimănui nu-i place. Absolut deloc. Dar eu sunt anchetatorul desemnat pe lângă medicul legist și cineva trebuie să facă chestia asta, așa că iată cum stau lucrurile. Îmi pare extraordinar de rău să vă informez că fiica dumneavoastră a murit cândva în timpul nopții trecute.

— Lenora? întrebă Nathan, confuz.

— Da, mă tem că da.

— Din ce cauză?

— Septicemie.

— Legată de faptul că a născut de curând?

— Da. Exact. Se pare că a fost o naștere dificilă, urmată de o hemoragie puternică. Bănuiesc că din cauză că era așa de tânără, cel puțin în parte a avut legătură cu asta. Având nici optsprezece ani și fiind și atât de micuță…

S-a lăsat o tăcere lungă.

Apoi, Nathan a întrebat:

— Dar nu asigurați asistență medicală pentru deținuți? Adică… nu vreau să mă înțelegeți greșit, știu că sună aiurea, dar totuși, *nu asigurați* asistență medicală? Adică nu sunteți obligați prin lege să le asigurați asistență medicală deținuților care vă solicită lucrul ăsta?

— Ba sigur că da, spuse Gross. Și tocmai ați pus punctul pe i. Suntem obligați să facem chestia asta pentru fiecare deținut care *ne solicită.* Doar că nu mergem să-i întrebăm zilnic, pe fiecare dintre ei, dacă se simte bine. Fiecare deținut trebuie să spună dacă are o problemă, să ne informeze despre asta. Adică dacă are, de exemplu, o infecție puternică și febră foarte mare. Iar fiica dumneavoastră nu a spus niciodată niciun cuvânt.

— Fiica mea. Cred că ați făcut o confuzie. Eu nu am copii.

Dintr-odată, detectivul s-a albit la față.

— Lenora Bates nu este fiica dumneavoastră?

— Nu.

— Și atunci care era relația dumneavoastră cu decedata?

— Păi, de fapt, niciuna. Nu ne-am întâlnit niciodată. Eu sunt bărbatul care i-a găsit copilul în pădure.

— Adică nu aveți nicio legătură cu familia ei?

— Nu, domnule.

— O, Dumnezeule! Asta *chiar e* jenant. N-ar fi trebuit să vă dau niciun fel de informație. Nici măcar n-am avut timp să-i anunțăm rudele apropiate. Va trebui să am o discuție serioasă cu tipul care mi-a spus că sunteți tatăl ei. M-a pus într-o poziție foarte dificilă.

Of, săraca doamnă Bates, își spuse Nathan. Fiica ei era moartă și ea nici măcar nu fusese informată de chestia asta. În timp ce el știa. Părea cumva trist ca lui să-i pară rău pentru ceva ce ea nici măcar nu știa că o transforma într-o ființă demnă de compasiune. Chiar *mai mult* decât înainte.

— Dar eu nu am zis nimic care să sugereze faptul că aș fi tatăl ei, vă asigur.

— Ei bine, se pare că a făcut el o presupunere greșită. Poate că s-a gândit că nimeni altcineva n-ar fi venit s-o viziteze. Doar că a fost complet lipsit de profesionalism. Mi-ați fi de mare ajutor, domnule…

— McCann.

— Domnule McCann, dacă ați putea ține informația pentru dumneavoastră timp de câteva ore… Presa o să fie călare peste noi destul de repede, dar e foarte important ca cea mai apropiată rudă să fie anunțată așa cum trebuie, înainte să afle de povestea asta la radio sau să citească despre ea în ziare. Sunt convins că mă înțelegeți.

— O respect prea mult pe biata doamnă Bates ca să permit să i se întâmple așa ceva.

— Vă mulțumesc. Ei bine, nu vreau să fiu nepoliticos, dar trebuie s-o iau de la capăt cu chestia asta foarte dificilă. Vă descurcați să ajungeți singur până în parcare?

— Sigur că da, răspunse Nathan și se ridică să plece.

— Domnule McCann, spuse detectivul înainte ca Nathan să apuce să iasă pe ușă.

Bărbatul se întoarse. Văzu un vălătuc de praf care se înfășură prin aer, stârnit de mișcarea lui, plutind în raza de lumină intrată prin fereastra spartă. Se întreba cum va face detectivul ca să se încălzească atunci când va începe să ningă.

— Dacă nu vă supărați că vă întreb, domnule McCann, ce voiați să-i spuneți?

Nathan își puse mănușile de piele în timp ce vorbeau.

— Ce voiam să-i spun?

— Da. Eram curios – din motive strict personale – care era scopul vizitei dumneavoastră. Adică, a făcut lucrul ăla greu de imaginat, v-a lăsat pe dumneavoastră să rezolvați problema și eram curios ce ați venit să-i spuneți.

— De fapt, nu voiam să-i spun nimic. N-aveam nimic anume să-i comunic. Mai degrabă speram ca ea să-mi spună mie ceva.

— A, înțeleg. Ați vrut să aflați de ce. De ce în pădure? De ce nu la un spital. Sau la un orfelinat. De ce nu a pus copilul într-un coș și nu l-a lăsat, pur și simplu, pe treptele de la ușa casei cuiva.

— Da, exact.

— Ei bine, aflați că nu sunteți singurul care ar fi vrut să afle asta. Să nu credeți că nu a auzit această întrebare de foarte multe ori. De la toți detectivii care au interogat-o. Și de la toți ceilalți deținuți. Foarte multe dintre femeile de aici sunt mame. De fapt, a trebuit s-o ținem izolată de restul deținuților pentru propria-i siguranță, doar că nu am putut să o ținem atât de bine izolată, încât să nu audă comentariile celorlalți.

— Și ce a avut de spus în apărarea ei?

— Nimic. Nici măcar un cuvânt.

— Nu a zis nimic?

— Niciun cuvințel. Așa că probabil că a avut un motiv, dar nu l-a spus. Vreți să știți teoria mea? Teoria mea este că nici măcar ea nu știa răspunsul. Lumea este plină de oameni atât de duși cu capul, încât nici măcar ei nu se înțeleg pe ei înșiși. Am putea să le dăm și o mie de dolari ca să ne explice care sunt motivele care i-au determinat să facă ceva, dar de fapt nu pot să

ne spună ceea ce nici măcar ei nu știu. Și marea majoritate a acestor creaturi ajung aici, mai devreme sau mai târziu. Așa că îmi pare rău, domnule McCann. Dacă a existat într-adevăr un motiv, a murit odată cu ea. Dar dacă mă întrebați pe mine, e o întrebare care nu a avut niciodată răspuns. Pentru că nu există nicio explicație care să aibă vreun sens.

— Cred că aveți dreptate, spuse Nathan, rămânând apoi tăcut pentru o clipă. Dar n-a fost singura implicată în chestia asta. Era și iubitul ei. Mă întreb el ce-o avea de spus.

— Păi, dacă sunteți dispus să mai ascultați încă una dintre teoriile mele… alaltăieri, mama lui a venit și a plătit cauțiunea. Și-a ipotecat casa doar ca să facă rost de bani pentru cauțiunea fiului ei. Ce-o să vă spun acum ține mai mult de instinctul meu de detectiv, e ceea ce simt eu. Dar sper că biata femeie are vreun rest de familie dispusă s-o primească pe undeva atunci când își va pierde casa. Pentru că eu am văzut privirea băiatului aceluia când a ieșit pe ușă. Și pot să pun pariu pe o sumă considerabilă de bani că n-o să-l mai zărim prea curând pe-aici.

Nathan se gândi puțin la ceea ce tocmai îi spusese detectivul, înclinând să fie de acord cu instinctele lui. Cumva, presupunerea pe care o făcuse bărbatul i se părea corectă.

— Ei bine, cred că vreți să mergeți s-o vedeți pe doamna Bates.

— De fapt nu prea *vreau*, dar…

Gross se ridică și îi deschise ușa lui Nathan, care găsi din prima drumul spre parcare.

*

La drogheria din colțul străzii, Nathan alese o cartolină pentru condoleanțe sobră și destul de potrivită.

O plăti și apoi se duse cu ea la poștă.

Acolo, cu stiloul său bun argintiu, scrise cu caligrafia cea mai îngrijită de care era în stare:

Dragă doamnă Bates,

Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră. Cele mai bune

gânduri în acest moment dificil.
Al dumneavoastră, cu sinceritate,
Nathan McCann

Apoi băgă cartolina într-un plic pe care trecu adresa doamnei Ertha Bates, cumpără un timbru și-l puse în cutia poștală.

Ziua în care te-a urmărit ca să vadă cât ai crescut

2 octombrie 1967

A doua zi după ce s-au împlinit șapte ani de când îl găsise pe băiat în pădure, Nathan se trezi devreme, sub pretextul că se duce la vânătoare de rațe.

Pentru că îi spusese Florei, probabil de prea multe ori chiar, că se ducea la vânătoare, trebuia să fie atent la fiecare detaliu. Să nu uite să ia pușca cu el, deși nu avea de gând să tragă. Să fie îmbrăcat cu pantalonii și cu ghetele potrivite. Să-și ia o geacă groasă, pe care avea s-o lase în mașină.

Și apoi, chiar când ieșea din casă, și-a dat seama că aproape uitase s-o ia pe Sadie cu el.

Prefăcătoriile nu se aflaseră niciodată printre talentele lui Nathan, din nici un alt motiv decât din lipsă de exercițiu. Dar se pare că mai era la mijloc încă ceva.

Nu-și construise toată povestea asta ca să-și ascundă urmele din cauză că nu era onest. Era mai mult o chestiune de intimitate. O dată în viața lui, Nathan voia să facă ceva doar de unul singur. Nu-i era rușine de acțiunile lui. Pur și simplu, nu voia să le justifice în fața nimănui.

Ei bine, asta nu era complet adevărat. Îi era puțin rușine.

În ciuda vârstei ei înaintate, Sadie începuse să sară în sus pe măsură ce el se apropia de ea, iar Nathan se simți din nou vinovat. Cum să-i spună lui Sadie că se duceau la vânătoare și apoi să nu facă asta? Nu o mai mințise niciodată. Nu o dezamăgise niciodată.

Ei bine, nu, își dădu seama Nathan. Nu putea să facă una ca asta. Nu avea să devină un mincinos după toți anii aceștia. Nu putea să-i facă asta câinelui său. Nici soției lui. Era nevoit să se ducă la vânătoare puțin mai târziu în dimineața aceea. Chiar dacă avea să fie cu mult după răsăritul soarelui, iar condițiile nu vor fi cele mai bune pentru vânătoare. Probabil că se va întoarce tot cu mâinile goale, la fel cum făcuse și cu șapte ani în urmă. Dar nu conta. Avea să se ducă la vânătoare.

Dar mai întâi se va duce până acasă la familia Bates. Și va aștepta în liniște, în fața casei.

*

Frunzele toamnei se adunaseră din nou pe acoperișul casei, exact la fel cum se strânseseră și cu șapte ani în urmă. Oare făceau așa în fiecare an, fără să fie deranjate în niciun fel? se întrebă Nathan. S-o fi obosit ea *vreodată* să curețe frunzele de pe acoperiș și din șanțurile de scurgere?

Totuși, acoperișul nu se prăbușise. Până și Nathan trebuia să fie de acord cu lucrul ăsta.

Se luminase deja când apărură la ușa din față. Dar nu de mult timp. Lumina era încă cețoasă și neclară atunci când ușa se deschise și Ertha Bates ieși pe verandă, de mână cu un băiat mic și brunețel.

Femeia purta niște papuci de casă mari, flocoși și galbeni, și avea bigudiuri în cap. Băiețelul era îmbrăcat cu un costum de schi care părea să fie cu două numere mai mare.

Pare surprinzător de în vârstă, își spuse Nathan. Și cu mult mai grasă. Fu chiar surprins să o vadă. Părea că trecuse de la patruzeci de ani la aproape șaptezeci, în doar șapte ani. Probabil, faptul că trebuie să îngrijească un copil mic poate să aibă acest efect asupra unei persoane. Nathan cântări rapid ce efect ar fi avut așa ceva asupra lui. Dar de fapt nici nu conta. Ceva pe dinăuntru îl durea și-l ardea la gândul că șansa de a încerca, măcar, acest lucru îi fusese luată.

Nu zăbovi prea mult asupra femeii. Nu venise să se uite la ea. Dar, spre nemulțumirea lui, băiatul stătea întors cu spatele.

Părea așa de micuț! Oare toți copilașii de șapte ani sunt așa de mici? Nathan nu-și putea închipui că așa erau. Poate că startul lui dificil în viață avusese acest efect asupra creșterii lui. Sau poate că era bine proporționat pentru vârsta lui și doar lui Nathan i se părea că e atât de mic. Sau poate că impresia de ființă neajutorată pe care o lăsa îl făcea să pară atât de fragil.

Sau poate că pur și simplu nu i se potrivea costumul acela de împrumut.

Doamna Bates îl luă de mână, coborî cu el treptele verandei și apoi îl conduse lângă bordură. Îi dădu o pungă de hârtie maro, după care intră din nou în casă, lăsându-l să se descurce singur cu începutul clasei a doua.

Băiatul stătea moale lângă bordură. Poate adormit, poate doar plictisit. Se vedeau aburi greoi ieșindu-i din gură. Din când în când, își ștergea nasul cu dosul uneia dintre mănuși.

Apoi își scoase mănușile și desfăcu punga de hârtie, uitându-se înăuntru să vadă ce primise la pachet.

Nathan se gândi la mănușa de baseball pe care o lăsase, cu două seri înainte, la casa băiețelului. Pentru a șaptea lui aniversare. Mânuțele lui păreau atât de mici. Era o mănușă pentru copii, desigur. Iar bărbatul de la magazin îl asigurase că era potrivită și că un copil de șapte ani s-ar fi putut bucura de ea. Și, desigur, că era bună și pentru atunci când mâna i-ar mai fi crescut.

Dar acum Nathan se întreba dacă nu cumva mănușa era prea mare pentru ca băiatul s-o poată folosi.

Întotdeauna se întâmpla la fel. La fiecare aniversare și la fiecare Crăciun. De fiecare dată, Nathan cumpărase și trimisese un cadou, ghicind neajutorat cam ce și-ar fi putut dori un copil, apoi se îndoise de alegerea lui cu o vigoare frustrantă. Se săturase de chestia asta cu mulți ani în urmă, dar încă nu-i era foarte clar cum ar putea să n-o mai facă.

Privit din față, băiatul părea mai puțin inocent și fragil. Doar că Nathan nu parcase suficient de aproape încât să-și dea seama de mare lucru. Din locul în care se afla, nu putea să vadă fața băiețelului suficient de bine, încât să-l recunoască dacă l-ar fi zărit din nou. Și tocmai asta era și ideea, presupunea Nathan. Să-l poată recunoaște din vedere dacă vreodată ar fi trecut pe lângă el pe stradă.

Oare să îndrăznească să mute mașina un pic mai aproape? În mod cert, nu voia să fie luat drept vreun fel de prădător sau hărțuitor de copii.

Se uită rapid la contactul de la mașină, fără să-și dea seama dacă își lăsase cheile acolo. Nu le lăsase. Înainte să bage mâna în buzunar să le caute, tocmai văzu autobuzul școlar, mare și

galben, trăgând pe dreapta și blocându-i vederea către copil.

Apoi, autobuzul plecă, iar lângă bordură nu mai rămase nimic.

Deci, asta fusese tot.

Timp de șapte ani nu-și permisese să facă una ca asta. Și își promise sie însuși că nu avea s-o mai facă niciodată. Și acuma toată povestea se terminase.

Și ce rezolvase cu asta? se întrebă Nathan.

Era doar o altă modalitate prin care să capete din nou speranță, doar ca să o vadă strivită la final. Speranță că ce? Nathan nici măcar nu era sigur. Avea în minte doar o idee vagă că ar fi putut trăi un sentiment care să-l însuflețească cumva pe dinăuntru. Și din nou își dovedise că se înșelase.

Se uită pe bancheta din spate la Sadie, bătrâna, cenușia lui Sadie, care ar fi trebuit deja să iasă la pensie de-acum, dar ea îi întoarse privirea într-un fel intens, plin de speranță.

— Bine, fetițo, zise el. Mergem la vânătoare.

*

Se întoarse acasă puțin după ora unsprezece, cu mâna goală.

Flora își ridică privirea din revista pe care o citea.

— N-ai mai venit niciodată acasă de la vânătoare fără rațe, spuse ea.

— Astăzi așa am făcut.

— Singura dată când te-ai mai întors cu mâinile goale a fost ziua în care ai găsit bebelușul acela.

Se lăsă o lungă liniște. Flora se întoarse la revista ei.

Și chiar când Nathan credea că ea nu va mai spune nimic, Flora vorbi din nou.

— Ia stai puțin, nu e 2 octombrie azi?

— Ba cred că da. De ce?

— Povestea aia s-a întâmplat tot pe 2 octombrie, nu?

— Cred că da.

— Asta e o coincidență.

— Da, spuse Nathan. Presupun că este.

— Pe viitor, poate o să fii mai deștept, și pe 2 octombrie o să

stai acasă, spuse Flora.

— Da, răspunse Nathan, chiar sper că voi fi așa.

Partea a doua
Nathan Bates

Pene

2 **septembrie 1965**

Cu doi ani înainte de asta, în după-amiaza de dinaintea primei zile de grădiniță, Nat Bates a găsit un pui de pasăre în curtea din fața casei. Sub arțar.

Era chiar mai mult decât putea să suporte.

Încă un nou lucru pe care să-l accepte, ceva destul de complicat, solicitant și minunat în același timp. Dar *și* grădiniță, *și* un pui de pasăre însemna deja prea mult. De parcă ceva din pieptul lui avea să explodeze și cu asta s-ar fi sfârșit și el.

La început, nici nu și-a dat seama ce era chestia aia mititică și leșinată de sub arțar. Știa pur și simplu că era vie. Dar nu părea să fie o pasăre. Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse el până atunci. Nu avea pene. Nu era mai mare decât palma lui. Roz. O chestie osoasă, la fel ca în imaginile alea pe care le văzuse cu dinozauri, cu pielea întinsă peste schelet, ciudat de translucidă și ridată.

Creatura deschisese ciocul de parcă i-ar fi cerut ceva lui Nat. Ceva ce el era sigur că nu avea.

O luase în palmele făcute căuș și dusese pasărea la bunica.

— O, Dumnezeule! spuse ea.

Nu-i plăcea să primească animale în casă, Nat știa de chestia asta. Dar simțise că, de data asta, nu avea de ales.

— Ce-i asta, buni?

— E un pui de pasăre. Probabil că a căzut din cuib.

— Poate aș putea să-l pun la loc.

— Și cum, mă rog, o să ajungi acolo sus?

— Aș putea să mă urc în copac.

— Cu un pui de pasăre într-o mână?

— Aș putea să împrumut o scară de la domnul Feldstein. Dacă tu ai ține scara, pun pariu că aș reuși.

— Oricum e prea târziu, spuse bunica. Ai atins-o deja. Nu mai poți pune o pasăre la loc, în cuibul ei, după ce ai atins-o. Mama ei n-o s-o mai hrănească. Nu câtă vreme a început să

miroasă a om.

Nat se gândi o clipă la chestia asta. Fără să fie deloc dispus să accepte oricare dintre variantele cu un sfârșit trist pentru pasărea pe care tocmai o atinsese.

— Atunci, presupun că *va trebui* s-o hrănesc eu, spuse el.

— O, Dumnezeule, oftă bunica lui.

Dar nici nu spuse nu. Părând să știe din experiență că băiatul nu avea să accepte un refuz.

*

Nat clăti pipeta în chiuveta de la baie în timp ce bunica se duse să aducă lampa de încălzire pe care o folosea când o durea spatele.

Așezaseră pasărea cât mai confortabil cu putință, într-o cutie veche de pălării la care bunica renunțase cu părere de rău, și pe care o căptușiseră cu vreo câteva dintre șosetele albe ale lui Nat.

— Îl cheamă Pene, spuse Nat.

— Nu ai voie să-i pui nume, zise bunica. Dacă-i dai un nume, atunci devine animal de companie. Și o să vrei să-l păstrezi. Și știi că mie nu-mi plac animalele de companie. Pe lângă asta, oricum nu poți să păstrezi o pasăre sălbatică. Ori o să moară, ori o să-și ia zborul. Așa că nu poți să-i dai un nume.

— Dar am făcut-o deja, spuse Nat.

Bunica oftă adânc.

— Și în plus, e un nume caraghios. Nici măcar *nu are* pene.

— Păi tocmai asta e chestia, spuse Nat.

— Ce chestie?

— E ca și cum ar fi o dorință.

Bunica nu mai făcu altceva decât să dea din cap și plecă nemulțumită să caute ceva cu care să hrănească biata pasăre, cu pipeta.

*

Înainte de ora de culcare, intră la el și spuse:

— Nu te mai uita atâta la pasărea aia și treci la culcare.

La drept vorbind, spusese chestia asta chiar înainte să arunce o privire prin încăpere. Făcându-l pe Nat să se întrebe dacă nu cumva bunica lui putea să vadă prin pereți.

Îi spusese adesea că avea puteri pe care el nu le va înțelege niciodată. Și pe care, în mod cert, nu putea să le conteste.

— Voiam doar să văd ce face.

— Trebuie să te duci la școală mâine-dimineață, așa că treci la culcare.

— Nu vreau să moară.

— Ei bine, de obicei mor, așa că nu te atașa prea mult.

Nat începu să plângă.

În parte, pentru că pasărea avea să moară. Mai mult decât atât însă, era sentimentul prea multor lucruri noi pe care trebuia să le îndure și senzația că ceva în pieptul lui avea să explodeze din cauza asta.

— Of, Doamne! Of, Doamne! Acuma nu plânge. N-am vrut să te fac să plângi. Culcă-te și om mai vedea noi.

Diferit

3 septembrie 1965

Înainte ca bunica să-l lase la grădiniță, chiar în clipa când își încheia haina ei mare de stofă și își înfășura în jurul gâtului una dintre nenumăratele ei eșarfe tricotate de mână, Nat întrebă:

— O să-l hrănești pe Pene cât sunt plecat?

— Poți să-i dai tu de mâncare când vii acasă. Nu trebuie să mănânce în fiecare minut al zilei.

— Dar n-a mâncat în dimineața asta. Nici măcar n-a vrut să deschidă ciocul. Te rog, buni!

— Oh, bine, oftă ea. Acum fii cuminte.

*

Educatoarea era foarte de treabă cu el. Asta era frumos.

La început.

Era o femeie drăguță, cu un păr castaniu care primea reflexe roșiatice în lumina soarelui. Se dădea cu ruj și avea o rochie albă, acoperită cu mici buchețele de trandafiri roșii. Stătea la fereastră în explozia de lumină a dimineții, cu brațul pe după umerii lui Nat, în timp ce el lucra la desenul lui.

Li se dăduseră pensule și lipici. Și după ce au făcut un șablon cu lipici alb, umed și gros pe hârtia colorată, învățătoarea le-a mai dat și niște sclipici pe care să-l presare peste hârtie.

Nat a așteptat să se usuce lipiciul, bucurându-se de greutatea delicată a mâinii ei odihnindu-se pe umărul lui.

S-a uitat la ceilalți colegi. I-a numărat. Se pricepea să numere. În afară de el, mai erau încă șaisprezece.

A privit din nou spre foaia lui, imaginându-și cum va arăta atunci când avea să scuture sclipiciul care era în plus.

— O să iasă foarte frumos, Nathan. Ai făcut o treabă bună.

Mă place, și-a spus Nat. S-a uitat din nou la ceilalți colegi. Căutând un sentiment anume. Pe care nu prea putea să-l pună în cuvinte. Dar o parte din el aștepta ca învățătoarea să se ducă

și să-și pună mâna în jurul umerilor celorlalți, de asemenea.

Lucru pe care ea nu l-a făcut.

Îi place de mine cel mai mult, și-a zis Nat.

S-a uitat în sus la ea.

Ea a privit spre ochii lui și a zâmbit trist. Chestia asta i-a trezit o durere în stomac.

Era exact același fel de zâmbet pe care-l primești de obicei la un magazin din partea vreunui străin, atunci când vede că ai plâns și ar vrea să te ajute cumva. Și tuturor le pare rău că nu pot face asta. Și tot ce pot face este să zâmbească trist ca să-ți arate că și-ar dori ca tu să nu mai fii supărat. Dar Nat nu plânsese. Iar dacă fusese cumva trist, nu-și dăduse seama de asta.

Își spuse că avea să lămurească misterul acesta mai târziu. Poate chiar mult mai târziu.

Era oare ceva în el care nu se regăsea deloc și în ceilalți șaisprezece?

Învățătoarea le ceru tuturor să scuture sclipiciul în plus și să vadă cum le ieșiseră desenele.

— Acum, luați-vă desenele acestea acasă azi ca să le dați mămicilor voastre, spuse ea.

Încă mai avea mâna pe umărul lui Nat, doar că acum părea mai grea. Mai puțin confortabilă. Se uită în jos spre el.

— Nathan, tu poți să iei desenul acasă și să i-l dai bunicii tale, spuse ea.

Încă o săgeată, dar către ce era țintită nu era nici el prea sigur.

Ceva în cazul lui era diferit.

Împături desenul de trei ori și apoi îl puse cât de atent putu în buzunarul de la blugi.

*

Când ajunse acasă, alergă direct la cutia de pălării.

Era goală.

Lampa de încălzire era stinsă, iar șosetele fuseseră strânse și puse deoparte, probabil în coșul de rufe. Bunicii îi plăcea ca lucrurile să ajungă în coșul de rufe, și asta repejor.

O găsi pe bunica lui în bucătărie, încălzind niște supă la conservă.

— Unde este Pene?

— A zburat.

— Era deja mai bine?

— Da.

— Dar cum a reușit să iasă din camera mea?

— Eu i-am deschis fereastra. E o cruzime să ții o pasăre nedomesticită închisă, atunci când ea vrea să-și ia zborul.

— Dar ar fi trebuit să aștepți să vin și eu acasă. Ca să-mi iau rămas-bun.

— Ei bine, îmi pare rău, dragule.

— Era puiul meu. Sunt supărat că nu m-ai așteptat.

— Nu era al tău. Era o pasăre nedomesticită. Nu poți să ai un animal sălbatic.

— Dar tot sunt supărat din cauza asta.

— Am făcut cum am crezut eu că era mai bine. Hai, stai jos. Ți-am pregătit prânzul.

Nat se așează la masă. Se foi încetișor în timp ce-și îndesă șervetul de hârtie în gulerul cămășii, ca pe o bavețică. Aproape niciodată nu dădea mâncare pe el, dar bunica se enerva dacă își dădea șervetul jos. Spunea că atunci când are să fie destul de mare ca să-și spele singur lucrurile vor mai discuta despre chestia asta.

Femeia îi puse în față o farfurie de supă și biscuiți sărați. Era supă de roșii. Lui Nat nu-i plăcea supa de roșii. Îi plăcea mai mult supa de pui cu tăieței. Dar pe aceea nu o primea aproape niciodată.

— Dar cum a putut să zboare dacă nu avea pene deloc?

— Nu știu cum, dar așa s-a întâmplat. Acum mănâncă-ți supa.

Nat a amestecat în ea de câteva ori ca să tragă de timp. A luat o înghițitură foarte mică. Mai avea câteva întrebări de pus, dar ajunsese deja la capătul răbdării bunicii. Avea să țipe la el dacă mai deschidea subiectul ăsta încă o dată.

Scoase desenul cu sclipici din buzunarul blugilor. Îl despături. Aproape jumătate din sclipici căzu pe jos. Puse

desenul pe masă, îl netezi cum putu el mai bine, în timp ce bunica lui făcu o grimasă către el și se duse să aducă o mătură din cămară.

— Învățătoarea mi-a zis să-ți dau ăsta.

Apoi își îndesă trei biscuiți în gură deodată, lucru care o făcu să se încrunte pe bunica lui. Scoase din gură cât de multe bucățele putu pentru ca ea să nu se mai încrunte așa.

Femeia sprijini mătura de aragaz și ridică desenul.

— E un desen foarte frumos, spuse ea. O să-l pun pe frigider.

— Ce înseamnă să fii mare? întrebă Nat cu gura plină de biscuiți pe jumătate mestecați.

— Nu vorbi cu gura plină. E dezgustător. Mare? Oh, ei bine, înseamnă pur și simplu să fii mare. Ca o sală de bal spațioasă. Înseamnă măreț. Dar de cele mai multe ori poate însemna ceva grozav și bogat, care vrea să epateze, chestii de genul ăsta.

În timp ce spunea asta, termină de lipit desenul pe frigider și apoi începu să mănture sclipiciul de pe jos.

— Și tu în ce fel ești mare?

— În ce fel sunt eu mare? întrebă ea. Și apoi începu să râdă. Ei bine, aș zice că în niciun fel. Din câte îmi pot eu da seama. Dar de ce mi-ai pune o întrebare așa de ciudată ca asta, oricum? Cine ar fi zis vreodată că sunt mare?

— Toată lumea, răspunse Nat.

— Toată lumea zice că sunt mare? O, e o prostie. Mănâncă-ți supa. Apoi, un moment mai târziu: A, stai puțin, vrei să spui că toată lumea zice că sunt pentru tine mama-mare?

— Da, răspunse Nat.

— Asta e cu totul și cu totul altceva. Nu înseamnă mare sau grozav sau ceva de genul ăsta. Pur și simplu înseamnă că sunt mama mamei tale.

— Nu ești mama mea?

— Sigur că nu. Sunt bunica ta. Știi asta.

Oare știa? Probabil că auzise cuvintele astea.

— Și atunci, mama mea este… Dar nu avu nicio idee despre cum să termine propoziția asta.

— Fiica mea.

— Oh.

Și iată că apăruse o nouă întrebare. Era chiar acolo. Și cu toate astea, nu știa cum s-o pună. Într-un fel era simplă. De genul: păi bine, și atunci de ce n-o vedem niciodată pe aici? Dar chiar și în simplitatea ei, era o întrebare grea, atât de dificilă încât nu reușea s-o facă să încapă în acele câteva cuvinte.

Și, ca să fie lucrurile și mai complicate, ochii bunicii se umplură de lacrimi. Încă nu-i curseseră pe obraji. Dar era îngrozitor de clar că avea să se întâmple asta în câteva clipe. Și Nat își dădu seama că, într-un fel, el era de vină.

Bunica goli fărașul și se așeză la masă lângă el, ștergându-și ochii cu degetele ei uriașe.

— Ești sigură că Pene a zburat?

Bunica lovi cu putere în tăblia mesei cu palma și Nat sări cât colo.

— Uite care-i treaba: ți-am spus ce s-a întâmplat și cu asta basta, nu mai discutăm. Mănâncă-ți supa.

— Dar nu-mi place supa de roșii.

— Nici nu trebuie să-ți placă, spuse ea, dându-i speranță pentru o clipă. Trebuie doar s-o mănânci.

Frig

24 decembrie 1967

În Ajunul celui de-al șaptelea Crăciun din viața lui Nat, bunica îl băgă în pat devreme. La fel cum făcea în fiecare Ajun de Crăciun.

A doua zi dimineață era singura dată din an în care putea s-o trezească, indiferent de cât de *neomenească* ar fi fost ora, așa că femeia insista să se culce devreme.

— Uite, spuse bunica arătând spre fereastră. Se pare că mâine vom avea un Crăciun cu zăpadă.

— Dar nu pot să văd, răspunse Nat.

Nu voia să se ridice din pat și să se ducă la fereastră pentru că în camera lui era frig. Bunica nu avea un sac de bani și făcea economie la combustibil, ținând casa la cea mai joasă temperatură pe care o putea suporta ea. Ceea ce însemna mai frig decât putea să suporte Nat. Abia reușise să adune sub așternuturi suficientă căldură de la trupușorul lui, cât să nu mai tremure, și nu avea de gând să schimbe chestia asta.

Bunica se duse la fereastră și trase larg perdelele, pentru ca el să vadă afară. Erau doar câțiva fulgi mititei, firavi și rari, care se învârteau prin aer.

— O să se așeze? întrebă el.

— Nu știu ce să spun. Dar să sperăm că da.

Doar că lui Nat nu-i plăcea zăpada, deoarece, în mintea lui, avea legătură cu frigul, lucru după care nu se dădea în vânt în mod deosebit. Așa că nu știa ce ar fi fost mai bine să spere.

Bunica se întoarse la marginea patului și se așeză, statura ei masivă dezechilibrând o latură și făcând scândurile patului să scârțâie.

— Poate o să vină mama să ne viziteze, spuse Nat.

În clipa care urmă celor rostite de el, își dădu seama și își aminti foarte clar de ce nu spunea niciodată cuvintele acelea cu voce tare. Privirea de pe fața bunicii era ceva de genul în care își imagina el că trebuie să fi arătat femeia dacă el i-ar fi dat o

palmă zdravănă, fără niciun avertisment.

Și apoi din nou chestia aia oribilă care-i umplea ochii. Lacrimile care niciodată nu păreau să reușească să evadeze.

— Dar de unde, mă rog, ți-a venit ideea asta? întreabă ea.

— Păi doar pentru că e Crăciunul.

— A mai fost Crăciun și înainte și niciodată n-ai spus o chestie ca asta.

— Dar tatăl lui Jacob vine să-l viziteze de Crăciun.

— A, înțeleg. Ăsta e motivul pentru care ai pomenit acum de asta. Din cauza tatălui lui Jacob. Ei bine, tatăl lui Jacob și mama ta sunt două povești complet diferite.

Dar atunci poate că tatăl *meu* o să vină să mă vadă. Acesta fusese următorul lui gând. Și, în afară de asta, de ce erau două povești atât de diferite?

Dar privirea aceea, de parcă ar fi fost pocnită, dispăruse de pe chipul bunicii și lacrimile fuseseră înghițite din nou, iar Nat nu voia să riște să le vadă apărând iarăși. Mai ales dacă el ar fi fost vinovat pentru asta.

Nu e un lucru prea drăguț să-i faci pe ceilalți să sufere și, dacă trebuie musai să se întâmple, e foarte important să nu fie niciodată în Ajunul Crăciunului sau în ziua de Crăciun. Și poate nici cu o zi sau două înainte sau după.

Deschideri

25 decembrie 1967

De dimineață, Nat dădu fuga pe scări învelit într-o pătură, dar tremurând încă. Bunica încercă, fără să reușească totuși, să se țină după el.

— Ei bine, cred că pot să dau puțin drumul la căldură, fiind așa o ocazie specială, spuse ea.

Dar Nat știa că avea să-i ia mult timp până va simți vreo schimbare, așa că nu mai voia să aștepte.

— Hai mai bine să le deschidem.

Bunica îi întinse două cadouri.

— Astea sunt de la mine, spuse ea.

Era primul an în care recunoștea faptul că darurile pentru el erau de la ea. În anii de dinainte pretinsese că Moș Crăciun fusese cel care le aducea. Dar Nat, chiar și cu dorința lui copilărească de a crede, nu putea să nu observe faptul că darurile de la Moș Crăciun semănau foarte tare cu cele pe care le tricota de obicei bunica.

Primul cadou pe care-l deschise se dovedi unul destul de bunicel. Era un camion de pompieri. Făcut din metal și lemn, pictat roșu-aprins, era cam pe jumătate cât era Nat de înalt. Avea chiar și un furtun adevărat pe care puteai să-l tragi în afară și o scăriță care se făcea mai lungă și se înclina în oricare dintre direcții voiai s-o așezi.

— Mulțumesc, buni! spuse el.

Al doilea cadou era inevitabilul obiect tricotat. Un set asortat alcătuit din căciuliță, mănuși, pulover și fular. Albastru-închis. O culoare drăguță, de fapt.

Dar nimănui nu-i place să primească haine de Crăciun.

— Mulțumesc, buni!

Apoi, bunica se duse la dulap și aduse cea de-a treia cutie. Era mare și învelită în hârtie de împachetat de care băiatul nu mai văzuse niciodată în casa lor. Simțea că-l cuprinde un fel de agitație plăcută. Ar fi vrut să-și fi adus aminte să se ducă la

toaletă înainte să coboare. Nu că nu s-ar fi putut ține. Nu mai era un bebeluș și sigur că putea să facă asta. Doar că acum *trebuia* să se gândească la acest lucru.

— Și ăsta este de la bărbatul care te-a găsit în pădure, spuse bunica în timp ce-i așeza cutia mare în poală.

Ultimul cadou de la Bărbat, cel pe care-l primise cu trei luni în urmă, de ziua lui, fusese un dar grozav, cel puțin. O mănușă de baseball nouă-nouță, care avea cusături făcute de mână. Părea extrem de scumpă. Era un lucru mai grozav decât orice altceva aveau băieții de la el de pe stradă. Toți scoseseră exclamații de uimire când le-o arătase. Era un pic cam mare pentru mâna lui. Fusese nevoie să exerseze prinderile doar din interior. Dar putea să jure că mâna lui crescuse destul doar în aceste trei luni, pentru că acum i se potrivea mult mai bine. Ori asta, ori învățase în sfârșit să facă prinderile cum trebuie.

Rupse nerăbdător hârtia de cadou.

Înăuntru era o cutie care pretindea, cel puțin după ceea ce era scris pe ea, să fie un set de chimie.

Se încruntă, incapabil să-și ascundă dezamăgirea.

— Dar mie nu-mi place chimia, spuse el.

— Ei bine, el n-are de unde să știe asta, dragule. Pentru că nu te cunoaște.

— Păi și atunci de ce îmi dă cadouri dacă nu mă cunoaște?

— Pentru că e bărbatul care te-a găsit în pădure.

— A, spuse Nat.

Nu mai puse nicio întrebare, deoarece știa că răspunsurile nu aveau să rezolve nimic. Nu era nicio noutate pentru el faptul că mulți oameni de pe lumea asta – cum ar fi toți oamenii mari, de exemplu – se comportau într-un fel pe care el nu-l putea înțelege.

Schimburi

26 decembrie 1967

Jacob a primit permisiunea să doarmă la el în seara de după Crăciun, pentru că erau încă în vacanță.

— Ai primit ceva bun? îl întrebă Jacob pe Nat imediat ce ajunseră în camera lui și bunica nu putea să-i mai audă.

— Am primit camionul ăsta de pompieri, spuse el și i-l arătă lui Jacob. De la buni… de la bunica mea, se corectă el, dându-și seama dintr-odată și pentru prima oară că era ceva prea copilăresc să-i spună femeii *buni.* Tu ai primit ceva mai grozav de-atât?

— Tata mi-a adus o minge de baseball cu semnătura lui Joe DiMaggio pe ea. Dar nu cred că putem să jucăm baseball cu ea. E prea bună pentru asta. Și e într-o cutie de plastic. Mama spune că valorează o grămadă de bani, dar că el mi-a luat-o doar pentru că se simte vinovat. Ai mai primit și altceva?

— Haine. Urăsc hainele.

— Toată lumea urăște hainele.

— A, și setul ăsta de chimie.

Nat scoase cutia din dulap și o așeză în mijlocul covorului din camera lui.

— Asta e o chestie fainã.

— Crezi? Urăsc chimia.

— Bunica ta ți-a dat chestia asta? Nu i-a fost frică c-o să arunci casa în aer?

— Nu. E de la bărbatul care m-a găsit în pădure.

Se lăsă un moment de liniște. Lui Nat nu-i trecu prin cap că spusese ceva foarte ciudat. Dar îl văzu pe Jacob încercând și nereușind să deslușească această informație care părea ceva atât de simplu.

— Un bărbat te-a găsit în pădure? Dar ce făceai acolo?

— Nu. Nu eram acolo. Nu chiar. Adică, nu cred că eram. E doar un bărbat care face cadouri. Nu-i așa?

— N-am auzit niciodată de tipul ăsta.

— Tu nu primești cadouri de la bărbatul care te-a găsit în pădure?

— Nu cred.

— Am crezut că toată lumea primește.

— Nimeni din cei pe care-i știu eu. Cu excepția ta. Ce ai mai primit de la el?

— Păi de la el am primit mănușa de baseball. Îmi dă câte ceva de ziua mea și de Crăciun, în fiecare an. Mi-a dat un set de tras cu arcul. Și binoclu. Și mi-a dat și o colonie de furnici, dar buni… bunica mea nu m-a lăsat s-o păstrez.

— Dumnezeule, aș vrea să am și eu un tip din ăsta cu pădurea. Hai să vedem ce putem face cu setul tău.

Așa că au scos tot felul de eprubete pentru experimente, și arzătoare, și sticluțe cu tot felul de lichide transparente.

Jacob hotărî că trebuie să încerce să fabrice niște săpun, deoarece era primul proiect din carnețelul de experimente și părea să fie cel mai ușor de făcut. Nat fu de acord, chiar dacă părea neinteresant, pentru că era destul de sigur că nu poți să arunci nimic în aer folosind săpun.

În timpul procesului, au vărsat pe covorul din camera lui Nat o sticluță întreagă, cu o substanță cu miros de medicament, dar au sfârșit prin a obține un lichid gros, cu bule despre care au presupus că era săpun. Lui Nat nu i-a părut un rezultat prea grozav, pentru că amândoi evitau săpunul cât de mult puteau și se spălau numai dacă era absolut obligatoriu să facă asta.

— Am putea să mai facem încă unul, spuse Jacob.

— Nu știu ce să zic, nu prea îmi place chimia.

— Atunci ce vrei să facem?

— Nu știu.

Au stat întinși pe spate, timp de câteva minute, de o parte și de cealaltă a patului, uitându-se la stelele din plastic de pe tavanul camerei lui Nat. Apoi, Nat a spus:

— Mă întorc imediat.

A lipăit până jos la parter, cu picioarele goale înghețate.

Bunica stătea în fotoliul ei mare, tapițat, și tricota. Se uita la un film lacrimogen de dragoste, alb-negru, la televizor.

— Cine e bărbatul care m-a găsit în pădure?

Bunica oftă adânc.

— Ei bine, ai numai întrebări de genul ăsta în ultima vreme, nu-i așa? Uite cum mă faci tu să pierd filmul. În fine, tot aveai să întrebi mai devreme sau mai târziu. Așa că dă televizorul mai încet și vino încoace.

Nat alergă până la televizor și îl dădu mai încet, strâmbându-se când văzu că pe ecran se sărutau un bărbat și o femeie.

Mâinile bunicii și andrelele ei continuară să-și execute dansul în timp ce femeia vorbi.

— Fiecare băiețel sau fetiță vine pe lume în felul ăsta, spuse ea. Te aduce barza și te lasă în pădure. Într-un loc special, secret. Și pentru fiecare băiețel sau fetiță există o singură persoană în lumea întreagă care știe unde să-i găsească. Ăsta e bărbatul care te-a găsit pe tine în pădure. Așa că dacă oricine altcineva îți spune despre cum ai fost tu găsit în pădure, acum o să știi la ce se referă.

Ochii ei rămăseseră lipiți de povestea care se desfășura mutește pe ecran.

— Dar Jacob nu are un bărbat de genul ăsta.

— Toată lumea are un bărbat de genul ăsta.

— Dar Jacob nu primește cadouri de la bărbatul ăsta.

— Ei bine, atunci tu ești cel norocos. Nu-i așa? Acum fuga și dă volumul mai tare. Pierd tot filmul.

*

— Vrei să facem schimb? întreabă Jacob.

Nu mai era nevoie să spună că se referea la setul de chimie. Amândoi știau despre ce era vorba.

Bunica îi băgase pe amândoi în pat și apoi stinsese lumina. Trebuia să vorbească încet ca ea să nu-și dea seama că încă erau treji. Pentru că dacă-i auzea, avea să se întoarcă și să le facă un mare tărăboi.

— Ce ai de dat la schimb?

— Pisica mea urmează să aibă pui. Îți dau un pisoi la schimb. Pot să-l alegi pe care vrei tu.

— Aș vrea eu. Bunica nu mi-ar da voie niciodată să am un

pisoi.

— Nici măcar în garaj?

— Nu m-a lăsat să păstrez nici măcar o colonie de furnici în garaj. Și era totul în spatele unui geam de sticlă. Hei, dar poate că aș putea să aleg un pisoi și să stea la tine acasă.

— Nicio șansă. Mama spune că fiecare dintre ei trebuie să dispară în șase săptămâni. Sunt norocos că reușesc să păstrez pisica. A trebuit să plâng pentru asta.

— Ce altceva ai de dat la schimb?

— O bâtă de baseball. Dar are o crăpătură.

— Poți să lovești mingea cu ea?

— Da, doar că într-o bună zi o să se rupă în două. Poate că totuși n-o să se întâmple prea curând.

— În regulă, spuse Nat. S-a făcut.

Și dădură mâna ca să facă schimbul.

Chestiunea

4 ianuarie 1968

Următoarea dată când îl văzu pe Jacob era în lunea de după Anul Nou. Prima zi din noul semestru de școală.

Jacob mersese jumătate de cvartal ca să aștepte pe bordură, împreună cu Nat, autobuzul școlar. Așa cum făcea de obicei, dacă avea suficient timp.

— Bâta de baseball s-a rupt în două, spuse Nat.

— Deja? Ei bine, o să-ți dau înapoi setul de chimie, dacă vrei.

— Nu, nu e nevoie.

Rămaseră acolo în liniște pentru un minut sau două, uitându-se cum le ieșeau norișori de aer din gură și așteptând autobuzul de parcă ar fi așteptat călăul să-i ducă la spânzurătoare sau la ghilotină.

Apoi, Jacob spuse:

— Am întrebat-o pe mama. Și mi-a spus că tu chiar ai fost lăsat în pădure.

— Știu, spuse Nat. Mi-a zis bunica. A doua zi după Crăciun.

— Oh, spuse Jacob.

Asta păru să încheie chestiunea între ei suficient de bine cât să nu mai fie nevoie să vorbească despre asta din nou.

Unde

20 martie 1973

Când Nat s-a întors acasă de la școală, bunica era în camera de zi, lângă o valiză gata împachetată. Își înfășura deja o eșarfă tricotată în jurul gâtului.

— Unde te duci? întrebă Nat.

— Unchiul tău Mick este în spital. I-a explodat apendicele. Trebuie să mă duc cu autobuzul până la Akron ca să stau cu copiii lui.

— Și eu unde o să stau? întrebă Nat, sperând ca ea să considere că era suficient de mare încât să rămână de unul singur acasă.

— Am vorbit cu mama lui Jacob. Face pentru cină supa aia de pui cu tăiței care îți place atât de mult. Acum hai, fuguța, du-te și ia-ți periuța de dinți și o pereche de pijamale și orice altceva mai crezi că ai nevoie și du-te într-acolo repejor. Trebuie să plec.

Nat oftă și își târșâi picioarele până în camera lui. Scoase din sertar pijamaua lui roșie, o aruncă pe pat, își luă periuța de dinți din baie, o azvârli și pe ea deasupra, apoi împături toate lucrurile și le luă la subraț.

Îi plăcea destul de mult acasă la Jacob, dar situația asta îl făcea să se simtă tratat ca și cum ar fi fost un copil, când el avea aproape treisprezece ani.

Bunica lui se tot foia de pe un picior pe altul, la capătul scărilor.

— Ai putea să te miști chiar și mai încet de atât? Știi că trebuie să plec.

— Dar *eu* de ce nu pot să merg? Îmi place de unchiul Mick.

— Pentru că trebuie să te duci la școală. Și, în afară de asta, oricum ești prea mic ca să mergi la spital să-l vezi pe unchiul Mick. Nu ai reușit să-i vezi decât pe copiii lui. Și dacă-mi aduc bine aminte, nu-ți plac copiii lui în mod deosebit. Dar nu despre asta-i vorba acum. Chestiunea principală este că nu o să lipsești nici măcar o zi de la școală. Nu câtă vreme ai notele alea ale tale

atât de proaste. Acum, uite, asta e cheia de la casă. O s-o pun pe o sfoară ca să nu o pierzi. Așa că, dacă ai nevoie să vii să-ți mai iei haine sau ceva de genul ăsta, o să poți să intri singur în casă.

Îi puse cheia la gât. Nici măcar nu i-o dădu lui să și-o pună singur. Nat se simți ca un copilaș de cinci ani care încă trebuie să mai aibă mănușile prinse de costumul de schi. Chestia asta îl făcea să se simtă extrem de prost.

— Și unchiul Mick o să se facă bine?

Bunica luă iarăși aerul ei de persoană lovită. Cu figura îngrozită.

— Da, bineînțeles c-o să fie bine. Cum poți să întrebi așa ceva?

Ei bine, cum aș putea să *nu* întreb, își spuse Nat. Cum poți să *nu* pui astfel de întrebări? Dar bineînțeles că-și păstră toate gândurile astea pentru el.

*

— Of, la naiba. Unde mi-e pisica? întrebă Jacob.

— Nu știu. Jos, cred.

Erau în pat, cu luminile stinse. Așa că niciunul dintre ei nu era sigur dacă ar trebui să se miște sau nu, și vorbeau încet.

— Trebuie s-o bag la mine în cameră și să țin ușa închisă. Altfel, mama o s-o dea afară în timpul nopții. Mai ales dacă este Janet aici.

— Cine e Janet?

— Prietena ei cu care stă la palavre și la bârfe jumate de noapte.

— Nici nu mi-am dat seama că este cineva aici.

— Nu sunt sigur că este. Știu doar că trebuie să vină.

— Mă duc eu să caut pisica, spuse Nat.

Mai ales pentru că îi plăcea pisica și pentru că avea nevoie de o scuză ca s-o ia din nou în brațe. Întotdeauna pisica torcea când o lua în brațe. Îi plăcea s-o țină la ureche pentru o clipă, ascultându-i zgomotul ca de motoraș.

— Pot să mă duc jos fără să fac gălăgie.

Coborî în vârful picioarelor.

Era clar că mama lui Jacob avea o prietenă în vizită. Le auzea vorbind în bucătărie, în timp ce el căuta prin camera de zi. Își putea da seama și de faptul că Janet avea un prieten bărbat. Și că era furioasă pe el.

— Jacob, tu ești? se auzi vocea nervoasă a mamei lui Jacob adresându-se pe un ton ascuțit.

Se pare că nu se mișcase totuși suficient de încet.

— Nu, doamnă, spuse Nat băgând capul pe ușa de la bucătărie. Sunt eu. Nat.

— De ce nu ești în pat?

— O căutam pe Năsturaș.

— Ar fi bine s-o și găsești. Pentru că dacă o găsesc eu prima, afară cu ea din casă. Janet e alergică la pisici.

Nat se întrebă dacă alergia lui Janet explica prezența unei cutii cu șervețele pe masa din fața lor. Sau dacă Janet plânsese. Poate că erau valabile ambele motive.

— Tu ești Nat? întrebă Janet, de parcă ar fi fost o chestie extrem de neobișnuită sau de specială să fii Nat. De parcă să fii Nat era singurul lucru cu adevărat aparte și remarcabil.

— Da, doamnă.

Janet se întoarse către mama lui Jacob:

— El este…

Mama lui Jacob o săgetă cu privirea. O privire dezaprobatoare și un scuturat ușor dojenitor din cap. Ca și cum ar fi vrut să spună *abține-te.* Ca și cum ar fi vrut să spună *în niciun caz să nu termini propoziția.*

Liniște.

— Eu sunt ce? întrebă Nat, destul de curajos, după cum își spuse în gând.

— Nimic, drăguță. Du-te și caut-o pe Năsturaș și apoi fugi înapoi la culcare.

Nat se întoarse înapoi în cameră. Merse foarte încet către capătul scărilor unde știa că avea să fie învăluit de întuneric.

Acolo se așeză. Și ascultă.

— Deci ăsta-i băiatul.

— Da, el e. Bietul copil! Îmi pare așa de rău pentru el.

— Te înțeleg. Poți să-ți închipui? Propria mamă. Să încerce să

te omoare.

— Ei bine, n-a fost chiar crimă. Nu e chiar așa. Neglijență gravă, presupun.

— Glumești? Cred că glumești. Neglijență gravă ar fi fost dacă nu i-ar fi schimbat niciodată scutecele. E îngrozitor de frig în pădurea aia. E un miracol că n-a murit. Dar crezi că știe toată povestea?

— Nu știu ce știe. Bunica lui interzice oricui să vorbească despre asta. Jacob zice că i-a spus o dată ceva și că el i-a răspuns că știa și apoi s-a comportat ca și cum n-ar fi fost mare lucru. Poate că e vorba de negare. Sau poate că era prea mic la vremea aceea ca să înțeleagă. Jacob spune că, la școală, copiii mai fac câteodată niște remarci neplăcute. Și că de vreo patru sau cinci ori Nat s-a dus acasă la bunica lui și a vrut să afle la ce se refereau copiii aceia.

— Dar cum de Jacob știe despre chestia asta? Vorbesc între ei?

— Cred că pur și simplu s-a nimerit să fie pe acolo în ocaziile acelea. Așa că îți dai seama de câte ori s-a întâmplat dacă de vreo patru-cinci ori, în ultimii șase-șapte ani de când sunt cei mai buni prieteni, a auzit el chestia asta.

— Și bunica lui ce zice?

— Îl minte. Îi zice că oamenii care spun chestii de genul ăsta greșesc. Sau că a înțeles el greșit.

— Cred că asta nu e chiar în regulă.

— Ei bine, tu ce ai face? Dacă ai avea un băiat de vârsta lui căruia i s-ar fi întâmplat o chestie așa de oribilă în trecut, ce ai face? I-ai povesti ceva așa de îngrozitor?

Se lasă o liniște lungă.

— Pfiii. Nu știu. Mă bucur că *nu trebuie* să știu.

— Da, și eu la fel. Acuma hai, zi-mi ce începuseși să-mi spui despre Geoffrey.

*

Nat se strecură afară din casa lui Jacob îmbrăcat încă în pijamale și în picioarele goale. Traversă trotuarul înghețat până

acasă, jumătate de stradă. Descuie ușa de la intrare cu cheia din jurul gâtului.

Apoi urcă până în dormitorul bunicii, o cameră în care intrase doar de trei ori, și începu să scotocească, să vadă ce putea găsi.

Nu ar fi putut spune în cuvinte ce anume căuta. Dar în adâncul lui știa că trebuie să fie ceva. Fotografii cu mama lui. Scrisori de la ea. Trebuia să fie ceva. Iar bunica lui păstra toate cele. Nu era genul care să arunce chestii sentimentale la coșul de gunoi. La drept vorbind, nu prea arunca nimic.

Deschise sertarele de la comoda din camera ei, dar dădu numai peste obiecte de lenjerie intimă destul de jenante, închise din nou fiecare sertar, fără să atingă nimic, așa încât bunica să nu-și dea niciodată seama că se uitase pe-acolo.

Căută pe rafturile din dulapul ei și găsi doar pălării și pantofi. Din nou, nu lăsă nicio urmă a iscodelilor sale.

Se băgă sub pat și găsi o cutie din lemn pentru trabucuri.

O scoase afară. O aduse la lumină. O deschise.

Înăuntru erau câteva hârtii. Nu suficiente cât să umple cutia. Chiar deasupra se vedea o bucată împăturită, tăiată dintr-un ziar. Îngălbenită de timp.

Nat desfăcu hârtia.

Era un titlu de primă pagină, din data de 3 octombrie 1960; cu două zile după ce se născuse el. Titlul anunța cu litere mari, șocante, roșii: BEBELUȘ ABANDONAT GĂSIT ÎN PĂDURE DE CĂTRE UN VÂNĂTOR DIN ZONĂ.

Durerea ascuțită, simțită de Nat în stomac încă de când stătuse în bucătăria lui Jacob, fu de-a dreptul aruncată în aer de știrea respectivă. Era reconfortant. Era bine ca agitația aceea să fie înlocuită de șoc. Pentru că, cel puțin în momentul acela, șocul era ceva ce nu mai trăise până atunci.

Încetă chiar să mai tremure de frig.

Se uită din nou la articol.

Lenora Bates. Pe mama lui o chema Lenora.

Richard A. Ford.

Pe tatăl lui îl chema Richard A. Ford. Atunci pe el de ce nu-l chema Nathan Ford?

Avea o mamă și un tată. Pe undeva.

Iar în noaptea în care se născuse el, cei doi îl aruncaseră.

Erau oare încă în închisoare? Sau își ispășiseră deja pedeapsa și fuseseră eliberați? Și dispăruseră fără ca măcar să-i spună un singur cuvânt?

Se uită pe hârtie să vadă dacă afla ceva despre omul care îl găsise. Ar fi vrut să țină minte și numele acela. Dar singura referire care se făcea în text era la un om care se dusese la vânătoare de rațe, împreună cu câinele său.

Nat o luă de la capăt și citi articolul, cuvânt cu cuvânt.

Când termină, împături din nou foaia cu atenție și ținu articolul în mâna sa stângă, în timp ce cu mâna dreaptă împinse cutia de trabucuri înapoi sub pat. Apoi luă articolul în camera lui unde își împachetă o valiză cu lucrurile cele mai importante pe care le avea. Blugi și chiloți. Tricouri. Mănușa de baseball. Articolul.

Sună telefonul și chestia asta îl sperie.

Alergă jos și răspunse:

— Alo?

— Nat! O, Dumnezeule, mulțumescu-ți! Nu știam că ești acolo.

Era mama lui Jacob.

— Am uitat ceva acasă.

— Te întorci acum?

— Da, da, chiar acum.

Închise și urcă din nou în cameră, unde se schimbă cu blugi, șosete călduroase și pantofi. Și o haină care nu-i plăcea foarte mult, cea care îi plăcea rămăsese acasă la Jacob.

Ieși din casă, încuind după el cu atenție ușa de la intrare. Se opri lângă bordură și aruncă în canal cheia de pe sfoară.

Alese mai mult sau mai puțin la întâmplare o direcție și se duse într-acolo.

*

Lui Nat nu-i era foarte clar de cât timp mergea și încotro se îndrepta. Știa doar că valiza era grea și că trebuia s-o mute tot

timpul dintr-o mână în cealaltă.

O luă pe străduțe întunecate până când ajunse la depoul de trenuri. Despre care presupunea că era gol. Fiecare loc în care ajunsese de când plecase de acasă se dovedise a fi părăsit.

Toată lumea doarme, își spuse el. Dar nu la depou.

Acolo, patru bărbați stăteau în jurul unui foc aprins într-un butoi vechi, încălzindu-și mâinile și râzând. Alți doi stăteau, cu picioarele atârnând, balansându-le peste margine, într-un vagon de marfă deschis, al unui tren care staționa. Îl priviră cu toții pe Nat.

Băiatul se apropie. Îi plăcea ideea că cineva locuia acolo și că făcea noaptea și altceva în afară să doarmă.

— Ei bine, pe cine avem noi aici? întrebă unul dintre bărbați.

Văzuți de aproape, păreau săraci. Hainele și bărbile lor erau neîngrijite, ca să fim amabili.

— Pe nimeni, răspunse Nat.

— Perfect, răspunse bărbatul. O să te potrivești de minune.

*

Nat se așeză pe marginea unui vagon de marfă legănându-și și el picioarele în afară. Uitându-se la flăcările care săreau de colo-colo. Lăsându-le să-l hipnotizeze. Să-i ardă toate gândurile din cap.

Se uită la micile luminițe care se jucau în aerul de deasupra butoiului de petrol, gândindu-se că unele erau scântei, altele erau licurici și că era greu să spui care erau unele și care erau celelalte.

Și totuși era prea devreme pentru licurici. Sau nu?

Poate că ochii îi jucau feste.

Bărbatul în vârstă, de lângă el, bea whisky direct dintr-o sticlă. Îi întinse sticla lui Nat.

— Tragi o dușcă? O să te încălzească.

— Bine.

Nat primi sticla. O șterse la gură cu mâneca. Și luă o înghițitură. Tuși. Toți bărbații se uitau la el și apoi râseră.

— Unde te duci când te urci într-un tren? îl întrebă Nat pe

bătrân.

— Oriunde am eu chef, spuse bărbatul.

— Sună bine.

— Are niște avantaje.

Un alt bărbat mai tânăr, care stătea și-și încălzea mâinile lângă foc, spuse:

— Are avantaje pentru *noi.* Dar *tu* ar fi mai bine să te duci acasă.

Nat nu spuse nimic.

— Unde e familia ta, băiete?

— Nu am.

— Și ce-ai făcut până acum?

Nat ridică din umeri.

— Pur și simplu cred că am trăit cu o persoană străină.

— Poate că o persoană străină e mai bine decât nimic.

— Da, bănuiesc că asta am crezut și eu, spuse Nat. Dar nu mai cred așa ceva.

Lumea

21 martie 1973

Când Nat s-a trezit din nou, trenul era în mișcare. Ușa de la vagonul de marfă în care se afla fusese închisă fără ca el să știe și trenul plecase. Și nu mai rămăsese nimeni în vagon în afara lui.

Bine, își spuse el.

Se apropie de ușă. O crăpătură de vreo doi centimetri și jumătate lăsa ceva lumină să se strecoare înăuntru și-i permitea și lui să vadă afară. Să se uite cum trecea lumea pe lângă el.

În depărtare zări munți. Nu mai văzuse niciodată munții înainte. Și blocuri masive de gheață care atârnau pe fațadele stâncoase. Văzu câmpuri cu vaci și oi și cai care alergau în padocuri, cu cozile ridicate, ca niște steaguri.

Privi către cele mai deprimante și dărăpănate zone din diverse orașe. Cimitire de mașini și depouri feroviare, containere de marfă acum golite și abandonate, garduri închise cu lanțuri și poduri oțelite peste calea ferată.

Și apoi, din nou zona rurală cu hambarele și tractoarele, și silozurile, și sistemele de irigație care separau câmpurile așezate ordonat.

Se uită la toate astea ore întregi, ore care se transformară apoi într-o zi întreagă. Și nu se simți plictisit nicio clipă. Cum ar fi putut să fie plictisit? Aceea era lumea. Fusese acolo tot timpul. Doar că nimeni nu-l invitase ori nu-i dăduse voie și lui să o descopere. Oare chiar crezuseră că lui nu-i păsa de lumea din afara micului său oraș nenorocit? Sau poate că lumea întreagă era ca și tot restul – un alt secret care să fie ținut departe de el?

Simțea un gol și o durere în stomac, dar părea să merite sacrificiul. Nu erau alți oameni. Nici școală. Nici minciuni.

Avea să găsească ceva de mâncare. Avea să cerșească, să fure sau să muncească pentru ea, dar în mod cert va găsi ceva de mâncare înainte să apună soarele. Asta dacă trenul acela o să oprească vreodată.

Într-un fel sau altul, se va descurca.

Gata

22 martie 1973

Se trezi dintr-odată în întuneric. Era tot în vagonul de marfă. Încă nu mâncase nimic. Îi clănțăneau dinții de frig. Îl durea șoldul acolo unde stătuse presat de podeaua metalică rece. Avea gura uscată și se chinuia cu greu să-și umezească limba aspră cu propria lui salivă.

Auzea cum ușile vagoanelor de tren erau deschise cu un zgomot puternic. Asta era ceea ce-l trezise. Și zgomotele se apropiau din ce în ce mai tare.

Se întrebă dacă mai avea timp să se strecoare și să dispară de acolo.

Ușa uriașă a vagonului alunecă cu un zgomot.

Nat miji ochii în lumină. Un fascicul strălucitor fu îndreptat în direcția lui și el întinse o mână în dreptul ochilor.

— Bine, băiete, se auzi o voce de bărbat. Zilele tale de umblat haihui sunt gata. Ia-ți lucrurile și hai cu mine.

Nimic

23 martie 1973

— M-ai speriat îngrozitor!

Bătrâna femeie șuieră cuvintele prea aproape de urechea lui Nat, făcându-l să se schimonosească. Apoi ridică mâna și-l pocni. Tare. Chiar lângă ureche, provocându-i o durere pe interior.

— Și pe mama lui Jacob la fel. Te avea în grijă. Știi cât de îngrijorată a fost?

Încă o scatoalcă zdravănă tot lângă aceeași ureche care îl durea.

Se uită în sus spre polițiști. De parcă ei ar fi putut cumva să-l ajute.

Dacă Nat ar fi pocnit pe cineva atât de tare, probabil că ei l-ar fi arestat imediat. I-ar fi ținut o întreagă teorie despre cum violența nu e un lucru bun și despre cum nu rezolvi niciodată lucrurile în felul ăsta.

Dar se pare că în cazul nepoților nu se aplicau aceleași reguli.

Polițiștii n-au făcut altceva decât să ridice din sprâncene către el și nu au spus nimic. Însă de pe fețele lor și-a dat seama că păreau să fie de acord că Nat merita toată chestia asta, și încă mai mult de-atât.

— Și, mă rog, de ce? Pentru că am plecat fără tine? Pentru că ai crezut că trebuie să ți se dea voie să vii și tu? E cea mai egoistă purtare de care am auzit vreodată.

Nat ezită. Își protejă urechile cu ambele mâini. Dar de data asta femeia își ținu mâinile acasă.

— De asta ai făcut-o?

Nat nu spuse nimic.

— Răspunde!

Nat în continuare nu răspunse nimic.

— Ce ai de spus în apărarea ta, băiete?

— Nimic, spuse Nat.

*

— Să știi că mai devreme sau mai târziu tot va trebui să vorbești cu mine, spuse ea, pe lungul drum către casă.

Estimase că avea să-i ia vreo nouăsprezece ore de condus ca să se întoarcă acasă și se întreba dacă lui Nat îi trecuse cumva prin cap cât avea s-o coste benzina pentru asta. Ca să nu mai vorbim de uzura mașinii.

Habar n-avea. Și nici nu-i păsa.

— Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să zici ceva.

Asta s-o crezi tu, își spuse Nat în sinea lui.

— De ce nu le-ai spus cum te cheamă? Dacă le-ai fi spus cum te cheamă m-ar fi sunat de ieri. Dar nu, tu nu le-ai spus nimic, și eu a trebuit să aștept încă o zi până când au pus cap la cap anunțurile despre copiii dispăruți din întreaga țară. Iar biata mama lui Jacob aproape că a murit de o mie de ori în timp ce aștepta. S-a simțit atât de vinovată din cauza ta. De ce nu le-ai spus pur și simplu polițiștilor cine ești?

Pentru că, își spuse Nat în gândul lui, dacă aș fi vrut să mă întorc la tine nu m-aș mai fi urcat de la bun început într-un vagon de marfă.

— Și apoi, biata soție a unchiului Mick a trebuit să-și ia două zile libere de la serviciu ca să stea cu copiii, pentru că eu am fost nevoită să mă întorc acasă și să te dau dispărut. Și știi doar că nu-și pot permite astfel de lovituri la veniturile lor. Mai ales acum când Mick e în spital. Încep să cred că ești unul dintre copiii ăia egoiști care trebuie întotdeauna să fie în centrul atenției. Bietul Mick nu merita nici măcar să-i acord puțină atenție acuma că i-a explodat apendicele deoarece întotdeauna trebuie să fie totul despre Nat. Așa stau lucrurile, Nat? Pentru că dacă așa stau, află că eu nu o să tolerez una ca asta. Eu n-o să cresc un copil răsfățat care crede că este centrul întregului sistem solar și că toți trebuie să ne învârtim în jurul lui, de parcă ar fi soarele. Deci, așa stau lucrurile cu tine?

Nat nu răspunse.

— De ce nu zici nimic?

Pentru că tu nu mă asculți, gândi el.

— Și acum ce-ar trebui să fac eu? Încă mai au nevoie de ajutor acasă la Mick, dar acum nu mai îndrăznesc să te las singur. Pentru că nu știu dacă pot să am încredere în tine. Ei bine, pot? Pot să am încredere în tine?

Nat nu spuse nimic.

— Oricum n-ar conta nici dacă mi-ai spune că aș putea. N-ar avea niciun rost. Pentru că și-așa n-aș ști niciodată dacă este adevărat. După cum stau lucrurile, ai putea foarte bine să mă minți.

Închipuie-ți, se gândi Nat. Închipuie-ți cum e să nu știi dacă persoana pe care o cunoști cel mai bine pe lumea asta spune adevărul sau te minte în față. Dar nu rosti nimic din toate astea. Desigur. Nu spuse nimic.

— Ei bine, o să avem mult de mers, spuse ea.

Nouăsprezece ore în ritmul asta și-o să înnebunesc, își spuse Nat.

Dar femeia continuă să vorbească. Iar el continuă s-o ignore. Pur și simplu, se uita pe fereastră și privea la lumea pe lângă care treceau, în caz că nu avea s-o mai vadă pentru o bună bucată de vreme. Și, preț de mai bine de nouăsprezece ore, nu spuse nimic.

Bărbatul

30 septembrie 1974

— Sper că n-o să crezi acum că m-am înmuiat și o să-mi încalc promisiunea pe care mi-am făcut-o mie însămi, spuse ea. Pentru că n-o să fac asta. Am zis-o și am vorbit serios. Nu mai primești niciun cadou până când nu iei note de trecere.

Băiatul stătea întins pe spate pe canapea și se uita la televizor. La o emisiune care nu-i plăcea. Și se prefăcea că nu o bagă în seamă. Se prefăcea că nu îl afecta în niciun fel faptul că nu va mai primi niciun cadou de la ea. Stătea cumva aplecată deasupra lui, blocându-i parțial vederea. Certându-l. Era și motivul pentru care se uita el la o emisiune care nici măcar nu-i plăcea. Ca să nu-l deranjeze că din cauza ei nu putea să o vadă. Nu spuse nimic.

— Poate crezi că o să-mi fie milă de tine în seara asta sau mâine-dimineață. Și că o să plec repede să iau ceva. Dar n-o să fac. Pentru că o promisiune e o promisiune.

Nat nu spuse nimic.

— Și nici n-o să încep să-ți dau din nou bani de buzunar.

Tot nimic, chiar dacă lui Nat i se părea că *ar vrea* să spună ceva. De parcă să comunice cu ea ar fi fost cumva ceva posibil și imposibil de făcut, în același timp. De parcă, în rarele ocazii în care încercase să-i spună ceva, cuvintele lui se loviseră cumva de un zid de cărămidă și căzuseră învinse la pământ.

— Deja te paște corigența la trei materii.

Se uită la ea pentru prima dată.

— Dar cadoul meu de la Bărbat?

Femeia păru uimită pentru o clipă.

— Ia uite, vorbește.

— Ei bine, cum e cu cadoul de la el?

— Hmmm. Nu m-am gândit la asta. Ei bine, oricum nu-ți place niciodată nimic din ce-ți dăruiește el. Așa că nu e ca și cum ar fi vreun premiu. La urma urmei, cred că asta e o chestie între tine și el.

— A venit?

— Nu. De ce ar fi trebuit să vină?

— Păi poștașul a trecut deja.

— Cadourile lui nu vin cu poșta.

Asta era o veste îngrozitoare pentru Nat care sperase să arunce un ochi pe adresa de ramburs a coletului. Dar fu atent să nu se încrunte ca să nu se dea de gol.

— Păi și cum vin, atunci?

— Pur și simplu le găsesc pe verandă dimineață.

Ceea ce era la fel de interesant, se gândi Nat. Pentru că își dădu seama că Bărbatul le aducea el însuși.

*

Nat stătea în camera lui întunecată, pe bancheta capitonată de la fereastră, uitându-se afară în stradă. În poala lui era binoclul pe care Bărbatul i-l dăduse când avea șase ani.

Urmărea umbrele arțarului legănându-se pe peretele camerei sale. Felinarele stradale aruncau umbre înspăimântătoare și bătea destul de tare vântul în seara aceea. Dându-i ceva la care să se uite. Pentru că nimic nu se întâmpla pe strada lor noaptea. Nu treceau nici oameni. Nici mașini. Nimic.

Putea să vadă clar cât era ceasul, chiar dacă se afla pe partea cealaltă, pe comodă. Cadranul strălucea în întuneric. Și ticăia. Asta nu-l mai deranjase niciodată până atunci. Dar în seara aceea îl deranja.

Era 10:30.

La un moment dat, în următoarea jumătate de oră, ațipi fără să vrea.

Se trezi când auzi zgomotul unei portiere care se închidea.

Sări și se ridică în picioare, cu spatele înțepenit din cauza poziției deloc confortabile. Dincolo de stradă, o mașină era parcată. Un break mai vechi al cărui motor huruia ușor. Din cauza întunericului, nu-și putea da seama de culoare. Și nu putea să vadă nici numărul de înmatriculare din față sau din spate, deoarece mașina era chiar vizavi pe stradă.

Un bărbat traversa către casa lor, purtând în brațe un pachet.

Se uită la ceas. Cinci minute până la 11:00.

Ridică binoclul și privi prin lentile. Încercând să vadă cât mai bine fața bărbatului. Dar acesta purta o pălărie cu boruri largi și deja ajunsese, mai mult sau mai puțin, chiar sub fereastra lui. Dispăru din câmpul lui de vedere, fiind prea aproape de casă pentru ca Nat să-l mai poată observa. Apoi, o secundă mai târziu, apăru din nou întorcându-se spre mașină. Dar acum era cu spatele spre el.

Urcă din nou în mașină, băgă în viteză și porni.

La început, Nat încercă să zărească fața bărbatului, dar în habitaclu era prea întuneric. Apoi își întoarse binoclul către plăcuțele de înmatriculare, însă era prea târziu. Nu reușise să citească decât literele *DCB* atunci când mașina dispăruse din raza vizuală.

Nat rămase așezat timp de un minut, extrem de frustrat. Nu era cine știe ce progres, își spuse el. Și nu avea decât două ocazii pe an.

*

Coborî în vârful degetelor pe scări și apoi ieși pe verandă ca să-și ia cadoul. O cutie de mărime medie. O scutură de câteva ori, dar nu se auzi decât un zgomot înfundat dinăuntru, care nu dezvăluia prea multe.

Își cără cutia în camera lui. Desfăcu hârtia.

Erau mănuși de box.

Și un fel de sac de lovit, dar nu de genul celor cu care Nat era obișnuit. Nu era un sac gonflabil care se balansează într-o parte și-n alta, când îl lovești cu ambele mâini. Era probabil sacul de box mare și greu, de genul celor care se atârnă de tavan. Genul care să poată absorbi loviturile zdravene de parcă ar fi fost o persoană reală, un oponent adevărat. Dar era greu de spus, pentru că era doar carcasa din piele și husa în care se afla. Nu era umplut cu nimic.

Avea un lanț la capăt, probabil cel cu care să-l atârni.

Nat își puse mănușile fără să știe cum să și le lege la încheieturi.

— Ei bine, bătrâne, spuse el cu voce tare în încăperea goală. De data asta s-ar putea s-o fi nimerit!

Nu

1 octombrie 1974

În drum spre ora de matematică, lui Nat îi trecu serios prin cap să chiulească. Avea mănușile de box în ghiozdan. Și parcă îl ardeau cumva.

Planul fusese să le ia cu el și apoi să se ducă direct de la școală la sala de sport din centrul orașului. Să vadă dacă are cum să facă rost de câteva indicații acolo. Ceea ce părea puțin probabil, având în vedere că nu avea bani. Dar poate că ar fi putut măcar să stea de vorbă cu cineva de-acolo despre ele. Să vadă cum își legau ceilalți șireturile. Sau cum se umplea sacul de box.

În drum spre ora de matematică, aproape că-i veni să chiulească pentru tot restul orelor și să se ducă direct la sala de gimnastică. Dar apoi se răzgândi, știind cât de mult ar fi trebuit să asculte cicăleala bătrânei. Nu părea să merite.

Oftă și intră în clasă.

*

— Bine, scoateți o foaie de hârtie.

Profesoara de matematică a lui Nat, pe care el nu o plăcea – și reciproca era valabilă –, părea întotdeauna foarte veselă când anunța un test. Toată clasa gemu într-un singur glas.

— Ei bine, de data asta nu puteți spune că nu v-am prevenit. V-am zis de ieri că o să dați lucrare.

Nat își sortă rapid amintirile. Nici pomeneală de vreo lucrare la matematică. Sau poate că nu fusese el atent. Sau poate că pur și simplu uitase. Sau poate avea ceva de-a face cu faptul că lui nu prea-i păsa; de fapt, nu-i păsa deloc.

Profesoara scrise problemele pe tablă. De la unu până la zece.

În clipa în care restul clasei începuse deja să lucreze la prima problemă, Nat își întinse gâtul ca să se uite la răspunsurile de pe hârtia lui Sarah Gordon, care stătea chiar în dreapta lui. Era

bunicică la matematică și nici nu ascundea răspunsurile cu mâna, așa cum făceau alți copii care stăteau prin jurul lui.

Profesoara aruncă o privire de jur-împrejur și îl zări imediat.

Parcă ar fi căzut într-o capcană, își spuse Nat. Ca și cum profesoara se întorsese cu spatele suficient cât să-l lase pe Nat Bates să dea de bucluc, după care se răsucise din nou spre clasă ca să-l înhațe fericită.

— Domnule Bates, treci în fața clasei.

Nat oftă adânc. Își luă ghiozdanul. Se urni cu greu la tablă.

— Te poftesc la biroul directorului. Bănuiesc că n-o să-ți fie greu să-l găsești, la câtă experiență ai. Încearcă să mergi pe aceeași cărare pe care ai bătătorit-o pe holul principal, cu fiecare din celelalte cincizeci de ocazii când ai mai trecut pe-acolo. O să anunț eu că te duci, în caz că e nevoie să-ți iasă cineva înainte.

Nat a ieșit din clasă.

Ce mai zi de naștere, își spuse el. De ce nu puteai să primești, de aniversarea ta, o zi liberă în afara iadului ăstuia? Era vorba doar de o zi pe an.

Coborî cu greu cele două rânduri de trepte. Merse de-a lungul holului slab luminat și îngust. Trecu de biroul directorului. Și se duse direct la ușa de la intrare.

În clipa când cobora treptele din fața școlii, se auzi strigat pe nume.

— Domnule Bates, unde crezi că pleci?

Părea să fie adjunctul directorului.

Fără să se întoarcă, Nat îi făcu un semn de *la revedere* cu mâna.

*

— Pot să te ajut cu ceva, puștiule?

— Nu știu. Am primit mănușile astea de box cadou de ziua mea. Și vreau să le folosesc. Dar nu prea știu exact cum.

Bărbatul mic de statură își dădu ochii peste cap.

Era ciudat de scund. Mult mai mic decât Nathan. Dar avea probabil de două ori greutatea lui. Și cu toate astea, nu era gras. Era numai mușchi. Avea probabil cincizeci și ceva de ani. Ținea

între dinți un trabuc fumat pe jumătate, dar fără să fie aprins. Părul lui vopsit într-o culoare închisă roșcat-portocaliu era pieptănat pe spate și dat cu ceea ce părea o cantitate bizară de gel de păr, iar pantofii lui negri erau perfect lustruiți. Nat putea să vadă cum se reflecta tavanul sălii de gimnastică în ei.

Bărbatul mic de statură stătea în lumina puternică care intra pe ferestrele din față ale sălii de sport, unde se vedeau deopotrivă și vălătucii de praf.

— Jack, ai timp pentru un puști care nu știe de niciunele?

Jack ieși din camera din spate. Era mai tânăr și mai înalt. Arăta bine. Genul de bărbat admirat de femei. Avea un dinte din față ciobit. Nat îl văzu apropiindu-se. De fapt, se holba în timp ce Jack se apropia, incapabil să-și ia privirea de pe fața bărbatului. De parcă s-ar fi uitat într-o oglindă care reflecta nu ceea ce era Nat acum, ci felul în care voia el să ajungă.

Îi amintea lui Nat de imaginea pe care și-o formase deseori în minte despre tatăl lui necunoscut. Imaginea lui Richard A. Ford, care se contura în spatele pleoapelor lui închise.

— Cine? Puștiul ăsta? întrebă Jack.

Se duse până la Nat și-l măsură din priviri. De parcă Nat ar fi fost o mașină folosită dintr-un lot. O mașină ieftină. Nat era cât pe ce să se întoarcă și să plece.

Și apoi Jack zâmbi.

— Seamănă puțin cu Joey, nu-i așa? OK. Pune-ți mănușile, puștiule. Să vedem de ce ești în stare.

Nat își scoase mănușile cele noi din ghiozdan. Și le puse pe mâini și păși în ring cu șireturile încă desfăcute. Bărbatul mic de statură le legă șireturile atât lui Nat, cât și lui Jack, lăsându-l pe Nat la fel de nelămurit despre cum ar fi putut face asta singur, mai târziu.

— Hei, astea sunt niște mănuși frumoase, puștiule. De unde zici că le ai?

— Le-am primit cadou.

— Cred că au costat o grămadă de bani. Sunt genul pe care le folosesc profesioniștii. Cineva trebuie să te placă mult dacă ți-a făcut un așa dar.

— Păcat că nu e cineva pe care să-l cunosc, spuse Nat printre

dinți.

— Ce-ai zis, puștiule?

— Nimic.

Bărbatul mic de statură se strecură printre sfori și ieși din ring.

Jack îi dădu târcoale lui Nat de câteva ori. Băiatul își ridică mâinile, imitând ceea ce văzuse el că fac boxerii de obicei. Simți dintr-odată presiunea de a încerca să impresioneze o persoană pe care o admira, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce trebuia să facă mai departe.

— Nu, nu, nu, spuse Jack. Trebuie să le ții sus. În sus. Altfel o să te omoare. Și gândește-te la jocul de picioare.

Nat se uită în jos și își dădu seama că pur și simplu își târa picioarele de jur-împrejur, negândindu-se la nimic altceva decât la mâinile sale înmănușate.

— Uită-te la cum mișcă Jack din picioare, îi strigă bărbatul mic de statură. Când vine vorba de jocul de picioare, el e regele.

Nat se uită la ce făcea Jack și-l imită.

Jack îi dădu un pumn și-l lovi pe Nat direct în stomac, lăsându-l fără aer.

— OK, *time out!* strigă Jack, dându-i lui Nat un moment ca să se aplece în sfori și să încerce să respire.

— Ei bine, Little Manny, n-ai glumit când ai spus că nu știe de niciunde. Hai încoace, puștiule! O să te pun la sacul ăsta greu.

Se strecurară împreună printre sfori și apoi Jack îl conduse la un sac de box care semăna destul de mult cu cel pe care-l avea el acum acasă. Atâta doar că acesta era umplut.

— Am și eu unul ca ăsta, spuse Nat, încercând să nu vorbească asemenea cuiva care tocmai încasase una în stomac. Dar nu e decât partea exterioară.

— Va trebui să-i umpli singur. Dar e bine că ai unul. Pentru că o să ai nevoie să exersezi mult.

— Și cu ce să-l umplu?

— Cel de-aici este umplut cu rumeguș. Sau cu nisip. Sau cu ambele. Dar nu încerca asta acasă decât dacă ești foarte sigur de rezistența tavanului tău. Merge și cu haine vechi. Sau poți să te

opreşti la tomberonul din spatele magazinului de covoare de pe stradă. Şi să iei o grămadă de zdrenţe vechi. Poţi să le înfăşori şi să le pui de jur-împrejur nişte haine vechi sau nişte cârpe sau ceva ce ai la îndemână şi apoi să bagi toată chestia asta înăuntru. Acum, treci la sacul ăsta de-aici.

Rămase în spatele lui Nat un minut sau două, corectându-i poziţia mâinilor după fiecare lovitură.

— Uite, îţi propun ceva, spuse Jack. Du-te acasă şi exersează exact aşa cum faci acum. Dar nu uita şi de mişcările din picioare. Exersează timp de o săptămână. Şi după aia te întorci şi poate intru eu în ring cu tine.

Nat fu de acord, însă rămase acolo mai bine de două ore exersând. Aruncând priviri pe furiş spre Jack. Şi având sentimentul reconfortant că fusese luat sub aripa protectoare de cineva. Cineva pe care se putea baza. Cineva care îi putea servi de model. Un etalon clar pe drumul către bărbatul care, dintr-odată, îşi dorea el să devină.

*

Când Nat ajunse acasă cu sulul lui mare de bucăţi de mochetă aruncată, bătrâna nu era nicăieri prin preajmă.

Probabil că e pe la vreo şedinţă la mine la şcoală, îşi spuse el.

Îşi umplu sacul de box, apoi încercă să-şi dea seama cum l-ar fi putut agăţa.

În cele din urmă, rezolvă problema dând jos cârligul care ţinea agăţat candelabrul din sufragerie şi punându-l pe una dintre bârnele din tavanul camerei sale.

Îşi scoase mănuşile şi, fără să le mai lege, începu să se antreneze.

Se simţea bine.

*

— Ce, Dumnezeu, faci? Şi ce caută candelabrul ăsta în mijlocul sufrageriei?

Ce păcat, se gândi Nat. S-a întors bătrâna.

Dar nu se opri din lovit sacul.

— Of, Dumnezeule! Nu mai suport, strigă ea. Ai luat cârligul candelabrului ca să faci asta? Și cum o să mâncăm cina?

— Nu mi-e foame, spuse Nat, lovind încontinuu.

— Tocmai m-am întors de la școală. M-a sunat directorul adjunct.

Nat nu spuse nimic. Continuă să lovească.

— Ai plecat de la școală fără să ceri voie?

— Nu.

— Poftim? Ce-ai spus?

— Nu.

— Și atunci de ce spune că ai făcut asta?

Nat se opri o clipă. Și se uită la ea pentru prima dată.

— Poate că s-a înșelat. Poate că n-ai înțeles tu corect.

Și apoi începu din nou să lovească sacul. De data asta mai tare.

— Adică în după-masa asta ai fost la școală?

— Da.

— Ce materie ai chiar după matematică?

— Istorie.

— Și ce ați învățat la istorie în după-a miaza asta?

— Despre Revoluția franceză, spuse el cu vocea spartă, respirând greu din cauza efortului. Știai că, atunci când Maria Antoaneta le-a spus „Bine, să mănânce cozonac", ea nu s-a referit la prăjiturile de genul pe care le mâncăm noi, ci la chestiile alea neplăcute care rămân lipite de tavă atunci când coci pâine? Știai asta? Parcă pune lucrurile într-o altă lumină, nu-i așa?

Urmă o clipă de liniște, timp în care el aruncă o privire piezișă către fața femeii.

— Ei bine, spuse ea, oricât de mult m-aș bucura să te aud legând mai mult de o propoziție… că doar a trecut, cât?, un an de când nu mi-ai mai spus atâtea cuvinte la un loc… în ciuda faptului că mă bucură lucrul ăsta, cred că minți.

— Ba nu, spuse Nat.

Femeia plecă din cameră.

Instinctiv, Nat își dădu seama că nu scăpase de belea, dar nu

voia să lase asta să-i afecteze antrenamentul. Mai lovi câteva minute cu pumnii în sac, simțind broboanele de transpirație care îi alunecau pe spatele gâtului, până la tivul tricoului, gâdilându-l ușor.

Îi plăcea sunetul propriei lui respirații pufăind.

Și apoi bătrâna se întoarse. În mod intenționat nu se uită la ea.

— Am sunat-o pe profesoara de istorie acasă. Mi-a spus că ați studiat Revoluția franceză *săptămâna trecută* și că astăzi ai lipsit de la oră. Sunt impresionată totuși de faptul că ai fost atent la comentariile pe care le-a făcut Maria Antoaneta. Cu toate astea, tot ești un mincinos.

Nat încetă să mai lovească sacul de box. Rămase cu amândouă mâinile pe sac, aplecându-se ușor. Gâfâind.

— Presupun că e ceva ce am moștenit din familie, spuse el.

Bătrâna se înfurie și se repezi la el.

— Iar chestia asta merge înapoi!

Se întinse către sacul greu de box și încercă să-l scoată din cârlig.

— Ba nu, răspunse Nat. Pe naiba că merge înapoi!

— Tu să *nu* folosești genul ăsta de limbaj cu mine, băiete, răspunse femeia și-l pocni peste față. Cadoul ăsta merge înapoi.

Dădu să-l prindă de o mănușă. Și pentru că nu era legată, reuși să i-o scoată din mână. Băiatul încercă s-o ia înapoi, dar femeia se întorsese deja cu spatele la el și și-o așezase în dreptul stomacului, înconjurând-o cu mâinile ca pe un premiu.

Băiatul se întinse către ea încercând să-și recupereze mănușa. În loc de asta, tot ce reuși fu s-o împingă pe femeie cu umărul. S-o lovească zdravăn. Ea se izbi de perete, se dezechilibră și căzu în șezut pe podea.

Nat își înhăță mănușa înapoi și ieși în viteză din casă. Știind că va trebui să sacrifice sacul de box, dar fără să aibă nici cea mai mică idee despre cum ar fi putut schimba asta. Știa doar că a venit timpul ca el să plece.

La jumătatea treptelor se opri însă. Se uită înapoi. Femeia nu păruse rănită. Nu cu adevărat rănită. El ar fi putut bine mersi să se izbească în felul acela de perete și tot n-ar fi pățit nimic. Dar

bunica era bătrână. Poate că era mai bine să intre totuși înapoi înăuntru.

Doar că ea ar fi găsit o cale ca să-l pedepsească. El știa bine asta.

Îi văzu fața la fereastră. O văzu lipindu-și palmele de geam și uitându-se la el cum pleacă. Se întoarse și coborî câte două trepte deodată. Și fugi.

*

Se îndreptă direct către depoul feroviar, alergând în viteză. Pentru că știa că singura lui șansă era să ajungă acolo rapid. Știa că era primul loc unde aveau să-l caute. Singura lui șansă de scăpare era să ajungă acolo înainte ca bătrâna să sune la poliție și să le spună unde să-l caute, ceea ce ei ar fi și făcut.

Alergă în josul dealului o jumătate de kilometru pe lângă liniile de cale ferată, sperând că avea să apară un tren. Dacă s-ar fi putut urca într-un vagon în mișcare, ar fi fost și mai bine.

Ba chiar se opri să-și lipească urechea de șină, dar nu auzi nimic.

Când terasamentul dintre cele două linii se lărgi, deschizându-se spre depou, văzu că nu era nimic acolo. Niciun tren nu era oprit. Nu că un tren oprit l-ar fi ajutat în vreun fel, cu excepția cazului în care era gata să plece.

Se piti din nou în tufișuri pe măsură ce se apropia. Gândindu-se care ar fi fost cel mai bun loc în care să se ascundă. Se propti cu spatele într-un arbust și se ghemui acolo, simțind cum vârfurile ascuțite ale crengilor îi zgâriau gâtul, spatele și pielea capului. Rămase complet nemișcat, ascultând sunetul propriei sale respirații. Se domolise pentru prima dată de câteva ore.

Se înserase, un camuflaj binevenit.

Dar nu avea haina cu el. Trebuia să găsească o modalitate să se încălzească.

Închise ochii. După câteva minute bune – posibil să fi trecut deja o jumătate de oră – auzi șinele fremătând de la un tren care se apropia. Venea din partea cealaltă a depoului. Îi ascultă

sunetul binevenit.

Nu voia să rişte să sară în tren din locul în care se afla acum; era prea îngust. Nu prea avea loc de greşeală. Nu se mai urcase niciodată într-un tren în mişcare şi era convins că nu avea decât o singură şansă. Şi deja era aproape întuneric.

Îşi legă cele două mănuşi împreună, de şireturi, şi le puse în jurul gâtului.

Când văzu lumina puternică din faţa motorului, ieşi din tufişuri şi alergă cât putu de repede către spaţiul deschis al depoului.

Imediat fu interpelat de doi poliţişti cu armele scoase.

— Nathan Bates? întrebă unul dintre ei. Eşti arestat pentru atac la persoană.

Băiatul se opri dintr-odată. Ce altceva ar fi putut să facă?

Trenul trecu pe lângă ei.

— Nu sunt Nathan Bates, spuse el, când se putu face auzit. Aţi nimerit persoana greşită.

— Zău? Chiar aşa? Şi tu eşti doar un puşti de aceeaşi vârstă, care stă în acelaşi cartier şi care încearcă să se urce într-un tren de marfă, cu o pereche de mănuşi de box? Bine. Uite ce zic eu: mergi cu noi la secţie. Şi acolo vedem cine eşti. Dacă nu eşti Nathan Bates, eşti liber să pleci. Dar dacă eşti, atunci eşti arestat pentru atac la persoană *şi* pentru că ai încercat să induci în eroare un poliţist.

Îi luară mănuşile de box şi îi prinseră mâinile la spate cu cătuşe. Apoi îl conduseră în direcţia unei maşini de patrulare, parcată pe o străduţă alăturată.

— Aşadar, zise celălalt poliţist, te-ai mai gândit cine eşti?

— În cazul ăsta, cred că sunt Nathan Bates, spuse băiatul.

— E un moment grozav când puştii ăştia se regăsesc pe sine. Nu eşti de aceeaşi părere, Ralph?

În continuare nimic

2 octombrie 1974

Nat se trezi pe o băncuță tare, din lemn, într-o celulă mică și friguroasă.

Ușa de la celulă era deschisă, cei doi polițiști stăteau în pragul ușii și vorbeau unul cu altul, pe un ton exagerat de ridicat.

— Așadar, spune-mi, Ralph, ai mai văzut vreodată un puști la fel de rău, cât s-o atace pe bunica lui și să-i provoace o contuzie?

Bunica lui avea o contuzie? Era adevărat? Habar n-avea.

— Nu. Și am văzut niște exemplare destul de rele. Dar ăsta chiar a câștigat premiul cel mare.

— Cum ai proceda dacă ar face una ca asta copilul tău?

— Niciunul dintre copiii mei nu ar face una ca asta. I-am educat mai bine de-atât. Și nici nu ar îndrăzni.

— Dar hai să zicem, teoretic. Ce-ai face?

— Ei bine, dacă bunica ar depune plângere, l-aș închide într-o școală de corecție pentru câțiva ani, ca să-l învăț o lecție.

— Și dacă ea nu ar face plângere?

— Atunci presupun că ar trebui să-l învăț eu singur o lecție.

Nat închise din nou ochii. Așteptând.

Câteva secunde mai târziu se trezi ridicat de subsuori. Tras în picioare. Și cu brațele prinse bine la spate. Deschise ochii și se uită la fața unuia dintre ei. Încercând să arate cât mai puțină teamă cu putință. Avea încheieturile umerilor sucite și era dureros, dar era atent să nu se plângă de asta și nici măcar să nu lase să se vadă ce simțea.

— Ei bine, cum e să fii neputincios? Ia zi, băiete! Când cineva mai mare și mai puternic decât tine te ține așa, chestia asta te face la fel de neputincios… cum să zicem… ca și cum ai fi o bătrânică?

La drept vorbind, să fie complet neputincios, și apoi să fie și necăjit pe tema asta atrase o explozie puternică de furie de

partea lui Nat. Ceva ce explodase înăuntrul lui și care-l copleșea. Dar nu era ca și cum ar fi putut să facă prea multe în privința asta.

Aproape că ar fi putut să-l scuipe pe polițist în față. Și începuse chiar să adune suficientă salivă cât să facă asta.

Dar nu. N-o va face. Nu va face nimic.

Lasă să cadă totul pe ei, își spuse el. Să fie vina lor. Nu le va da nici măcar o scuză pentru comportamentul ăsta.

În loc de orice altceva, Nat se închise în el însuși ca un magazin care trăgea obloanele la ora închiderii. Încuie ușa și puse semnul *închis.* Puteau să-i facă ce voiau și, în afară de durerea fizică, nu aveau să obțină nici o altă reacție de la el.

*

— Of, Dumnezeule, spuse bătrâna când se uită în sus și-i văzu fața.

Stătea la ghișeu și se certa cu un ofițer pe care Nat nu-l văzuse încă. Păru că-i ia un minut femeii ca să se întoarcă la motivul pentru care se certa mai înainte. De parcă văzându-i fața îi dispăruseră toate gândurile din cap.

— Atunci iată care-i întrebarea, spuse ofițerul de la ghișeu. Dacă nu vreți să depuneți plângere, de ce ați vrut să-l înhățăm de la bun început?

— Păi nu puteam să-l las pur și simplu să fugă, spuse ea.

— Dar noi nu suntem dădaca dumneavoastră, doamnă.

— Nu, nu la asta m-am referit. M-ați înțeles greșit. N-am vrut să spun că ăsta era singurul motiv. Vreau să zic… ei bine, m-am gândit să depun plângere, dar nu cred că e cea mai bună soluție pe termen lung pentru el.

— L-ar învăța o lecție.

— Așa credeți? Și atunci cum stă treaba cu băieții care ies din școala de corecție în fiecare zi? Spuneți că și-au învățat lecția și că nu mai intră niciodată în bucluc după aia?

Se lăsă liniștea.

— Sigur că nu, continuă bătrâna. Nu-i învață decât cum să devină niște criminali și mai înrăiți. Acum, dacă nu vă

deranjează, eu și nepotul meu o să mergem acasă.

— Bine. Mult noroc cu el, doamnă. Sunt convins că o să aveți nevoie.

Femeia se întoarse către ușă și făcu repede câțiva pași, apoi se uită peste umăr la Nat.

— Vii? Sau îți place aici?

Nat se uită la ofițerul din spatele ghișeului.

— Pot să-mi primesc înapoi mănușile de box? întrebă el. Încet.

Ofițerul se ridică în picioare și luă o poziție oficială.

— În acord cu legile referitoare la proprietatea inculpatului, efectele personale confiscate când ai fost arestat au fost returnate custodelui tău legal. Asta în măsura în care a ales să le ceară înapoi.

Nat își miji ochii pentru o clipă.

Apoi se întoarse și o urmă încet pe bătrână la mașină.

Lumina dimineții îi atacă cu agresivitate durerea de cap și îl făcu să se schimonosească. Îi trecu prin cap că era posibil să vomite. Încercând să-și controleze acest impuls, se așeză încet pe locul pasagerului din mașina bătrânei.

Durerea pe care o simți când se aplecă de mijloc fu mai mare decât anticipase.

Femeia se urcă pe locul șoferului și porni mașina.

Nat își dădu seama că partea cea mai rănită a feței sale – partea stângă – era în dreptul ei.

Spune ceva despre fața mea, îi trecu băiatului prin cap.

Femeia ridică brațul să bage mașina în viteză, apoi se opri și își puse din nou mâinile în poală. Se întoarse către el și rămase privindu-l.

Spune ceva despre fața mea.

Se lăsă o lungă tăcere.

Apoi îl întrebă:

— Te-ai luat la bătaie cu polițiștii?

Nat nu răspunse nimic.

Când erau la mai bine de jumătatea drumului spre casă, Nat deschise, în cele din urmă, gura.

— N-am vrut să te rănesc, spuse el.

Bătrâna nu răspunse nimic.

Catâri

4 octombrie 1974

Nat ajunse la sala de sport pe la zece și jumătate dimineața. Bărbatul mic de statură nu era pe nicăieri. Jack era în ring, exersând lovituri cu un bărbat care părea prea în vârstă ca să se afle acolo. Nu se uitară la el – probabil că nici nu îndrăzniseră – așa că Nat pur și simplu îi urmări.

Se aplecă încet deasupra unui sac de box greu care se legăna și se lovea de peretele murdar al sălii de sport. Și apoi se uită la jocul de picioare al lui Jack. Și la modul în care ținea mâinile în așa fel încât, de fiecare dată când bărbatul mai în vârstă încerca să lovească, nimerea doar mănușile lui Jack.

Nat se uită vreo cinci minute la ei, scoțând sunete de admirație. Bărbatul mai în vârstă nu reuși niciodată să-l atingă pe Jack.

Când bărbatul mai în vârstă obosi, făcu o greșeală. Iar Nat o zări. O văzu chiar înainte ca bătrânul să plătească pentru ea, ceea ce lui Nat i se păru că era un semn bun. Chiar își dădu seama ce greșise bărbatul. Unde se lăsase descoperit. Croșeul de dreapta al lui Jack îl nimeri ca un tren de marfă. Nat auzi cele două lovituri zdravene din partea cealaltă a sălii. Impactul pumnului înmănușat al lui Jack. Și spatele bărbatului mai în vârstă lovind podeaua.

— OK, *time out!* Du-te să te speli, Fred. Te-am luat încet.

— Să nu mă iei tu de sus *pe mine,* ticălosule, veni replica, spusă nu tocmai cu ranchiună, din câte își dădea seama Nat.

Jack îi oferi un braț îndoit bărbatului care era jos, ajutându-l să se ridice. Apoi se aplecă pentru a trece prin sfori și se îndreptă în direcția lui Nat, dându-și jos mănușile, în timp ce mergea într-acolo. Știuse tot timpul că Nat era prezent. Acum își dădea și băiatul seama de asta. Doar că făcea câte un lucru pe rând.

Purta doar pantaloni scurți, fără tricou. Nat se uită la cât de bine erau definiți mușchii pieptului său. Și abdomenul. Ca o

placă de spălat rufe, cu fiecare secțiune distinctă și bine plasată, de parcă ar fi fost sculptat în argilă. Nat știa că așa își dorea să fie și el. Își dorea trupul acela. Așa voia să apară în fața lumii. Voia viața lui Jack, dacă lucrul acesta ar fi fost posibil.

— Ți-am zis să vii peste o săptămână. Asta nu înseamnă peste vreo patru sau cinci zile?

Îi văzu fața lui Nat și fluieră ușor.

— Nenică, da' știu că ți-ai luat bătaie zdravănă, nu glumă!

Îl prinse pe Nat de bărbie. Îi întoarse fața într-o parte și-n alta ca să se uite mai bine.

— Nu e de mirare că vrei să înveți să te bați. N-ar trebui să mai lași vreodată pe cineva să-ți facă chestia asta.

— Nici dacă e polițist?

— În cazul ăsta, povestea devine un pic mai complicată, nu-i așa? Ia ascultă! Astăzi nu e zi de școală?

— Ba presupun că da.

— Acum, dacă stau să mă gândesc mai bine, nu era zi de școală și data trecută când ai fost aici?

— Ba cred că da.

— Dar pur și simplu nu-ți bați capul cu școala?

— Nu și dacă pot să evit chestia asta.

— La urma urmei, nu sunt eu tutorele tău. Unde-ți sunt mănușile, puștiule?

— Nu le am.

— Nu le-ai adus cu tine?

— Nu le mai am. Punct. Deloc.

— S-au rupt sau ce s-a întâmplat?

— Da, ceva de genul ăsta.

— Nenică, mănușile alea grozave. Chiar erau dintre cele mai bune. Cam nasol, puștiule.

— Da, cam așa e. Și nu mai am nici sacul. Se lăsă o tăcere lungă. Cam cât crezi că costă o pereche de mănuși ca acelea?

— Mai mult decât ai tu, pun pariu. Câți bani ai strâns?

— Păi n-am niciun ban.

De aproape un an nu mai avea bani de buzunar.

— Atunci e limpede – costă mai mult decât ai tu.

— Nu pot să găsesc ceva de lucru pe-aici?

Jack a început să râdă cu un hohot care aproape că-i țâșni dintre buze.

— Cam ce?

— Aș putea să fac curățenie sau ceva de genul ăsta? Să dau cu mopul ca să curăț sudoarea de pe jos.

— Asta-i treaba lui Little Manny. Nu. Îmi pare rău, puștiule. Nu pot să te ajut cu mănușile, oftă Jack.

Își mișcă mandibula de parcă ar fi mestecat ceva în dinți.

— Dar hai să-ți zic ceva, totuși. *Nu* ai voie să le iei acasă. Niciodată. Nu vreau să văd *vreodată* o mănușă de-a mea ieșind pe ușa aceea. Dar dacă vrei să te antrenezi aici… poți să iei o pereche din mănușile mele.

Îi arătă cu o mișcare din bărbie spre peretele îndepărtat unde vreo șase perechi de mănuși erau agățate în cuie.

Nathan se duse și se uită la ele.

Încercă să găsească o pereche care să fi arătat mai bine decât celelalte. Dar erau toate la fel. Toate erau îngrozitoare. Nathan se gândi că trebuie să fi fost vechi de cel puțin douăzeci de ani. Cea mai mare parte a culorii lor maronii fusese jupuită și se șterse de la contactul cu diverse suprafețe. Fuseseră lipite cu scotch ca să nu se destrame, acolo unde cusăturile nu se mai refăcuseră pe margini.

Alese o pereche la întâmplare, o dădu jos, incapabil să-și dea seama în ce fel ar fi putut fi mai bună decât celelalte.

— Știu, știu.

Vocea lui Jack se auzi fix din spatele umărului său drept.

— E ca și cum ți-ar fi fost furată mașina Ferrari. Și acum trebuie să mergi pe un catâr. Dar dacă vrei să te antrenezi…

— Vreau.

Își puse mănușile. Și întinse mâinile pentru ca Jack să-i poată lega șireturile.

Nat se duse spre sacul greoi de box și trase o lovitură zdravănă cu mâna dreaptă. Simți durerea cum îi explodează în tot corpul. În stomacul său lovit. În mușchii cutiei toracice, în burtă. Șocul loviturii îi produse chiar și o durere de cap.

Rămase nemișcat timp de un minut, cu ochii închiși, cu fruntea rezemată de sac. Ținându-și pumnii strânși în ambele

mănuși.

Îi simți mâna lui Jack pe umăr.

— Poate peste câteva zile. Când o să te simți mai bine.

— Mă simt bine.

Se îndreptă de spate și lovi din nou sacul.

Și din nou. Și din nou. Și din nou. Și din nou.

Jack se uita la el. Așa că Nat era în stare să facă orice.

Of

17 ianuarie 1975

Orășelul amărât în care trăia Nat nu avea decât un singur mall. Și era la vreo douăzeci și cinci de minute, la periferie. Nat nu fusese acolo decât o singură dată. Când avea nouă ani și bătrâna îl cărase cu ea la cumpărăturile de Crăciun. Era în anul în care murise sora ei. Și îi lăsase vreo câțiva bănuți în plus. De atunci, cumpărăturile de Crăciun nu mai fuseseră așa spectaculoase.

Într-o vineri dimineață, Nat făcu autostopul până acolo. Exista un magazin de articole sportive la mall sau cel puțin așa auzise. Și Nat voia să se uite puțin la mănușile lor de box.

*

Se afla în spatele magazinului atunci când le văzu. Erau într-o cutie grea de carton, care avea partea din față deschisă. O cutie de carton închisă în trei părți, ca și cum ar fi fost o cutie de prezentare.

Erau exact aceleași mănuși ca cele care-i fuseseră dăruite și apoi luate.

Se opri și se uită la ele. O bună bucată de vreme. Apoi întinse mâna să le atingă.

Avu același sentiment ca atunci când te întâlnești pe neașteptate pe stradă cu o persoană dragă. Cineva despre care ai crezut că a dispărut demult. Sau cel puțin așa își imagina Nat că trebuie să fi fost sentimentul acela. De parcă ar fi existat cineva pe care el să-l fi iubit.

Ar fi putut fi chiar aceleași mănuși. Ei bine, nu chiar. De fapt, nu e chiar așa, își spuse el. N-ar fi putut fi. Nu la propriu. Cele de aici erau noi-nouțe. Dar și cele pe care le pierduse fuseseră noi. Pur și simplu nu aveai cum să deosebești cele două perechi între ele.

Scoase cutia de pe raft și citi eticheta cu prețul. Costau

aproape treizeci de dolari. Nat înghiți cu greu. Pe vremea când primea încă bani de buzunar nu era vorba de mai mult de doi dolari pe săptămână. Acum erau zero pe săptămână.

Tocmai se pregătea să pună cutia înapoi, pe raft.

Se uită într-o parte și-n cealaltă a magazinului. Era singur în zona aceea. Nu era nimeni care să vadă ce urma.

Scoase mănușile din cutia greoaie de carton, una câte una. Și le îndesă în ghiozdan. Și apoi puse cutia goală înapoi pe raft, în spatele celorlalte două.

Își aruncă ghiozdanul pe umăr, după care se îndreptă către ușa magazinului. Spunându-și mereu în gând să nu se grăbească.

Nu căsca gura aiurea, dar nici nu te grăbi. Poartă-te natural.

Hehe, își spuse el în gând. Era aproape prea ușor.

Se îndreptă spre scările rulante. Chiar înainte să ajungă acolo, un om în uniformă păși în fața lui. Un bărbat masiv care purta un costum de poliester de culoare gri și avea o expresie satisfăcută pe chip.

— Sunt de la paza mallului, spuse el. Nu vrei să desfaci ghiozdanul? Să-mi arăți ce ai înăuntru?

Primul gând al lui Nat a fost să fugă. Dar apoi i-a trecut prin cap că avea la îndemână o modalitate mai bună și mai inteligentă. La urma urmei, cu doar câteva luni în urmă avusese în ghiozdan exact aceeași pereche de mănuși. Nu însemna că făcuse ceva greșit.

— A, doar mănușile mele de box, spuse el. Și deschise ghiozdanul și-l lăsă pe tipul de la pază să se uite înăuntru.

— Mănușile *tale.*

— Da, domnule. Au fost un cadou de la… sunt ale mele. Tocmai mă întorceam de la sala de sport.

Tipul îi aruncă lui Nat o privire pe care acesta nu putea s-o descifreze prea bine. Dar nu păreau să fie vești bune. Măcar de atâta lucru își dădea seama.

— Puștiule, ai fost urmărit pe monitoarele de securitate tot timpul.

— Of, spuse Nat.

*

Bătrâna stătea la volan în vechea ei mașină, privind drept înainte. Nat se întreba când – dacă vreodată avea să se mai întâmple – va porni mașina, să conducă până acasă.

— A trebuit să plătesc cauțiunea cu jumătate din toate economiile mele.

— O să-i primești înapoi. Nu e ca și cum plec undeva.

— Nu mai pot să suport.

— Da, îmi tot zici asta.

— Te avertizez. Chiar acum. Dacă se mai întâmplă ceva asemănător…

Nat așteptă. Dar ea nu-și mai termină propoziția.

— Și *ce* se întâmplă după aia?

— Nu mă provoca. N-am de gând să port conversația asta cu tine.

— Ba nu, chiar sunt curios. Spune-mi. Ce se întâmplă dacă o mai dau în bară încă o dată?

Nu primi niciun răspuns.

— Nu cred că o să mai ai norocul să mă abandonezi în pădure lângă lac. Acum sunt mai mare și mai deștept. Probabil c-o să mă descurc să ies de acolo.

Ea nici măcar nu se uită la el. Privea în față prin parbriz. El aștepta să vină lovitura. Dar ea trecuse deja de figura aceea a ei de față lovită. Acum avea o privire care părea să spună: m-am protejat împotriva ta și n-o să mai poți niciodată să-mi faci rău.

Însă nu răspunse nimic.

— Ghinionul tău, n-aș muri nici de data asta, spuse el încet.

Urmă o pauză, apoi femeia porni mașina, băgă în viteză și demară.

Așa începu primul moment al unei noi epoci între cei doi. Epoca în care nici femeia nu mai spunea nimic.

După părerea lui Nat, era un pas bun în direcția corectă.

În primele momente ale acelei tăceri, știu ceva. Era clar. În clipa în care arunci în joc un ultimatum, acel *încă un lucru de genul ăsta* avea să se întâmple. Lui Nat îi trecu prin cap că aproape că nici nu mai conta ce avea să fie. Era ultima picătură

care să umple paharul. Fusese definită. Pregătită. Așa că avea să se întâmple.

Era doar o chestiune de timp.

Partea a treia
Nathan McCann

Încă mai simte la fel și acum

23 septembrie 1975

Când Nathan McCann răspunse, după ce auzi o bătaie în ușa lui, găsi în prag o femeie în vârstă însoțită de un adolescent firav. Băiatului îi venea părul în ochi; nu se uita la Nathan, ca și cum măsura disprețului său putea fi exprimată atât de simplu. Pielea lui era răvășită de acneea juvenilă. Avea o gaură mare și zdrențuită într-unul din genunchii pantalonilor săi murdari de blugi.

Lui Nathan nu-i plăceau vizitele neanunțate și nici nu-și aducea aminte să-i mai fi văzut pe oamenii aceia vreodată înainte.

— Nathan McCann? întrebă femeia.

— Da.

— Nathan McCann, acesta este Nathan Bates. Băiatul pe care l-ai găsit în pădure.

Pentru o clipă se lăsă o liniște adâncă.

Nathan se uită mai atent la băiatul care continua să-i evite privirea.

Bărbatul simți o ușoară dezamăgire. Ca și cum o parte din el ar fi știut că acest moment sau unul asemănător avea să vină, dar acea parte s-ar fi așteptat să fie ceva mai mult. Ca un sentiment de legătură stabilită deja sau de potrivire instantanee. Dar nu părea a fi nimic de genul acesta, cel puțin nu dincolo de pragul ușii sale. Băiatul acela era doar un străin. Un puști firav și ciufulit care nu răspundea în niciun fel. Și nu avea niciun rost ca Nathan să nege asta, chiar dacă ar fi fost posibil s-o facă.

Ertha Bates continuă.

— Îmi aduc aminte că a fost o vreme când erați dornic să-l luați pe băiatul ăsta. Foarte dornic. De parcă v-ați fi așteptat dintotdeauna ca lucrurile să stea așa. Și poate chiar ați considerat că ar fi fost un lucru bun să-l aveți în viața dumneavoastră. S-ar putea ca, în privința asta, să fi avut mai apoi o crudă trezire la realitate. Asta dacă nu cumva sunteți

suficient de curajos să vă mai doriți o a doua șansă. Așa că, spuneți-mi, domnule McCann, mai simțiți tot la fel în privința asta, acum? Pentru că eu am ajuns la capătul puterilor. Atâta tot. Mi-a ajuns. Fiecare persoană are o anumită limită a răbdării, iar el m-a făcut s-o ating pe a mea. Pur și simplu, m-a adus la disperare. Și nu mai vreau să trăiesc în felul acesta. Situația e dincolo de puterile mele. Am crescut cinci copii cu ceea ce credeam eu că este disciplina obișnuită, dar dacă există ceva la care băiatul acesta reacționează, eu încă nu am dat de lucrul acela.

— Încă vi-l mai doriți, domnule McCann? Mi-ați face o mare favoare. Și i-ați face și lui o favoare, totodată. Mă gândesc că i-ar fi mai bine aici decât într-un centru de reeducare, deoarece, credeți-mă, acesta este pasul următor. Chiar acuma mă duceam la poliție să-l predau. Să renunț la custodie și să-l las să fie problema altcuiva. Și apoi, când eram deja pe drum, mi-am adus aminte de dumneavoastră. Și m-am gândit că, dacă tot o să renunț la custodia lui, ar trebui cel puțin să-mi țin o promisiune pe care am făcut-o în urmă cu cincisprezece ani. Să-l aduc să vă cunoască. Și apoi o voce din capul meu mi-a spus: „Întreabă-l dacă mai simte la fel și acum". Chiar dacă nu-mi dau seama cum ar putea cineva să fie în situația asta. Cum ar putea să fie atât de nechibzuit. Dar vocea mi-a zis să vă întreb. Așa că vă întreb. Pentru că sunt convinsă că i-ar fi mai bine aici. Asta în cazul în care simțiți tot la fel și acum.

— Da, a răspuns Nathan. Încă mai simt la fel și acum.

Băiatul și-a ridicat pentru scurt timp privirea când a auzit asta, apoi s-a uitat din nou în altă parte.

— Bine. Am lucrurile lui în mașină.

— O să vă ajutăm să le aduceți în casă, a spus bărbatul. Nu-i așa, Nathan?

Ertha Bates nu a zăbovit prea mult. Nu părea că vrea să discute chestiunea mai mult de-atât. Nu era loc de priviri pline de regrete. Nici de un rămas-bun sentimental. Dacă simțea cumva că avea să-i lipsească copilul acesta pe care îl crescuse ca pe al ei timp de cincisprezece ani, în mod cert nu lăsa să se vadă nimic.

Imediat ce descărnară pe bordură cele trei valize și un sac de rufe murdare, femeia se urcă din nou în vechea ei mașină maronie, acceleră cu un ușor scârțâit și plecă.

*

Parcurgând drumul către casă de câteva ori, ca să care lucrurile băiatului, Nathan simți o umbră de regret la gândul că Flora nu trăise pentru a vedea ziua aceea.

Îl necăjise fără milă pentru sentimentul pe care-l avusese el mereu, că așa ceva era scris să se întâmple.

*

— Poți să dormi în camera care a fost a soției mele, îi spuse Nathan băiatului. Cum îți zice?

— Poftim?

— Cum ți se spune?

— Oh, Nat.

— Bine, spuse Nathan. În felul acesta nu vor exista confuzii. Încet-încet o să ducem lucrurile răposatei mele soții în garaj. Vei putea să-ți faci camera asta așa cum îți dorești.

În fundal, Nathan putea s-o audă pe Maggie lătrând ascuțit în curtea din spate. Adulmecase ea ceva, auzea că în casă era o persoană necunoscută și avea să continue probabil să latre până când i se dădea ocazia să investigheze.

Nat stătea cu umărul rezemat de cadrul ușii.

— Voi doi nici măcar nu dormeați împreună?

Nathan puse jos o valiză și apoi se îndreptă de spate.

Se uită pentru o clipă la băiat. Băiatul răspunse privirii lui fără să ezite. Nathan simți greutatea acestor teste timpurii.

— Nu e ceva ce mă aștept să înțelegi, spuse el. Dar ne-am iubit în felul nostru. Poate că nu a fost întotdeauna cel mai potrivit mod, dar așa ne-a fost nouă cel mai bine.

În mod intenționat, nu se uită să vadă reacția lui Nat, pentru că niciun fel de reacție nu ar fi fost binevenită. Spusese ce avea de spus și nu era treaba nimănui să insiste mai mult de-atât cu

întrebări.

În schimb, s-a dus la ușa din spatele casei și a lăsat câinele să intre. Era un lux pe care și-l permitea lui și lui Maggie adeseori, după ce murise Flora.

Merseră împreună în camera cea nouă a lui Nat.

Băiatul se uită spre el, surprins.

— Ăsta este câinele?

Maggie se apropie de băiat, dând larg din coadă. Mirosi mâna pe care el i-o întinsese pentru o clipă, apoi o linse hotărâtă, cu un aer entuziast. Din privirea de pe chipul băiatului, Nathan își dădu seama că nu era obișnuit cu primiri călduroase.

— Nu, nu e ăsta, spuse Nathan, regretând că trebuia să-i dea veștile proaste și părându-i rău, în același timp, și pentru el din cauză că nu acela era câinele. Nu, Sadie a murit de mult. Aceasta este Maggie.

— Ah, bine, spuse Nat, iar uimirea îi dispăru de pe față.

Chiar când Nathan pleca din camera lui, băiatul întrebă:

— Asta este o coincidență, nu? Faptul că ne cheamă pe amândoi la fel.

Nathan se întoarse și se uită pentru o clipă la chipul băiatului. După cât își dădea seama, nu era nicio urmă de sarcasm sau vreun semn că băiatul ar fi vrut să-l necăjească. Cel puțin nu era ceva ce băiatul să fi făcut în mod evident. Chiar credea că era o simplă coincidență? Oare nimeni nu-i spusese cum stăteau lucrurile?

— Nu e o coincidență. Ți-au dat numele după al meu.

Se uită să vadă vreo reacție pe chipul băiatului. Dar se pare că Nat se pricepea destul de bine să-și pună masca jucătorului de poker. Părea să nu simtă nimic, să nu trădeze nimic niciodată. Chiar dacă lui Nathan îi era greu să creadă că așa ceva era posibil. Nu din partea acestui copil. Și nici din partea altcuiva.

— Chiar? De ce?

— Pentru că eu sunt bărbatul care te-a găsit în pădure, spuse Nathan, fără să-și închipuie că situația ar fi putut avea nevoie de explicații mai mult de-atât.

— Oh, spuse Nat.

Apoi, chiar când Nathan dădea să plece, Nat adăugă:

— Doar că nu cred că mi-ai făcut o mare favoare cu chestia asta, să știi.

Nathan se opri. Se întoarse. Alte teste, își spuse el în gând. Alte prefăcătorii din genul celor pe care nu le suporta cu ușurință.

— A, nu crezi?

— Nu, nu cred.

— Faptul că ești în viață nu este o mare favoare?

— Dar de unde știi că mi-am dorit asta vreodată?

— Pentru că orice persoană sănătoasă la cap își dorește să fie în viață.

— Ah, deci crezi că sunt nebun?

— Nu, de fapt chiar cred că și tu vrei asta, doar că spui că nu-i așa pentru a obține o anumită reacție.

— Ce vreau să spun, zise băiatul ridicând un pic vocea în semn de furie, iar obrajii i se înroșiră ușor, este că aș vrea să știu la ce e bună viața mea.

— Valoarea pe care o va avea viața ta este cea pe care vei alege să i-o dai tu, spuse Nathan.

Băiatul rămase cu bărbia ridicată, cu spatele lipit de ușa de la dulap. O clipă nu spuse nimic, dar Nathan putea să simtă cum ricoșau din el cuvintele neînțelese.

— Chestia asta pe care tocmai ai spus-o acum măcar are vreun sens?

Nathan trase adânc aer în piept.

— Ce cuvinte din propoziție nu ai înțeles?

— Hmmm, păi să vedem. Valoare. Viață. Alegere. Nu, de fapt cred că le știu pe toate. Cred că doar atunci când sunt așezate unul lângă altul nu înțeleg ce înseamnă.

— Dar recunoști că sunt într-o limbă pe care o cunoști?

— Fiecare cuvânt în parte.

— Deci le știi pe fiecare.

— Dar ar trebui să însemne ceva. Pentru mine, propoziția asta nu înseamnă nimic.

— Faptul că tu nu înțelegi sensul unei fraze nu înseamnă că fraza respectivă nu are unul.

— Și atunci ce ar trebui să fac cu o frază ca asta? Care nu înseamnă nimic pentru mine?

— Încearcă s-o reții ca s-o poți folosi mai târziu.

— Bine, spuse Nat. Dar îți spun de pe-acuma… o să dureze multă vreme până când se va întâmpla asta.

*

La ora de culcare, Nathan bătu ușor în ușă înainte să intre în camera băiatului.

— Ce e? întrebă Nat când Nathan trase un scaun lângă patul lui.

— Am venit doar să-ți spun noapte bună.

— Oh.

Nathan scoase fotografia din buzunarul jachetei sale și o puse pe marginea patului băiatului.

— Asta e Sadie, spuse el. Un retriever cu păr ondulat. Un animal remarcabil. Mi-e foarte dor de ea. Maggie e și ea un câine bun. Dar asta nu face să-mi fie mai puțin dor de Sadie.

Nat ridică fotografia și se uită scurt la ea.

Apoi spuse, ca și cum nu ar fi fost deloc atent la imaginea din fotografia veche:

— De ce trebuie să mă duc la culcare atât de devreme? Abia dacă e opt. Nu pot să adorm așa devreme. Să știi că nu sunt un copil mic.

Dar arăta ca unul. Chiar foarte mult. Era destul de scund pentru vârsta pe care o avea, aproape cincisprezece ani, și părea cumva neajutorat și pierdut, înfofolit în vechile așternuturi și cuvertura înflorată de pe patul Florei. Nathan se întrebă dacă băiatul își dădea seama de propria sa teamă. Dacă o recunoștea măcar față de sine însuși.

— Pentru că dimineață o să te trezesc foarte devreme și o să mergem la vânătoare.

— La vânătoare?

— Da. La vânătoare de rațe. Cu Maggie.

— Dar eu nu știu să vânez.

— Ei bine, îți sugerez să încerci.

— La ce oră trebuie să mă scol?

— Pe la patru jumate.

— În niciun caz. Uită de chestia asta.

— O să vin să te trezesc eu. Mi-ar plăcea să încerci să vii cu mine de data asta.

Se lăsă o tăcere pe jumătate îmbufnată. Apoi, figura băiatului se schimbă. Doar puțin. Dar perceptibil.

— Întotdeauna te duci în același loc?

Nu trebuia să spună mai mult. Nu trebuia să se refere în mod specific la locul acela. Amândoi știau despre ce vorbea.

— Da.

— Ai putea să-mi arăți locul exact?

— Da.

— Bine. O să merg cu tine atunci. Doar de data asta.

Nathan luă fotografia. Îl bătu încet pe Nat pe genunchi, peste așternuturi. Când să iasă din cameră, dădu să stingă lumina.

Nat îl întrebă, de parcă n-ar fi fost tocmai nerăbdător să-l vadă plecând:

— Nici măcar nu vrei să mă întrebi cum de-am fost dat afară din casă?

— Nu. M-am gândit că e mai bine s-o luăm de la zero amândoi. Săptămâna viitoare este ziua ta. O să sărbătorim.

— De ce încă-ți mai amintești când e ziua mea, după ce a trecut atâta timp?

— Cum aș putea să nu-mi amintesc de ziua ta? Te-am găsit în pădure pe 2 octombrie 1960. Cum aș putea să uit o dată ca asta? Te născuseși cu o zi înainte, pe 1 octombrie. O să împlinești cincisprezece ani.

— Cum o să trăiesc aici? Nici măcar nu te cunosc.

Părea cumva scos din context, dat fiind ceea ce Nathan tocmai îi spusese băiatului, ceea ce-l făcu pe bărbat să presupună că tocmai de aceea o și spuse.

— Nici măcar nu cunosc locul ăsta. E complet străin pentru mine. Cum ar trebui să trăiesc aici?

Nathan oftă.

— Pas cu pas, presupun, pentru început, spuse el. Nu o să pretind că nu va fi o problemă pentru tine.

— Și pentru tine? întreabă băiatul, chiar și mai agitat. Pentru tine asta nu e o problemă?

— Deloc, spuse Nathan. Sunt fericit să te am aici cu mine.

Stinse lumina când ieși din încăpere.

E dispus să moară ca să facă lucrurile să se întâmple

24 septembrie 1975

— Nu pot să cred că ești atât de fraier încât să-mi dai mie o armă, spuse băiatul, încercând să-și tragă din nou peste cap cuvertura mare și înflorată.

Dar Nathan o prinsese și ținea bine de ea.

— E clar că nu mă cunoști prea bine. Nu vreau să merg la vânătoare de rațe. La naiba, e patru dimineața. Vreau să mă culc la loc.

— În casa asta nu se înjură, spuse Nathan. Și de fapt este cinci fără un sfert. Și te rog să încerci măcar de data asta. Dacă nu-ți place nu o să te mai rog să vii și a doua oară.

— Dar n-ar trebui să fiu obligat să fac lucruri pe care nu vreau să le fac.

— Ai fost de acord aseară c-o să faci asta. Vreau doar să-ți ții cuvântul dat.

— Ei bine, nici nu-mi aduc aminte *de ce* am spus c-o să fac lucrul ăsta.

— Pentru că voiai să-ți arăt locul exact.

— Of.

Nat se ridică în capul oaselor. Își bălăngăni picioarele pe lângă marginea patului. Se frecă la ochi. Purta un tricou cu mânecă scurtă și niște boxeri uzați. Părea cumva resemnat, dar în mod cert nu era foarte cooperant. Maggie, care tot dăduse târcoale în jurul genunchilor lui Nathan, se lăsă dintr-odată pe labele din spate și-l pupă pe Nat pe nas. De parcă ar fi vrut să-i spună: de ce Dumnezeu tragi de timp în halul ăsta?

— De ce se bucură așa? îl întrebă băiatul pe Nathan.

— Îi place la nebunie să meargă la vânătoare.

— Of, spuse Nat. Măcar unuia dintre noi îi place.

Pe Nat păru să nu-l deranjeze prea tare să se ridice și să lase patul nefăcut. Dar Nathan îl ajută și-l făcură împreună. Nathan îl învăța cum să întindă așternuturile bine la colțuri, ca la spital, el aranjându-le într-o parte și Nat pe cealaltă.

Nathan ignoră intenționat strâmbăturile băiatului, faptul că-și dădea ochii peste cap nemulțumit.

Apoi încercă să facă testul cu moneda de douăzeci și cinci de cenți, să vadă dacă ricoșează de pe pat, dar fără succes[1].

*

Pe drumul spre lac, băiatul rămase bosumflat și tăcut, dar dezvălui totuși ceva despre el însuși, atunci când se întoarse spre bancheta din spate ca s-o scarpine pe Maggie pe creștet. Nathan simți că, cel puțin prin gestul acesta, ieșea la suprafață ceva din interiorul acestui băiat recalcitrant și care, pe dinafară, părea un copil rău.

Poate că Nat nici măcar nu-și dădea seama că permitea și arăta o anumită vulnerabilitate în felul în care stabilea în mod deschis o legătură cu câinele lui Nathan.

Bărbatul ținuse minte că Ertha Bates îi spusese că, dacă era ceva la care copilul acesta să fi răspuns, ea nu-l descoperise încă. În schimb, Nathan găsise deja o fisură în armura lui. Nat reacționa la câini. Se întrebă dacă în casa familiei Bates animalele de companie fuseseră permise. Presupuse că nu.

S-a uitat scurt la Nat, care-i răspunse cu o privire defensivă.

— Ce?

— Nimic.

Nat își retrase mâna de pe capul lui Maggie și rămase privind înainte, tot restul drumului până la lac, cu un aer bosumflat și cu mâinile în poală.

Maggie se aplecă spre scaunele din față atât cât îi permiteau regulile și merse până într-acolo încât lăsă să-i scape câteva scâncete în direcția lui Nat. Dar băiatul rămase cu ochii pe fereastră, prefăcându-se că nu aude nimic.

*

— Verifică să vezi dacă e trasă siguranța, spuse Nathan în timp ce descărca lucrurile din mașină, pe întuneric. Și apoi cară arma astfel încât să nu țintească către ceva anume. Cu țeava

îndreptată în sus, dacă o duci pe umăr, sau la încheietura brațului, îndreptată înainte și în jos, spre pământ.

— Dar are siguranța trasă.

— Când vine vorba de arme, mai bine să te asiguri de două ori.

Porniră către lac, unul lângă celălalt, cu Maggie tropăind în fața lor.

Nathan deschidea cu lanterna o cărare, înainte.

Cerul abia începuse să se lumineze. În cinci-zece minute aveau să poată să-și vadă singuri pașii, fără ajutorul lanternei, pe frunzele căzute. Era momentul perfect pentru vânătoare. Deja când ajunseră la lac, nu mai era nevoie de lanternă și putură să se instaleze în spatele punctului de observație, folosindu-se doar de lumina de afară. Dar soarele încă nu se afla sus pe cer.

Era acel moment al dimineții care-l făcea pe Nathan să fie întotdeauna recunoscător pentru viața lui.

— Aș vrea să nu mă faci să te rog, spuse băiatul după o scurtă plimbare. Aș vrea ca pur și simplu să-mi arăți, fără ca eu să trebuiască să te rog.

— Când ajungem acolo, spuse Nathan, o să-ți arăt locul.

Câteva sute de metri mai departe, bărbatul spuse, arătând cu degetul:

— Uite, chiar acolo. Sub copacul acela.

Băiatul se duse în locul indicat și rămase în penumbră, privind la pătura de frunze proaspete care se așternuseră pe jos.

Nathan și Maggie așteptară, solemni, până când băiatul termină. Ba chiar Nathan rezistă impulsului de a se arăta nerăbdător pe măsură ce cerul se lumina. Era ca și când s-ar fi uitat la un om care jelește, apropiindu-se la o procesiune funerară de sicriul deschis, într-un întuneric mormântal.

Nu era un moment în care să grăbești lucrurile.

Câteva minute mai târziu, Nat se întoarse și se îndreptă înapoi către Nathan și câinele lui. Maggie sări în sus și-l lovi pe Nat cu labele în piept. Era complet împotriva regulilor și ea știa asta, dar chiar în momentul acela nu putu să-și mai rețină exuberanța. Nat nu spuse nimic. Iar Nathan alese să pretindă că

nu văzuse nimic.

El se aștepta ca băiatul să spună din nou că nu mai vrea să meargă la vânătoare. Acum că obținuse ceea ce-și dorise. Se așteptase ca băiatul să-i arate degetul și să se îndrepte înapoi spre mașină.

În loc să facă asta, Nat îi urmă pe Nathan și pe Maggie către lac, cu capul aplecat ușor într-o parte. De parcă ar fi fost dintr-odată mult prea obosit ca să se mai contrazică pe tema asta.

*

Lecția de vânătoare nu mergea prea bine. De fapt, între timp se luminase complet de ziuă, iar Nat sărea întruna în sus, agitându-și brațele ca să sperie dinadins rațele.

— Zburați, le striga el, zburați, idioatelor, sau o să vă împuște.

Și rațele zburară, într-adevăr, umbra bătăilor lor colective din aripi răsfrângându-se deasupra apei.

Apoi Nat se așeză din nou în spatele punctului de observație și aștepta să vadă ce făcea Nathan.

— Datul ăsta în spectacol cu care ești obișnuit, spuse Nathan, va fi inacceptabil pentru mine. Atâta vreme cât suntem împreună, va trebui să te porți ca o persoană civilizată.

— Grozav. Vrei să împușc chestii. Foarte civilizat.

— Mănânci vânat? întrebă Nathan.

— Dacă mănânc *ce?*

— Ești vegetarian?

— Nu. Nu sunt.

— Atunci, da. Este un lucru civilizat. Oamenii au voie să împuște ceea ce mănâncă. Nu e absolut necesar să facă asta, dar cel puțin trebuie să fie în stare să vadă realitatea față în față. Să mănânci pui numai dacă provine de la supermarket este gestul suprem al negării și al lașității. Cineva tot trebuie să-i omoare.

Nat se ridică și făcu câțiva pași în față. Lovi iarba cu piciorul o vreme.

Apoi, când Nathan își ridică din nou privirea, se trezi uitându-se direct în bătaia puștii băiatului.

Sigur că arma era umplută cu alice de calibru mic, potrivite pentru păsări. Și băiatul nu era un trăgător experimentat. Cu toate astea, e greu să ratezi o țintă atât de mare cu o pușcă de vânătoare. Pe lângă asta, reculul avea să ridice puțin gura țevii și o alică venită direct între ochi putea în mod cert să se dovedească fatală. Așa că era cumva posibil, deși puțin probabil, ca Nathan să fie ucis.

Cântări și analiză toate aceste elemente în timp ce băiatul își spunea replica.

— Nu mă poți civiliza, spuse el. Nu mă poți face să nu mai înjur. Sau să învăț să vânez. Sau să mă port ca un domn, sau să fiu de două ori mai atent. Mai bine te împușc decât să te las să mă transformi în ceva ce nu sunt.

— Dar eu vreau să fii exact ceea ce ești, rosti Nathan, doar că mai educat. Și singurul mod în care mă poți opri să fac asta este dacă mă omori, așa că, dacă îți propui să mă oprești, atunci presupun că ar fi mai bine să-i dai bătaie și să faci asta chiar acum.

Mâinile băiatului tremurară pe armă preț de o clipă, înainte să coboare țeava puștii. Nathan spuse:

— Cred că ce ți-a trebuit probabil în tot acest timp a fost să ai pe cineva căruia să-i pese suficient de mult cât să insiste să te comporți cum trebuie.

Și probabil dispus să moară ca să facă lucrurile să se întâmple, completă el în gând. Nat aruncă pușca și fugi.

*

Când Nathan și Maggie se întoarseră la mașină, vreo două ore mai târziu, băiatul îi aștepta înăuntru. Nathan se bucură, dar nu făcu mare tărăboi în legătură cu asta.

Puse cele patru rațe în față, în saci de pânză, două pe locul dintre ei și două jos, la picioarele lui Nat.

— Nu o să insist, spuse Nathan, dar e destul de mult de muncă să cureți și să pregătești patru rațe. Aș aprecia dacă m-ai ajuta.

— De ce a făcut ea asta? întrebă Nat.

— Nu știu, răspunse Nathan. Nu pot să-mi dau seama.

— Gândește-te cum mă face să mă simt.

— M-am gândit. De multe ori.

— După care bunica mă abandonează și ea.

— E cazul să te plângi doar pentru primul din aceste două evenimente, spuse Nathan. Ai dreptul. Dar în privința celui de-al doilea, uită-te cu atenție și la tine. Ai făcut tu ceva ca s-o determini pe bunica ta să se lepede de tine. Doar că pe mine nu mă interesează să știu ce anume.

— Și *ție* ce trebuie să-ți fac ca să te lepezi de mine?

— Nimic. Nu o să mă lepăd niciodată de tine.

Parcurseră restul drumului către casă în liniște.

*

Nat i se alătură bărbatului în garaj ca să curețe și să pregătească rațele. Nu se arătă deloc dispus să le golească de intestine, dar se dovedi destul de capabil să le jumulească.

— O să punem trei dintre ele în congelator, iar una o să frig pentru cina din seara asta. Ai mai mâncat vreodată rață friptă?

— Nu cred.

— Te așteaptă un festin.

Lucrară în liniște câteva minute, apoi băiatul întrebă:

— Știi ce s-a întâmplat cu mama mea după ce i-au dat drumul din închisoare?

Nathan îngheță pe loc, rămânând în picioare cu mâna plină de organe de pasăre.

Își aminti de promisiunea pe care i-o făcuse doamnei Bates. Fusese de acord să nu discute nimic din ceea ce s-ar fi putut dovedi nepotrivit. Dar nu Nathan fusese cel care deschisese subiectul, tânărul o făcuse pentru el.

În plus, își dădu seama dintr-odată că doamna Bates dispăruse din peisaj. Nu-l mai creștea ea pe băiat după cum considera de cuviință; renunțase la acest rol. Acum îi revenea lui Nathan să hotărască modul cel mai potrivit pentru a-l crește pe băiat.

— Ce ți-a spus bunica ta despre asta?

— Păi, mai întâi de toate, n-a vrut să-mi spună nimic. Pe lângă asta, dacă o întrebam, începea să plângă. Dar săptămâna trecută am întrebat-o oricum, și mi-a spus că mama mea a plecat în California. Că era foarte ocupată încercând să-și facă o carieră acolo și că nu avea timp, din cauza asta, să ne scrie niciodată.

Apoi, dintr-odată, cu mâinile încă pline de pene, băiatul se uită în sus la Nathan.

— Ai de gând să ții pentru totdeauna chestiile alea scârboase în mână? Eu aș renunța repejor la ele în locul tău.

— Oh, spuse Nathan și le puse pe ziarele pe care le pregătise deja ca să strângă resturile în ele. Din punctul meu de vedere, a greșit că ți-a spus așa ceva.

— De ce?

— Pentru că nu este adevărat.

Nat se uită repede la el. Intrigat. Lăsă să-i cadă rața pe jumătate jumulită pe măsuța improvizată, ceea ce produse un zgomot înfundat.

O altă fisură în armura lui, observă Nathan. Îi pasă foarte mult de adevăr în această privință. Și îi este teamă să-l afle. Dar, în același timp, îi este frică și să nu-l afle.

— Care este adevărul?

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar mama ta a murit în închisoare. La doar câteva zile după ce te-ai născut. A avut o hemoragie. A fost de la nașterea dificilă. Și a făcut septicemie.

— Care înseamnă…

— Este o infecție serioasă care-ți pătrunde în sânge.

— Și nici măcar n-au ajutat-o?

— Nu a vrut să spună nimănui că are nevoie de ajutor.

— Oh.

Băiatul a ridicat din nou pasărea și a început să-i jumulească penele.

— Și tatăl meu?

— Ce-i cu tatăl tău?

— Știu cum îl cheamă. Richard A. Ford. E în închisoare?

— Nu. El a plătit cauțiunea. Și a dispărut.

— Aș putea să-l găsesc. Poate că aș putea să stau cu el.

Nathan percepu tonul plin de speranță al băiatului. Și-i păru

rău că trebuia să-l dezamăgească.

— În privința primei chestiuni, e puțin probabil. Stă ascuns de teama poliției. Dacă poliția nu l-a găsit încă până acum, e puțin probabil că tu vei reuși s-o faci. Dar mă tem că partea a doua a ideii tale este chiar și mai problematică.

— Ce vrea să însemne asta?

— Asta înseamnă… se spune că cea mai bună modalitate pentru a stabili cum se va comporta cineva este să ne uităm la felul în care s-a comportat în trecut. Și până acum, nu s-a dovedit a fi un tată tocmai iubitor. De fapt, cu riscul de a te răni și de a te supăra, aș merge până într-acolo încât să-ți spun că tatăl tău biologic nu e niciun fel de tată. A fi părinte presupune anumite calități. Aș spune că înseamnă mai mult decât situația în care un băiat a lăsat în mod accidental gravidă o fată. Uite, Nat. Dacă vrei, poți să încerci să-l găsești. Și, într-un anumit moment al vieții tale, sunt sigur că vei face asta. E genul de lucru pe care oamenii se simt obligați să-l facă. Doar că trebuie să-mi promiți că vei fi pregătit să suferi o dezamăgire.

Se lăsă o lungă tăcere, timp în care Nathan nu reuși să-și dea seama care ar fi fost finalul potrivit pentru o astfel de conversație.

— Nu sunt sigur de ce bunica ta nu ți-a spus adevărul. Cred că are ea ideea asta că anumite adevăruri nu sunt potrivite pentru copii. Dar eu nu sunt de aceeași părere. Eu cred că adevărul este pur și simplu adevărul. Și că faptul că încerci să ferești pe cineva înseamnă doar că tratezi persoana respectivă cu lipsă de respect. Cu toate astea, nu cred că ea a intenționat așa ceva. Sunt convins că a făcut cum a crezut ea că era mai bine.

Niciun răspuns.

— Îmi pare rău. Știu că sunt lucruri greu de aflat.

— Și da, și nu, răspunse Nat, dar nu mai continuă.

Nathan hotărî să nu insiste pe această temă pentru moment. De fapt, pentru cât timp era nevoie, oricât de lungă s-ar fi dovedit această perioadă.

*

La cină mâncară împreună rață friptă, cu sos de mere și piure de cartofi.

Așteptară amândoi o vreme, înainte să-și pună mâncare, într-un fel de solemnitate ciudată. De parcă situația de față îi blocase cumva, prinzându-i într-un bloc de gheață, ca suprafața lacului în toiul iernii.

Apoi Nathan încălcă promisiunea pe care și-o făcuse, îl întrebă pe băiat:

— Îți pare rău că ți-am spus? Sau e mai bine să știi adevărul?

La început nu primi niciun răspuns. Și, în continuare, copilul nu se întinse să ia mâncare.

Apoi Nat spuse:

— Cel puțin acum știu de ce nu mi-a scris niciodată. De ce nu mi-a trimis niciodată un cadou de ziua mea sau de Crăciun.

— Dar eu am făcut asta, spuse Nathan. Sper că le-ai primit de fiecare dată.

— Da, de fiecare dată când era ziua mea sau Crăciunul, bunica îmi dădea un cadou și spunea: „Uite, ăsta este de la bărbatul care te-a găsit în pădure".

Vocea lui suna cumva diferit, ceea ce-l făcu pe Nathan să-și ridice privirea spre el, dar băiatul se uita la farfuria lui, fără nicio expresie.

— Sunt surprins că ți-a pomenit despre mine.

— Cred că s-a gândit că dacă o să-mi spună în continuare lucrul ăsta… de la vârsta la care eram suficient de mare încât să vorbesc… n-o să mă gândesc prea mult dacă altcineva pomenea despre așa ceva.

— Dar dacă-ți dădea în fiecare an pe 1 octombrie un cadou din partea mea, de ce ai fost atât de surprins că încă îmi amintesc de ziua ta de naștere?

Băiatul ridică pur și simplu din umeri.

— Poate că n-au fost cele mai frumoase, cele mai potrivite cadouri, spuse Nathan. Nu știu dacă ți-am dăruit vreodată ceea ce ți-ai dorit, pentru că nu am avut avantajul să te cunosc. Să știu ce-ți place și ce nu-ți place.

— Și cu toate astea, nu cred că ăsta este lucrul cel mai

important, spuse Nat. Cred că ce contează este că n-ai uitat nici măcar o singură dată.

— Ei bine, spuse Nathan puțin jenat, hai să mâncăm, ce zici? și puse pe farfuria lui Nat cea mai mare bucată de friptură.

Folosindu-și în mod politicos furculița și cuțitul, Nat luă o înghițitură mică de carne înainte chiar să primească castronul cu piure de cartofi care-i fusese oferit.

— E bun, spuse el.

Nathan se gândi că poate depășiseră un moment de cumpănă. Spera ca până la urmă lucrurile să meargă bine între ei doi.

El nu se va lepăda de tine

25 septembrie 1975

A doua zi, Nathan se trezi la ora șapte, făcu cafea – devenise din ce în ce mai priceput la asta de când murise Flora – și mâncă un mic dejun rapid, turnând puțină apă fierbinte peste niște fulgi de grâu.

Înainte să plece, bătu ușor în ușa închisă a camerei lui Nat. Nu o deschise, pentru că voia ca băiatul să aibă ceva intimitate. Mai ales având în vedere cât de multe lucruri se schimbau acum pentru Nat și cât de repede. Dar voia totuși să-i aducă aminte băiatului că urma să lipsească toată dimineața.

În seara de dinainte, când îi spusese lui Nat programul lui, Nathan avusese impresia clară că băiatul doar se prefăcea că-l ascultă. Dacă îl ascultase.

— Nat, mă pregătesc să plec. O să lipsesc toată dimineața. Așa cum ți-am spus aseară. Sunt trei feluri de cereale în dulapul de deasupra frigiderului.

Nu primi niciun răspuns.

O parte din Nathan simți o tentație acută să insiste să primească un fel de răspuns. Doar că insistase atât de mult în ultima vreme. Mai târziu, în timpul zilei, trebuia să se intereseze ce trebuie să facă pentru a-l înscrie pe Nat la școală în noul său district, dar după vânătoarea din dimineața precedentă părea că lucrul cel mai bun pe care putea să-l facă Nathan era să plece și să-l lase pe băiat să doarmă mai mult.

*

Nathan conduse timp de o oră și jumătate în afara orașului, spre canisa din zona rurală. Aceeași canisă, condusă de același crescător, de unde le luase pe Sadie și pe Maggie.

Sam, crescătorul, îl întâmpină la ușa hambarului său.

— Ce face fetița? întrebă Sam.

— Maggie e bine. Mulțumesc.

— Mă bucur să aud asta. M-am îngrijorat când te-am văzut. Nu m-am gândit c-o să ai nevoie de un alt câine așa de curând.

— Nu e pentru mine, spuse Nathan. Acum am în grijă un băiat. Abia a împlinit cincisprezece ani. Nu reacționează la prea multe lucruri. Dar pare că-i plac cățeii. Știu că tu ești specializat în câini de vânătoare și că nu e tocmai ceea ce aș avea nevoie în situația asta, dar m-am gândit că poate știi unde aș putea să găsesc…

— Chiar că ai noroc, spuse Sam. Am exact ce-ți trebuie.

Îl conduse pe Nathan la o cușcă din crescătoria sa în care erau un câine retriever adult cu blana ondulată și un pui tânăr care părea să fie de o rasă incertă. Blănița lui era mai lungă și mai dreaptă, ca și cum ar fi fost un fel de exemplar nereușit de câine ciobănesc. Culoarea maroniu-roșcată moștenită de la mama lui era presărată cu petice albe, iar blana de pe bot părea s-o ia în toate direcțiile.

— Una dintre cele mai bune cățele ale mele a fugit și s-a întors gravidă. Norocul meu, a avut zece pui. Ai idee cât de greu este să găsești o casă pentru zece pui corciți? Mititelul ăsta e singurul care mi-a mai rămas. Are cinci luni.

— Dar cu ce fel de câine s-a împerecheat?

Nathan se uită pătrunzător în ochii negri hotărâți ai adultului retriever cu blană ondulată care-i întoarse privirea fără să ezite. Îi amintea de Sadie, ceea ce nu era chiar surprinzător, pentru că era probabil o rudă.

— Habar n-am. Dar cei care au luat ceilalți pui spun că sunt niște câini destul de buni. Isteți, veseli. Cel puțin asta am auzit de la trei dintre noii stăpâni. Și niciunul nu s-a întors înapoi.

Sam deschise una dintre ușile de la cușca închisă cu lanț. Puiul veni clătinându-se și sări pe Nathan, repezindu-se la încheietura lui de parcă ar fi fost un os.

— Va trebui doar să-l mai învețe cineva câteva „bune maniere", spuse Sam. Ei bine, ăsta e noroc chior, dacă mă întrebi pe mine. Cu mai puțin de o oră înainte să vii tu, chiar mă uitam în cușca asta și mă gândeam ce Dumnezeu o să fac cu el.

Nathan așeză câinele pe podeaua de ciment a hambarului și se uită în ochii lui. Era mult de lucru cu el. Dar avea să fie

ocupația lui Nat. Iar ochii îi reflectau inteligență și rațiune. Poate că semăna cu mama sa. Poate că genele de campion aveau să fie cumva mai puternice.

— Cât vrei pentru el?

— E o corcitură. Tot ce vreau este să-i găsesc o casă nouă și să nu-l mai am pe cap. Nimic mai mult.

*

Pe drumul de întoarcere spre oraș, Nathan se opri la bancă, lăsând noul cățeluș într-o lădiță, pe bancheta din spate a mașinii sale. Îl auzea cum schelălăie chiar și când se afla deja în fața ghișeului.

Tocmai ieșise din bancă și se pregătea s-o ia pe trotuarul acoperit cu prelată de pe Main Street, când auzi o femeie rostindu-i numele.

— Nathan?

Se întoarse.

Îi luă o clipă s-o recunoască. De fapt, femeia trebui să vină câțiva pași în fața lui până când el să-și dea seama că era Eleanor MacElroy.

— Eleanor, spuse el, în mod evident plăcut surprins că o vedea, după cum îl trăda tonul vocii.

Și chiar era plăcut surprins. Nu vorbise pe un ton amabil doar ca să fie politicos.

Nu se schimbase prea mult, observă Nathan. Desigur, îmbătrânise. Dar îmbătrânise într-un mod grațios. Nu atât de mult pe cât o făcuse el. Renunțase la gestul frivol de a-și mai vopsi părul, pe care atât de multe femei de o anumită vârstă păreau să-l prefere. Și cu toate astea, avea doar o umbră de păr cărunt, mai mult în față, în șuvițele de păr care îi încadrau fruntea.

Nathan credea cu tărie în teoria care spunea că, pe măsură ce îmbătrânesc, oamenii dobândesc fața pe care o merită cu adevărat. În cazul ei, lucrurile stăteau chiar bine.

— Nathan, nu te-am mai văzut de atâția ani! Cred că vreo doisprezece. Ce faci? Ce mai face Flora?

Nathan nici măcar nu mai fu nevoit să răspundă la cea de-a doua întrebare, căci se pare că fața lui spuse totul.

— Of, Nathan, îmi pare rău. Când?

— Acum trei ani.

— Și te-ai recăsătorit?

Nathan fu mai mult decât surprins de această întrebare. De fapt, fu de-a dreptul șocat.

— Păi… nu. Nici nu m-am gândit la așa ceva. Nu știu de ce ai crede că…

— De fapt, nici eu nu știu, spuse ea. La urma urmei, și eu sunt văduvă de cincisprezece ani și nu m-am recăsătorit. Mă bucur să te revăd, Nathan. Te grăbești? Ai câteva clipe? Mi-ar plăcea să mai depănăm amintiri și să aflu ce-ai mai făcut. Am putea să bem o cafea împreună. Sau… e aproape ora prânzului. Nu chiar, dar pentru un prânz luat mai devreme merge.

Nathan rămase nemișcat, cuprins de vâltoarea gândurilor sale. Câteva elemente ale conversației amețitoare pe care o avusese cu Eleanor începeau să dobândească un pic de claritate. Să iasă la lumină. Dar, în același timp, cântărea și măsura cât de mult timp putea lipsi de acasă. De fapt, i-ar fi făcut plăcere să ia un prânz anticipat cu ea. Chiar foarte mare plăcere. Simțea însă că ar fi fost un preț de plătit dacă îl lăsa pe Nat prea mult timp singur acasă.

Și apoi mai era și cățelul, care acum scheuna de zor pe bancheta din spate a mașinii sale.

— Ei bine… eu…

— Oh, nu contează. Probabil că nici n-ar fi trebuit să-ți propun asta.

— Nu e vorba despre asta, doar că…

— Înțeleg. Chiar înțeleg.

— Ba nu, spuse Nathan. Nu cred că înțelegi. Pur și simplu nu sunt liber chiar acum, astăzi. Nu așa din scurt. Dacă am putea s-o lăsăm pe altă dată…

— Bine. Desigur. Cină, atunci? La mine acasă? Încă mai știu să gătesc. Sau cel puțin așa cred.

— Ar fi grozav. Eu încă nu sunt un bucătar prea grozav. Fac o friptură de rață acceptabilă, dar în afară de asta n-am mai

mâncat o mâncare gătită ca lumea de când… ezită cumva, pentru că nu-și dorea să pomenească numele Florei.

— Când?

— Ei bine, în orice seară.

— În seara asta? La șapte?

În seara aceea. Asta ar fi însemnat să-l lase pe Nat din nou singur acasă. Dar presupuse că nu era o problemă. Câtă vreme îi spunea din timp. În plus, Nat avea să fie ocupat cu noul său cățeluș.

— Da, mi-ar face mare plăcere. Mulțumesc. Diseară la șapte ar fi perfect.

*

Când Nathan ajunse acasă, puse cățelușul în cușcă împreună cu Maggie.

— Ai grijă de el, îi spuse; ceea ce cățeaua părea deja înclinată să facă.

Apoi intră în casă să-l găsească pe Nat. Doar că el nu era nicăieri.

Nathan deschise ușa camerei băiatului și găsi patul făcut cu grijă.

Era oare posibil să fi făcut el patul din proprie inițiativă, înainte să plece? Și apoi, întrebarea evidentă: să plece unde?

Nathan se duse în dreptul patului și verifică colțurile cearșafurilor: perfecte pe o parte, mai puțin întinse pe cealaltă.

O, nu, își dădu seama dintr-odată Nathan. Oricât de mult și-ar fi dorit să creadă altceva, adevărul era că în patul acela nu dormise nimeni din dimineața anterioară, când fusese cu Nat la vânătoare.

Oare nu venise în seara dinainte să-l învelească pe Nat? Nu intrase să-i spună noapte bună? Nu, nu făcuse asta. Pur și simplu îi dăduse un prosop și un burete de spălat și-i spusese că aveau să se vadă dimineață. Chiar dacă știa că băiatul se simțea cumva copleșit de situație. Și fără să-i treacă prin cap să se îndoiască, măcar, că simpla lui premoniție avea să se dovedească adevărată. Găsi buretele și prosopul încă nefolosite,

pe chiuveta din fosta baie a Florei.

Nathan rămase în camera de zi pentru câteva momente, încercând să-și pună ordine în gânduri și să abordeze situația într-un mod mai bine organizat.

Poate că băiatul fugise înapoi acasă, la bunica lui. La urma urmei, era singurul loc pe care-l știa. Nathan era sigur că bătrâna nu avea să-l primească înapoi, dar în mod cert era posibil ca Nat să se amăgească de unul singur în privința asta. Era oare posibil să se fi dus la vechea lui școală, în partea cealaltă a orașului? Chiar dacă Nathan nici nu-i dăduse bani să facă asta și nici nu insistase asupra acestui lucru? Părea foarte puțin probabil. Nu, era evident că pur și simplu fugise. Și nu neapărat la casa bunicii lui. Mai degrabă într-un loc necunoscut.

Nathan se gândi să sune la poliție, dar două idei îl opriră să facă asta acum. În primul rând, se întrebă dacă nu cumva un adolescent, mai ales unul cu o înclinație să intre în bucluc, ar fi trebuit să lipsească de mai mult timp de-acasă pentru ca poliția să se implice în așa ceva. Și apoi, îi era greu să-și imagineze cum s-ar fi putut prezenta în fața oamenilor legii ca fiind tutorele legal al copilului.

Hotărî să verifice în pod și în pivniță. Nu pentru că s-ar fi așteptat să-l găsească pe Nat în oricare dintre locurile acelea. Era mai degrabă un gest concret prin care-l căuta. Dacă ar fi lipsit o valiză, de exemplu, atunci asta ar fi însemnat ceva.

Apoi își dădu seama că nu se uitase în dulapul și sertarele lui Nat. Așa că mai întâi făcu asta. Dar niciunul dintre lucrurile băiatului nu părea să lipsească. Ceea ce pentru Nathan fu un semn foarte încurajator.

Coborî scările spre pivniță. Aprinse lumina.

Ușa de la cutia în care ținea armele – cutia lui încuiată în care își ținea armele – era deschisă larg. Pe podeaua din față erau o pilă și niște resturi de metal. Și, chiar dacă Nathan avea trei puști de vânătoare, singura care lipsea – ceea ce era mai mult decât neplăcut – era și cea mai valoroasă dintre ele, pentru că o primise cadou de la bunicul lui.

Oare era posibil ca băiatul să se fi dus singur la vânătoare? Poate se gândise că dacă aducea acasă o rață vânată chiar de el,

ar fi câștigat încrederea lui Nathan. Dar nu, dacă ar fi vrut ca Nathan să fie mândru de el, nu ar fi tăiat lacătul ca să-i ia pușca. Nu părea să fie gestul unui băiat care caută să dobândească încrederea cuiva.

Nathan rămase acolo blocat, gândindu-se la toate astea, până când telefonul de sus sună. Simți de îndată cum îi îngheață sângele în vene. De parcă faptul în sine că suna telefonul aducea vești proaste.

Urcă treptele două câte două. Înșfăcă receptorul telefonului din perete.

Era Nat. Spre marea lui ușurare, era Nat.

— Unde ai fost? întrebă Nat. Am încercat să te sun toată dimineața.

— Dar ți-am spus că o să lipsesc toată dimineața.

— Da? Când?

— Aseară.

— Oh. Am nevoie de ajutorul tău.

— Ce s-a întâmplat?

— Am o problemă. Și trebuie să vii să mă scoți pe cauțiune.

— La propriu?

— Da, cam da.

— Unde ești?

— La centrul de detenție pentru minori.

Nathan oftă adânc. Măcar fusese găsit. Și nu avea cum să plece de-acolo.

— Și unde mai exact este locul ăsta?

— Nu știu. Nu e ca și cum aș fi venit singur aici, știi?

— Este vreun polițist acolo cu tine?

— Mă gândesc că asta e destul de evident, nu? Nu, oamenii m-au crezut pe cuvânt că sunt un tip de treabă. Aș putea să ies direct pe ușă, dar sunt prea corect să fac chestia asta.

— Când cineva este în postura ta, spuse Nathan, ar fi mai inteligent din partea lui să se poarte politicos cu cel despre care crede că-l poate ajuta.

— Postură? Inteligent? Iar îmi vorbești în limba aceea pe care eu nu o înțeleg. Ups. Știi ceva? Nu contează. Uită că am spus ceva. De data asta, cred că, de fapt, chiar înțeleg ce vrei să spui.

Acum o să-ți dau la telefon pe unul dintre polițiștii ăștia drăguți de-aici. Pentru ca ei să-ți poată spune mai multe despre locul în care mă aflu.

*

Lui Nathan i se păru complet neplăcut faptul că toate centrele de detenție din zonă erau adunate la un loc, într-un singur campus din orașul său. Pentru că, după cum se dovedi, ca să ajungă la centrul pentru minori fu nevoit să folosească aceeași intrare care ducea și la centrul de detenție pentru femei sau la cel pentru bărbați. Și lui Nathan nu-i făceau plăcere amintirile legate de acest spațiu. Absolut deloc.

În ciuda a două încercări, nicio propunere legislativă pentru reabilitarea spațiului nu întrunise numărul de voturi, iar locul se deteriorase destul de mult în ultimii cincisprezece ani. Nathan votase *pentru* de două ori de când făcuse prima lui vizită acolo. Dar era nevoie de o majoritate de două treimi din voturi și măsurile nu trecuseră, oricum.

Nathan intră și se duse la ghișeu, doar ca să fie întâmpinat de același agent care era acolo și cu mulți ani în urmă. Îi luă un pic de timp ca să-l recunoască. Era cu vreo douăzeci și cinci de kilograme mai solid. Mai grizonant și cu o chelie mai pronunțată. Măcar dacă s-ar fi pensionat, se gândi Nathan, înainte ca eu să fiu nevoit să mă întorc aici. Părea destul de aproape de vârsta de pensionare.

Pe ecusonul lui scria că îl cheamă Chas. A. Frawley.

Cei doi bărbați se uitară cu atenție unul la altul.

Lui Nathan i se părea imposibil ca omul acesta să-l recunoască. La urma urmei însă, și el își aducea aminte de polițist. După cincisprezece ani. Dar fusese un episod tulburător pentru Nathan, iar trauma are de obicei tendința să cimenteze în mod hotărâtor anumite amintiri în mintea cuiva. Pe lângă asta, Nathan avusese avantajul de a-l fi văzut pe omul acela într-un anumit context.

— Te cunosc, nu-i așa? spuse Frawley.

— Nu sunt sigur, răspunse Nathan, fiind – în mod total

necaracteristic – nu tocmai sincer.

— Eu nu uit niciodată o figură.

— Am venit să-l văd pe Nathan Bates. Tânărul pe care l-ați arestat astăzi.

— Stai puțin. Știu. Ești tipul ăla care aproape că m-a costat slujba. Cu fata aia care a murit în detenție.

Se părea că și Frawley avusese propria lui traumă cu care să cimenteze amintirea aceea.

— Dar n-am spus niciodată că aș fi tatăl fetei.

— Dar nu ai spus nici altceva, pe de altă parte.

— Dumneata când cunoști pe cineva, spuse Nathan pe un ton neutru, îți faci un obicei din a le spune cu cine ești rudă?

— Situația de atunci era puțin diferită.

— Nu pot să nu mă gândesc că asta e o chestiune deja uitată după atâția ani. Am venit aici să-l văd pe Nathan Bates.

Polițistul pufni. Aruncă – efectiv aruncă – clipboardul cu formularul de înregistrare pe tejgheaua din fața lui Nathan. Acesta alunecă și-l lovi ușor în stomac cu un colț.

— Cel puțin ăsta e viu și se agită, spuse Frawley. Și se-agită. Și se-agită. Și se-agită. Un mic scandalagiu, dacă mă întrebi pe mine.

Dar nu te-am întrebat, își spuse Nathan în gând. Dar își păstră ideile pentru el, spunându-și că pornise deja pe picior greșit în locul acela.

— Poți să-mi spui, te rog frumos, de ce anume este acuzat?

— Jaf armat.

Lui Nathan îi căzu fața, la propriu. Aproape că trebui să-și aducă aminte să închidă gura.

— Asta e o acuzație foarte gravă, spuse el.

— Mie-mi zici? A încercat să jefuiască o benzinărie cu o armă de vânătoare. Norocul lui că n-a murit nimeni.

— Poate că arma nu era încărcată, spuse Nathan, auzindu-și el însuși lipsa de speranță din propriile cuvinte; de parcă ar fi putut să modeleze adevărul cu ele.

Frawley bufni.

— Nu doar că era încărcată, dar s-a și tras cu ea.

— A *împușcat* pe cineva?

— Știu doar ce scrie în raport. S-a tras cu arma. Proprietarul benzinăriei a fost rănit. Nimic care să-i pună viața în pericol. A fost tratat la camera de urgență și apoi eliberat din spital. Noroc pentru băiatul tău. Dacă ar fi fost grav rănit, nici măcar nu ți-ai fi permis cauțiunea care ar fi fost stabilită. Dacă s-ar fi stabilit cauțiune. Stai să vezi cât de mare este și asta de-acum.

— Nu trebuie să văd asta deloc, spuse Nathan. Pentru că nu am de gând să-i plătesc cauțiunea. Vreau doar să-l văd.

*

— OK, spuse Nat. Ai venit să-mi plătești cauțiunea.

— Ba nu, spuse Nathan. O să vin să te văd în fiecare zi cu drept de vizită. Dar nu voi plăti cauțiunea pentru tine. Pentru că știu c-o să fugi. O să rămâi aici până la proces. Și apoi o să ajungi în sistemul de detenție pentru minori și o să plătești pentru ceea ce-ai făcut. Vreau să-mi spui exact ce s-a întâmplat. Vreau să știu cum ți-a trecut prin cap să-mi furi pușca și să tragi cu ea într-o persoană necunoscută, complet nevinovată.

Ochii lui Nat trădau faptul că era cu adevărat panicat.

— Dar n-am împușcat pe nimeni! Asta zic? Atunci mint. Pentru că nu am împușcat pe nimeni.

— Bărbatul de la ghișeu spune că s-a tras cu arma. Și că proprietarul benzinăriei fost rănit.

— Dar mă lași măcar să-ți spun ce s-a întâmplat?

— Bine, spuse Nathan, încrucișându-și brațele; se lăsă pe spate, simțind cum îi opune rezistență plasticul tare al spătarului de la scaun. Spune-mi.

— Voiam doar să-l fac să deschidă casa de marcat. Țineam arma îndreptată către el. Și el s-a aplecat spre sertar. Și ce-a făcut în schimb a fost să scoată un pistol mic din sertar și să-l îndrepte spre mine. Adică, cine face chestia asta? Să-l amenințe cu un pistol pe cel care ține o pușcă încărcată, drept în fața lui?

— Așadar, vrei ca eu să cred că a fost vina lui? Pentru că a încercat să-și apere afacerea?

— N-am spus asta. Oricum, eu m-am ferit. Știi? Ca să nu fiu împușcat. Și am căzut. Și atunci, cumva… arma pur și simplu s-

a descărcat.

— Deci ai tras în el. Chiar dacă ai vrut sau nu.

— Ba nu! Nu am tras! Nu l-am lovit! Glonțul a lovit casa de marcat. Și o bucată din casa de marcat care a explodat l-a lovit în obraz. Știu că asta s-a întâmplat pentru că eram încă acolo atunci când polițistul l-a ajutat să și-o scoată. A stat cumva călare pe mine până la sosirea polițiștilor.

Se lăsă o tăcere lungă. În timpul căreia băiatul avu măcar mijloacele să se prezinte drept o persoană umilită.

— Și dacă glonțul l-ar fi lovit?

— Dar nu l-a lovit.

— Dar dacă s-ar fi întâmplat asta?

— Era doar o alică.

— Dar știi măcar ce poate să facă o alică trasă de la o distanță atât de mică? Direct în fața cuiva? Ai fi putut să-l omori pe bărbatul acela. Și ai avut un noroc chior că nu s-a întâmplat. Faptul că dimineața asta nu s-a terminat cu un dezastru complet și ireversibil nu ți se datorează ție deloc.

Din nou se lăsă o lungă perioadă de liniște jenantă.

— Știu, spuse Nat. M-am gândit la asta.

— Ei bine, o să ai mai mult timp să te gândești la asta. Probabil că vei sta aici până împlinești optsprezece ani. Pentru că am vorbit serios despre cauțiune. Tu ai provocat lucrul ăsta și tu va trebui să plătești pentru el.

Băiatul nu mai zise nimic o lungă perioadă de timp. Apoi spuse:

— Ai dreptate într-o singură privință. Aș fi fugit dacă mi-ai fi plătit cauțiunea.

— De ce ai făcut asta? întrebă Nathan. Voiai să-mi atragi atenția?

Băiatul ridică din umeri.

— Toată lumea face lucruri rele. Eu de ce n-aș face la fel?

— Eu nu fac. Și o mulțime de alți oameni nu fac nici ei.

Băiatul oftă și-și dădu părul din ochi.

— Te-am crezut, spuse el. Am crezut că atâta vreme cât o să fii în viață nu o să te lepezi de mine. Că nu o să te oprești niciodată din a încerca să mă educi. Am încercat să plec cât mai

departe.

— Înțeleg.

— Așadar, acum te lepezi de mine?

— Nu, spuse Nathan.

*

Nathan era acasă deja de câteva ore. Le dădu de mâncare lui Maggie și puiului, în cușca lor. Își încălzi o cină din semipreparate, un hamburger și piure de cartofi. Mâncă uitându-se la știri.

Apoi îi aduse cu el, în camera de zi, pe Maggie și pe cățelul care încă nu avea nume.

Abia când închise televizorul și se uită la ceas – văzând că era aproape opt seara – își aduse aminte.

Încercă să găsească numărul de telefon al lui Eleanor în cartea de telefoane, dar nu era trecut acolo.

Îi luă câteva minute bune, dar în cele din urmă găsi numărul în cutia lui din garaj, cu dosare ale foștilor clienți.

Când se întoarse înapoi în casă, cățelul mic tocmai făcea pipi lângă colțul canapelei lui Nathan.

Mormăind blând, fără să-l certe prea tare, duse mai întâi cățelul înapoi în cușcă, acolo unde puiul începu să schelălăie și să latre. Apoi se întoarse în garaj să caute detergent pentru curățat covoare și tapițerii. Se opri însă, dându-și seama că era mult mai important să dea telefonul. Ceea ce, ținând cont de înclinația lui Nathan către curățenie, făcea ca telefonul lui să pară extraordinar de urgent.

Femeia răspunse când telefonul sună a doua oară.

— Oh, Eleanor, spuse el. Îmi pare rău. De fapt, îmi pare mai mult decât rău. Sunt de-a dreptul rușinat.

În pauza care urmă, Nathan putu să audă schelălăielile din ce în ce mai intense ale cățelului.

— Probabil că n-ar fi trebuit să te invit, spuse ea.

— Eleanor. Sunt văduv de trei ani. Tu ești văduvă de cincisprezece. Nu e nimic nepotrivit în faptul că m-ai invitat la cină.

— Doar că, pentru că nu ai venit, am crezut că…

— Ei bine, ai crezut greșit, spuse el.

Și apoi îi povesti, într-o versiune de trei-patru minute, despre apariția și apoi dispariția băiatului găsit în pădure.

— Ai mai avut vreodată o zi de genul ăsta? întrebă el. Când ceva atât de grav se întâmplă, încât șterge tot ceea ce s-a petrecut mai înainte?

Liniște la celălalt capăt al firului, timp în care Nathan își spuse că femeia chiar se gândea la întrebarea lui. Apoi, Eleanor zise:

— Cred că ziua în care a făcut Arthur infarct a fost o zi de genul ăsta.

O amintire vie se trezi în mintea lui Nathan. Se văzu deschizând ușa de la camera Florei la unsprezece dimineața, ca să vadă de ce nu se trezise încă. Cu hotărâre, alungă departe imaginea aceea.

— Îmi pare rău pentru ceea ce trebuie să fi crezut, spuse el. Și-mi pare rău că ți-am stricat cina. Și nu cred că te-aș putea condamna dacă ai considera că nu mai merit o a doua șansă. Dar poate m-aș putea revanșa…

Măcar de data asta nu mai trebuia să-și facă griji că, dacă l-ar fi lăsat singur acasă pe Nat, lucrurile ar fi luat o întorsătură nefericită. Pentru că lucrurile rele se întâmplaseră deja și așa aveau să fie pentru o lungă perioadă de timp.

El tot nu te cunoaște cu adevărat

1 octombrie 1975

Câteva zile mai târziu, de aniversarea băiatului, Nathan merse să-l vadă.

De fapt, se dusese în vizită la el în fiecare zi de când Nat fusese încarcerat. Dar în ziua aceea se strădui mai mult decât de obicei. Încercă să facă vizita una aparte, fără să fie tristă, așa cum au tendința să fie ocaziile speciale în circumstanțe tragice.

Aduse o brioșă pe post de prăjitură aniversară – căci, în circumstanțele date, un tort întreg ar fi părut cumva excesiv –, jumătate de rață friptă învelită în folie și pusă într-o pungă din hârtie pentru cumpărături, o fotografie cu cățelușul care încă nu primise un nume și un mic dar împachetat în hârtie de cadou.

Păși dincolo de pragul ușii centrului de detenție, simțindu-se întristat în adâncul sufletului de cât de familiar îi devenise locul acela.

— A! Dumneata, spuse agentul Frawley, în timp ce Nathan se trecu în registru.

Nathan încă își mai putea vedea numele ieșind în evidență în formularul cu semnături care cuprindea vizitatorii din ziua precedentă. Mai erau doar două nume în afară de al său.

— Da, spuse Nathan. Eu.

Părea un gen de critică ascunsă, de tipul flecărelilor inutile pe care Nathan le disprețuia. Orice tip de bârfă măruntă i se părea îngrozitoare. Dar polițistul nu avea de unde să știe lucrul acesta, așa că nu fusese un comentariu nepoliticos sau cel puțin nu putea fi luat ca atare. De fapt, Nathan presupuse că lui Frawley i se părea o remarcă firească.

— Vreun progres cu returnarea puștii mele? întrebă Nathan, la fel ca de fiecare dată când se înregistra.

— Nu, dar se va întâmpla în cele din urmă. În privința administrării probelor, lucrurile se mișcă foarte încet. Ce e chestia aia în hârtie de cadou? Puțin probabil să te pot lăsa să intri cu ea. Doar dacă ești dispus s-o desfaci. În principiu,

trebuie să verific orice aduci înăuntru. Ești de-acord să desfaci pachetul?

— Cred că da, dacă trebuie absolut neapărat. Dar este ziua lui de naștere. Mi-ar părea rău să-i stric surpriza. Presupun însă că pot să-l împachetez la loc după ce îl verifici. Dacă ai puțină bandă adezivă să-mi împrumuți.

— Hmmm. Îmi pare rău. Nu am bandă adezivă. Folosim capse pentru absolut orice. Atunci lasă-mă să mă uit mai de aproape.

Nathan îi dădu obiectul. Era mic, ușor și moale. Nu era pus într-o cutie. Nathan speră să fie destul de evident doar după pipăit că nu era ceva care să aibă un potențial real de un lucru periculos.

— E în regulă. Pot să fac o excepție pentru asta. Nu cred că ar putea să rănească pe cineva, indiferent ce-ar fi. Carevasăzică, azi e ziua obrăznicăturii.

— Îl cheamă Nat.

Polițistul se uită în sus spre Nathan. Cu ochii mari. Măsurându-l din cap până-n picioare. Era clar din vocea lui Nathan că agentul depășise o limită. Voia doar să vadă cât de mult.

— Desigur, spuse el. Greșeala mea.

— I se poate întâmpla oricui, spuse Nathan, conștient de cât de mult era soarta lui în mâinile angajaților centrului de detenție, pentru cel puțin câțiva ani de-acum înainte.

— Nimeni altcineva nu vine în vizită în fiecare zi, spuse polițistul. Oare de ce?

— Nu aș putea vorbi în numele altcuiva.

— De fapt, cred că am vrut să întreb de ce ești dumneata așa de diferit.

— Nu cred că aș putea să răspund nici la asta, spuse Nathan. Sunt așa cum sunt. Toți suntem într-un anumit fel și nu sunt prea convins că fiecare dintre noi știe exact de ce.

— Cred că ai dreptate aici, spuse Frawley.

*

Nathan puse prăjiturica, rața friptă, fotografia și cadoul pe masa de lemn dintre el și Nat. Băiatul ridică fotografia.

— Ce-i asta?

— Noul tău cățel.

— Mi-ai luat un cățel de ziua mea?

— Nu. Ți-am luat un cățel în ziua în care ai fost arestat. Doar că n-am reușit până acum să-i fac o poză.

— Așa are mai multă logică. Din moment ce n-ai știut că nu o să fiu acolo ca să-l cunosc. Păcat. O să-l duci înapoi?

— Nu.

— Îl păstrezi pentru mine?

— Dacă ți-l dorești.

— Bineînțeles că-l doresc. Cum îl cheamă?

— Încă nu are un nume. E câinele tău, așa că tu trebuie să-i pui nume.

Apoi ochii băiatului căzură pe pachetul împachetat în hârtie de cadou. Misterul său, în mod cert, îi alungă orice alte gânduri din cap. Nici măcar gândul la cățel nu a putut fi mai puternic decât curiozitatea de a-și da seama ce era în pachet.

— Pot să-l deschid acum? întreabă băiatul.

Gardianul se uită peste umărul lui Nat ca să fie sigur că pachetul nu era mai mult decât pretinsese Nathan.

— Poți să-l deschizi când vrei.

Băiatul rupse hârtia și se uită la cadou.

— Pare să fie o căciuliță, spuse el întorcând-o între degete pe toate părțile.

— Chiar este.

Gardianul se întoarse din nou în colțul camerei.

— Cine ar putea să poarte o căciuliță atât de mică?

— Tu, când aveai doar o singură zi.

— Vrei să spui că eu am purtat chestia asta?

— Da.

— Când m-ai găsit? Purtam asta? Și mai ce?

— Erai înfășat într-un pulover. Un pulover de om mare.

Nathan încercă să citească reacția băiatului uitându-se la fața lui. În ochii lui. Să-și dea seama dacă îi plăcea cadoul sau nu. Lui Nathan îi fusese tot timpul clar că lucrurile puteau sta într-

un fel sau în altul.

Cu toate astea, era un risc pe care și-l asumase.

Dar nimic de pe fața tânărului nu-i putea spune lui Nathan cum stăteau lucrurile. Era ca și cum ai încerca să tragi cu ochiul într-o încăpere în care toate draperiile sunt trase.

Nathan se întrebă în treacăt dacă viața lui Nat în centrul de detenție era dificilă. Dacă ceilalți băieți de-acolo erau mai mari decât el. Mai puternici. Dar era o întrebare la care nu putea să-și dea niciun răspuns și în privința căreia, oricum, nu putea să facă mare lucru. Considera că nu era treaba lui și nu avea de gând să întrebe.

— Acum, de unde crezi c-a avut ea o căciuliță atât de mică?

— Teoria mea este că ea a tricotat-o. Știu că tricota.

Nat bufni.

— Sigur că da. Ca bunica mea. Trebuie să fi fost o chestie moștenită din familie. N-am avut niciodată o căciulă sau un fular de la magazin. Nici șosete ori mănuși, de altfel. Și cum ai făcut rost de chestia asta? Nu făcea parte din dovezi sau ceva de genul ăsta?

— Când te-am dus la camera de gardă ți-au dat-o jos și pur și simplu au aruncat-o pe podea.

— Și tu ai păstrat-o în tot timpul ăsta? De ce mi-o dai acum?

— Am vrut să știi că cel puțin a avut anumite îndoieli. Te-a lăsat să mori, dar o parte din ea își dorea să supraviețuiești, încerca să te protejeze de frig.

Nat s-a lăsat pe spate în scaun. Dintr-odată. Lovind spătarul cu un sunet înfundat. A învârtit căciuliță cu arătătorul de câteva ori, apoi a aruncat-o sus în aer, a prins-o și a strâns-o cu putere în palmă.

— Chestia asta nu mă face să mă simt mai bine, a spus el.

— Nu, dar îți oferă o oarecare consolare. Nu avem întotdeauna parte de mai mult. Îmi pare rău dacă nu e un cadou prea potrivit. Încă nu te cunosc cu adevărat. Nu știu ce lucruri îți plac.

Nat deschise palma și lăsă căciulița să cadă pe masa dintre ei. Apoi o ridică și o netezi. O aranjă cu atenție. O puse din nou jos, de data asta cu mai multă grijă. De fapt, cu o grijă aproape

exagerată.

— Nu, e în regulă, spuse băiatul, e un cadou potrivit. Tăcu timp de un minut, apoi adăugă: mănușa de baseball a fost un cadou potrivit, de asemenea. Chiar mi-a plăcut cadoul acela.

— Bine, spuse Nathan. E ceva.

— Și colonia de furnici, dar bunica nu m-a lăsat s-o păstrez, spuse Nat. Și… dar nu-și mai încheie fraza. Luă fotografia cu puiul corcit. Ăsta e cel mai grozav cadou pe care l-am primit vreodată. Îmi pare rău că nu pot să-l cunosc.

— O s-o faci.

— Și mulțumesc pentru rața friptă. Mi-a fost poftă în fiecare zi de atunci, de când am fost la vânătoare. Ei bine, de când *tu* ai fost la vânătoare.

— Cu plăcere. Mă bucur că-ți place la fel de mult cât îmi place și mie.

— Vreau să te întreb ceva. Dar cred că probabil nu știi răspunsul. Totuși o să te întreb. Doar ca să știu ce crezi despre asta.

— În regulă.

— Crezi că a fost un fel de sinucidere?

— Te referi la mama ta?

— Da. La mama. Deci are infecția asta și moare din cauza ei, dar nu spune la nimeni. Pur și simplu o lasă s-o omoare.

— Mi-a trecut și mie prin cap.

— Poate că s-a simțit vinovată.

— Sunt sigur că se simțea vinovată. N-am nicio îndoială în privința asta. Nu există nicio persoană de care să știu eu pe planeta asta – adică nicio persoană sănătoasă la cap –, care ar putea să facă un astfel de lucru și să nu se simtă vinovată. De fapt, cred că *aceea* – și Nathan arătă către căciulița mică care se afla între cei doi, pe tăblia mesei simple de lemn – este dovada rezonabilă că se simțea vinovată. Chiar lucrul acela micuț. De aia am și adus-o.

Rămaseră în tăcere pentru o lungă perioadă de timp. Nathan rezistă tentației de a mai da glas câtorva dintre gândurile sale. Părea mai corect să-l lase pe băiat în pace, să se gândească la ale lui.

Ceea ce Nat părea destul de ocupat să facă.

— Ei bine, asta e, spuse Nat în cele din urmă. Merita să se simtă vinovată.

Dacă merita, de asemenea, să moară sau nu din cauza vinovăției sale era un subiect despre care încă nu aveau să discute.

După o lungă și jenantă tăcere, Nat spuse dintr-odată, făcându-l pe Nathan să tresară:

— O să-l cheme Pene.

— Pene?

— Da.

— Dar el nu are… propriu-zis pene. E mai degrabă sârmos peste tot.

— Ei bine, sigur că nu are pene. Doar nu e pasăre, nu-i așa?

— M-am referit la pene de genul celor pe care le au cățeii, spuse Nathan.

Nat rămase mut de uimire.

— E vorba despre părțile mai lungi de blăniță pe care unii alini le au în spatele labelor. Și pe piept. Și pe coadă. Se cheamă pene.

— Oh, n-am știut asta.

— Așa că-i zici câinelui tău Pene pentru că…

Nat ridică pur și simplu din umeri.

— Mie mi se pare că are față de câine pe care să-l cheme Pene. Mai am o întrebare pentru tine. O pasăre care nu are pene poate să zboare?

— Nu.

— Niciodată?

— Cel puțin în nicio circumstanță pe care s-o știu eu, spuse Nathan, apoi, după un moment, își puse gândurile în ordine. Nu. Ar fi imposibil. Dacă vrei ca o pasăre să nu zboare, îi tai vârfurile aripilor. Fără ele, îi este imposibil unei păsări să zboare.

— În regulă, spuse Nat. Cam asta e ceea ce credeam și eu.

Încearcă să răspundă la întrebarea *de ce?*

2 octombrie 1976

Din fericire în anumite privințe și din nefericire în altele, Nat a fost condamnat să-și ispășească pedeapsa într-un centru de detenție pentru minori aflat la mai bine de două ore și jumătate de casa lui Nathan. Drumul lung de parcurs cu mașina era un factor descurajant. Asta, și faptul că vizitele erau permise doar de trei ori pe săptămână.

Vestea bună era că, pentru Nathan, locul acela nu trezea niciun fel de amintiri. Și că nu era nimeni acolo care să-i aducă astfel de amintiri la viață.

O parte dintre angajații de la noul centru erau chiar de treabă și corecți. Ca Roger, de exemplu, gardianul care supraveghea vizitele lui Nathan. În câteva ocazii, Roger chiar a stat de vorbă cu Nathan, de parcă ar fi fost un prieten.

Și cum Roger era de cele mai multe ori *singurul* care vorbea cu Nathan în timpul acelor vizite, amabilitatea lui era extrem de binevenită.

*

La fel cum se petrecuseră lucrurile de cele mai multe ori în anul care trecuse, băiatul nu spuse mai nimic nici în timpul vizitei din ziua aceea.

Așa că, după cum căpătase obiceiul, Nathan scoase o carte și începu să-i citească lui Nat. Părea modul logic prin care să rezolve dilema. Să lipsească într-o zi de vizită nu ar fi fost o opțiune viabilă. Nici să vorbească de unul singur, de parcă ar fi monologat în fața unui perete. Și, oricum, n-ar fi putut controla răspunsurile celuilalt. În mod special, ale acestui interlocutor.

Nu puteau să stea pur și simplu și să se uite unul la altul timp de o oră și jumătate. Nathan presupunea că lui Nat îi era, probabil, destul de greu să se descurce în acest mediu dificil. Că descoperea că nu era atât de dur pe cât se crezuse înainte. Și că

situația aceasta îl făcea să fie bosumflat. Dar Nat nu părea să vrea să discute despre asta. Iar Nathan nu voia să se amestece unde nu-i fierbea oala.

În ziua aceea îi citi lui Nat din cartea *Idei și opinii* de Albert Einstein.

Îi citi secțiunea despre structurile sociale inerente ale oamenilor. Despre cum acțiunile și dorințele noastre sunt în mod inextricabil legate de existența altor ființe umane.

Când se opri ca să întoarcă pagina, Nat făcu singurul său comentariu din ziua aceea. Spuse:

— Credeam că despre tipul ăsta se presupune că a fost deștept.

— Aș zice că e o chestiune dovedită că Einstein a fost un tip deștept, spuse Nathan.

Nat bufni, fără să mai zică nimic.

Perseverent, Nathan continuă apoi să-i citească din scrierile lui Einstein până când Roger le atrase atenția că timpul de vizită pentru ziua aceea se încheiase.

*

Roger ridică privirea și zâmbi, în timp ce-i deschise lui Nathan ușa de siguranță.

— Crezi că ajută la ceva să-i citești în felul ăsta?

— Ei bine, spuse Nathan, am citit undeva că este de folos să le citești pacienților aflați în comă. Așa că, prin comparație, presupun că pacientul meu este mai receptiv de-atât.

Roger începu să râdă. Mai mult și mai zdravăn decât ar fi fost cazul.

Apoi spuse:

— Eu aș zice că tu ești pacientul. Să conduci atâta până aici. De trei ori pe săptămână. Precis ca un orologiu. Aș putea să-mi fixez ora exactă după tine.

— Ți se pare ceva remarcabil? întrebă Nathan.

— Oh, da. Și încă cum! Majoritatea puștilor ăstora au părinți care locuiesc probabil la mai puțin de douăzeci de minute de aici. Și cu toate astea, au noroc dacă vin să-i vadă câteva minute

pe lună. Sau ghinion, după caz.

— Cineva trebuie să spargă stereotipul parental nefericit, spuse Nathan. Mie tot nu mi se pare că-i ceva ieșit din comun.

— Este, dacă iei în considerare faptul că abia te știa de trei zile, înainte să fie arestat.

— Ba nu, spuse Nathan, îl știu de când s-a născut.

Roger ridică nedumerit din sprâncene.

— Vrei să spui că minte?

— Nu minte. Vede lucrurile altfel decât le văd eu. Dar nu sunt nici tatăl, nici bunicul lui.

— Știu. Am auzit despre ce s-a întâmplat. Știu că n-ar trebui să aflăm despre lucruri de genul ăsta, dar poveștile circulă. Nu vreau să mă bag în sufletul tău, crede-mă. Pur și simplu eram curios.

Nathan simți un fel de cedare din partea bărbatului și, dintr-odată, își dădu seama destul de brusc că Roger, de o bună bucată de vreme, ardea de nerăbdare să-i pună toate acele întrebări și să comenteze așa cum o făcuse. Dar fusese atent să nu încalce limitele, lucru pe care Nathan îl aprecia și îl făcea mai degrabă dispus să răspundă cu amabilitate la întrebări.

Roger continuă.

— Tot ce vreau să spun e că avem de-a face cu o situație foarte neobișnuită. E destul de rar ca ceva de genul ăsta să se întâmple pe-aici. Așa că sunt pur și simplu curios, știi? Dar nu vreau să crezi că vreau să te jignesc. Te face doar să te gândești la toate consecințele care pot izvorî dintr-un singur fapt. Oare e din cauză că i-ai salvat viața? Pentru că am auzit cândva de nu știu ce religie orientală ai cărei credincioși consideră că dacă salvezi viața cuiva devii responsabil pentru sufletul omului aceluia. Sau era la amerindieni?

— Nu contează, spuse Nathan. Câtă vreme oricum nu cred o vorbă din povestea asta.

— Și atunci de ce? întrebă Roger.

Părea sincer curios. Suspendat cumva între întrebare și răspuns. Nathan era dispus să creadă că la mijloc nu era altceva decât o curiozitate personală. Nu credea că Roger avea să-i transforme răspunsul în bârfă de închisoare. Spera să nu fie

dezamăgit.

— Deci de ce acest angajament atât de remarcabil?

— De ce nu? întrebă Nathan. Ce alt lucru remarcabil am mai făcut în viața mea?

Partea a patra
Nathan Bates

Dezgustător

8 mai 1978

Roger intră în celula lui la ora obișnuită, ca să spună ce spunea de obicei. Sau cel puțin așa credea Nat.

Aținipise. Fără să vrea. Din când în când se trezea. Și adormea la loc. Îl visase pe Jack. Visa că se antrenează împreună cu el la sala de sport. În vis, pieptul și brațele lui Nat se dezvoltaseră și arătau întocmai ca ale lui Jack.

Nat rămase întins pe salteaua lui, atent ca nu cumva să se ridice, să se așeze în capul oaselor sau să facă vreun alt gest care să indice cumva că-i păsa de ceea ce spunea Roger.

Era un eveniment atât de obișnuit, în fiecare zi de vizită, încât cei doi colegi de celulă, mai recalcitranți, nu-i dădeau mare atenție. De fapt, se concentrau tocmai pe a arăta că nu-i dădeau nicio atenție. O umbră de negativism plutea în aer de fiecare dată în jurul acestei ocazii. Roger spusese de mai multe ori că era vorba despre invidie, ceea ce Nat nu putea să înțeleagă. Dacă ar fi crezut asta, i-ar fi invitat bucuros pe oricare dintre colegii săi de celulă să se ducă și să stea la masa aceea în locul lui. Și, la întoarcere, să-și țină gura bine ferecată în legătură cu cine știe ce idei o fi avut Ernest Hemingway despre pescuit, Albert Einstein despre societate sau președintele Carter despre realitățile fiscale din țară în anul acela.

— Ai vizitatori, spuse Roger.

Era un lucru atât de ciudat pe care putea să-l spună, atât de nepotrivit, încât Nat crezu cu adevărat că greșise cumva. Așteptă puțin ca Roger să se corecteze. Să spună că avea *un vizitator.* Unul singur.

Dar Roger nu spuse nimic.

— *Vizitatori*?

— Da. Știi ce înseamnă asta? Adică e ca un vizitator. De genul celui care vine mereu la tine. Doar că de data asta ai mai mult de unu.

— Cine?

— Ei bine, uite ce cred eu. Ridică-ți fundul de pe pat, du-te-n camera de vizite, și atunci ochii tăi o să-ți spună tot ceea ce vrei să afli.

Nat oftă adânc.

*

Cel puțin nu era vorba de două persoane complet străine. Măcar pe una dintre ele o cunoștea.

Nat stătea de o parte a mesei, față în față cu Bărbatul și cu o femeie pe care acesta o adusese cu el. O femeie de vârsta bătrânului. Îi zâmbi lui Nat. Băiatul se încruntă și se adânci și mai mult în scaun.

Bătrânul părea că simte nevoia să rupă tăcerea.

— Nat, ea este Eleanor. Eleanor, el este tânărul despre care ți-am vorbit atât de mult, cu atâtea ocazii. Nat.

— Ce i-ai spus despre mine? întrebă Nat.

Cam tot atunci, băiatul observă că Roger, gardianul, se așezase cumva prea aproape de ei. Stătea cu spatele lipit de perete, cu brațele încrucișate, suficient de aproape încât să tragă cu urechea la conversație. Era cumva în raza vizuală a lui Nat, dar în spatele vizitatorilor, astfel încât aceștia nu-l puteau vedea.

Roger dădu ușor din cap la întrebarea lui Nat.

Grozav, își zise băiatul. Poliția proastei-creșteri.

Se adânci și mai mult în scaun și se hotărî să nu mai spună nimic.

Bătrânul continuă să vorbească vreo cinci minute. Poate mai mult. În orice caz, păru mai mult. Părea să fie singura persoană din încăpere dispusă să vorbească, ceea ce și făcu. Continuă să povestească despre cum el și femeia în vârstă se cunoscuseră cu douăzeci de ani în urmă și cum se întâlniseră din nou în ziua în care Nat fusese arestat, și cum se vedeau deja de câțiva ani – toate în timp ce Nat părea a fi cu gândurile în altă parte.

În timp ce bărbatul vorbea, Nat simțea că, din când în când, femeia se uita la el. Era destul de atent să privească în altă parte. Dar era greu să evite și privirea ei, și pe a lui Roger, în același timp. Iar Roger părea hotărât să-i transmită câte ceva din priviri.

Nat se întrebă în treacăt dacă, după ce avea să împlinească optsprezece ani, mai trebuia să trăiască spunându-i-se tot timpul ce să facă, ce să spună, ce să gândească. Sau unde să se uite.

Eliberarea din gaura aceea de iad ar fi fost totuși un lucru bun în toate aceste privințe.

— Așa că am vrut ca tu să fii primul care află, îl auzi el pe bătrân spunând, intervenind și întrerupându-i șirul gândurilor despre libertate.

— Să aflu ce? întrebă Nat, fără să înțeleagă efectiv dacă ratase o parte din conversație sau nu.

— Că eu și Eleanor ne căsătorim.

O liniște țiuitoare.

— Vă căsătoriți?

— Da, ne căsătorim.

— *De ce?*

Cu coada ochiului, Nat îl văzu pe Roger încruntându-se și dând din cap. O mai văzu și pe doamna în vârstă foindu-se nemulțumită în scaunul ei.

Nat se uită la bătrân, care-l mustră din priviri.

— Pentru același motiv pentru care se căsătoresc oricare alți doi oameni. Pentru că se iubesc și pentru că le face plăcere compania celuilalt. Și pentru că au ajuns în acel punct al relației lor în care știu că sunt mai fericiți împreună decât despărțiți.

Nat se încruntă și nu mai spuse nimic. Ceea ce creă un fel de gol neplăcut între ei. Mai ales dacă luai în considerare faptul că rămăsese mai mult de o oră din timpul alocat pentru vizită.

*

— Care naiba este problema ta? îl întrebă Roger pe Nat în timp ce-l însoțea înapoi în celulă.

— La care dintre nenumăratele mele probleme te referi?

— Tipul ăla ți-a dat totul. Te-a salvat în ziua în care te-ai născut. Vine să te vadă aici în fiecare zi de vizită. Conduce timp de cinci ore dus-întors, de trei ori pe săptămână, doar pentru ca tu să știi că există o persoană căreia îi pasă suficient de mult de

tine…

— Dar nu i-am cerut eu…

— N-am terminat. Cum ar fi să asculți și tu măcar o dată? O să te ia la el când o să pleci de-aici. Dându-ți o șansă s-o iei de la zero. Acum… vrei să-mi explici de ce să-i negi unui om ca acesta puțină fericire în viața lui?

Nat continuă pur și simplu să meargă.

Roger se opri. Îl înșfăcă de spatele uniformei portocalii de deținut. Îl trase înapoi și, mai degrabă blând pentru un element de autoritate nesupravegheat, îl propti cu spatele de zidul cu tencuiala jupuită al coridorului.

— Cred că aveam o conversație, spuse Roger, cu fața apropiată de a băiatului.

Nat își dădu ochii peste cap.

— Care era întrebarea aia nenorocită?

— De ce *n-ar trebui* să se căsătorească?

— Dar n-am zis niciodată că n-ar trebui.

— Și de ce nu poți să te bucuri pentru el? De ce vrei să-l faci să se simtă prost?

— E pur și simplu dezgustător.

— Ba nu e deloc dezgustător. E foarte drăguț.

— Sunt bătrâni.

— Dar nu sunt atât de bătrâni.

— Cred că au… mai bine de șaizeci de ani. Cred.

— Așa, și?

— Păi și nu crezi că e dezgustător?

— O grămadă de oameni se căsătoresc când sunt tineri și apoi rămân căsătoriți chiar și când au șaizeci de ani. Și șaptezeci. Și optzeci. Ți se pare dezgustător?

— Dacă stai să te gândești, da.

— Ah, spuse Roger. Nu cred un cuvânt din ce zici. Nu-mi spui adevărul. Și nu-ți spui nici ție adevărul. Există un motiv pentru care chestia asta te deranjează. Și nici măcar tu nu știi care-i motivul acela.

— Și, mă rog, care ar putea fi?

— Probabil că ești furios pentru că el are parte de ceva acțiune, în timp ce tu ești închis aici împreună cu alți tipi.

— Oh, Dumnezeule! Chestia asta e și mai dezgustătoare. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la ei în postura asta…

— Sau poate că, pur și simplu, vrei să ai parte de toată atenția lui, tot timpul.

Nat chiar se gândi la asta preț de o clipă. Și bunica lui îl acuzase că simțea mereu nevoia să fie în centrul atenției. Dar ea nu luase în calcul tot ceea ce se petrecea la momentul acela. Habar n-avea. Totuși, cântări oarecum cuvintele pe care le auzise deja de două ori. Le evaluă. Dar nu păreau să se potrivească situației.

Își dori pentru o clipă ca cineva să vină din partea cealaltă a holului și să întrerupă momentul acela. Dar nimeni nu apăru.

— Nu, nu cred că e vorba despre asta, spuse el.

— Uite cum stă treaba… Roger întinse mâna către buzunarul său și scoase de acolo o mână de bancnote. Scoase o hârtie de zece dolari și o ținu aproape de nasul lui Nat. Zece dolari pentru un răspuns onest.

Apoi se uită repede și într-o parte și-n cealaltă și puse în grabă banii la loc. Era împotriva regulamentului ca un deținut să aibă bani cash în timp ce era închis. În același timp, banii cash erau o marfă foarte dorită și căutată. Nat știa bine că ar fi putut ieși dintr-o grămadă de belele cu zece dolari. Și Roger știa asta.

— De unde o să știi dacă e un răspuns onest?

— Dacă are măcar o aparență de adevăr, sunt dispus să-ți acord prezumția de bună-credință. Nu-i grabă. Gândește-te și dă-mi un răspuns.

Apoi îl prinse pe Nat de umăr, îl întoarse și-l duse înapoi în celulă.

Ciudat

10 august 1978

După-amiază, în curte, Nat renunță intenționat la joc. Îi lasă pe câțiva tipi de care oricum nu-i plăcea să joace baschet fără el, prefăcându-se că-și întinsese un mușchi de la gambă.

Îl caută din priviri pe Roger în timp ce șchiopătă către o masă de picnic din colțul curții. Patru colțuri, patru gardieni. Așa că, desigur, se îndreptă către cel în care se afla Roger.

Avea ceva de zis. Și Roger păru să înțeleagă asta.

Roger se aplecă spre masă lângă el și se uitară împreună la meci.

— Așadar, ce ai pentru mine? îl întrebă Roger. Ai ceva de zis?

Nat continuă să se mai uite un lung moment la joc, apoi spuse:

— E ciudat…

— A, nu. M-ai pierdut la ciudat.

— Nu. Stai, că nu m-ai lăsat să termin. Nu asta voiam să zic. Nu m-am referit la faptul că *ei* ar fi ciudați. Doar că este ciudat… știi… pentru mine. Adică, în câteva luni o să mă întorc înapoi la el acasă să trăiesc acolo. Și n-am mai stat acolo decât vreo două zile. Așa că pentru mine este totul nou și ciudat. Dar acum, pe el cumva îl cunosc. De la toate vizitele astea. Așa că m-am gândit că o să fie bine. Dar *pe ea* nu o cunosc. Așa că acum totul este nou și ciudat iarăși. Și e… poate ciudat nu e cuvântul cel mai potrivit, dar nici nu știu care este.

— Înspăimântător?

— Poate. Da. Cred că da.

Se lăsă o tăcere, timp în care Nat se întrebă cum se descurcase.

Roger se ridică dintr-odată și-l înșfăcă pe Nat de uniforma de deținut. Îl apropie cu fața de el. Nat se schimonosi și-și făcu curaj, pregătindu-se pentru ce va urma. Probabil că avea să fie pedepsit pentru ceva. Dar nu avea nicio idee pentru ce.

Dar apoi, în timpul acestui moment privat pe care-l

înscenase, Roger îi făcu cu ochiul. Și îi strecură o bancnotă împăturită în singurul buzunar, de la piept, al uniformei.

— Asta pare să sune a ceva adevăr, spuse Roger.

Apoi îi dădu drumul, iar Nat se desprinse de el. Își recă- pătă răsuflarea.

Roger se ridică de pe masă și dădu să plece.

— Stai, spuse Nat.

Roger se opri și se întoarse. Se apropie.

— De ce valorează chestia asta zece dolari pentru tine? îl întrebă Nat încet.

Știa că era important să nu-i audă sau să afle despre asta ceilalți gardieni.

Roger trase adânc aer în piept.

— Pentru că… din punctul meu de vedere, nimeni nu pare să știe de ce naiba face *orice.* Sau au câte o poveste bombastică. Dar de cele mai multe ori se dovedește o porcărie. Pentru că *este* o porcărie. După cum văd eu lucrurile, de aia se umple un loc de genul ăsta. Câțiva puști idioți care au obiceiul să mintă pe toată lumea în legătură cu motivele pentru care fac lucrurile pe care le fac. Se mint chiar și pe ei înșiși. Și cu cât îmbătrânesc, cu atât mă deranjează mai tare. Așa că am vrut să văd dacă reușești. Știi. În condițiile în care ai timpul necesar de gândire și stimulentul potrivit ca să faci lucrurile cum trebuie. M-am gândit că dacă tu poți să fii sincer, atunci oricine altcineva poate.

— Ah, mulțumesc, spuse Nat.

Mă bucur să fac asta

27 septembrie 1978

Nat își târî picioarele în camera pentru vizite la fel cum făcea în fiecare luni, miercuri și vineri. Se uită de jur-împrejurul încăperii după Bărbat, dar văzu doar părinții altui puști și o femeie în vârstă.

Când se uită mai atent la femeia în vârstă, ea își ridică ochii.

Era bunica lui.

Nat se uită la Roger, care privi în altă parte. Voia să-i surprindă privirea. Să-l întrebe fără cuvinte de ce nu-i spusese nimic. De ce nu-i făcuse lui Nat măcar favoarea de a-l avertiza. Dar era un joc pe care Roger nu părea dispus să-l joace.

Nat rămase multă vreme în picioare în fața mesei la care stătea femeia. Până când Roger veni în spatele lui, puse câte o mână pe fiecare dintre umerii lui Nat și-l obligă să se așeze pe scaun.

— Bună, Nat, spuse bătrâna.

Băiatul nu răspunse nimic.

— Așadar, tot nu vorbești cu mine după toți anii aceștia?

— Unde este bărbatul care m-a găsit în pădure? întrebă Nat.

I se păreau ciudate cuvintele acestea, dar nici nu era sigur cum altfel s-ar fi putut referi la el. Nathan? Domnul McCann? Tipul care, spre deosebire de tine, *ar trebui* să se afle aici?

— A fost de acord să aștepte afară, în sala de așteptare, până când terminăm de vorbit.

— Dacă vrei să afli părerea mea, spuse Nat, *am terminat* tot ce aveam de vorbit.

— Ei bine, *eu* am câteva lucruri de zis.

Nat se încruntă și se afundă mai adânc în scaun. Impulsul era să plece de acolo, dar rezistă tentației, știind că Roger avea să-l așeze din nou pe scaun.

— Mai întâi de toate, spuse ea, vreau să te întreb ceva. Și întrebarea mea este: ce-ar fi trebuit să fac eu? Ar fi trebuit să-ți spun, când erai doar o mână de om, că mama ta ți-a tăcut un

lucru atât de îngrozitor? Asta ar fi trebuit să fac?

Pentru prima oară, Nat o privi direct în ochi, iar femeia, în mod previzibil, îi evită privirea.

— Da, spuse el, simplu. Asta ar fi trebuit să faci.

— De ce? Vrei să-mi spui de ce asta ar fi fost modalitatea potrivită în care să abordez lucrurile?

— Sigur, spuse Nat. M-aș bucura s-o fac. Pentru că atunci aș fi știut că mama mea a fost o nenorocită pe care a durut-o în fund de mine – Nat simți că femeia se pregătea să se ridice ca să obiecteze la limbajul lui, dar el ridică o mână și ea se retrase din nou. În colțul ochiului, îl zări pe Roger, care făcuse deja un pas în față, apoi se opri și aștepta. Nu, nu am terminat. Aș fi știut chestia asta *despre ea.* Dar aș fi știut că pot să am încredere *în tine.* Și atunci aș fi știut că am măcar o singură persoană în viața mea în care să mă pot încrede.

Amândoi rămaseră, pentru o bună bucată de vreme, uitându-se la tăblia mesei.

— Ei bine, nu sunt convinsă că sunt de acord cu tine, spuse ea. Dar să zicem că ai dreptate. Sunt și eu om și toți facem greșeli. De bine, de rău, am făcut cum am crezut eu că era mai bine. Poți să mă ierți pentru chestia asta. Nu-i așa?

Nat nu răspunse. Pentru că nu o iertase.

— După toate cele câte mi-ai dat tu mie ocazia să iert, spuse femeia.

M-aș mira să-mi fi iertat tu mie vreodată ceva, își spuse Nat în gând. Dar nu zise nimic.

— Și celălalt lucru pe care am venit să ți-l spun. Știu c-o să ieși de-aici săptămâna viitoare. Când vei împlini optsprezece ani. Și dacă ți-ai învățat lecția acum… și pot să sper că așa este… dacă poți *să-mi promiți* că nu va mai exista niciun fel de violență, și nici nu vei mai fura, nici nu vei mai minți, și că o să-ți iei o slujbă și o mergi pe calea cea dreaptă… atunci poți să te întorci acasă. Și putem să mai încercăm o dată.

Nat tocmai era pe punctul de a-i spune unde să-și bage oferta ei de doi bani, dar își aduse aminte că Roger, de la poliția bunei-creșteri, era acolo, la distanță de doi pași.

— Nu, mulțumesc.

— Poftim? Ce-ai spus?

— Exact ce-ai auzit. Am zis nu, mulțumesc.

— Și unde o să te duci?

— Înapoi acasă la Nathan McCann.

— Vrei să-mi spui că bărbatul ăsta chiar te-a primit înapoi? După tot ce-ai făcut? Cred că visezi. Aș fi zis că s-a lepădat de tine cu mult timp în urmă.

— N-o să se lepede niciodată de mine, strigă Nat, lovind cu palma tăblia mesei.

Cu colțul ochiului, îi văzu pe celălalt puști și pe părinții lui tresărind. Roger îi aruncă o privire fermă, avertizându-l.

— Dacă s-a lepădat de mine, de ce este în sala de așteptare chiar acum? întrebă Nat, încă destul de agitat. Du-te și întreabă-l dacă sunt binevenit la el. Și dacă tot faci asta, spune-i că poate să intre acum. Iar tu poți să pleci acasă. Și să nu te mai întorci niciodată aici. Discuția asta s-a încheiat.

La început, nimic. Nicio mișcare. Niciun răspuns.

Apoi bătrâna oftă adânc. Se ridică greoi, cu un geamăt.

Nat nu se uită dinadins la ea în timp ce ieșea din cameră.

— Ăsta, da, mod să vorbești cu bunica ta, spuse Roger.

— Nu te amesteca în chestia asta, îi răspunse Nat pe un ton nervos.

În mod surprinzător, Roger nu mai comentă.

Nat își ridică privirea ca să-l vadă pe Nathan McCann așezându-se pe scaunul din fața lui.

— Așadar, spuse bătrânul, cum a fost discuția cu bunica ta? Totul în regulă?

— Nu, spuse Nat. A fost o discuție îngrozitoare. Dar cel puțin a fost *ultima.* Singurul lucru bun în legătură cu asta.

— Știi că mă sună. În fiecare săptămână. Ca să vadă dacă ești bine.

— Nu, spuse Nat. N-am știut. Nu mi-ai spus niciodată lucrul ăsta.

— Ți-l spun acum, zice bătrânul.

Inerent

3 octombrie 1978

Nat stătea afară – în spatele lui nu mai erau ziduri de niciun fel – în după-amiaza răcoroasă, lângă vechea mașină break a bătrânului. Aștepta ca el să deblocheze portiera din dreptul pasagerului. Bărbatul își luase o mașină nouă, dar era exact la fel ca cea veche. Aceeași marcă și model, un Chevrolet, doar cu câțiva ani mai nouă. Avea chiar și aceeași culoare stinsă, maro-roșcat. Nat se întrebă în treacăt cum o fi fost să-ți placă tot timpul aceleași lucruri.

Mai ales astăzi, când totul era în schimbare.

Rezistă tentației de a se strâmba de la soare, pentru că, își spuse el, era o nevoie caraghioasă și ireală. La urma urmei, același soare strălucise și în curtea închisorii timp de trei ani. Și totuși părea cumva diferit în afara acelor ziduri oribile.

Probabil doar în imaginația lui.

Bătrânul se întinse în mașină și ridică butonul de siguranță, ca să-i descuie ușa. Nat deschise portiera și se urcă în mașină. Se uita prin parbrizul unei mașini pentru prima oară în ultimii trei ani.

Îi luă un minut ca să se întrebe de ce bătrânul nu băga în viteză să plece.

Nat îi aruncă o privire.

— Imediat ce-ți pui centura de siguranță, mergem acasă, spuse bătrânul.

Nat fu obligat să recunoască, cel puțin față de el însuși, că *acasă* era un cuvânt care suna bine. Chiar dacă locuise acolo doar pentru câteva zile. Chiar dacă o anumită doamnă pe care o întâlnise o singură dată era și ea acum acolo.

Își puse centura de siguranță. Bărbatul manevră schimbătorul și porniră, mergând cu o viteză pe care Nat și-o aducea vag aminte din visele lui. În închisoare mergi doar cu viteza cu care te pot purta picioarele tale.

La început, tăcere.

Apoi bătrânul spuse:

— Cum te simți să fii un bărbat liber?

— Hmmm, răspunse Nat. Credeam că va fi un sentiment grozav. Și cumva așa și este. Dar în același timp… e ca și cum s-ar petrece mai multe lucruri deodată.

În scurta perioadă de liniște care urmă, Nat își dădu seama dintr-odată că tocmai fusese numit bărbat. Împlinise optsprezece ani doar de câteva zile și nimeni nu-și bătuse capul să-l felicite pentru noul său statut. Complica și mai mult amalgamul de emoții pe care le simțea.

— Majoritatea evenimentelor importante din viață sunt așa. Crezi că vor fi încărcate de emoție doar dintr-o anumită perspectivă, dar când stai să te gândești, lucrurile sunt mult mai complexe.

— N-am știut asta, spuse Nat.

Ce voia să spună era că nu știa că și alți oameni trăiseră în viață experiențe similare cu ale lui, în care s-ar fi putut regăsi și el. Că răspunsurile lui era împărtășite și de alți oameni. Dar nu reuși să-și găsească cuvintele ca să rostească asta, așa că nu insistă.

— M-am gândit că poate o să-l aduci și pe Pene, spuse el în schimb, aruncând o privire pe bancheta din spate, ca și când ar fi fost posibil să nu-l fi observat.

— Mi-a trecut și mie prin cap asta. Dar apoi Maggie ar fi insistat să vină și ea și m-am gândit că ar fi prea mare zăpăceală.

— Oh.

— O să-l vezi de îndată ce ajungem acasă.

— Bine.

Parcurseră încă vreun kilometru și ceva fără să mai spună nimic.

Acum erau pe șoseaua interstatală, iar Nat se uita la ogoarele pe lângă care treceau și avu dintr-odată amintirea vie a unei lumi zărite prin gaura ușii unui vagon de marfă. Și nu doar lumea aceea părea să fie la fel ca în amintirile lui, dar și sentimentul pe care-l asocia cu amintirea aceea. Libertate.

Când emoția aceea slăbi puțin și obosi să se tot uite pe geam, Nat spuse:

— Mă gândeam că o s-o aduci și pe… îmi pare rău, cum spuneai că o cheamă pe soția ta?

— Eleanor.

— Așa. Îmi pare rău.

— E acasă, ne pregătește cina. S-a gândit că ți-ar face bine să ai parte de niște mâncare gătită în prima seară acasă. I-am povestit ce mi-ai zis despre mâncarea pe care ai primit-o acolo. Pregătește o friptură de porc cu tot felul de garnituri.

— Chiar? Ce drăguț din partea ei. Mai ales după ce am fost așa de… alese să nu-și termine ideea. Și… eu… Cum va trebui să-i spun?

— Eleanor e foarte bine.

— Bine.

O altă pauză lungă.

— Ei, bine… atunci… *ție* cum ar trebui să-ți spun?

— Ce zici de Nathan? La urma urmei, așa mă cheamă.

Din nou o lungă tăcere. Preț de alți câțiva kilometri.

— E cumva ciudat, nu-i așa? spuse Nat. Faptul că te-am văzut de trei ori pe săptămână în ultimii trei ani, și o să merg să locuiesc cu tine, și abia acum mi-a trecut prin cap să te întreb cum ar trebui să-ți spun. Pur și simplu pare ciudat.

Bătrânul se gândi puțin la asta, apoi răspunse:

— Sunt niște lucruri diferite… niște… lucruri complicate… inerente în situația noastră stranie.

— Nu știu ce înseamnă cuvântul ăsta.

— Inerent?

— Da.

— Înseamnă că face parte din lucrul respectiv.

— Ah. Îmi pare rău dacă par cam prostănac.

— Dar nu-i așa. Chiar deloc. E un semn de inteligență să vrei să afli semnificația unui cuvânt pe care nu-l cunoști.

— Oh, spuse Nat. N-am știut asta.

Apoi se simți din nou prost.

— E ceva ce am tot vrut să te întreb. Dar… se poticni, încurcat. Nu că m-aș plânge dacă răspunsul ar fi da, dar… va trebui să dorm pe canapea sau ceva de genul ăsta?

— Nu, o să primești tot camera pe care ai avut-o.

— Oh. Bine.

Nat își reținu un oftat. Se lăsă pe spate și se uită din nou la lume. Peisajul nu se schimbase. Șiruri lungi de copaci. Câmpuri arate. Vaci bălțate păscând. Apoi spuse:

— Așadar, voi doi dormiți în aceeași cameră.

Bătrânul nu răspunse, dar îi aruncă lui Nat o privire care trăda faptul că nu-i plăcea deloc întrebarea. Parcă spunea „hai să nu depășim limita asta".

— Știi ce? Să știi că eu chiar n-am vrut să sune cum a sunat. Chiar n-am vrut să mă amestec în viața voastră. Serios. Nu m-am referit la chestia aia. Nu e treaba mea. Tot ce-am vrut să spun este… ei bine, știu că m-am purtat ca un nesimțit prima dată când mi-ai spus despre voi. Dar tot ce vreau să spun este că pare că ești fericit. Când am venit la tine acasă pentru prima oară și mi-ai povestit despre tine și cealaltă soție, și cum ea avea altă cameră, păreai trist. Dar de data asta pari fericit. Și ce am vrut să spun… dacă așa este… și chiar ești fericit… atunci mă bucur. Că ești fericit.

— Dumnezeule, spuse bătrânul, cred că sunt mai multe cuvinte decât mi-ai zis în toți acești trei ani la un loc.

Ei bine, îi trecu lui Nat prin minte, astăzi sunt mai multe de spus. Despre ce să fi vorbit zi după zi, în gaura aia? În afară de asta, era emoționat și un pic speriat. Și agitația lui se traducea în cuvinte. Doar că nu putea să-i spună toate astea.

Așa că zise doar că-i părea rău.

— N-am vrut să trăncănesc întruna.

— Nu mă plângeam, spuse bătrânul. Și îți mulțumesc pentru felicitările sincere pentru căsătoria mea. *Chiar sunt* fericit. Și mă bucur că și tu poți fi fericit pentru mine.

Părea un început bun, dar nu era. Nat își dădu seama dintr-odată că acest schimb de replici neobișnuit de fructuos putea însemna saltul către absolut orice. Doar că se descoperi extrem de intimidat de asta. De fapt, așa se simțea. Ca și cum ar fi trebuit să facă un salt. Ca și cum ar fi stat pe marginea unei stânci foarte înalte pregătindu-se să facă un pas în gol.

Ideea îl îngrozi pe Nat atât de tare, încât se închise la loc în sine și nu mai spuse nimic tot restul drumului.

*

Bătrânul deschise cușca și amândoi câinii ieșiră în curte.

Nat așteptă ca Pene să alerge să-l întâmpine. Dar câinele nu făcu asta. Se învârti doar în jurul bătrânului, sărind în sus, dar fără să-l lovească cu labele.

— Hei, Pene, îl strigă Nat. Pene, bătrâne! Ești câinele meu. Eu sunt stăpânul tău, hai să mă saluți.

Bătrânul îi conduse la el pe cei doi căței. Maggie îi linse cu entuziasm mâna lui Nat, dar Pene doar îl adulmecă o dată, apoi rămase lângă bătrân, ascuns cumva în spatele picioarelor lui.

— Nu mă place, spuse Nat.

— Trebuie să-i dai ceva timp. *Eu* știu că este câinele tău, și știi și *tu*, dar *el* nu știe asta. Cum ar putea? Eu sunt singurul care a avut grijă de el timp de trei ani.

— Deci, de fapt, nu este câinele meu.

— Sigur că este.

— Nu și după părerea lui.

— Trebuie să-i dai puțin timp, Nat. Joacă-te cu el. Du-l la plimbare. Și de acum înainte, tu va trebui să fii cel care-l hrănește. O să înțeleagă el cum stau lucrurile.

— Pot să-l iau în casă?

— Doar până când e gata masa. Și fără prea multă agitație. Lui Eleanor nu-i prea place ideea câinilor în casă. Eu îi las să intre cel puțin o dată în fiecare zi. Dar ai grijă ca toată lumea să se comporte cât mai bine.

Nat nu era sigur dacă remarca referitoare la toată lumea nu-l includea și pe el.

*

Era o scenă chiar drăguță, se gândi Nat. Așa cum vezi într-un film sau într-o emisiune TV despre o familie. Soția în bucătărie, gătind. Toate mirosurile acelea grozave ajungând în camera de zi. Bărbatul stând pe canapea și citind ziarul. Și fiul – care, cel puțin în filme, nu a ieșit de curând din centrul de detenție

pentru minori după ce a fost închis pentru jaf armat – jucându-se cu cățelul și alergând de colo-colo între camera de zi și sufragerie. Câinele urmărindu-l și încercând să-i ia jucăria pe care el o ține: o bucată scurtă de sfoară cu un nod la fiecare capăt, pe care Nat o luase din cușca lor.

Cu fiecare drum, observa că masa era din ce în ce mai frumos așezată. În timp ce el era în camera de zi, fuseseră puse primele farfurii. Apoi, lumânări în sfeșnice de argint.

Apoi, o vază albă de porțelan, cu marginile aurite, care avea o singură floare roșie în ea.

— Te rog să fii atent, veni să spună Eleanor în sufragerie, în timp ce Nat și Pene se alergau într-un cerc larg în jurul mesei.

Când se întoarseră din nou în camera de zi, bătrânul era deja în picioare, cu brațele încrucișate, blocându-le drumul.

— Poate că e timpul ca Pene să iasă afară acum.

— De ce? Doar ne jucam.

— Nu vreau să avem probleme.

— Dar nu e decât o bucată de sfoară, spuse Nat. N-ar avea cum să spargă nimic.

De îndată ce spuse asta, Pene, care nu înțelegea de ce nu-l mai urmărea nimeni, lăsă sfoara la picioarele lui Nat. Băiatul o ridică și, ca să-și demonstreze cuvintele, o aruncă în sufragerie.

Eleanor bagă capul pe ușa de la bucătărie. Nat și bătrânul se uitau din camera de zi. Pene se lansă în urmărirea sforii alunecând pe gresie. Și se izbi de unul din picioarele mesei cu o bufnitură zdravănă.

Vasul alb de porțelan se clătină o dată, de două ori. Timpul păru să înghețe pentru o clipă. Apoi vaza căzu într-o parte și se sparse în trei bucăți. Apa dinăuntru se vărsă și fu absorbită de fața de masă din dantelă de culoare alb-gălbui.

Nat rămase stană de piatră, privind la fața lui Eleanor. Părea că devine din ce în ce mai albă cu fiecare secundă. La început, băiatul crezu că era doar imaginația lui. Dar nu era așa. Tot sângele i se scurgea din față. Fiecare picătură, după cum arăta.

Pene aduse sfoara înapoi și o puse la picioarele lui Nat.

— Scoate câinele afară, spuse bătrânul. Acum.

Apoi se duse să-și consoleze soția, care părea că începuse să

plângă. Ceea ce era posibil să se întâmple tot în imaginația lui Nat. La urma urmei, nimeni nu plânge pentru o vază spartă. Sau nu e așa?

*

Când Nat se întoarse înapoi în casă – pentru că, în mod intenționat, întârzie cât de mult putu –, vaza spartă dispăruse, iar fața de masa de dantelă fusese înlocuită cu una simplă, de culoare albastru-închis.

— Poftiți la masă, spuse bătrâna. Vocea ei părea ireală, înțepenită.

Nat se așeză la masă și îi urmări pe Eleanor și pe bărbat aducând platouri după platouri de mâncare. Friptura, care părea să aibă o crustă cu miere și care sfârâia deasupra, așa cum se întâmpla în reclamele de la televizor. Mâncarea de fasole verde. Mâncarea de cartofi dulci. Prăjituri de casă. Salată verde. Un fel de plăcintă cu fructe.

— Chiar îmi pare foarte rău pentru micul accident, spuse Nat.

Eleanor ratã o treaptă în drumul înapoi spre bucătărie. Bătrânul îi aruncă lui Nat o privire și clătină încet din cap. Ca și cum ar fi vrut să-i spună: *Nu. Abține-te. Mai bine să nu mai vorbim despre asta.*

Nat așteptă în liniște ca ei să se așeze la masă.

Și când se așezară, se lăsă liniștea. O tăcere complicată. Nat ar fi vrut să-și ia o felie de friptură, dar nu era sigur dacă mai întâi n-ar fi trebuit să spună rugăciunea. Sau dacă bărbatul casei ar fi trebuit să ia el prima felie. Sau dacă exista vreo altă regulă pe care el nu o știa, dar pe care probabil ar fi trebuit s-o cunoască.

Îl auzea pe Pene care schelălăia din cotețul câinilor, vrând încă să se joace. Se întrebă dacă, de fapt, câinele plânsese tot timpul ăsta, dar el abia acum observase.

— Ei bine, servește-te, spuse Eleanor.

Nat luă furculița mare de servire și-și puse trei felii de friptură deodată.

Începu să mănânce fără să mai aștepte să i se dea și

garniturile.

— Salată? îl întreabă bătrânul.

— Nu, mulțumesc.

— Fasole verde?

— Nu prea mă omor după fasolea verde.

— Ar trebui s-o guști pe cea gătită de Eleanor. Nu te hotărî că nu-ți place înainte de asta. Gătește fasolea verde cu un sos din supă de pui și ceapă prăjită pe deasupra.

— Bine, o să încerc.

Nat își dorea ca și Eleanor să spună ceva. Dar femeia nu scoase niciun cuvânt. Bărbatul puse o lingură de fasole verde pe farfuria lui Nat, iar băiatul răscoli prin grămăjoară cu atenție. Luă o gură.

— Hei. Da. Ai dreptate. Chestia asta e chiar bună.

Un mic zâmbet din partea lui Eleanor. Fără cuvinte.

— Și aș vrea și un biscuit, te rog. Și cartofii aceia dulci arată foarte bine.

Bătrânul îi dădu cartofii. Orice lucru cu bezele pe deasupra trebuia să fi fost bun. Își puse o grămadă zdravănă pe farfurie și luă o îmbucătură.

— Mmmm. Portocală. Are gust de portocale. Nu m-aș fi gândit la portocale. Dar e foarte bun.

Un alt zâmbet firav.

— Știi, e foarte drăguț din partea ta să gătești toate chestiile astea. N-am mai mâncat așa ceva de ani de zile. Ultima mâncare bună de care am avut parte a fost în seara de după ce am mers la vânătoare. Ei bine, spuse el întorcându-se către bătrân, când tu ai mers la vânătoare. Am mâncat rață friptă și piure de cartofi cu sos de mere. N-am uitat niciodată cina aceea. În cei trei ani în care am fost închis. Încă mai puteam să-i simt gustul. Nu tot timpul, dar din când în când. Dacă mă străduiam. Și uneori și dacă nu mă străduiam. Chiar și dacă nu mă gândeam la masa aceea. Chiar și dacă nu mă gândeam la mâncare deloc. Pur și simplu, îmi venea gustul acela în minte. Sigur că mi-ai adus o jumătate de rață friptă de fiecare dată de ziua mea, spuse el uitându-se din nou la bătrân, care privea în jos la farfuria lui.

Liniște. Dacă Nat nu vorbea, se lăsa liniștea.

Un sentiment îngrozitor îi strânse stomacul băiatului. Cât de rău stăteau lucrurile, de fapt? Mai rău decât își dăduse seama?

— Și cred că singurul motiv pentru care nu pun și asta la socoteală este pentru că nu aveam cum s-o încălzesc și nu era nici cu piure de cartofi. Sau sos de mere. Dar tot era bună. Dar cina asta e cea mai bună masă pe care am mâncat-o în ani de zile. La propriu. Mâncarea acolo era incredibil de proastă. Nu vă puteți da seama cât era de proastă. Erau momente în care supraviețuiam câte trei zile doar cu apă și mere din cauză că nu puteam să suport mâncarea. Dar și merele erau groaznice. Erau pline de pete și lovituri. Cred că fructele acelea le erau date de fermieri pentru că erau prea rele ca să fie vândute. Sau poate că le cumpărau cu adevărat foarte ieftin. Era genul acela de mâncare prea proastă ca să poți s-o duci la supermarket. Credeți-mă.

Se opri. Spera ca altcineva să zică ceva. Liniște. Așa că-și continuă povestirea.

— În fiecare zi, la prânz, era o cutie cu portocale la capătul cozii la mâncare. Nici măcar nu erau portocale. Erau aproape toate verzi. Și trebuia să scormonesc prin toată cutia ca să găsesc una bună. Și era gardianul ăsta care supraveghea coada de la mâncare, Gerry, care spunea întotdeauna: „Ia, odată, una. Sunt toate la fel. Pur și simplu ia una". Mi-era greu să cred că era adevărat. Pentru că toate arătau așa de rău. Dar de fapt avea dreptate. Erau la fel. În fiecare zi. Toate la fel de dezgustătoare.

Liniște.

În ecoul tăcerii aceleia, Nat își auzi propriile cuvinte întorcându-se spre el. De parcă se auzea vorbind pentru prima dată. De parcă ar fi fost în afara trupului său, uitându-se la el și ascultând. Își dădu seama dintr-odată că suna prostește. Chiar și pentru el însuși.

— Îmi pare rău. Vorbesc prea mult, nu-i așa? Parcă niciodată nu reușesc să fac chestia asta așa cum trebuie. Ba nu vorbesc deloc, ba vorbesc prea mult. Trebuie să existe o limită corectă pentru cât de mult trebuie să vorbești. Dar se pare că eu nu pot niciodată să mă descurc s-o găsesc.

Un alt zâmbet firav de tot din partea femeii.

Nat se uită în jos la friptura din farfuria lui și-și dădu seama că ar fi putut mai degrabă să mănânce decât să vorbească. Și totuși, cumva – indiferent de cât de bună era mâncarea, indiferent de cât de mult îi lipsise să poată mânca așa ceva – pofta lui dispărea rapid.

Începu să mănânce încet.

Cu înghițituri mici și atente.

Nu s-a mai spus mare lucru după aceea.

*

Nat stătea întins sub așternuturi, simțindu-se mic în patul mare. Cuvertura feminină, înflorată, fusese înlocuită cu una mai potrivită pentru un băiat, într-o culoare verde-închis, vânătoresc. De pe pereții camerei fuseseră date jos majoritatea decorațiunilor și dispăruse o parte din mobilier, de parcă Nat ar fi fost invitat să-și aranjeze el, cum voia, camera.

Era în stare să-și dea seama că asta presupunea destul de multă considerație în privința lui. Dar nu-l făcea să se simtă mai puțin lipsit de speranță.

Bătrânul intră să-i spună noapte bună și Nat se ridică în capul oaselor în pat.

— Aș putea să-i cumpăr altă vază, spuse el. Adică nu chiar imediat, acum n-aș putea. Dar după ce-o să-mi găsesc ceva de muncă. Știi, atunci când o să iau primul salariu. Când o fi asta. Atunci aș putea.

Bătrânul își trase un scaun simplu, din trestie împletită, și se așeză lângă patul lui Nat. Așa cum făcuse în prima lui noapte acolo. Cu atât de mult timp în urmă.

— Vaza aceea a fost a bunicii ei. De aia s-a supărat puțin. Are doar câteva lucruri rămase din casa bunicii ei, pentru că mai are încă opt frați și surori și nu au fost foarte multe lucruri de împărțit.

— Of! Vrei să-i spui că-mi pare rău?

— Știe că-ți pare rău. Și știe că oricui i se poate întâmpla un accident. Doar că are nevoie de ceva timp ca să se împace cu ceea ce simte acum.

Stătură câteva minute fără să mai spună nimic.

Apoi Nat vorbi.

— Nu mă place.

— Nu te cunoaște.

Nat începu să râdă.

— Am o veste pentru tine. O mulțime de oameni nu mă plac. Iar când ajung să mă cunoască mai bine, să zicem că asta nu prea rezolvă problema. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

Bătrânul zâmbi trist. Îl bătu ușor pe Nat pe genunchi prin noua cuvertură de pat.

Nat spera că va spune ceva. În schimb, bătrânul pur și simplu se ridică și dădu să plece.

În timp ce punea scaunul la loc în colțul lui, băiatul îl întrebă:

— Dar măcar *tu* mă placi?

Se lăsă o lungă tăcere. Prea lungă. Bătrânul se îndreptă către ușa încăperii. Rămase un moment cu mâna pe întrerupătorul de lumină.

— Eu văd ceva bun în tine, spuse el încet.

— Este inerent?

Bătrânul râse, de parcă Nat ar fi pus întrebarea sub formă de glumă. Când, de fapt, era o întrebare foarte serioasă.

— Da, este inerent.

— Asta înseamnă că da sau nu?

Nat se uită la fața bătrânului pentru o clipă. Era ca și rum ar fi privit pe cineva gândind.

— Culcă-te, spuse bătrânul. O să vrei să te trezești și să-ți cauți o slujbă mâine-dimineață.

Stinse lumina și-l lăsă pe Nat singur.

Două lucruri

4 octombrie 1978

Când Nat veni în bucătărie și se așeză la masă, părea că bătrânul plecase deja. Eleanor se uita în frigider. Era deja frumos aranjată și avea o rochie cu un cordon în talie și niște pantofi drăguți, împletiți. Avea părul prins în coc. Părea perfect, ca și cum nu dormise.

Îi aruncă lui Nat o privire peste umăr.

— Bei cafea?

— De fiecare dată când am ocazia, spuse el.

Nu mai băuse cafea de mai bine de trei ani.

În timp ce ea îi turnă cafea lângă filtru, băiatul observă că frumoasa vază albă era din nou într-o singură bucată. Era așezată pe o secțiune a ziarului de dimineață, pe blatul de bucătărie. Fusese proaspăt lipită la loc. Totuși, chiar și de la jumătatea încăperii, Nat tot putea să vadă fisurile rămase ca un martor al accidentului care avusese loc.

Eleanor puse cafeaua în fața lui. Nu într-o cană solidă, așa cum ar fi preferat el, ci într-o ceașcă de porțelan, cu farfurioară. Se simțea de parcă ar fi trebuit s-o bea cu degetul mic ridicat în sus. Sau ca și cum ar fi putut s-o strice în mod cert doar atingând-o. Dar era cafea, iar cafeaua era bună, iar el nu era în poziția – sau în dispoziția – să se plângă.

— Vrei ceva la cafea?

— Zahăr și lapte, te rog.

Femeia îi întinse un șervet și o linguriță și îi arătă o zaharniță frumoasă de porțelan, din acelea cu capac, aflată pe mijlocul mesei. În timp ce el își puse trei linguriițe de zahăr în ceașcă, o văzu deschizând ușa de la frigider, de unde scoase o cutie mică de carton, cu frișcă, iar apoi, în loc s-o pună pe masă în fața lui, femeia turnă o treime din ea într-o letieră din același fel de porțelan.

Nat habar nu avusese că viața poate fi atât de complicată.

— Așadar, arată ca și cum ar fi nouă, spuse Nat.

— Ce anume?

— Vaza ta. Aceea de pe blat. Cu bucățile lipite la loc.

Băiatul așteptă, dar ea nu spuse nimic. Puse doar letiera în fața lui. El se uită la ea pentru o clipă, simțind ca și cum o pojghiță subțire de gheață acoperea întreaga încăpere, strecurându-i-se și lui în stomac.

— Bine, nu-i adevărat, spuse el. Îmi pare rău. Nu arată ca nouă. Și nici nu va putea să mai arate așa vreodată. Probabil că n-ar fi trebuit să spun asta.

Liniște. Timp în care Nat ar fi vrut s-o zguduie bine și să țipe la ea, să-i spună „Te rog să mă placi! Te rog! Te rog să mă placi! Mă străduiesc atât de mult! Nu vezi cât de tare mă străduiesc?"

Ea nu răspunse nimic.

— Chiar îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

— Știu că-ți pare rău, Nat.

Și din nou liniște. Nat spuse acelei părți din el care își dorea mai mult – care încă aștepta mai mult – să se așeze și să tacă din gură, pentru că nu avea să obțină lucrul acela.

Apoi femeia spuse:

— Ți-am păstrat niște aluat de clătite. Dacă vrei clătite.

— Mulțumesc. Mi-ar plăcea foarte mult niște clătite.

— Bine. O să fac câteva proaspete.

— Mulțumesc.

Nat își sorbi cafeaua și se uită la ea, dându-și seama că părea mult mai relaxată atunci când gătea. Când avea ceva de care să se ocupe.

— Și… unde este Nathan?

Ea se uită la el peste umăr, de parcă ar fi fost surprinsă de întrebarea lui.

— Ei bine, lucrează. Își vizitează clienții. E trecut de ora zece, știi.

— Oh, nu. N-am știut că e atât de târziu. De obicei, nu dorm așa de târziu. Cred că e din cauză că la închisoare nu te lasă. Acolo te obligă să te scoli în fiecare dimineață și să muncești sau să te duci la ore. Chiar și în weekend. Șapte zile pe săptămână. De-aia cred că acum am dormit mai mult, știi. Pentru că a trecut atât de mult timp de când nu am mai avut voie.

Se opri. Își auzi ecoul propriilor cuvinte. Dar nu, nu avea să facă la fel ca în seara de dinainte. O să tac din gură, își spuse el. Chiar acum. N-o să mai vorbesc întruna, ca un prost, niciodată.

S-a uitat la ea în liniște, în timp ce turna patru ghemotoace de aluat de clătite pe grătarul încins. O urmări ridicându-le marginile cu spatula ca să le verifice. Ca să vadă dacă se rumeniseră pe partea cealaltă.

Femeia întoarse clătitele cu grijă. Apoi scoase o farfurie din dulap.

— Oh, spuse ea. Tocmai mi-am amintit. Nathan m-a rugat să-ți spun ceva. Dacă îți găsești ceva de lucru astăzi… sau în oricare din zilele astea, în timp ce el este la serviciu… mi-a spus să-ți zic că o să-ți dea să completezi un formular pentru impozit. Mi-a spus numărul lui, însă l-am uitat acum. Cred că este W-4, dar s-ar putea să mă înșel. Probabil că-ți dau unul singur. E ceva legat de reținerile care ți se fac pe statul de plată. Mi-a spus că ar trebui să-l aduci acasă. Să nu-l completezi pe loc. Vrea să-ți dea niște sfaturi în legătură cu asta.

— Bine.

Din nou liniște. Între timp, un teanc frumos și aburind de clătite apăru în fața lui Nat, pe masă.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, Nat.

— Știi cumva unde ține Nathan lesele cățeilor?

— Sunt atârnate pe partea interioară a ușilor de la garaj.

— Oh, bine. Mulțumesc. M-am gândit să-l iau pe Pene în oraș cu mine.

— *La interviurile de angajare*?

— Oh. Ei bine, nu. Nu la *interviuri,* răspunse Nat gândindu-se repede la ce să spună. M-am gândit să încep prin a vedea cine are anunțuri de angajare afișate în geam. Știi tu. Dacă cineva primește cereri de angajare. Dacă o să intru să completez o cerere de angajare o să-l las pe Pene legat afară.

— A, cred că așa e în regulă. Vrei niște sirop de zmeură făcut de mine pe clătitele alea?

— Oh, da, spuse Nat. Cine n-ar vrea?

*

Nat o auzea pe Maggie lătrându-și supărarea, în timp ce el alerga pe stradă împreună cu Pene, care țopăia în fața lui, la capătul lesei.

Era un drum de aproape patru kilometri până în centrul orașului. Dar Nat avea intenția să alerge distanța asta. Deși poate *intenție* nu era cel mai potrivit cuvânt care să descrie situația. Nu era o decizie premeditată pe care s-o fi luat. Pur și simplu simțea nevoia să alerge. Îi venise în mod natural. Și, odată pornit, nu părea să se mai poată opri.

În timp ce alerga, parcă mintea lui se limpezea treptat. Ca și cum nu se mai aglomerau acolo tot felul de gânduri, așa cum se întâmpla de obicei, înghesuindu-se care dintre ele să vină în față. În loc de asta, erau împrăștiate de vântul care-i bătea în ochi și în nas, și de sunetul adidașilor săi pe caldarâm.

Asta înseamnă libertate.

Cuvintele acestea îi veniră dintr-odată în minte.

Cu o zi înainte, în timp ce se întorcea cu mașina acasă, cu Nathan, nu avusese sentimentul acela de libertate. Pleca pur și simplu cu cineva, așa cum i se spusese deja că trebuie să facă. Cina, în mod cert, nu însemnase libertate. Iar faptul că dormise în patul pe care i-l oferise Nathan era cu siguranță mai bine decât să stea în patul său de la închisoare, ascultându-l pe Rico sforăind întrerupt și uitându-se la zăbrelele din penumbră. Dar tot nu era libertate.

Asta era libertatea.

Să nu te supravegheze nimeni. Să nu-ți spună nimeni ce trebuie să faci.

Simți o durere în piept și începu să-l înțepe într-o parte. Cu toate astea, continuă să alerge.

*

Undeva de-a lungul străzii principale, o fată care stătea pe o bancă, în stația de autobuz, zâmbi timid când Nat trecu pe lângă ea. El îi răspunse la zâmbet.

Apoi se opri. Se întoarse cam un sfert din stradă.

Se așeză pe bancă lângă ea.

Fata avea șuvițe de păr lung, șaten, cu reflexe roșiatice acolo unde bătea soarele în el. Îi aducea aminte de cineva, dar nu-și putea da seama de cine. Avea pistrui pe nas și pe pomeți.

Fata se uită la el într-o manieră ușor defensivă.

— Bună, spuse Nat, cu răsuflarea atât de întretăiată, încât abia mai putea vorbi.

Fata nu răspunse nimic. Intenționat se uită în altă parte.

— Trebuie doar să mă odihnesc un minut, spuse Nat, iar respirația lui sacadată îi întări în mod cert cuvintele.

Pene se duse la fată și îi linse una dintre mâini.

— Îmi place câinele tău, spuse ea.

Avea ochii de un căprui-intens. Nu foarte închiși la culoare, ca o miere de foarte bună calitate.

— Mulțumesc. Și mie-mi place de el.

— Cum îl cheamă?

— Pene.

Ea râse. Un râs de fată. Timid. Ca și cum ar fi chicotit.

— Nu, serios.

— Serios. Chiar așa îl cheamă. Pene.

— Ei bine, de ce i-ai pune unui câine un nume ciudat ca ăsta? Doar nu e pasăre.

— Nu. E un câine.

Acum, respirația rapidă a lui Nat se mai domolise puțin. I se părea că se poate face mai bine înțeles.

— Dar ție nu ți se pare că e un nume ciudat pentru un câine?

— I-am pus numele după singurul animal de companie pe care l-am avut vreodată.

— Și *acela* era o pasăre?

— Da, era.

— Deci *acela* avea pene.

— Ei bine, de fapt… nu. Nici animalul acela nu avea pene.

— Atunci lasă-mă să înțeleg. Singurul tău animal de companie a fost o pasăre care nu avea pene.

— Corect.

— Și, cu toate astea, i-ai pus numele Pene, totuși.

— Corect.

— Și apoi ți-ai numit celălalt animal de companie tot Pene, chiar dacă este un câine.

— Corect.

— Ești un băiat foarte ciudat. Nu ți-a mai spus nimeni, niciodată, asta?

Zâmbi direct spre el, dar apoi se uită repede în altă parte. Ca și cum ar fi fost jenată de ceea ce tocmai făcuse.

Nat începu să râdă.

— Oh, ba da. Toată lumea spune asta.

— Oh. Îmi vine autobuzul.

— Nu, stai. Nu pleca încă, spuse Nat, hotărând apoi că nu fusese un comentariu la care să se fi gândit prea mult.

— De ce nu?

— Păi ne simțeam atât de bine stând de vorbă.

— Trebuie să mă duc la serviciu.

— Oh. Poți să-mi dai numărul tău de telefon?

— Sigur că nu.

— De ce nu?

Nat văzu cu coada ochiului autobuzul sosind. Se apropia rapid. Trebuia să se grăbească.

— Pentru că nu sunt genul acela de fată.

Semaforul din colț se făcu roșu, oprind autobuzul de partea cealaltă a intersecției. Nat răsuflă ușurat.

— Adică la ce fel de fată te referi? Adică nu ești genul de fată care să aibă telefon? Nu ești genul de fată care să-și aducă aminte propriul număr de telefon?

— Nu, prostuțule. Nu sunt genul de fată care face cunoștință cu băieți ciudați pe stradă.

— Dar unde întâlnești băieți ciudați?

— Nu știu. Sper să nu cunosc niciun tip ciudat. În cazul în care cunosc un băiat la liceu. Sau la serviciu. Sau la biserică. Dar așa ceva ar fi diferit, cred.

Culoarea semaforului se schimbă și autobuzul porni din nou.

— Unde lucrezi?

Fata se ridică în picioare. Se apropie de bordură. Părea că se hotăra dacă să-i răspundă sau nu.

Autobuzul opri în dreptul ei, cu un scârțâit de frână.

— La Frosty Freeze, spuse ea, aruncându-i replica peste umăr în timp ce ușile autobuzului se deschideau. Apoi se urcă în autobuz.

— Stai! Nici măcar nu mi-ai spus cum te cheamă.

Dar era prea târziu. Ușile se închiseseră deja. Fata plecase.

*

Nat legă lesa lui Pene de un stand de ziare de pe stradă, în fața sălii de sport. Apoi rămase o clipă să se uite la locul de demult. Jack trebuie să se fi descurcat mai bine cu banii până acum, își spuse băiatul. Locul chiar arăta grozav.

Deschise ușa, apoi rămase stană de piatră. Nici măcar nu mai intră. Rămase acolo, în prag, ținându-se de mânerul mare și rece al ușii. Uitându-se înăuntru.

Nu mai erau pungile de viteză. Nici sacii de box. Nici mănușile jumulite care să atârne de zid. Nici ringul. Nici Little Manny. Nici Jack.

În loc de asta, Nat văzu un bărbat care, în mod cert, era pe steroizi și ridica greutăți de pe o bancă de antrenament, fără ca cineva să-l urmărească sau să-l supravegheze; și trei femei în echipament sportiv mulat, în culori vii, pe benzile de alergare sau pe aparatele în formă de scară. Aveau prosoape în jurul gâtului. Femeia de pe bandă citea o revistă așezată pe o poliță în fața ei.

— Scuzați-mă, pot să vă ajut?

Nat se uită la femeia tânără din spatele pupitrului. Un pupitru care nu fusese înainte acolo. Care n-ar fi trebuit să fie nici acum. Se uită în treacăt la ea, apoi înapoi la femeile în costume de sport.

— Scuzați-mă. Intră tot frigul. Pot să vă ajut cu ceva?

— Oh, îmi pare rău, spuse Nat pășind înăuntru și lăsând ușa rabatabilă să se închidă în urma lui. Unde este Jack?

— Care Jack?

— Păi… Jack. Tipul care… deținuse locul ăsta?

Oare el fusese proprietarul sălii? Nat își dădu seama că habar

nu avea. Nu-l întrebase niciodată. Erau multe lucruri pe care nu le știa, de fapt. Jack. Boxerul. Tipul care antrenează alți oameni.

— Nu este niciun Jack aici, spuse fata.

Era blondă, cu nasul cârn, iar Nat simți dintr-odată că-l privea cumva de sus. Ceea ce începu să-l enerveze. Iar fata părea să-și dea seama de asta.

— Ei bine, *a fost.* Adică era mai demult. Întotdeauna a mai fost ceva mai înainte. Și aș vrea să știu unde este acum.

— Îl chem pe șefu', spuse ea.

În mod intenționat, Nat nu se mai uită de jur-împrejur în timp ce aștepta. Știa că nu va fi în stare să suporte. Era la limită chiar și-așa. Așa că se uită pur și simplu în jos, la pupitru, și miji ochii intermitent.

În câteva minute, un bărbat masiv, cu o coadă blondă până la brâu, apăru de după o perdea. Un culturist.

— Pot să te ajut cu ceva? îl întrebă el.

Nat își dori să nu fie obligat s-o ia din nou de la capăt.

— Îl caut pe Jack.

— Jack Trudell?

— Da. Cred.

— Domnul care închiriase mai demult locul ăsta?

— Da, chiar el.

— Mă tem că domnul Trudell a decedat.

Nat rămase locului ca un nerod, mut, gândindu-se cât de multă încredere să aibă în ceea ce știa el despre semnificația cuvântului. Nu destulă. Credea că știe totuși ce înseamnă. Dar nu era sigur. Bătrânul spusese că era un lucru inteligent să întrebi dacă nu știi ceva. Cel puțin așa zicea el. Nat nu era convins că domnul Mușchi, aici de față, ar fi fost de acord cu asta.

— Adică a murit?

— Da, mă tem că da.

— De ce a murit?

— N-am de unde să știu asta.

— Dar nu era un tip foarte bătrân.

— Nu, din câte am auzit. Pot să te mai ajut cu ceva?

— Nu. Mulțumesc.

Nat ieși afară cu capul plecat.

Nici faptul că-l văzu pe Pene așteptându-l lângă bordură, dând din coadă, de parcă ar fi fost cu adevărat câinele lui – nici măcar asta nu-l făcu să se simtă mai bine.

*

Nat se așeză pe cimentul înghețat de pe aleea din spatele sălii de sport. Pene stătea lângă el holbându-se la fața băiatului. Își aplecase ușor capul într-o parte, de parcă ar fi încercat să-l întrebe care era problema. Nat îl scărpina în spatele urechii, apoi îi îndreptă capul și oftă.

— Cred c-ar trebui s-o luăm încetișor pe stradă și să caut un anunț de angajare, îi spuse el cu voce tare câinelui.

Pene aplecă din nou capul. Nat se uită la norișorii de aburi care le ieșeau amândurora pe gură.

— Dar nu cred c-o să fac asta.

Nat încercase să se împace cu ideea asta toată dimineața. Dar i se părea extrem de greu. I se părea o idee mai complicată decât lumea în care ar fi trebuit să accepte o astfel de slujbă. Îi era destul de greu și să-și închipuie așa ceva, chiar dacă era sigur că o cerere de angajare nu însemna neapărat că o să fii întrebat dacă ai fost arestat vreodată. Dar Nat nu era foarte sigur de asta. De fapt, se gândea că era mai probabil să te întrebe așa ceva.

— Sunt curios dacă te întreabă dacă ai fost arestat vreodată. Crezi că există vreo rubrică anume pentru asta într-o cerere de angajare? îl întreabă Nat pe câine. Pun pariu că este. Dar poate pur și simplu nu o să le zic. Crezi c-or să verifice?

Se lăsă o tăcere lungă.

Simțea cum îi îngheață fundul de la asfaltul rece și cum frigul i se strecura prin geacă, acolo unde stătea cu spatele rezemat de clădirea alăturată. Peretele din spate al curățătoriei. Nat simțea mirosul substanțelor chimice pe care le foloseau. Îl făceau să-i fie puțină greață.

Ceva îi provoca oricum starea asta.

— Poate că, în loc de asta, ar trebui să mă duc la Frosty Freeze. Pare o idee mai bună, nu-i așa?

În liniștea care se lăsă își dădu seama că nu era o idee bună. Deloc.

Pentru că nu avea niciun ban în buzunar. Nicio centimă.

Cum ar fi putut să apară la Frosty Freeze și să nu aibă nici măcar banii pentru a comanda un milkshake? Sau o Coca-Cola. Ce ar fi spus asta despre el? Și cum ar fi putut să se prefacă că intrase acolo pur și simplu ca un client oarecare, ca oricine altcineva care ar fi fost îndreptățit s-o facă? Ce i-ar fi răspuns când ea l-ar fi întrebat de ce venise acolo? Ceea ce, în mod evident, fata avea să facă. Dacă el n-ar fi putut să-i răspundă „A, pur și simplu, mi s-a făcut poftă de un milkshake de ciocolată", atunci ce Dumnezeu ar fi putut să spună în schimb?

— Nu, îi spuse el lui Pene. Mai întâi trebuie să-mi găsesc o slujbă. Și după aia putem să mergem la Frosty Freeze.

Dar în clipa în care pronunță cuvintele acelea, simți din nou greutatea imensă care-l apăsa. Nat avu impresia că gândurile lui îl trăgeau cumva în cea mai deprimantă buclă fără de sfârșit din lume, aruncându-l mereu în același punct din care pornise.

O voce îl făcu să tresară.

— Te știu. Tu ești puștiul ăla pe care voia să-l antreneze Jack.

Nat ridică privirea.

— Little Manny!

— Da, chiar eu sunt. Ce Dumnezeu s-a întâmplat, puștiule? Lui Jack tocmai începuse să-i placă de tine. Și apoi, dintr-odată, ai dispărut.

— Am intrat într-un centru de detenție pentru minori timp de trei ani.

— Oh, asta explică totul.

Little Manny se lăsă pe vine lângă Nat, cu spatele rezemat de zidul de cărămidă al spălătoriei. Îl mângâie pe Pene pe cap.

— Ce câine caraghios, spuse el, fără să intenționeze să adreseze cuiva vreo insultă.

Nat observă că nu-și mai vopsea părul. Acum era destul de cărunt și mult mai rar. Nu mai era dat cu gel, nici pieptănat cu grijă pe spate. De parcă nu mai avea timpul sau răbdarea pentru așa ceva. Sau poate nu-i mai păsa.

— Little Manny. Ce faci aici?

— Același lucru pe care l-am făcut dintotdeauna. Spăl pe jos la ora închiderii. Dau cu dezinfectant la duș. Șterg transpirația de pe aparate.

— Deci încă mai lucrezi aici.

— Păi încă mai au nevoie de cineva care să facă curățenie. Și locuiesc chiar aici deasupra. Așa că, de ce nu eu?

Arătă spre fereastra de la etajul doi, de deasupra sălii de sport, iar Nat privi în sus.

— Așa am și văzut că ești jos aici. Te-am auzit vorbind. Aveam fereastra deschisă. Îmi place frigul. Oamenii cred că sunt nebun, dar mie-mi place. Cu cât e mai frig, cu atât îmi place mai mult. Așa că m-am uitat pe fereastră, pentru că te-am auzit vorbind. Și tot ce-am văzut a fost un puști cu un câine. Așa că am coborât ca să văd ce fel de puști e ăla care vorbește cu un câine. Și când colo, tu erai.

— Da, spuse Nat. Eu sunt. Eu sunt băiatul ciudat.

— Să știi că da.

Se lăsă o lungă tăcere. Timp în care Pene îi linse încheietura lui Little Manny.

Apoi, Nat întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu Jack?

Din nou tăcere.

— Jack a murit.

— Da, asta am aflat și eu. Dar de ce? Cum? Cum a murit?

Nat auzi doar un oftat adânc. Crezu că Little Manny nu avea să-i răspundă niciodată. Și apoi, dintr-odată, bărbatul vorbi:

— Hai să spunem că a făcut o serie de alegeri nefericite și s-o lăsăm așa.

— Of, spuse Nat. Cred că știu cum stă treaba cu alegerile nefericite.

— Cel puțin tu ești încă aici.

— Da. Super. Sunt încă aici. Ce vești grozave, nu? Și cu ce mă ajută chestia asta?

— Dar ce e în neregulă cu faptul că nu ești mort? Adică, dacă iei în considerare alternativele.

Nat se întrebă dacă ar fi putut să-i explice. Îl obosea numai gândul la așa ceva. Dar, la urma urmei, Little Manny era cel

care-i pusese întrebarea. Așa că trebuia măcar să încerce să-i răspundă.

— Nu știu. E ca și cum… tot timpul cât am fost închis, în toți acești trei ani, nu m-am putut gândi decât la cum să mă întorc aici. Mi-am imaginat că o să intru pe ușă. Și că Jack va fi acolo. Antrenându-se în ring cu cine știe ce tip bătrân. M-am gândit la chestia asta de un milion de ori. Pur și simplu, o vedeam în capul meu. M-am gândit că o să vină la mine și o să mă întrebe de ce mi-a luat atât de mult timp. Și eu o să-i spun. Și el va da din cap, ca și cum ar fi înțeles. Căci el ar fi înțeles chestii de genul ăsta. Și apoi ar fi spus ceva de genul „Ei bine, hai, intră puștiule. Am irosit destul trei ani de zile. Hai să nu mai pierdem și mai mult timp. Pune-ți o pereche de mănuși și să recuperăm timpul pierdut".

— Da. Probabil că asta ți-ar fi spus.

— Și acum cine o să mă mai învețe să boxez?

— Păi… începu Little Manny să zică și apoi făcu o pauză, de parcă ar fi încercat să se hotărască dacă să-și termine ideea sau nu.

— Ce? Știi pe cineva? Ai vreo idee?

— Ei bine…

— Sunt destul de disperat, știi. În caz că nu ți-ai dat seama. Dacă știi ceva, m-aș bucura să aflu.

— Păi să știi că eu l-am antrenat pe Jack la început.

— *Tu* l-ai antrenat pe Jack?

— Da. L-am învățat cam tot ce știe. Adică, ce știa. Mă pricepeam și eu la toate astea. Și aveam și instinctele. Știam cum să mă bat, dar nu făceam mare lucru în ring. Pur și simplu, nu eram construit pentru asta. Poți să înveți cum să câștigi în greutate, dar nu și în înălțime. Știi? Unde aș fi putut eu să lovesc decât mai jos de talie? Nu ajungeam mai sus de-atât. Și știi cum se zice: ăia care nu sunt în stare să facă ceva bine încep să-i învețe pe alții lucrul respectiv.

— Învață-mă *pe mine.*

— Nu știu ce să zic, puștiule.

— Te rog.

— A trecut multă vreme de când n-am mai antrenat pe

cineva.

— Ești singura mea speranță.

— Nu mă lua cu din astea, puștiule. N-aș putea să suport. Sunt prea bătrân și prea ramolit ca să fiu ultima speranță a cuiva.

— Ești mai tânăr și mai puțin ramolit decât oricine altcineva care ar fi dispus să mă învețe să mă bat.

— Da, cred că înțeleg ce vrei să spui cu asta, spuse Little Manny și oftă adânc, după care tăcu.

Nat vedea cum respirația lor lua forma unor norișori de aburi. Era la fel la toți trei. Știa că Little Manny avea să spună da. Trebuia. Nu se putea întâmpla altfel. Era prea important.

— Oh, bine. Hai sus, atunci. Cred că aș putea. Ce altceva mai bun am de făcut? Mai am încă vreo câțiva saci de box sus la mine în cameră. Să vedem dacă-ți mai aduci aminte câte ceva.

*

Nat se întoarse acasă puțin după ora cinci.

Bătrânul stătea în camera de zi și se uita la știrile de seară.

Îl privi pe Nat și-i zâmbi. Apoi se ridică, traversă încăperea și dădu televizorul mai încet.

— Ce-ai zice să nu-l mai aduci deloc pe Pene în casă? Îl pui la locul lui în cușcă și te pregătești pentru cină.

Nat rămase locului în hol, ținând încă în mână lesa câinelui. Fără să treacă pragul în camera de zi.

— Da, sigur. Cred că e o idee bună.

— Probabil c-ai avut o zi fructuoasă.

— Ce vrei să spui?

— Mă gândesc că, dacă ai fost plecat toată ziua, probabil că ai găsit ceva.

Oh, da. Am găsit ceva, își spuse Nat în sinea lui. În sfârșit, am găsit ceva. În sfârșit. Poate chiar două lucruri.

— A, te referi la o slujbă?

— Da. Am crezut că ți-ai găsit ceva de lucru.

— Oh, nu, nu am găsit nimic.

— Atunci, ce-ai făcut toată ziua?

— Păi… am căutat.

O tăcere scurtă, tensionată. Fusese tensionată? Cel puțin așa i se păru lui Nat. Dar poate că tensiunea era doar în interiorul lui. Poate că bătrânul nu putea nici s-o vadă, nici s-o audă deloc.

Apoi bătrânul spuse:

— Poate c-o să ai mai mult noroc mâine.

— Da, răspunse Nat. Poate mâine. Poate că da.

*

Nat împrumută ceasul deșteptător al bătrânului, care păru mai mult decât încântat să i-l dea.

Fixă alarma pentru șase dimineața.

Întârziat

5 octombrie 1978

Nat coborî la micul dejun înainte de ora șapte. Spălat, îmbrăcat. Cu părul pieptănat cu grijă.

Era al treilea și ultimul sosit.

Bătrânul stătea la masa din bucătărie, citind ziarul de dimineață, în timp ce mânca ouă cu șuncă. Eleanor era lângă aragaz, unde mai pregătea încă o porție de ouă. Pentru el? se întrebă Nat. Spera că da. Avea o zi importantă în fața lui. Avea nevoie de putere.

Nat aruncă o privire la titlurile din ziar. Din cine știe ce motiv ciudat, îi reveni în minte o amintire de când avea doisprezece ani. O amintire puternică, care-l lovi dintr-odată. Aproape vedea titlul din ziarul datat cu două zile după ziua sa de naștere. Îi apărea în minte. I se contura în spatele ochilor. Părea să fie tipărit acolo, doar că el nu știuse. De fapt, nu titlul din ziua aceea era ceea ce declanșase totul. Nu însemna nimic. Spunea doar atât: ALEGERI EXTRAORDINARE: MĂSURA D CADE, CU O ÎNFRÂNGERE COVÂRȘITOARE. Poate la mijloc era faptul că nu mai văzuse ziare de dimineață de atâția ani. Sau poate cauza erau tocmai mâinile care-l țineau, cui aparțineau ele.

Nat aproape că putu să-și simtă genunchii pe scândurile reci și tari, din dormitorul bunicii lui.

Se întrebă ce făcea bunica lui în dimineața aceea.

Se întrebă dacă bărbatul stătuse în aceeași bucătărie cu optsprezece ani în urmă și citise ziarul de dimineață exact la fel ca acum. Dacă văzuse titlul din ziar și se gândise *da, știu.* Nu trebuie să-mi spui *mie.* Eram acolo. Eu eram vânătorul al cărui nume nici măcar nu s-au obosit să-l amintească.

Nat alungă din nou aceste gânduri, dar îi lăsară în urmă o mahmureală neliniștitoare.

Eleanor puse o ceașcă de cafea și o letieră în fața lui.

— Mulțumesc, spuse el.

Bătrânul împături ziarul și-l așeză pe masă.

— Mă bucur că te-ai trezit atât de devreme. Arăți foarte bine. Foarte profesionist.

— M-am gândit să pornesc devreme în căutarea unei slujbe.

— Cred că am o surpriză plăcută pentru tine în privința asta. Cu o jumătate de oră în urmă am vorbit cu un prieten, intervenind pentru tine. Îl cheamă Marvin Laplante. Este proprietarul unei ferme de lactate foarte prospere, din afara orașului. Pe vechiul drum Hunt Road. Îi țin contabilitatea de mai mulți ani deja. Probabil de vreo douăzeci de ani. Și ți-am obținut un interviu pentru angajare în această dimineață.

Nat simți cum îi îngheață și îi cade fața dintr-odată. Spera să nu-l trădeze, însă. Încercă cu disperare să nu lase să se vadă nimic din ce simțea. Nu era convins că-i și reușise.

— Un interviu?

— Da. Marvin spune că-i este tot timpul de folos încă un tânăr puternic la rampele de încărcare.

— Rampele de încărcare?

— Da, știi, acolo unde se încarcă laptele în camioanele care fac livrări.

— Oh. Da. E bine… atunci… bine. Este… în regulă. Un interviu. În dimineața asta. E grozav.

— Mă gândeam eu c-o să te bucuri. Mai ales după ce ai bătut drumul toată ziua de ieri și te-ai întors cu mâna goală.

— Mda. Corect. Și… la ce oră ar trebui să fiu acolo?

— A spus că în orice moment al dimineții e foarte bine.

— Și cum ajung?

— Autobuzul 12 te duce chiar acolo. Dar în dimineața asta o să fac eu un ocol, sunt doar cincisprezece minute în plus. Dacă tot te-ai trezit atât de devreme. Dacă ai fi dormit mai mult, îți lăsam bani să te duci cu autobuzul. Dar acum te-ai trezit și ești gata. Și trebuie să merg și eu până la Ellis pentru prima întâlnire. Așa că de ce să nu te duc eu? Și apoi o să-ți împrumut niște bani de autobuz ca să te întorci acasă. Și dacă te întorci acasă cu o slujbă, o să-ți împrumut banii de autobuz pentru săptămâna viitoare și pentru restul săptămânii ăsteia și poți să mi-i dai înapoi când o să primești primul salariu.

Liniște, în timp ce toate gândurile lui Nat se învârteau ca o morișcă în capul lui. Nu avea numărul de telefon al lui Little Manny. De fapt, nici măcar nu știa dacă Little Manny avea telefon. Și chiar dacă ar fi avut telefon, și chiar dacă ar fi fost în cartea de telefoane, Nat nu avea mărunțiș ca să-l sune. Pur și simplu trebuia să întârzie. Avea să întârzie groaznic. Câteva ore. Dar nu avea de ales.

Poate că Little Manny avea să renunțe la el.

Ar fi putut să ia autobuzul direct către apartamentul de deasupra sălii de sport când pleca de la interviu. Și apoi să se întoarcă acasă pe jos. Dar poate că Little Manny nu ar fi mai fost acolo atunci. Sau poate că i-ar fi spus lui Nat să dispară, dacă nu era în stare decât să întârzie atâtea ore. Dacă nu-i păsa suficient de o ofertă atât de valoroasă, cum fusese aceea de a-l antrena gratuit.

Eleanor puse o farfurie cu ouă și felii de șuncă în fața lui și o alta mai mică, cu pâine prăjită și dulceață de struguri.

— Mulțumesc. Foarte mult, îi spuse el. Apoi, adresându-i-se bătrânului: știe despre…?

— Da. I-am spus că tocmai ai fost eliberat după o încarcerare de trei ani. M-am gândit că sinceritatea este cea mai bună abordare într-un caz ca acesta.

— Și tot mai vrea să mă vadă?

— Așa spune. Hai, grăbește-te și mănâncă-ți micul dejun. Trebuie să plecăm în mai puțin de un sfert de oră.

*

— Eu cred mult în sinceritate, spuse domnul Laplante. Așa că o să pun cărțile pe masă.

Nat încă nu apucase să deschidă gura să zică și el ceva. Nu avusese timp. Doar dăduse mâna cu omul acela. Și se așezase în biroul lui, așa cum îi fusese indicat. Și acum asta.

Sinceritate. Cu cărțile pe masă.

— N-ai fi aici dacă nu i-aș datora o grămadă lui Nathan McCann. Mie-mi place să pun toate cărțile pe masă, așa că sunt cinstit cu tine de la bun început.

Apoi își permise o pauză. Îi luă lui Nat un moment până să-și dea seama că era rândul lui să spună ceva.

Laplante își purta părut cu cărare pe mijloc, ceea ce lui Nat i se părea amuzant. Așa că încerca să nu se uite la el. Pentru că atunci când se uita la el, îi venea greu să nu zâmbească. Deasupra capului lui Laplante era un poster înrămat cu o vacă înaripată din desene animate. Cu un nimb în jurul capului. Zburând deasupra unui nor.

Tăcerea lui dură un pic prea mult.

— Ei bine, sigur că apreciez onestitatea dumneavoastră, spuse Nat, sperând că nu avea să sune ca o minciună, ceea ce și era, de fapt.

— De obicei, cred că pot să spun destule despre perspectivele pe care le are un angajat doar uitându-mă la trecutul lui. Se zice că trecutul este cea mai bună prognoză pentru viitor. Dar îl respect foarte mult pe Nathan McCann și el m-a rugat să-ți ofer o șansă. Și i-aș da omului acestuia aproape orice mi-ar cere, în limitele bunului-simț. Dar o să trebuiască să treci printr-o perioadă de probă. Nu mă înțelege greșit. Să nu crezi că m-am hotărât deja că nu o să te descurci aici. Nu avem nimic împotriva ta. Nimeni n-o să te judece greșit, iar dacă cineva o va face, va trebui să-mi dea mie socoteală. Vei primi exact aceeași șansă pe care o are oricine altcineva. Cred că ceea ce vreau să spun este că ai *o singură* șansă. E rezonabil pentru tine?

— Da, domnule. Este. Absolut. Apreciez că-mi dați o șansă. Când vreți să încep?

— O să te conduc la rampele de încărcare și poți să începi chiar acum.

— Acum? întrebă Nat, aducându-și aminte să închidă gura după aceea.

— Trebuie să fii în altă parte?

— Nu, domnule. Nu, nu. Acum e foarte bine. Acum e perfect.

*

Nat rămase la rampele de încărcare, uitându-se la stivele întregi de lădițe de lemn, fiecare cu câte șaisprezece sticle de

lapte. Așteptând instrucțiuni suplimentare.

Maistrul, un tip în vârstă, dar zdravăn, pe care-l chema domnul Merino, veni și-i dădu o palmă pe spate. Apoi puse un formular imprimat pe stiva de lăzi din fața lui Nat.

— Laplante vrea să completezi chestia asta.

— Ce este?

— Instrucțiuni privind taxarea. Știi, pentru statul de plată.

— Nu pot să completez asta acum.

— Dar de ce, mă rog, nu poți?

— Pentru că i-am promis lui Nathan McCann să iau formularul acasă și să mă sfătuiesc cu el mai întâi.

— Va trebui să văd ce crede Laplante despre asta.

— O să spună că e în regulă. Pentru că așa a zis Nathan McCann.

— OK, dar tot va trebui să verific.

— Da, domnule, foarte bine. Să fac ceva în timp ce aștept?

— Da, aș zice că da. Aș zice să ridici lădițele astea care sunt chiar sub nasul tău și să le încarci în camion. Care este și el tot sub nasul tău.

— Bine. Am crezut că vor mai fi și alte instrucțiuni.

Merino rămase cu mâinile în șold și cu bărbia ridicată.

Ca și cum ar fi vrut să pară mai înalt în timp ce se uita în jos la noul venit. Cel cu o mare bulină neagră asupra lui.

— Nu ți-e clar cum trebuie să ridici un lucru și să-l pui înapoi jos?

— Nu, domnule. Nu e vorba de asta. Sigur că știu asta. O să mă apuc imediat.

— Mă bucur să aud asta, spuse Merino și se întoarse, dând să plece.

— Domnule Merino. La ce oră se termină programul?

Merino se întoarse uimit spre el.

— Poftim?

— Am zis ceva greșit?

— Nici măcar n-ai ridicat prima lădiță și deja vrei să știi când poți să te oprești?

— N-am vrut să spun asta. Deloc. Doar că e o zi de lucru mai neobișnuită, știți. Nu e o zi normală. Pentru că am început

târziu. Și pentru că trebuie să iau înapoi autobuzul către casă, atâta tot. Și voiam doar să mă asigur că nu o să plec după ce nu mai circulă autobuzele.

Merino continuă să-l privească cu asprime.

— Autobuzele circulă până seara la zece.

— Atunci nu e nicio problemă, spuse Nat, salutându-l discret.

Ridică o lădiță. Uimitor cât de grele puteau fi șaisprezece sticle de un sfert de litru într-o lădiță de lemn.

*

Vreo zece lădițe mai târziu, Merino se întoarse.

— Șeful spune că poți să pleci la cinci astăzi. Mâine – și în fiecare zi lucrătoare a săptămânii după aceea – trebuie să fii aici la șase dimineața. Și pleci la trei.

— Da, domnule.

— A mai zis că, dacă domnul Nathan McCann ți-a spus să iei acasă formularul W-4, atunci poți să-l iei.

— Da, domnule. Așa m-am gândit și eu c-o să spună.

— Vrei să pari mai isteț cu comentariul ăsta?

— Nu, domnule. Absolut deloc. N-am vrut să par lipsit de respect.

*

Când ajunse la garsoniera lui Little Manny trecuse deja de ora șase.

Rămăsese fără suflare de la cât alergase pe drumul din stația de autobuz până acolo. Mușchii lombari și cei dintre umeri erau cuprinși de spasme dureroase. Bicepșii îl dureau și-l usturau de la ridicat lădițele acelea grele toată ziua.

Și a doua zi trebuia s-o ia de la capăt. La șase dimineața. De la șase dimineața până la trei după-amiaza. Își imaginăcum aveau să-l doară spatele și brațele a doua zi, la sfârșitul programului.

Bătu la ușă și auzi zgomotul stins al unui episod din *Insula lui Gilligan* de dincolo de ușă. Nimic altceva. Nicio mișcare. Nimeni

nu-i răspunse la ușă.

Ei bine, avea să se obișnuiască cu asta. Trebuia să fie în formă ca să-și poată face treaba. Poate că avea să-l ajute și cu antrenamentul. Asta în cazul în care mai era valabilă oferta lui Little Manny.

Bătu din nou la ușă.

Little Manny deschise. Avea părul atât de ciufulit, de parcă tocmai se trezise din somn. Mirosul de tutun stătut aproape că-l pocni pe Nat în față, făcându-l să tușească.

— Mi-ai dat țeapă, puștiule, spuse bărbatul cu vocea groasă de somn.

— Știu. Îmi pare rău. N-am avut ce să fac.

— Am crezut că-ți dorești chestia asta mai mult decât orice altceva.

— Dar chiar așa este. Mi-o doresc mai mult decât orice altceva.

— Ba nu. Tocmai mi-ai demonstrat că nu-i așa. În mod cert, nu e așa. E evident că orice oi fi făcut tu azi toată ziua e ceva ce-ți dorești mai mult.

— Trebuie să muncesc. Nu am de ales. Trebuie să am un serviciu ca să locuiesc acolo unde stau acum. Am nevoie de un acoperiș deasupra capului. Dar sunt liber în weekenduri. Nu aș putea să vin doar în weekenduri?

— În weekenduri? Prefer să am weekendurile libere.

— *Pentru ce?* întrebă Nat și apoi se rugă ca ceea ce tocmai spusese să nu-i sune și lui Little Manny la fel de grosolan pe cât îi sunase lui.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Ei bine, ai și tu dreptate. Bine, atunci, pe sâmbătă dimineața.

Și închise ușa din nou.

*

Nat alergă tot drumul către casă. Gândindu-se la o scuză bună pentru că întârziase din nou atât de mult.

Profesionist

7 octombrie 1978

Nat stătea cu fața spre Little Manny, în camera mică și mirosind a fum a acestuia, purtând o pereche de mănuși de box deloc familiare și prea puțin confortabile. Cu mâinile ridicate, hotărât, în postura perfectă. Cel puțin, pe cât de bine putea el să-și amintească cum se făcea asta.

Pene stătea între ei pe jos, gâfâind, și mici dâre de salivă i se scurgeau de pe limbă pe podeaua de lemn veche și murdară a bărbatului.

Little Manny avea două apărători vătuite pentru mâini, pe care le ținea ridicate pentru ca Nat să poată lovi în ele. Era atât de scund, că trebuia să le țină deasupra capului. Nat presupuse că rolul lor era ca antrenorul său să-și poată da seama de forța loviturilor lui.

— Câinele ăsta bălește pe podeaua mea.

— Îmi pare rău. Vrei să-l leg afară?

— Nu. Cui îi pasă? Oricum podeaua e murdară. Doar că nu înțeleg de ce îi curg balele. E frig.

— Nu știu. Poate de la venitul încoace?

— Ce mai aștepți? O invitație scrisă, trimisă prin mesager?

— Ah, da.

Nat lovi cu dreapta, pocnind una dintre apărătorile lui Little Manny.

— Ce? Glumești?

Lovi din nou. De data asta, mai tare.

— Nu, pe bune, acum. E o glumă? Majoritatea tipilor trag de fiare când sunt la pârnaie. *Tu* ce naiba ai făcut acolo timp de trei ani? De parcă n-aș putea ghici. Numai că, dacă așa e, mâna ta dreaptă ar trebui să fie într-o formă mai bună de-atât.

— Problema e că sunt varză din cauza noului meu loc de muncă. Isuse! Nici nu-ți închipui. Am impresia c-or să-mi cadă brațele. Slavă Domnului c-am început într-o joi. Dacă aș fi început de luni, cred că deja aș fi fost aproape mort.

Mai încercă să lovească de câteva ori, dar și el știa că loviturile sale erau la fel de patetice.

— Dar săptămâna viitoare va trebui să începi de luni.

— Of, da. Ei bine, poate mă mai obișnuiesc până atunci.

Little Manny lăsă să-i scape un sunet brusc, ceva între un râset ascuțit și o șuierătură. Asta îl sperie pe Pene, care se refugie într-un colț.

— Foarte nostim. Mă faci să mor de râs, puștiule. Muncă grea ca asta? Opt ore pe zi? O să-ți ia vreo patru, cinci săptămâni ca să te obișnuiești. Cel puțin.

Mâinile înmănușate ale lui Nat căzură brusc într-o parte și-n alta. *Patru sau cinci săptămânii*

— Nu te opri, puștiule. Continuă să lovești. Făceai o treabă jalnică, dar măcar făceai ceva.

Încă vreo câteva lovituri. Începea să simtă durerea din ce în ce mai puternic. Nu doar atunci când lovea. Asta îl duruse tot timpul. Simplul fapt de a-și ține brațele ridicate începea să devină de nesuportat.

— Acum, e un lucru util, totuși, spuse Little Manny. Când te vei obișnui, o să fii într-o formă mult mai bună. Te plătesc ca să-ți lucrezi mușchii.

— Asta speram și eu. Da. Trebuia să mă gândesc și la ceva bun legat de slujba asta. Maistrul mă urăște. Și-mi ia câte patruzeci și cinci de minute dus și întors, cu autobuzul, să ajung acolo.

— Și la ce te gândești în tot timpul ăsta cât mergi cu autobuzul?

— Cât de grozav vor sta lucrurile odată ce ajung la profesioniști.

— La profesioniști? Dar cine-a zis ceva de ajuns la profesioniști? N-am zis niciodată că eu cred că poți ajunge la profesioniști.

— Atunci, să te ia naiba! O să ajung la profesioniști, indiferent de ce crezi tu, spuse Nat și lovi din nou, de data asta mai tare.

— Aha, acum știu cum să scot ceva de la tine. Ești unul din ăia care trebuie să se înfurie.

— De aia ai spus-o?

— Nu. Am spus-o pentru că nu ți-am zis niciodată că aș crede că poți să ajungi la profesioniști.

— Și de ce naibii nu pot?

— N-am zis nici că nu poți. Nu te mai ambala așa, puștiule. Nu pot să te fac nici măcar să lovești apărătorile astea cât să simt și eu ceva, și tu primești deja, în capul tău, titlul la categoria pană.

— Nu sunt la categoria pană. Încă o lovitură.

— Mai bine. Pe naiba că nu ești.

— Poate la semimijlocie.

— În visele tale, băiețel.

— Nu mai face asta. Nu e nostim.

— Atunci, lovește-mă.

Nat ținti o lovitură între apărători și cu mult mai jos de ele. Direct către pieptul bărbatului. Little Manny o pară perfect. Apoi aruncă apărătorile și-l privi pe Nat în ochi. Nat se uită în jos, la podea.

— Furia o să te ajute în ring. Dar dacă încalci regulile, asta n-o să-ți fie de folos. De-aia sunt arbitrii acolo. Să se asigure că nu scapi cu așa ceva. Fără rahaturi. Înțelegi? Și să nu crezi că nu sunt cu ochii pe tine în fiecare clipă.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți pară rău. Trebuie doar să înveți să canalizezi ceea ce simți. Să te folosești de asta, în regulă? Deocamdată, furia asta îți este cel mai puternic dușman. Ți-ar putea fi cel mai bun prieten.

— Cum?

— Păi ce crezi că încerc eu să te învăț? De ce crezi că trebuie să vii aici în fiecare zi în care nu lucrezi?

— Oh, bine.

— Și-acum, ai de gând să mă lovești, micuțule de la categoria pană, sau ce facem?

Ziua de salariu

14 octombrie 1978

— Ieri a fost ziua de salariu, spuse Nat între loviturile date în sacul greoi.

— Prima zi de salariu din viața ta?

— Dap.

— Și cum te-ai simțit?

— A fost de rahat. Nu mi-a venit să cred. Îți iau atât de multe impozite. Și pentru șomaj. Și pentru tot felul de alte lucruri de care n-am mai auzit până acum. Și după aia a trebuit să-i dau bătrânului înapoi banii de autobuz. Și să pun bani deoparte pentru drum până la următorul salariu. Și mă uit la ce-a rămas și mă gândesc „Am trecut prin toate zilele alea de iad pentru asta?". Nu-mi venea să cred. Dacă n-aș avea un acoperiș gratis deasupra capului… vreau să zic, cum se descurcă, totuși, oamenii? Nu pricep deloc.

După alte câteva lovituri bune, Little Manny spuse:

— Bine ai venit în lumea reală, puștiule.

Câteva minute de lovituri zdravene. Fără comentarii. Apoi, Nat întrebă:

— Cât e ceasul?

— Unșpe fără cinci.

— Trebuie să fac o pauză.

— Dar abia am început.

— Am nevoie de un milkshake de ciocolată. Dintr-odată mi s-a făcut poftă de un milkshake de ciocolată. Cât de departe de-aici este Frosty Freeze?

*

Nat se așează în fața vitrinei deschise, cu Pene la picioarele lui. În spatele tejghelei văzu un tip slăbănog cam de vârsta lui, cu ochelari, o bonetă din hârtie și o cămașă în dungi alb cu roșu, uniforma de la Frosty Freeze.

Cealaltă vitrină era încă închisă și Nat își suci gâtul ca să vadă dacă mai lucra cineva în spate. Auzea că mai era cineva acolo. Dar când acea persoană își făcu, în cele din urmă, apariția, Nat văzu un bărbat înalt și foarte gras.

— Bine ați venit la Frosty Freeze. Pot să vă iau comanda?

— Oh, un milkshake de ciocolată.

— Da, domnule.

I se părea ciudat să fie numit „domnule" de un tip care era tot de vârsta lui. Cred că munca are efectul ăsta, își spuse Nat. Îți reduce dimensiunile.

— Și unde este fata care lucrează aici?

— Care dintre ele? Multe fete lucrează aici. A, apropo, nu e voie cu câini pe terasă.

— Oh, îmi pare rău. N-am văzut nimic de care să-l pot lega.

— Mda, bine, dar dacă apare șeful… eu ți-am explicat regulile.

— Da, așa ai făcut. Are păr șaten și ochii căprui.

— Ar putea fi oricare din cele trei care se potrivesc descrierii, spuse băiatul, apoi, peste umăr, strigă: Freddy? Un shake de ciocolată.

— Și are pistrui pe nas.

— Pare să fie Carol.

— Bine. Unde e Carol?

— Sâmbăta nu vine mai devreme de două.

— La naiba, spuse Nat printre dinți.

Apoi, pentru că-l comandase deja, nu avu de ales decât să plătească milkshake-ul și să se ducă înapoi la Little Manny cu el, străduindu-se să tragă băutura densă prin pai cât ținu drumul.

*

— Ai un ceas deșteptător pe-aici? îl întrebă Nat pe Little Manny.

— Nu, de ce mi-ar trebui un ceas deșteptător? Nu trebuie să fiu la muncă decât la ora închiderii.

— Un timer de bucătărie?

— Este unul pe aragaz, dar nu știu dacă merge. Nu sunt cine

știe ce bucătar. De ce? Ai un alt loc mai bun în care trebuie să ajungi?

— Cred că pe la ora două s-ar putea să mi se facă iar poftă de un milkshake de ciocolată.

Little Manny oftă și dădu din cap.

— Știu ce faci. Și n-o să funcționeze.

— De ce nu?

— Pentru că o să pui doar grăsime pe tine. Ce trebuie tu să faci este să pui mușchi. Dacă vrei să câștigi în greutate, întreabă-mă pe mine cum. Lasă-mă să-ți arăt cum s-o faci corect. Sunt antrenorul tău. De aia sunt aici.

— Bine, arată-mi cum să câștig în greutate. Asta ar fi foarte bine. Dar tot mă duc înapoi la Frosty Freeze la două.

— Atunci spune-mi ce mai e la Frosty Freeze, pe lângă shake-ul de ciocolată.

— O fată.

— Asta explică multe.

— Ți-ai făcut griji că era ceva periculos? Droguri la Frosty Freeze?

— Nimic nu e mai periculos decât o fată, răspunse Little Manny.

*

Carol stătea în spatele vitrinei când Nat păși spre tejghea. Era drăguță, cu boneta ei din hârtie și cămașa în dungi alb cu roșu. Avea mânecile scurte suflecate, iar brațele îi erau fine și subțiri. Părul îi era prins la spate într-o coadă de cal, acoperit apoi cu o plasă de păr și încoronat cu boneta caraghioasă. Doar că arăta mai caraghios pe tipul slăbănog. Pe ea avea un aer… cumva adorabil.

— Bine ai venit la Frosty Freeze. Pot să-ți iau comanda, băiat ciudat cu câinele pasăre? Care, apropo, nu ar trebui să fie pe terasă.

— Cine? Eu sau câinele?

Fata zâmbi, chiar dacă părea că încearcă să n-o facă.

— Câinele.

— Dacă apare patronul, o să am grijă să-i spun că m-ai anunțat care sunt regulile.

— Nu prea te descurci când vine vorba de reguli, nu-i așa?

— Asta ca să nu spunem mai mult.

— Tot mai cred că e un nume caraghios pentru un câine.

— Ei bine, și eu cred că Frosty Freeze e un nume caraghios pentru locul tău de muncă. Pentru că Frosty și Freeze înseamnă același lucru[2]. Ca și cum ai spune apă udă.

— Poți să crezi ce vrei despre asta, Băiatule ciudat, dar nu eu am dat numele de Frosty Freeze. Tu i-ai pus câinelui numele acela de unul singur.

— Cred că ai dreptate, spuse Nat.

— Pot să-ți iau comanda?

— Da, mulțumesc. Aș vrea un shake de ciocolată… mă antrenam, știi. Făceam sport. Și am simțit nevoia să beau un shake de ciocolată.

— Ți se face poftă cam des de shake de ciocolată, nu-i așa?

— Și, mă rog, de ce ai spune una ca asta?

— Kenny mi-a spus că ai mai fost aici și acum trei ore să-ți iei un shake de ciocolată…

— Încerc să pun niște kilograme pe mine. Încerc să trec de la… să ajung la categoria semimijlocie.

— …și că ai întrebat de mine.

— Mi s-a părut nepoliticos să trec pe la tine pe la serviciu și să nu te salut.

Spre disperarea lui, Nat nu se putea opri din a zâmbi, nu-și putea controla mușchii în așa fel încât să nu mai facă asta. Insistau să se contracte, ca un spasm, exact în tipul de rânjet idiot pe care încerca să-l evite.

— Hei, Freddy, încă un shake de ciocolată pentru puțul fără fund.

Nat se uită peste umăr să vadă dacă mai aștepta cineva la coadă în spatele lui. Dacă trebuia să se dea la o parte de lângă vitrină. Nu era nimeni acolo. Respiră ușurat.

— Așadar, Băiat ciudat, ești boxer?

— De unde ai știut? întrebă Nat mândru și flatat, de parcă așa ceva s-ar fi văzut cu ochiul liber.

— Ai spus că încerci să treci la categoria semimijlocie.

— Ah, da, corect. Da. Sunt boxer.

— Cu asta te ocupi?

— Ei bine, nu este *singurul* lucru pe care-l fac. Dar va fi. Adică, pe termen scurt, trebuie să am o slujbă. Sunt multe lucruri pe care le implică trecerea la profesioniști. E o treabă serioasă. Dar cu siguranță într-acolo mă îndrept.

— Așadar, acum știu totul despre tine…

— Păi, nu…

— Cu excepția numelui tău.

— Nat.

— Ca în Nat King Cole.

— Da. Ca în Nat King Cole.

— Îmi place la nebunie Nat King Cole. Știu că acum, probabil, muzica lui pare de modă veche. Vreau să zic, pentru majoritatea celor de vârsta mea. Dar este cântărețul meu preferat.

Cu nu mai mult de două săptămâni mai înainte, dacă cineva i-ar fi spus lui Nat că are un cântăreț preferat, ar fi crezut că persoana respectivă este de pe altă planetă. Acum își puse în gând să facă rost de un disc al lui Nat King Cole. Sau poate chiar să meargă la magazinul de muzică și să asculte câțiva cântăreți în cabina aceea mică de acolo. Să vadă dacă avea și el vreun favorit.

Nu că ar fi fost nevoie de așa ceva. Nat King Cole avea să fie, cu siguranță, și preferatul lui.

Din păcate, Freddy Grăsanul își făcu apariția clătinându-se și puse shake-ul de ciocolată pe tejghea, lângă brațul ca de porțelan al lui Carol. Și, din fericire, se clătină mai departe. Nat sperase că se va mișca mult mai încet.

— Cât îți datorez pentru asta? întrebă Nat.

— Ar trebui să știi cât costă un shake de ciocolată. La urma urmei, e al doilea pe ziua de azi.

— Cred că n-am fost atent.

— Șșșșșttt, șopti fata și-și duse un deget la buze. Fac eu cinste.

Mușchii faciali ai lui Nat o luară razna.

Mă place. Știam eu. Știam eu că mă place. Chiar mă place.

Deschise gura să spună ceva, dar nu-i ieși niciun cuvânt.

— E cineva la coadă în spatele tău, spuse fata.

Nat se uită peste umăr și văzu un cuplu de vârstă mijlocie așteptând. Dar încă se mai uitau peste umărul lui Carol la meniu. Așa că mai avea puțin timp. Dar poate că nu prea mult.

— Și acum că m-ai cunoscut la tine la serviciu, aș putea avea numărul tău de telefon?

— Dar nu ne-am cunoscut la mine la serviciu. Ne-am cunoscut pe banca din stația de autobuz.

— Ba nu, ne-am cunoscut aici. Chiar acum.

— Cum așa?

— Păi nu cunoști cu adevărat pe cineva până când nu-i afli numele.

— Cred că e și ăsta un fel de a vedea lucrurile.

— Deci, poți să-mi dai numărul tău?

— Nu. Nu sunt genul acela de fată. Dar dacă vrei să mai treci pe-aici, asta ar fi în regulă. Acum… îi făcu un semn cu capul, arătând către oamenii din spatele lui.

Nat înșfăcă milkshake-ul și fugi tot drumul înapoi către casa lui Little Manny. Pentru că avea suficientă energie de consumat.

*

Nat stătea în pat, cu ușa încă deschisă, un val de lumină difuză pătrunzând dinspre hol în cameră.

Își închipuise că bătrânul avea să vină să-i spună noapte bună. De obicei, așa făcea.

Închise un pic ochii, gândindu-se la Carol. Cel puțin așa i se păru, că fusese doar un pic. Când îi deschise, bătrânul ridica deja scaunul cu spătar de nuiele.

— Credeam c-ai adormit, spuse el, așezându-se.

— Nu. Mă gândeam, doar.

— Cum ți se pare că merge noua slujbă?

— Oh, asta. Bine. Bine, cred. Maistrul nu mă place. E tot timpul cu gura pe mine. De parcă are ceva împotriva mea. Când am primit slujba, prietenul tău, Laplante, a spus că nimeni n-o

să mă trateze incorect, iar dacă o vor face, vor răspunde în fața lui. Uneori mă întreb dacă ar trebui să-i spun. Dar apoi mă gândesc că asta ar putea doar să înrăutățească lucrurile. Și în plus, uneori îl văd pe Merino cum vorbește și cu alți băieți de la rampele de încărcare și mă gândesc că poate nu se poartă așa doar cu mine. Poate că urăște pe toată lumea.

— Poate că lecția pe care trebuie s-o înveți este să nu lași lucrul ăsta să te afecteze.

— Cred că da.

— Și, în afară de relația ta de lucru cu maistrul…

— Păi, e o muncă al naibii de grea. Scuze. Groaznic de grea. Mă dor spatele și brațele tot timpul. Dar cred c-o să mă obișnuiesc. Și când o s-o fac, o să fiu într-o formă mult mai bună.

— Nu e o chestie chiar rea să fii plătit ca să te menții în formă.

— La asta mă gândeam și eu.

Se lăsă o tăcere ciudată. Nat știa că la mijloc era ceva mai mult decât voia bătrânul să spună. De fapt, știuse asta tot timpul, își dădu el seama dintr-odată. Din timpul cinei. Nu, de când ajunsese acasă.

— M-am gândit c-o să fii obosit. Ar fi și normal după prima săptămână întreagă de lucru. De aia m-am și mirat când am văzut c-ai fost plecat de-acasă toată ziua. M-am gândit c-o să fii acasă odihnindu-te mai tot weekendul.

— Păi, am vrut să-l scot pe Pene afară. Știi, cu adevărat afară.

— Dar nu stai pe-afară toată săptămâna la rampele de încărcare?

— Da, și asta e adevărat.

Din nou o liniște ciudată, apoi bătrânul spuse:

— Nat, ai optsprezece ani. Ești bărbat. Un bărbat tânăr, dar totuși bărbat. Nu mai ești copil mic. Nu trebuie să-mi dai mie toate detaliile despre locurile în care te duci sau tot ce faci. Asta, pe de o parte. Dar, pe de altă parte, cred că succesul acestui aranjament depinde de voința noastră de a fi rezonabil de comunicativi.

— Nu știu ce înseamnă cuvântul ăsta.

— Comunicativ?

— Da.

— Adică să vorbim deschis. Dar înseamnă mai mult de atât, de asemenea. A fi comunicativ nu înseamnă numai să spui adevărul fără ezitare. Înseamnă să fii cu adevărat dornic să lași adevărul să iasă la lumină. Să nu ascunzi lucruri.

— Oh. Bine, spuse Nat și apoi se opri să se gândească puțin. Bine. O să fiu comunicativ. La Frosty Freeze… este o fată. O cheamă Carol. Are pistrui pe nas. Făcu o pauză jenată. Nu știu ce altceva ar trebui să-ți mai spun despre ea.

— Nu trebuie să-mi mai spui nimic despre ea. E tot ce trebuie să știu.

— E în regulă?

— Asta e o întrebare ciudată. Cum aș putea să-ți spun că nu e în regulă? E ceva ce ține de ființa umană. Mă bucur că nu te-ai încurcat cu cine știe ce tovarăși de calitate mai proastă. Ceva care să fi putut duce la belele.

Bărbatul se ridică să plece.

— Nathan?

— Da, Nat?

— Mai e ceva ce am vrut să-ți spun. Știi, ca să fiu comunicativ.

Bărbatul se așeză din nou.

— Bine. Spune.

— Îți aduci aminte prima mea zi de naștere de după ce am fost arestat? Când ai venit să mă vezi și mi-ai adus rață friptă, o prăjitură și un cadou? Și o fotografie cu câinele meu? Și am vorbit despre cadourile pe care mi le-ai lăsat toată viața mea, și despre care au fost acelea când ai ghicit cel mai bine ce mi-ar fi plăcut?

— Da, îmi aduc aminte. Ai spus că mănușa de baseball a fost unul. Și colonia de furnici. Dar că bunica ta nu te-a lăsat s-o păstrezi.

— Începusem să-ți spun ceva în ziua aceea. Și nici măcar nu știu de ce m-am oprit. De parcă lucrul acela însemna prea mult pentru mine, așa că nu puteam vorbi despre el. Nici măcar nu știu dacă are vreo logică. Oricum, ceea ce începusem să-ți spun era despre… mănușile de box.

— Ah, da. Când ai împlinit paisprezece ani, nu?

— Mănușile alea de box mi-au schimbat toată viața.

— Cum așa?

— Pentru că am știut atunci… că asta e ce-mi doresc să fac. Asta e ceea ce vreau să fiu.

— Vrei să fii boxer?

— Mai mult decât orice altceva.

— Boxer profesionist?

— Da. Profesionist.

— Mai ai mănușile?

— Nu. Bunica s-a asigurat că nu le pot păstra.

Se lăsă o tăcere lungă. Lui Nat i se păru că-l aude pe bătrân oftând.

— Cred că pot să am asta în vedere pentru următorul Crăciun.

— Ar însemna foarte mult pentru mine dacă ai face-o.

Bătrânul se ridică din nou. Împinse scaunul înapoi în colțul lui. Merse spre ușa dormitorului.

— Deci n-ai nimic împotriva faptului că vreau să devin boxer?

Liniște.

— E bine să ai un vis, Nat.

— Nu e doar un vis. E ceea ce voi face.

— Până când vei reuși, e doar un vis.

— Ah, bine.

Îl privi o clipă pe bătrân cum stătea cu mâna pe ușă. Gata s-o închidă. Luminat din spate de lumina de pe hol. O siluetă întunecată.

— *Tu* ai avut vreodată un vis, Nathan?

În liniștea care urmă, Nat își dori să fi putut vedea fața bătrânului.

— Culcă-te, Nat. Cred că vei avea o zi importantă mâine, la Frosty Freeze.

Partea a cincea
Nathan McCann

Ai crede asta. Nu-i așa?

25 noiembrie 1978

Trecuse mai bine de o oră de la cină. Nathan se chinuise să facă focul în șemineu, pentru că părea potrivit cu atmosfera de toamnă târzie.

Se spălă de cenușa de pe mâini, înainte să se așeze pe canapea lângă Eleanor, care îl luă de braț.

— Chiar ar trebui să spăl vasele, spuse ea.

— Dar nu pleacă nicăieri.

— O să se usuce resturile de mâncare pe ele.

— Stai aici cu mine un minut și după aia îmi va face plăcere să te ajut eu, dacă vrei.

— Nu trebuie să mă ajuți, Nathan, pot și…

Nat băgă capul pe ușa de la sufragerie.

— Vreau să te rog să-mi faci o mare favoare, spuse el.

Nathan o simți pe Eleanor încordându-se în anticiparea cererii pe care avea să o facă Nat. Dacă ar fi fost să ghicească sau să pună pariu, Nathan ar fi spus că era vorba de ceva bani la mijloc.

— Poți *să mă rogi.*

— Pot să folosesc pick-up-ul tău?

— Oh, pick-up-ul meu. Da, cred că poți. Doar să ai grijă cu acul, te rog. Costă destul de mult să-l schimbi. Și te rog să închizi ușa de la pivniță ca să nu ne deranjeze zgomotul.

— Și te rog să nu dai volumul prea tare, adăugă Eleanor.

— Sigur că nu, spuse Nat și apoi dispăru.

Eleanor oftă adânc.

— Și era o seară atât de plăcută și liniștită. Oare de ce cred că toată liniștea asta e pe punctul să fie făcută bucăți? Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o să dureze.

Așteptară amândoi în tăcere, acum tensionați, hotărâți să vadă cât de îngrozitor avea să fie.

Un minut mai târziu, sunete ușoare de vioară se auziră pe sub ușa de la pivniță. Era aproape complet pe dos față de ceea

ce se aşteptase Nathan să audă.

— Ştiu cântecul ăsta, spuse el, însă fără să audă destule acorduri cât să-l identifice. Mi-e foarte familiar. Ce este?

— Cred că este Nat King Cole.

Se uitară unul la altul pentru o clipă, apoi izbucniră în râs.

— Dumnezeule, spuse Eleanor. În mod cert îi datorez lui Nat scuze pentru tot ceea ce mi-a trecut prin cap stând aici. Dar mai bine nu-mi cer scuze, pentru că în felul ăsta nu o să afle niciodată ce-a fost în mintea mea. Şi totuşi, de ce Dumnezeu o asculta el Nat King Cole?

— Poate că are gusturi mai bune decât credem noi.

— Asta ascultă tinerii din ziua de azi?

— Habar n-am ce ascultă tinerii din ziua de azi. Dar calul de dar nu se caută la dinţi. Nat! strigă Nathan cu putere.

Uşa de la pivniţă se deschise.

— E prea tare?

— Dă mai tare, te rog, Nat. Eleanor şi cu mine abia auzim.

— Oh. Mai tare? Bine.

Volumul sunetului crescu cu vreo trei unităţi şi apoi uşa de la pivniţă se închise din nou.

Nathan se ridică şi-i întinse o mână soţiei lui.

— Îmi faceţi onoarea să-mi acordaţi acest dans?

Eleanor începu să râdă şi se uită în altă parte.

— Oh, Nathan, nu glumi.

— Dar cine glumeşte? Dansează cu mine.

O luă de mână şi o trase în picioare.

— Dar tot trebuie să spăl vasele.

— O să aştepte.

— Nici măcar nu le-am lăsat la înmuiat.

— Aşteaptă până la finalul cântecului ăstuia.

O trase aproape de el. Femeia încetă să-l mai contrazică, îşi puse capul pe umărul lui şi se lăsă condusă de el.

— Am dreptate să cred că n-am mai ieşit să dansăm de dinainte de a ne căsători? întrebă Nathan cu buzele lipite de urechea ei.

— Nu, nu-i aşa, spuse ea. Am mai ieşit de la nuntă. Însă nu ne-am mai dus nicăieri, de când Nat a venit să locuiască aici cu

noi.

În această notă, cântecul se termină. Nathan aşteptă şi o ţinu aproape de el, sperând să mai audă o altă baladă lentă. Dar nu mai avu parte de aşa ceva. Următoarea melodie era mai ritmată.

În plus, ea se desprinse din braţele lui, plângându-se că vasele nu se spală singure şi că el nu-şi ţine promisiunea.

*

La nici două minute după aceea, sună telefonul. Nathan era chiar lângă el şi ridică receptorul la al doilea ţârâit.

— Nathan? se auzi o voce familiară de bărbat.

— Da, Nathan la telefon.

— Sunt Marvin Laplante.

— Marvin. Ce mai faci? Îţi datorez nişte scuze. Am fost foarte ocupat, mă tem. Nu te-am sunat şi nici nu ţi-am scris ca să-ţi mulţumesc că i-ai dat băiatului o şansă. Cred că m-am gândit că poate ar fi mai diplomatic să aştept să văd cum se aşază lucrurile. Sper că nu am fost prea pesimist.

Linişte la celălalt capăt al firului.

— De fapt, de aia te-am sunat, Nathan. Voiam doar să-ţi spun că-mi pare rău. Că lucrurile nu au mers mai bine. Cu băiatul tău.

— Oh, nu! Şi-a pierdut deja slujba?

— Nu ştiai?

— Nu. Când s-a întâmplat?

— Acum două săptămâni, spuse Marvin. Habar n-aveam că nu ştii. În zilele de miercuri a început să ne anunţe că este bolnav. De fiecare dată în aceeaşi zi. Mi s-a părut un pic ciudat. Nu părea bolnav când venea la serviciu a doua zi, dar am vrut să-l cred. Dar în a treia miercuri când a sunat să spună că este bolnav, unul dintre şoferii de livrări l-a văzut în oraş. Aşa că sper că mă înţelegi. Nu am avut ce să fac decât să-l concediez.

— Bineînţeles că înţeleg, Marvin. Nu am vrut niciodată să-i acorzi un tratament preferenţial.

— Îmi pare rău că a trebuit să fiu eu cel care să te anunţe. Mă gândeam că deja ai aflat.

— Da, spuse Nathan. Ai fi putut crede asta, nu-i așa?

*

Câteva minute mai târziu, după ce Nathan închisese telefonul, Eleanor veni prin camera de zi. Se uită la el cum stătea de unul singur pe canapea, privind în gol.

— Nathan, Dumnezeule, spuse ea, ce s-a întâmplat?

Bărbatul era surprins și dezamăgit. Dar luase hotărârea fermă să-și păstreze gândurile și reacțiile pentru el. Și cumva, în încăperea goală, înainte ca Eleanor să-și facă apariția, credea că și reușise.

— Absolut nimic, spuse el.

Femeia dădu să plece, fără niciun comentariu.

Dar Nathan se gândi mai bine la ceea ce tocmai spusese. De îndată ce cuvintele îi ieșiseră din gură, știu că era într-o gravă eroare. Nicio căsnicie fericită nu era, din punctul lui de vedere, bazată pe adevăruri spuse pe jumătate și excludere și lipsă de reacție. Și cel mai bun mod de a face pe cineva nefericit, dacă nu cumva de-a dreptul dezechilibrat, era să-i spui că ceea ce vedea cu ochii lui nu exista de fapt.

— Eleanor, spuse el, apoi se opri. Îmi pare rău. Am zis chestia asta fără să mă gândesc prea mult. Sunt niște probleme cu Nat.

Ea se apropie. Se așeză lângă el pe canapea. Își puse mâna pe mâna lui.

— Vrei să-mi spui despre ce este vorba?

— Te rog să nu te superi dacă zic că nu. Deocamdată asta e tot ce vreau să spun. Nu e vorba că nu vreau să împărtășesc lucrurile astea cu tine. De fapt, nu este nimic despre care să nu vreau să împărtășesc cu tine. Doar că vreau să aud versiunea lui Nat, înainte ca propriile mele teorii să capete alte dimensiuni.

— Înțeleg, spuse ea și-l sărută pe obraz.

— Chiar înțelegi? întrebă el, în timp ce ea se ridică să plece.

— Sigur.

— Ești o femeie minunată, Eleanor.

— Ei, prostii.

— Ba nu, chiar ești.

Femeia respinse cuvintele lui cu un gest cu mâinile fluturate în aer și dispăru din nou în bucătărie.

*

Nathan scoase vechiul lui dicționar zdrențuit din locul în care se odihnea în biblioteca din camera de zi.

Se așeză în fotoliul lui favorit. Cu cartea deschisă în poală. Își puse ochelarii de citit.

Își luă stiloul argintiu din buzunar, apoi deschise sertarul de la capătul mesei și extrase de acolo o cutie cu cartoline gravate, care purtau deasupra numele lui.

Căută cuvântul în dicționar, apoi notă câte ceva pe cartolină, scriind cât mai frumos cu putință:

Comunicativ (adjectiv).
1) Onest. Cinstit și dispus să coopereze.
2) (despre o persoană) Deschisă și dispusă să discute.

Închise dicționarul, îl puse la locul lui pe raft și apoi lăsă cartolina pe pernă, pe patul lui Nat.

*

Nathan stătea în fața comodei lui, golindu-și buzunarele de la pantaloni, pregătindu-se să meargă la culcare. Se surprinse în oglindă și fu dezamăgit de cât de furios arăta încă. Nu-i plăcuse niciodată mânia. I se părea o emoție barbară și nedemnă. Știa că întotdeauna masca ori frica, ori vreo rană și își dorea adesea ca toată lumea să fie pur și simplu suficient de rațională, cât să scoată din joc acest intermediar. Se văzu din nou în oglindă.

Oare era rănit?

În spatele imaginii sale o văzu pe Eleanor care dădea la o parte pernele decorative și pregătea patul. Femeia își ridică ochii și-l observă.

— N-ai închis ușa, spuse ea. Întotdeauna închizi ușa.

— M-am gândit că s-ar putea ca Nat să aibă ceva de zis

înainte de culcare.

Cel puțin așa spera el, că va fi înainte de culcare. Spera că nu avea să fie nevoit să se frământe toată noaptea, cu gândul la ceea ce tocmai aflase.

Și nicio secundă mai târziu, Nathan auzi o bătaie ușoară în ușă. Se uită și-l văzu pe Nat stând politicos în fața pragului ușii de la dormitor, cu coada între picioare, la figurat vorbind, având cartolina efectiv lipită de mâinile sale.

— Da, Nat? întrebă Nathan cu o voce care îi trăda furia.

— Crezi că putem sta puțin de vorbă? Între patru ochi?

— În regulă. Hai să mergem în camera de zi.

*

— Bine, spuse Nat, părând destul de panicat. Bine, o să-ți spun direct. Știi, pur și simplu o să-ți zic tot. Am fost concediat de la slujba pe care mi-ai găsit-o tu.

Nathan se uită la fața băiatului în lumina domoală care pătrundea de la felinarul stradal de lângă fereastra camerei de zi. Niciunul dintre ei nu se deranjase să aprindă lumina în încăpere.

— Când s-a întâmplat?

— Cu o săptămână în urmă, joi, Laplante m-a concediat.

— Și când aveai de gând să-mi spui și mie?

— Când făceam rost de altă slujbă, spuse el, repede și în mod cert cu răspunsul gata pregătit. Am căutat din răsputeri. Și chiar am sperat că voi găsi ceva repejor. Și când avea să se întâmple asta, voiam să-ți spun ambele lucruri deodată. Ceva de genul „am o veste bună și una proastă. Vestea proastă este că am pierdut slujba pe care mi-ai găsit-o tu, dar vestea bună este că deja am una nouă". Doar că lucrurile nu au mers așa. Am depus două cereri. Singurele două oferte pe care le-am găsit disponibile. Una era la Watson's Market, dar managerul mi-a aruncat verde-n față că n-am nicio șansă. Mi-a spus că are o grămadă de cereri de la băieți care nu au niciun fel de cazier. Iar tipul de la farmacie mi-a zis c-o să mă sune el. Dar acum anunțul de angajare a dispărut din vitrină, iar el nu m-a sunat

deloc. Am fost chiar și la oficiul forțelor de muncă și m-am uitat la ce au ei disponibil. Doar că trebuie să ai experiență pentru ce există acum acolo.

— Când ai aflat că postul de la farmacie a fost ocupat?

— Anunțul din vitrină a dispărut acum două sau trei zile.

— Asta înseamnă că ai fi putut să vii să-mi spui cu două-trei zile în urmă, spuse Nathan și apoi se lăsă o tăcere lungă și dureroasă. Ce s-a întâmplat la fabrica de lapte?

— Nu a fost vina mea. Ți-am spus că maistrul avea ceva împotriva mea. A zis că am făcut o greșeală cu marfa de la unul din camioane. Că lipsea ceva. De parcă aș fi pus eu deoparte niște lapte, sau l-aș fi băut sau am spart niște sticle și încercam să ascund totul. Era o mare minciună, dar era cuvântul meu împotriva cuvântului său. Pe cine zici tu c-avea să creadă Laplante? Nimeni nu mă crede niciodată *pe mine.*

— Încep să înțeleg de ce, spuse Nathan.

În penumbră, Nat se uită repede la el cu teamă, apoi își mută privirea în altă parte. Nu răspunse nimic. Se pare că nu îndrăznea.

— Ce-ai făcut în cele trei zile de miercuri în care nu ai fost la serviciu? Ai fost cu fata aia?

Băiatul își strânse pleoapele.

— Ai vorbit cu Laplante, nu-i așa? De asta m-am temut. Când am văzut biletul pe care mi l-ai lăsat.

— Când un tânăr de vârsta ta…

— Dar nu asta s-a întâmplat. Nu am fost cu Carol. Am fost la Little Manny. Antrenorul meu. Două zile de antrenament pe săptămână nu erau suficiente. Pur și simplu nu era destul. Nu aveam să reușesc niciodată. Dacă aș putea să mă antrenez tot timpul aș fi pregătit în șase sau șapte luni. Poate opt. Dar doar în weekenduri… e ca și cum te-ai învârti într-o rotiță de hamster. Mai bine nici nu te-apuci.

Se lăsă liniștea. O liniște atât de completă, încât zgomotul făcut de motorul frigiderului din bucătărie păru dintr-odată extrem de puternic.

Nathan oftă adânc, îndelung, înainte să spună ceva.

— O să am nevoie de puțin timp ca să mă gândesc cum să

tratez situația asta. Dar un lucru pot să-ți spun încă de pe-acum. Dacă mă mai minți o singură dată… Nu. Stai! S-o iau de la capăt. Nu mă mai minți niciodată! Ne-am înțeles, e clar?

— Da, domnule, foarte clar.

— Numele meu nu este *domnule.*

— Da, Nathan, e foarte clar.

*

Eleanor stinsese deja luminile din dormitor. Nathan închise ușa după el și bâjbâi pe întuneric pe drumul către pat.

Era surprins de faptul că Eleanor nu închisese ușa. Întotdeauna închidea ușa.

După care se gândi că poate femeia voia să asculte ce vorbeau.

— Dormi? întrebă Nathan încet.

— Ce fel de antrenament? Antrenament pentru ce?

— Nat vrea să fie boxer profesionist.

— Dumnezeule mare, spuse Eleanor.

— Am dat să-i zic că dacă mă mai minte vreodată… vezi, acum nici măcar nu pot să termin propoziția asta. Dacă m-ar mai minți din nou, cum aș reacționa? Ce-aș face? M-aș lepăda de el? I-am promis că n-o să fac asta niciodată. Să-l alung? Ar fi a treia oară în viața lui.

— Poate că există un motiv pentru care toată lumea îl alungă.

— Îmi vine greu să cred că și-a supărat dincolo de orice iertare mama în primele patru sau cinci ore din viață.

Femeia nu răspunse imediat. În întuneric, Nathan se simțea cumva nelămurit dacă conversația se încheiase sau nu. Nu părea încheiată.

Apoi, Eleanor spuse:

— Vrei să-mi zici că indiferent de ce o să facă băiatul ăsta tu vei continua să-l susții?

— Ei bine… da. Este exact ceea ce spun.

— Și atunci, indiferent ce fel de necaz aduce el în viețile noastre, noi trebuie doar să stăm și să acceptăm?

— Aș vrea să nu te fi hotărât deja că băiatul ăsta nu o să ne

aducă altceva decât necazuri.

— Noapte bună, Nathan.

— Te rog să încerci să nu ai prejudecăți în legătură cu el.

— Noapte bună, Nathan.

Se lăsă tăcerea, timp în care Nathan cântări potențialele beneficii ale continuării discuției. Apoi scoase un oftat pe care încercă să-l înăbușe.

— Noapte bună, răspunse el.

O lume fără granițe

26 noiembrie 1978

Când se trezi, Nathan văzu că, peste noapte, se așternuse prima zăpadă zdravănă a sezonului.

Rămase câteva clipe în picioare, lângă fereastra dormitorului, uitându-se în curte. Toate granițele lumii dispar după o ninsoare serioasă. Nathan observase asta dintotdeauna. Ceea ce păreau a fi niște limite încăpățânate, care separau curtea lui de curțile vecinilor, de trotuar sau de stradă, pur și simplu dispăreau. Erau șterse de alb.

De parcă lumea întreagă îl sfătuia să nu-și pună prea mare încredere în astfel de marcaje. Ca și cum toate acele linii nu fuseseră niciodată complet reale, de la bun început.

În acea dimineață însă, analiza pe care Nathan o făcea cu atenție scenei neatinse era știrbită de o ușoară încețoșare a privirii sale și de o digestie cumva agitată, amintiri ale nopții de somn neliniștit.

Se uită spre Eleanor, care încă dormea. Era foarte devreme. Abia trecuse de ora cinci. Măcar era duminică, își spuse el în gând. Toată lumea putea să ia un mic dejun cum trebuie, cu mâncare caldă, să citească ziarul de duminică și să se dezmeticească încet-încet, înainte să iasă să curețe zăpada.

Nathan își puse halatul și se duse la bucătărie să pună de cafea.

Îl găsi pe Nat stând deja la masă, în semiîntuneric, înfășurat în cuvertura verde-vânătoresc, de pe patul lui.

— Nat?

Nathan aprinse lumina în bucătărie, iar băiatul miji ochii și clipi nefericit, fără să spună nimic.

— Ți-e frig?

— Mie întotdeauna mi-e frig.

— Poți să dai căldura mai tare dacă ți-e frig.

— Pot?

— Sigur că da. Pentru asta avem încălzirea.

Nathan se așeză pe scaunul de lângă cel al băiatului. Și se apropie puțin de el.

— Am stat treaz mult timp noaptea trecută…

— Ei bine, eu am fost treaz toată noaptea.

— …gândindu-mă cum ar fi cel mai bine să procedez în situația dată.

Nat se albi și mai mult la față. Părea mai nefericit, dacă așa ceva ar fi fost măcar posibil.

— Cred c-o să-mi fie rău, spuse el.

Nathan își dădu seama că băiatul era efectiv sincer.

— Du-te la chiuvetă, Nat.

Băiatul sări în sus și se împletici către chiuvetă, împiedicându-se de cuvertură și prinzându-se de blatul de bucătărie. Când, în cele din urmă, ajunse la chiuvetă, rămase un moment acolo, înghețat, cu mâinile prinse pe margine. Din fericire, nimic nu se întâmplă.

Nathan se duse lângă el și puse o mână pe spatele băiatului, prin cuvertură.

— Te simți bine, Nat?

— Bine, poate m-am înșelat. Poate că n-o să-mi fie rău, spuse băiatul. Oh, uh-oh. Sau poate că-mi este.

— M-am hotărât să-ți acord o perioadă între șase și opt luni să te antrenezi.

O tăcere asurzitoare. Deasupra capului lui Nat, o altă imagine a lumii albe fără granițe din curtea de afară.

— Ce?

— Așa am hotărât să abordez situația asta.

— Îmi acorzi… acorzi cum? Ce înseamnă asta?

— Uite cum văd eu lucrurile: oricum nu aveam de gând să te pun să plătești pentru casă și masă. Am insistat să ai o slujbă din principiu. Nu am vrut să stai acasă și doar să le joci cu câinele toată ziua. Nu e un mod sănătos de viață, din punctul meu de vedere. Am vrut să insist să muncești din greu. Să faci ceva. Să-ți pui toată energia într-o direcție bună, să construiești ceva. Dar am stat toată noaptea treaz și m-am gândit. Și mi-am dat seama că exact asta încercai să faci tu cu antrenamentul. Te străduiești să obții ceva ce este important pentru tine. Așa că-mi retrag

insistența de a avea o slujbă, câtă vreme locuiești sub acest acoperiș. Timp de opt luni.

— Nu pot să cred că ai face asta pentru mine, spuse Nat care se uita în altă parte, aplecat deasupra chiuvetei, cu ochii pe fereastră.

— Știu că înseamnă mult pentru tine.

— Este… nici măcar nu știu ce să spun.

— Un lucru va fi greu însă. N-o să-ți dau niciun ban. Nici bani de buzunar, nici bani de împrumut. Mă aștept să te descurci singur în privința vieții tale, așa că și partea financiară e tot în răspunderea ta. Nu vei avea niciun ban. Nici măcar de autobuz.

— Pot să merg pe jos până acasă la Little Manny.

— Și nici bani ca să poți scoate o fată la întâlnire.

— Oh, spuse Nat, dezumflându-se de îndată ce cuvintele fură rostite.

— Asta în cazul în care nu găsești o modalitate prin care să câștigi ceva bănuți. De exemplu, când eram de vârsta ta, vedeam o dimineață ca asta drept o oportunitate financiară de primă mână. Dădeam zăpada de pe aleea casei, apoi îmi puneam lopata pe umăr și începeam să bat pe la ușile vecinilor. Să cureți zăpada e o treabă serioasă și nimănui nu-i place s-o facă, de fapt. Dacă un tânăr în putere apare la ușa ta și se oferă să-ți ia beleaua asta de pe cap pentru câțiva dolari, tentația poate fi destul de mare să accepți.

Nicio mișcare. Niciun răspuns.

Apoi băiatul se răsuci destul de brusc. Se întoarse cu fața către Nathan și-l îmbrățișă, luându-l prin surprindere pe bătrân. Cuvertura căzu pe jos, pe podea, uitată.

Nathan rămase cu brațele pe lângă corp, incapabil să reacționeze imediat. Înainte să se poată hotărî dacă să-i întoarcă sau nu îmbrățișarea, Nat ridică cuvertura și o zbughi.

— Mă duc să mă îmbrac, spuse băiatul.

— Nat! Așteaptă! Nu pot să bați la ușa nimănui la ora asta.

Dar era prea târziu. Băiatul plecase deja.

Nu contează, își spuse Nathan. Putea să-l prindă din urmă când se pregătea să iasă din casă.

Făcu un drum rapid până în camera de zi, unde crescu temperatura termostatului cu încă cinci grade. Apoi se întoarse în bucătărie să pregătească mult-așteptatul ibric de cafea.

Nat băgă capul pe ușă bucătăriei.

— Credeam c-o să-mi spui să plec, zise el.

— Îmi dau seama de ce te așteptai să spun așa ceva, răspunse Nathan.

Se uită spre băiat, dând să mai zică ceva, dar Nat dispăruse.

*

— Oho, cu *asta* chiar i-ai zis-o, spuse Eleanor.

Nathan se așteptase cumva la reacția ei. Știa că femeia nu va fi de acord cu felul în care vedea el această problemă. Dar nu se aștepta să audă un răspuns sarcastic din gura ei. Din câte își amintea, ea nu-i mai vorbise niciodată sarcastic.

Bărbatul se așeză pe marginea patului și se uită la ea cum își pieptăna părul în fața oglinzii de la măsuța de toaletă. Nu o mai văzuse niciodată pieptănându-și părul cu atâta hotărâre.

— Dar ăsta este visul lui.

— Să trăiască din lovit oameni? Să meargă de colo-colo cu ochii învinețiți și cu copci care să-i țină pielea cusută sub sprâncene? Să umble prin locuri dubioase, cu tot felul de personaje dubioase? Să facă pariuri dacă poate dărâma cine știe ce zdrahon înainte să intre el însuși în spital? Ăsta este visul pentru care vrei să-l ajuți?

Nathan trase adânc aer în piept și se gândi cu atenție la răspunsul pe care să i-l dea.

— Toate lucrurile pe care le-ai spus duc la o singură concluzie. Cel puțin în mintea mea. Acesta este visul lui Nat, nu al tău. Nu poți să spui cuiva să-și urmeze visul doar dacă este în concordanță cu al tău. Nu poți să-i dictezi cuiva *care* să fie visul său.

Femeia își lăsă brațele pe lângă corp și se întoarse să-l privească.

— Ți-ai încălcat cuvântul, spuse ea îndreptând peria de păr către el. Condiția absolută pentru ca el să locuiască aici era să

aibă o slujbă.

— Știu, spuse Nathan. Știu asta.

Se opri din nou ca să-și adune gândurile. Părea că alegerea potrivită a cuvintelor era mai crucială ca niciodată.

— Cred că Gandhi a spus odată că angajamentul lui era pentru adevăr, nu pentru consecvență. Nu că m-aș compara cu un om ca acesta, oricum. Doar că împrumut ceva din înțelepciunea lui.

Eleanor se uită pe fereastra dormitorului de parcă ceva îi atrăsese privirea.

— Credeam c-ai spus că dă zăpada la vecini.

Nathan se uită și el pe fereastră și văzu că Nat curățase de zăpadă aleea lor, până aproape de garaj.

— Poate pentru că i-am spus că e prea devreme ca să bată pe la uși acum.

— Poate pentru că e mai ușor să-ți ceară *ție* bani decât unor străini. Întotdeauna i-am spus fiului meu că anumite treburi făcute în casă erau parte din ceea ce însemna să trăiești sub același acoperiș. Mai ales după optsprezece ani.

— Aș tinde să fiu de acord cu asta.

— N-am avut niciodată genul ăsta de probleme cu fiul meu.

— Dar tu ai avut avantajul de a-i putea influența comportamentul încă din prima zi.

— Și ce-o să faci când o să se întoarcă în casă și-o să-ți spună că povestea asta te costă douăzeci de dolari?

— Poate că la mijloc este un *dacă* și nu un *când.* Eleanor, te rog să nu mă înțelegi greșit. Ceea ce-o să spun nu este ca să te critic. Dar cred că trebuie să spun asta, pentru că am impresia că e un lucru adevărat. Cred că faptul că ai ceva împotriva lui Nat generează toată tensiunea din casa noastră.

Femeia nu răspunse nimic.

Își puse peria pe măsuța de toaletă și ieși din încăpere.

Nathan o găsi în bucătărie turnându-și o ceașcă de cafea.

— Așadar, spuse ea, problema nu este că am un cui în talpă și că mă doare de fiecare dată când pășesc. Problema este că lucrul ăsta mă deranjează.

Nathan oftă.

— Dar în ce fel te deranjează el pe tine, Eleanor? Cum te afectează, măcar? Poți să-mi explici cum te rănește în mod direct pe tine faptul că Nat se duce la antrenorul lui în fiecare zi, în loc să se ducă la slujba aceea de la rampele de încărcare?

Înainte ca ea să poată răspunde, Nat apăru în ușa de la bucătărie, încă înfrigurat și aproape fără răsuflare.

— Nat, spuse Eleanor, faci numai mizerie pe podeaua mea curată.

— Oh. Îmi pare rău. Am curățat aleea. Evident, fără niciun cost. Acum plec să văd dacă pot să câștig ceva bani.

Și se grăbi să iasă din nou.

Eleanor se întoarse pur și simplu la cafeaua ei, iar Nathan hotărî în mod înțelept să tacă din gură. Nu doar că avea de gând să evite să spună „ți-am zis eu", dar avea să evite să mai spună orice despre subiectul acela, în general.

Rupse câteva șervete de hârtie din rolă și șterse zăpada topită care cursese de pe ghetele lui Nat.

De fapt, cam în orice clipă de-acum

4 martie 1979

— Oh, Dumnezeule, spuse Eleanor când auzi ușa de la intrare trântindu-se. Nat a venit acasă la cină. N-a mai fost acasă la cină de luni de zile.

— Cred că o să ne prindă bine să-l vedem, spuse Nathan, ascunzând cu grijă faptul că prezența lui Nat era o surpriză *plăcută.*

Aproape în fiecare zi, începând cu noiembrie trecut, Nat era deja plecat când coborau ei la micul dejun, lăsând drept dovadă a faptului că încă mai locuia în acea casă un castron murdar de cereale în chiuvetă. Eleanor îi punea întotdeauna în frigider o farfurie cu cina, acoperită cu folie de plastic. Nathan îl auzea adesea pe băiat întorcându-se acasă la miezul nopții.

La început, crezuse că era un semn al unei vieți sociale active, dar Nat îi spusese cum stăteau lucrurile de fapt. Carol trebuia să fie întotdeauna acasă la ora nouă seara. Acelea erau regulile. Motivul pentru care Nat se întorcea atât de târziu era faptul că antrenorul lui, bărbatul pe care Nat îl numea Little Manny, trebuia să aștepte până după ora închiderii ca să descuie ușa sălii de sport de la parterul casei în care locuia. Antrenamentul presupunea mai mult decât să lovești niște saci de box, cel puțin așa îi spusese băiatul. Era un sistem complex de pregătire care includea și fitness, pentru care era nevoie de o grămadă de echipament profesional.

Lui Nathan nu-i plăcea să admită lucrul acesta, dar părea că lucrurile se liniștiseră în sfârșit atât la el acasă, cât și în căsnicia lor. Oricât de mult și-ar fi dorit să nu fi fost așa, cu cât Nat era mai mult plecat de-acasă, cu atât Eleanor își regăsea fericirea.

— O să mai pun o farfurie la masă, spuse ea.

Nat apăru în ușa de la sufragerie. Ținând de mână o fată tânără.

Nathan știa că cei doi tineri erau de aceeași vârstă, dar fata părea mult mai mică. Era gingașă și timidă. Drăguță. Foarte

drăguță, cu părul ei brunet și des, și cu nasul pistruiat. Fizic, era destul de mult așa cum o descrisese Nat. Și totuși Nathan se așteptase cumva să fie o fată mai dură. Care să se potrivească mai mult cu stilul lui Nat. Mai cu picioarele pe pământ.

Apoi se întrebă de ce presupunea el așa ceva. La urma urmei, care era stilul lui Nat?

— Nat, spuse Eleanor, ce-ai pățit la ochi?

Nat ridică o mână și-și atinse o vânătaie neagră și umflată.

— Ah, nimic. Adică, doar un exercițiu. Little Manny m-a dus la o sală de sport din partea cealaltă a orașului unde am avut ocazia să lupt cu câțiva boxeri destul de buni. Nathan, Eleanor, ea este Carol.

Nathan traversă sufrageria să dea mâna cu fata.

— Mă bucur să vă cunosc, șopti Carol, atât de încet, încât Nathan aproape că trebui să-și dea seama din context ceea ce tocmai spusese fata.

— Trebuie să vă spunem ceva amândurora, rosti Nat.

— Nu face lucrurile să sune atât de îngrozitor, îi spuse Carol.

Nathan observă că vocea ei căpăta mai multă încredere, ca să nu mai spunem de volum, atunci când vorbea cu Nat.

— Nu, nu, nu e nimic de genul ăsta, spuse Nat. Nu e nimic îngrozitor. Deloc. Sunt vești bune. Și o favoare. Putem merge să stăm puțin jos în camera de zi?

— Tocmai ne pregăteam să ne așezăm la cină, spuse Eleanor. Îți puneam o farfurie și ție la masă, Nat. Nu vă e foame? Pot să pun două farfurii în plus.

Nat avea o privire de parcă masa de seară era un concept complet străin pentru el. Cel puțin în acel moment. Era ca și cum cineva tocmai îl întrebase pe neașteptate dacă vrea să meargă călare pe un elefant sau să se ducă în Groenlanda.

— Aveți destulă mâncare?

— Cred că da, spuse Eleanor. Pot să fac și o salată verde. Și am putea să mâncăm și niște pâine cu unt pe lângă.

— Oricum, Carol mănâncă precum o păsărică, spuse Nat. Iar mie nici măcar nu mi-e foarte foame.

— Dumnezeule, spuse Eleanor, de când nu ți-e ție foame după o zi lungă de antrenament?

Când e emoționat, își spuse Nathan în gând. Îi piere pofta de mâncare când e agitat, surescitat sau ambele. Sigur însă că nu-și împărtășească gândul cu voce tare.

*

— Ne căsătorim.

— Halal mod de a da vestea, Nat.

— Și cum ar trebui s-o spun altfel decât direct?

Nici măcar nu apucaseră să treacă pe la toată lumea vasul cu mâncarea de ton și să înceapă să mănânce.

Nathan își puse furculița jos.

— Astea *chiar sunt* vești bune.

— Vezi? spuse Nat, adresându-se în mod evident lui Carol, chiar dacă nu se uita la ea. Ți-am zis c-o să fie în regulă.

Apoi Nat se uită la Eleanor, care-și ridică ochii din farfurie și îl surprinse privind-o.

— Cred că e minunat, Nat, spuse ea.

Judecând după tonul vocii ei, Nathan nu se îndoia de faptul că femeia fusese sinceră. Spera numai ca ea să fie într-adevăr fericită pentru Nat, în loc să fie pur și simplu ușurată să-l vadă croindu-și un drum de unul singur.

— Dar de când vă cunoașteți? întrebă Nathan.

— De vreo cinci luni.

— Presupun că e un interval de timp rezonabil ca să începi să-ți faci planuri. Păi și când v-ați hotărât să fie evenimentul?

— În curând, spuse Nat.

— Cât de curând?

— Foarte curând.

— Luni? Săptămâni?

— De fapt, am vrea s-o facem imediat.

Nathan se șterse la gură cu șervetul din pânză, apoi, fără să se gândească la asta, îl așeză lângă farfurie în loc să-l pună înapoi în poală. De parcă terminase de mâncat.

— Nu cred că este cea mai bună variantă, Nat.

— Știam c-o să spui asta. Dar o să fie bine.

Carol își împărți mâncarea din farfurie în cele mai mici

îmbucături posibile. Cu capul în jos.

— Și unde o să locuiți?

— Ei bine, asta este cealaltă veste bună. Știi apartamentele alea mici de deasupra sălii de sport? Unde locuiește antrenorul meu? Credem c-o să se elibereze unul la sfârșitul lunii. Suntem aproape siguri că se va elibera.

— Destul de siguri, spuse Carol.

— Aproape siguri. Little Manny e destul de sigur. De obicei are informații direct de la sursă despre lucruri de genul ăsta. Și sunt niște apartamente chiar foarte ieftine.

— Dacă le-ați vedea, ați înțelege de ce, interveni Carol.

— Da, o să ne ia o grămadă de timp să-l scoatem la lumină. Și e doar o singură cameră mare. Dar o să găsim o variantă ca să-l facem bun pentru locuit. Și voi fi chiar acolo unde am nevoie, ca să mă antrenez.

— Dar cum o să vă puteți permite să plătiți chiria? Tu nu muncești.

— Carol are serviciu. Pentru o vreme, o să ne descurcăm așa. O să trebuiască să strângem cureaua. Dar o să ne descurcăm.

— Nu înțeleg. De ce nu așteptați să vă faceți un plan solid, rezonabil?

— Nouă ne place planul *ăsta,* spuse Nat.

Mâncară în liniște timp de câteva minute.

Nathan observă că fata privea pe toată lumea la fiecare câteva secunde, de parcă ar fi luat pulsul celor din încăpere.

Apoi Nathan își aduse aminte de ceva ce pentru scurtă vreme uitase. Când Nat intrase pe ușă îi spusese că avea vești bune și că voia să le ceară o favoare. Dar nu le ceruse nicio favoare. Deocamdată.

— Ce favoare voiai să-mi ceri?

— Tatăl lui Carol ar vrea să te cunoască. Știi, să-mi cunoască familia.

— Am vrea să ne dea binecuvântarea, adăugă Carol.

— Nu că avem nevoie de ea, spuse Nat. Carol are optsprezece ani. Deci, de fapt, nu avem nevoie de ea.

— Dar o vrem, adăugă Carol.

În sinea lui, Nathan răsuflă ușurat. Astfel de cereri din partea

lui Nat erau de obicei primite cu o strângere de inimă.

— Dar desigur! Nu e absolut nicio problemă.

— O să-i invităm la cină, spuse Eleanor.

— Ei bine, nu sunt *ei*, spuse Nat. Este doar el. Carol trăiește doar cu tatăl ei.

— O să-l invităm să vină la cină, spuse Nathan. Nu e nicio problemă. Suntem fericiți să facem asta. Ne bucurăm să-l cunoaștem. Voi doar să-l întrebați în ce seară i-ar plăcea să vină și apoi să ne anunțați. Bine?

— Mai e încă ceva, adăugă Nat grijuliu.

Nathan își dădu seama că nu părea deloc surprins. Sigur că mai era ceva. Nu mai e întotdeauna încă ceva? Nu doar când venea vorba de Nat, dar în viață, în general.

Nu spuse nimic. Așteptă ca Nat să zică mai multe.

— El crede că ești bunicul meu.

— Pentru că așa i-ai spus tu?

— Ei bine, da, cam așa ceva, da.

— N-am de gând să-l mint.

— Dar nici nu trebuie să zici că sunt eu mincinos și că nu e nicio legătură de sânge între noi, nu-i așa?

— Presupun că nu. Bănuiesc că e puțin probabil să se uite direct la mine și să întrebe „Sunteți cu adevărat bunicul lui Nat, nu-i așa?"

— Mulțumesc, spuse Nat. Știam că pot conta pe tine.

*

După ce Eleanor și Carol strânseră masa – Carol insistase să fie de ajutor –, cele două femei îl surprinseră pe Nathan când rămăseseră împreună în bucătărie, ca să spele vasele. Sunetul apei care curgea părea un ecran sonor suficient pentru o conversație privată.

— Pare o fată foarte drăguță.

— E grozavă. E unul dintre cele mai bune lucruri care mi s-a întâmplat vreodată.

— Poți să-mi zici că nu e treaba mea, dacă vrei, Nat. Dar o să te întreb oricum. Cu riscul să fiu îngrozitor de nepoliticos. Carol

este cumva gravidă?

Nat se uită surprins în sus. Părea cu adevărat uimit. Nathan își dădu seama doar din privirea lui că fata chiar nu era gravidă.

— Nu. Dumnezeule, nu. De ce ai crede un lucru ca ăsta?

— Mă întrebam de ce vă grăbiți așa.

Poate că era vorba de primii fiori ai dragostei, își spuse Nathan. Dumnezeu știe că Nat era nerăbdător și când nu era vorba de dragoste.

— Nu. Dacă așa ar sta lucrurile, ar fi a doua oară în istorie când s-ar întâmpla așa ceva, spuse Nat. Carol nu e așa. Nu e genul ăla de fată. Ea merge la biserică. Vrea să fie pură în noaptea nunții. Știi?

— Înțeleg, spuse Nathan, încercând să priceapă, de fapt, cât de mult explica asta. Îmi cer scuze, nu am vrut să mă amestec în treburile voastre.

*

De îndată ce fata plecă, Eleanor spuse:

— Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. E o fată minunată.

— Îmi pare bine că-ți place.

Rămaseră în hol, după ce tocmai închiseseră ușa în spatele tinerei perechi. Nici măcar nu se întorseseră în camera de zi să stea jos.

— Știu că sună îngrozitor dacă spun că mă întreb ce Dumnezeu o fi văzut la Nat.

— De fapt, cam așa e, spuse Nathan. Chiar sună îngrozitor. E un comentariu foarte nepotrivit.

— Știu. Mă simt vinovată că spun asta. Mă simt vinovată că *gândesc* așa. Dar totuși, e ceva adevăr în lucrul ăsta, nu-i așa?

— Sper că nu, răspunse Nathan. Dacă există în mine o parte ascunsă care crede așa ceva, aș vrea mai degrabă să n-o descopăr. Poate că ea vede ceva valoros în Nat, un lucru pe care tu nu-l vezi.

— În mod cert, îl iubește. N-am niciun dubiu în privința asta. Cred că are cumva ideea că dragostea ei este piesa care lipsește din viața lui. Că ea este părticica aceea de care e nevoie și care

va schimba totul pentru el.

— Hmmm, spuse Nathan. Asta e întotdeauna o problemă.

— Exact asta cred și eu, spuse Eleanor.

Sau erai și tu ca mine?

7 martie 1979

— Vă rog, serviți-vă, spuse Eleanor. Vă rog. Să nu ne formalizăm.

Dar Carol nu se mișcă deloc. Și la fel făcu și Reginald Farrelly, tatăl ei.

— Fără să spunem rugăciunea înainte? întrebă el.

Trecu o clipă în timpul căreia nimeni nu păru să știe ce să răspundă. Nathan hotărî că cel mai bun lucru ca să salveze situația era să intervină el.

— Desigur, spuse el. Aveți dreptate. În onoarea oaspeților noștri, în seara asta o să spunem rugăciunea. Domnule Farrelly, vreți s-o rostiți dumneavoastră?

Farrelly își desfăcu mâinile în ambele direcții. Una către Eleanor și una către Nat. Băiatul se uită câteva secunde la mâna lui, de parcă ar fi fost otrăvitoare sau în flăcări. Între timp, Carol îi luase de mână pe Nat și pe Nathan, iar Nathan luă mâna soției sale.

În cele din urmă, ezitant – foarte ezitant – Nat dădu și el mâna.

— Tată ceresc, îți mulțumim că ni L-ai dat pe unicul tău fiu să fie salvatorul și Domnul nostru. Binecuvântează-ne pe toți în timp ce ne bucurăm de aceste bucate. Ascultă rugăciunea noastră, o Tată, Te rugăm în numele lui Isus. Amin.

— Amin, spuse Carol.

Urmă o tăcere scurtă, timp în care Farrelly așteptă în van să mai audă alte *Amin*-uri. Eleanor rupse tăcerea.

— Bine, acum, după cum ziceam, vă rog să nu vă formalizați. Vă rog să vă serviți.

Farrelly păru să accepte invitația de parcă se extindea și în privința informațiilor, și a cinei.

— Așadar, domnule McCann, zise el, spuneți-mi câte ceva despre tânărul aici de față. Spuneți-mi de ce l-aș vrea în familia mea. De ce este el destul de bun ca să se căsătorească cu fiica

mea? Să vedem dacă reușiți să mă convingeți.

Nathan, care încercase pentru o bună bucată din ora care se scursese deja să-l placă pe acest bărbat masiv și gras, cu o voce ca un tunet, se predase fără cuvinte în fața acelei intenții.

Eleanor îi dădu sosul fără niciun comentariu, dar cu colțul ochiului Nathan putu s-o vadă aruncându-i o privire.

Se uită peste masă la Nat și Carol. Fata privea fix în farfuria ei, de parcă ar fi sperat să fie una cu ea, găsind în felul acesta un mod de evadare. Nathan nu mai văzuse de ceva vreme pe cineva care să aibă un aer atât de nefericit. Nici măcar pe Nat. Băiatul devenea vizibil irascibil. Și nu se pricepea tocmai bine să-și țină furia acumulată doar pentru el.

— Aici nu este vorba despre a convinge pe cineva, domnule Farrelly. Eu mă ocup de actele contabile și de impozitele oamenilor. Nu pun în vânzare tineri. Nat este un bărbat în toată firea. Poate să spună singur ce are de zis. Dacă vreți să aflați mai multe despre el, de ce nu-l întrebați direct? Stă chiar aici, la masă.

Se lăsă o tăcere lungă. Farrelly se rezemă de spătarul scaunului. Nathan își dădu seama că fusese ofensat. Dar nu despre asta era vorba. Știa, chiar în timp ce spunea cuvintele acelea, că bărbatul se va simți ofensat. Singura problemă era dacă avea să ascundă acest lucru sau îl va exprima cu voce tare.

Următoarea mișcare a lui Farrelly fu complet neașteptată. Își îndreptă atenția către Eleanor, de data asta.

— Dar dumneavoastră, doamnă McCann? Puteți să-mi spuneți ceva despre nepotul dumneavoastră?

— Oh, Nat nu este nepotul meu, spuse ea, cumva din reflex.

Nathan o cunoștea destul de bine ca să știe că ar fi vrut să-și retragă cuvintele și să le înghită dacă ar fi putut. Vorbise fără să se gândească înainte, un obicei pe care-l avea.

Nathan interveni să salveze situația. Din nou.

— Pentru Eleanor și pentru mine aceasta este a doua căsătorie. Suntem căsătoriți de mai puțin de un an.

— Sunteți divorțați?

Nathan deschise gura, fiind încă destul de tentat să-i spună bărbatului aceluia ce nepoliticos și direct era. Nu era de mirare

că biata fată voia să se căsătorească cât mai repede și să plece de-acasă. Bineînțeles, se opri la timp. Tensiunea din încăpere era de-a dreptul palpabilă. Ceva ce Nathan își imagină de-a dreptul că poate străpunge cu furculița.

— Eleanor era văduvă de peste șaptesprezece ani atunci când ne-am căsătorit. Iar eu sunt văduv de mai bine de cinci.

— Ooops, îmi pare rău, spuse Farrelly. Cred că n-ar trebui să mai fac presupuneri. Știți cum se spune. Când faci presupuneri te afli în treabă și-atât.

— Da, spuse Nathan. Chiar așa.

— Ei bine, oricum ar fi, înapoi la întrebare. Doamna McCann a doua. E ceva ce-mi puteți spune despre nepotul dumneavoastră vitreg, aici de față?

— Nu, domnule Farrelly. Nimic. Sunt de acord cu soțul meu. Nat poate să vă spună el singur ce are de zis.

Dumnezeule, își spuse în gând Nathan. Cum de au scăpat lucrurile atât de tare de sub control într-un interval de timp atât de scurt? Dar apoi își dădu seama că răspunsul era destul de simplu. Tatăl lui Carol chiar era un nesimțit. Un gând urât, dar prea adevărat ca să poată fi evitat.

— Nat vorbește? Că n-aș fi zis chestia asta.

— Tăticule, spuse Carol, extrem de jenată. Te rog să nu mă faci de râs.

— Să te fac eu de râs, iepuraș? Doar pentru că vreau ce e mai bun pentru tine? Ce anume din faptul că am grijă de tine ți se pare că te face de râs?

— Tată…

— Bine. Nat. Spune-mi despre tine. La ce biserică mergi? La ce liceu ai fost? Ce planuri ai pentru colegiu? Ce vrei să le faci când o să fii mare?

Liniște. O liniște dureroasă. Nat își ținu ochii închiși pentru o clipă. Nathan se aștepta ca băiatul să izbucnească. Să sară în aer ca o oală cu presiune. Știa că Nat devenise din ce în ce mai nervos. Și mai știa, de asemenea, că Nat nu era dispus să răspundă la niciuna dintre întrebările lui Farrelly – că nu ar fi îndrăznit să răspundă. Pentru că la niciuna nu era simplu de răspuns, nu era vorba de a face simplă conversație.

— Credeam că vorbești, spuse Farrelly. Toată lumea pretinde că vorbești.

Oare *voia* să-l facă pe Nat să explodeze? Asta era?

— Deja sunt mare, spuse Nat surprinzător de calm.

Deși probabil era un calm artificial. Fără interjecții ezitante, observă Nathan. Fără „ei bine", urmat de o virgulă. Vorbea ca și cum ar fi fost o cu totul și cu totul altă persoană.

Nathan simți cum se relaxează dintr-odată. Bun băiat, își zise el. Și-ar fi dorit ca Nat să răspundă privirii sale ca să citească lauda în ochii lui. Dar Nat continuă să se uite la fața de masă.

— Am mers la liceu la North Park, adăugă el.

În principiu, era adevărat. Până în săptămâna în care împlinise cincisprezece ani, fusese la North Park High School, un liceu aflat la zece străzi distanță de casa bunicii lui.

— Presupun că ai absolvit.

— Ei bine… nu m-am lăsat de școală, dacă la asta vă referiți.

— Ce vreau să spun este dacă ai absolvit North Park.

— Nu. După asta am studiat în altă parte.

— Dar ai absolvit.

— Mi-am dat examenele parțiale, spuse Nat încet.

— Dar de ce ai da examene parțiale când ai fi putut să termini liceul?

Nathan se pregătea să intervină. Să-l salveze pe băiat. Care, i se părea lui, rezista remarcabil de bine. Dar nu mai avu ocazia.

Nat sări în picioare, lovind masa cu coapsele și aruncând în aer farfuria, din care țâșni o furtună de stropi de sos peste fața de masă. De fapt, farfuria zbură câțiva centimetri. Nathan nu-și dădea seama dacă Nat intenționase s-o răstoarne sau pur și simplu îi alunecase. Totul se petrecuse foarte repede.

— Nu e treaba ta de ce fac eu ce fac, strigă el. De ce mă întrebi toate chestiile astea? De ce nu mă întrebi dacă ne iubim unul pe celălalt? Dacă o să am grijă de ea? De ce nu mă întrebi lucrurile care contează? Chestiile despre care m-ai întrebat nu te privesc pe tine. Și nu e treaba dumitale dacă mă căsătoresc cu fiica ta…

— Ascultă…

— Nu am terminat. Ai vorbit numai tu toată seara, bătrâne. Acum e rândul meu. Carol are optsprezece ani. Poate să facă ce

vrea. Nu ne poți opri. De fapt…

— Nat, nu, spuse Carol, trăgându-l violent de mânecă.

— Îi spun.

— Nat, te rog. Nu.

— Ce să-mi spui? întrebă Farrelly.

Dintr-odată, în încăpere se lăsă o liniște mormântală. Nat stătea în picioare în fața locului său la masă, părând stingher și straniu, acum că tot curajul părea, cumva, să-l părăsească.

— Carol și cu mine ne-am căsătorit deja, spuse el. Am fost la primărie alaltăieri.

Farrelly se uită la fiica lui, care refuză să-i întoarcă privirea.

— E adevărat, iepuraș, e adevărat ce spune el?

Pentru o vreme, niciun răspuns. Fata părea că stă să plângă. Sau poate că plângea deja, doar că încerca din răsputeri s-o ascundă.

Apoi dădu din cap aproape imperceptibil.

Farrelly se ridică. Se șterse la gură cu șervetul. Apoi îl aruncă pe masă. Jumătate din el aterizează în tava cu friptură cu sos.

Făcu un pas mai aproape de Nat. Stătură nas în nas, la propriu, pentru o lungă perioadă de timp. Posibil să nu fi fost decât două sau trei secunde, dar lui Nathan i se păru mult mai mult. Nat era cu câțiva centimetri mai scund. Dar se ridicase pe vârfuri ca să fie față în față cu bărbatul masiv și stătea bine înfipt în picioare, fără să ezite.

În liniștea dureroasă, Nathan observă cât de puternic devenise Nat. Purta un tricou cu mânecă scurtă, iar pieptul și brațele i se schimbaseră atât de mult, încât Nathan se îngrijoră că băiatul folosea steroizi. Sau, chiar mai problematic, că era pe punctul să pună în practică câte ceva din ce învățase în ultima vreme.

— Știam eu că nu ești bun de nimic, spuse Farrelly încet.

Nathan văzu băiatul încordându-și pumnii.

Sări în picioare.

— Nat! spuse el hotărât, iar asta păru să pună capăt pericolului imediat, cel puțin pentru moment. Nat! Gândește-te foarte bine înainte să acționezi.

Văzu cum pumnul băiatului se deschide din nou și răsuflă

lung, ușurat.

Farrelly se îndepărtă.

— Să nu vii acasă în seara asta, spuse el, arătând nervos către fiica lui. De fapt, să nu mai vii acasă. Deloc.

— Și lucrurile mele? întrebă fata care acum plângea de-a dreptul.

— O să le pun în cutii și o să ți le trimit aici. Nu e nevoie să mă conduceți la ușă, pot să plec singur.

— Vă aduc haina, spuse Nathan.

*

Nathan îl găsi pe tânăr la masa din bucătărie, singur, cu capul în palme. Nu știa unde dispăruseră Carol și Eleanor și nici nu întrebă.

Se așeză în fața lui Nat și așteptă. Așteptă ca băiatul să-și aleagă momentul în care să vorbească.

— E un mare nenorocit, spuse Nat supărat, cu capul în continuare în mâini.

— Eu n-aș fi ales exact cuvintele astea. Dar e un om îngrozitor. Nimeni nu se îndoiește de asta.

— Nu voia decât să mă pună într-o lumină proastă. Crede că nu sunt suficient de bun pentru ea. Și voia doar să mă facă să spun lucruri care să dovedească asta.

— Aha, deci crezi că are dreptate.

— Nu! Nu cred asta. De ce spui așa ceva?

— Pentru că tocmai ai spus că dacă i-ai fi răspuns la întrebări, atunci ar fi dovedit asta.

— N-am vrut să spun așa ceva. Nu-mi mai pune cuvinte în gură. Încerca doar să mă facă să par un ticălos. Nu-mi pasă ce zici. Nu-mi pasă dacă tu crezi că greșesc. Îl cunosc. Știu ce voia să facă.

— Dar nu cred că greșești. Sunt de acord cu tine. Chiar voia să te pună într-o lumină proastă. Doar că mai cred că, dacă tu ai fi fost mai calm, ar fi eșuat.

Nat se uită în sus la el pentru prima dată.

— Și de ce n-ar fi trebuit să-i tai macaroana? Cineva trebuia s-

o facă. Cineva ar fi trebuit să facă asta cu mult timp în urmă. O merită. De ce ar fi trebuit să mă port frumos cu el?

— Pentru că dacă te-ai fi purtat frumos, *el* ar fi fost cel care s-ar fi pus într-o lumină proastă. Nu tu. În felul acesta, nu pare decât că validezi ceea ce a spus. Îi dai toată muniția de care are nevoie. Și ai rănit-o și pe Carol prin felul în care ai abordat lucrurile. Când o să înveți să te porți astfel încât să-ți vezi interesul tău, în primul rând? În ciuda tuturor emoțiilor care-ți spun ce să faci?

Nu primi niciun răspuns. Nat se uită, pur și simplu, la el timp de câteva secunde. Dar privirea lui nu era ceea ce Nathan se aștepta probabil să fie. Lui Nathan îi era greu să pună în cuvinte ceea ce vedea la băiat. Curiozitate, poate. Interes sincer.

— Întotdeauna ai fost așa? îl întrebă Nat, fără nicio notă ironică în voce.

— Nu sunt sigur că înțeleg întrebarea ta.

— Întotdeauna ai încercat să rezolvi lucrurile așa cum trebuie, să te comporți rezonabil? Sau erai și tu ca mine, dar ai învățat să controlezi pornirile astea?

Nathan se gândi puțin înainte să răspundă. Era o întrebare care nu-i mai fusese adresată niciodată și la care nu se gândise niciodată. Așa că nu răspunse imediat. Voia să se gândească cu atenție ca să dea răspunsul potrivit de prima dată.

— Cred că ține de felul în care sunt eu, spuse el la un moment dat.

— Ei bine, poate că felul meu de a reacționa este o parte din cine sunt *eu*. Și poate că pur și simplu nu ne schimbăm.

— *Putem* să ne schimbăm, spuse Nathan. Trebuie doar să vrem. Mai întâi, trebuie să credem că e nevoie s-o facem. Și că a venit momentul.

Se lăsă liniște.

— Acum poate că ar fi mai bine să te duci s-o consolezi pe soția ta.

— Cred că va trebui să stăm aici în noaptea asta.

— Cred că ar fi mai bine să stați aici toată luna. Hai să fim cinstiți unul cu altul.

— E în regulă dacă rămânem?

— Mă gândesc că va trebui să fie, spuse Nathan.

De fapt, o întrebare foarte bună

6 august 1979

Nathan stătea la masa pentru micul dejun, împreună cu Eleanor și Carol. Ca de obicei, Nat plecase deja de mult. Vorbeau despre vreme. Despre căldura care se simțea deja, deși era doar opt dimineața.

Nathan îi explica lui Carol de ce, în cei aproape cincizeci de ani de când trăia în acea casă, nu-și bătuse capul niciodată să-și instaleze aer condiționat. La urma urmei, numărul de zile din an în care în casă era inconfortabil de cald puteau fi numărate pe degetele de la o mână, de obicei. Și nu-și putea aminti decât de câteva ori când fusese așa o arșiță ca acum.

— Oh! exclamă Carol, uitându-se la cerealele ei de porumb, cine ar fi crezut, atunci când ne-am mutat aici, că încă o să mai fim în casa asta și în luna august?

Nathan a văzut o ezitare în mișcarea lui Eleanor atunci când femeia duse la gură lingura cu cereale cu lapte. Ca o pată scăpată din greșeală pe pelicula unui film vechi.

— Eu nu sunt așa de sigură că e chiar surprinzător, spuse ea.

Păru să fie un moment tensionat, dar trecu de la sine, și Nathan își luă din nou ziarul. Începu să caute o scrisoare către redacție pe care o trimisese unul dintre colegii lui și îl rugase pe Nathan s-o citească. Dar nu părea să fie în ediția din acea dimineață. Însă, în timp ce căuta scrisoarea, lui Nathan îi atrase imediat atenția o alta.

— Știu că probabil v-ați săturat deja până peste cap de-acum de noi, spuse Carol, întrerupând liniștea și concentrarea bărbatului.

Îi era clar lui Nathan că fata își direcționase comentariul către Eleanor și nu către el.

— Oh, nu, drăguță, știi că nu mă deranjează să te avem aici cu noi.

— Știu că nu te deranjează, răspunse sincer fata. Știu că nu te-ai săturat de mine. Doar de Nat.

Din nou liniște, planând deasupra mesei. Nathan încercă să se întoarcă la lectura lui, dar părea că nu poate să înțeleagă cuvintele. Trebuia să citească din nou și din nou același paragraf, un tipar pe care îl găsea enervant. Cel puțin în rarele ocazii când i se întâmpla.

Între timp, Carol se ridică de la masă, își spălă castronul la chiuvetă și ieși din bucătărie ca să se ducă să se pregătească pentru școală.

Eleanor se uită de îndată la Nathan.

— Niciodată n-am spus un cuvânt urât la adresa lui Nat de față cu Carol.

— Mă îndoiesc că mai era nevoie.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că ceea ce simți se vede de la o poștă, chiar și fără să exprimi asta în cuvinte.

— Poate că Nat i s-a plâns că nu sunt suficient de răbdătoare cu el.

— Poate. Dar chiar dacă el a spus ceva sau nu, sunt sigur că ea nu are cum să nu observe lucrul ăsta.

Eleanor se ridică în picioare, puse vasele în chiuvetă și începu s-o umple cu apă fierbinte și detergent.

— Știi că cele opt luni pe care i le-ai acordat au expirat, spuse ea.

— Chiar așa? Nu, vorbesc serios, chiar nu mi-am dat seama de asta.

— Pe 26 noiembrie i-ai spus că are la dispoziție *doar* opt luni. Sigur că mai puțin ar fi fost mai bine. Asta înseamnă până pe 26 iulie. Luna *trecută.* Acum suntem în 6 august. Voiam să aduc asta în discuție, dar este un subiect atât de delicat pentru noi.

— Aha, deci voiai să aduci subiectul în discuție? Mi-am dat eu seama că era ceva la mijloc. Dar ești îngrozitor de precisă. Ți-ai notat data?

— Nici n-a trebuit s-o fac. Era ceva important pentru mine, așa că am ținut-o minte. Nu crezi că ar fi timpul să-și găsească o slujbă?

— De fapt, lipsește din casa asta mai mult decât ar face-o dacă ar avea o slujbă de patruzeci de ore pe săptămână.

— Da, dar ar fi vorba de patruzeci de ore pe săptămână *plătite.* Și atunci ar putea să-și găsească propria lor locuință.

— Ei bine, în orice caz, spuse Nathan, renunțând și punând jos ziarul cu un oftat, nu o să se lase de antrenament ca să-și găsească o slujbă. Atunci toată munca de până acum ar fi fost în zadar. Va trebui să-și încheie perioada de antrenament și să-și aranjeze un meci profesionist. Și va încerca să facă niște bani în felul ăsta.

— Păi și atunci de ce *nu face* asta? întrebă femeia pe un ton alarmat. Era foarte nerăbdător să-și termine antrenamentul și să treacă la profesioniști. Ce așteaptă?

Nathan se gândi puțin înainte să răspundă.

— De fapt, asta este o întrebare foarte bună. O să am o discuție cu el să văd ce pot să aflu.

*

După micul dejun, Nathan bătu încet în ușa de la dormitorul lui Nat și Carol. Nu primi niciun răspuns. O strigă pe Carol pe nume, apoi, cu atenție, băgă capul înăuntru. Părea că fata plecase deja la școală.

Se duse în camera de zi, unde scrise un bilețel pentru Nat pe una dintre cartolinele sale embosate.

Nat, te rog vino să mă trezești în seara asta când ajungi, chiar dacă este târziu, ca să stăm puțin de vorbă.

Nathan.

Lăsă bilețelul în mijlocul patului în care dormeau Nat și Carol, fără să știe care dintre perne e a lui.

*

— Ce e? Ce-am făcut?

— N-ai făcut nimic, Nat. Voiam doar să te întreb despre cum merge cu antrenamentul. Durează mai mult decât te-ai așteptat?

Stăteau la masa din sufragerie, Nat așezat într-o poziție

defensivă pe scaunul său. Singura sursă de lumină era cea care venea din bucătărie. Nathan avusese grijă să închidă ambele uși de la dormitoare. Ca să nu le deranjeze pe Carol și Eleanor și ca să aibă suficientă intimitate. Era curios dacă atunci când avea să se întoarcă în dormitorul lui urma să găsească din nou ușa deschisă, semn că Eleanor ascultase ce vorbeau ei.

În casă încă era cald, chiar dacă trecuse bine de miezul nopții. Toate ferestrele fuseseră lăsate întredeschise, dar briza care pătrundea abia dacă răcorea puțin.

— Nu. Merge grozav. Sunt într-o formă excelentă. Sunt complet pregătit. Aș putea să intru în ring imediat.

— Ăsta e un lucru bun. Mă bucur să aud asta. Acum, în privința timpului, estimaserăm…

— Știu, Nathan. Știu. Crezi că nu știu? Știu că cele opt luni au expirat. Știu asta exact din ziua în care s-a întâmplat. Și știam din fiecare zi de dinainte de a trece termenul limită. Nu trebuie să-mi spui că mi-a expirat timpul. Știu.

Se lăsă o tăcere lungă care i se păru ciudat de reconfortantă lui Nathan. Începuseră să-i placă conversațiile astea în penumbră, deși nu era sigur de ce. De asemenea, se simțea confortabil să știe că, probabil, nu trebuia să spună mai mult de-atât. Castanele fuseseră scoase din foc, iar acum Nat trebuia să facă restul aproape de unul singur.

— Dar știi ce mă reține, spuse Nat, nu-i așa?

— Nu, nu știu.

— Chiar? Nu poți nici să-ți imaginezi? Nici măcar nu poți să ghicești?

— Teama?

Nat bufni în râs.

— Teama? Glumești. *Visez* să intru în ring pentru o bătaie adevărată. Mă gândesc la asta în fiecare minut al fiecărei zilei. Nu mă tem. Îmi doresc lucrul ăsta mai mult decât orice altceva.

— Bine, atunci spune-mi ce te reține.

— Banii.

Și din nou se lăsă tăcerea în penumbră.

— Uite, jur că n-am știut despre asta atunci când am spus că am nevoie de opt luni. Îți jur. Am crezut că este de-ajuns să mă

antrenez și să aranjez un meci la profesioniști. Dar Little Manny vrea să lupt la amatori timp de un an. Deja m-am pregătit într-o sală din partea cealaltă a orașului, cu niște tipi pe care-i cunoaște el, și am crezut că asta va fi de-ajuns, dar el spune că nu este. El zice că majoritatea antrenorilor ar estima o perioadă de trei ani, dar pentru că am muncit atât de tare… Oricum, am nevoie de bani ca să mă țin la suprafață cât durează meciurile de amatori. Și după aia, Little Manny îmi poate aranja un meci oricând. Tot ce trebuie să fac este să-i zic. Doar că probabil c-o să fie la New York sau în Atlantic City. Și cum să ajungem acolo? Totul costă bani. E nevoie de ceva bani să te lansezi în ring. La naiba, spuse el și-și puse scurt capul în palme.

I se păruse lui Nathan că parcă încerca să-și stoarcă creierii.

— Îmi vine să-mi dau una, pentru că știam c-o să vină momentul ăsta. Mă simt ca un idiot care a vopsit toată podeaua și s-a trezit prins într-un colț. Cred că m-am tot gândit că o să se întâmple ceva între momentul acela și acum. Un fel de miracol sau ceva de genul ăsta. Nu știu nici eu la ce m-am gândit.

— Ar trebui să ne uităm cu calm la soluțiile posibile, spuse Nathan.

— La chestia asta cu calmul ești mai bun decât mine.

— Dar ai putea să-ți iei o slujbă timp de câteva luni ca să aduni suficienți bani?

— Sigur. Doar că, dacă nu m-aș mai antrena câteva luni, nu aș mai fi în formă ca să pot merge la un meci.

— Hmmm, cred că așa e. Nu ai putea găsi pe cineva care să investească bani în tine?

— Ar trebui să fie cineva care crede cu adevărat în mine. Și hai să fim serioși. Singurii oameni care cred în mine sunteți tu și Carol. Dar tu nu crezi în împrumuturile bănești, iar ea nu are bani. Singura dată când mi-ai împrumutat bani a fost ca să am pentru autobuz, atunci când mi-ai găsit o slujbă. Acum câteva nopți am stat treaz toată noaptea și m-am gândit la asta. M-am gândit că poate e o situație asemănătoare. Dar știu că nu mai poți face așa ceva acum. În primul rând, pentru că este vorba de mult mai mulți bani decât pentru un bilet de autobuz. În al doilea rând, Eleanor o să te împuște.

— Hai să păstrăm chestia asta între noi, deocamdată. Asta nu înseamnă însă că am de gând să investesc în tine. Dar de fiecare dată când cineva vine să-mi propună o potențială afacere, pun o grămadă de întrebări.

— În regulă, întreabă.

— Despre câți bani vorbim?

— Chiar n-am nicio idee.

— Nu e tocmai propunerea de afaceri ideală.

— Nici măcar nu știam că trebuie să-ți fac o propunere în seara asta. Am crezut c-o să mă întorc acasă și o să mă duc la culcare, ca în fiecare altă seară.

— E adevărat. Îmi pare rău.

— Aș putea să stau de vorbă cu Little Manny ca să încercăm să ne dăm seama de asta. Dar nu-ți ascund că e dificil. Adică nu știm exact câte lupte în afara orașului vrem să programăm imediat. Cât de multe ne putem permite. Dacă avem mai mulți bani, vom avea echipament mai bun, dacă nu, va trebui să ne descurcăm cu ce avem. Nu sunt sigur că există o sumă anume.

— Bine, hai să lăsăm suma deocamdată deoparte. Cum mi-ai înapoia banii dacă nu ai câștiga?

— Dar o să câștig.

— Răspuns greșit. Nu te-am întrebat ce crezi tu c-o să se întâmple. Te întreb ce fel de plan B ai făcut, în caz că te înșeli, dintr-un motiv oarecare.

— Oh. Planul B. Urăsc planul B. Pentru că îți lasă impresia că nu crezi în propriul tău plan A. Iar eu pun toți banii pe planul A. Cred că în felul ăsta ai mai multe șanse să obții ce-ți dorești.

— Dar potențialii tăi investitori s-ar putea să fie mai circumspecți.

— Da, în regulă. Bine. Oricum, ce contează? Nu poți să-mi împrumuți banii și știi și tu asta. Eleanor ar sări în aer.

— Așadar, care este planul B?

În liniștea care urmă, Nathan putu să-l audă pe tânăr respirând de parcă fiecare gură de aer era un suspin.

— În cazul în care cariera mea nu ar ieși cum am planificat-o eu, dintr-un motiv sau altul, atunci mi-aș lua o slujbă și i-aș da banii înapoi investitorului meu. Adică, dacă ar fi vorba de tine.

Dacă ar fi un finanțator profesionist, i-aș spune „Ei bine, ți-ai asumat un risc". Dar nimeni în afară de tine n-o să bage bani în mine acum, pentru că deocamdată nu am dovedit nimic. Dacă aș putea să ajung în ring și să câștig și ar arăta totul bine, atunci s-ar putea să primesc niște oferte.

— În regulă, hai să mergem la culcare și să lăsăm puțin ideile astea să se decanteze. Am nevoie de un pic de timp de gândire.

— Ah, bine, desigur.

— Dar ce părere ai avea dacă aș sta de vorbă cu antrenorul tău?

— Cu Little Manny? Sigur că da. El ar putea să-ți spună mai multe despre ceea ce ne trebuie.

— Mă refer la o analiză ca să văd în ce aș putea să investesc. Mă gândesc că, dacă ar fi să investesc într-un boxer, aș vrea să știu că este bun.

— N-am nicio problemă cu asta.

Se lăsă liniștea. Și – cel puțin așa i se părea lui Nathan – un sentiment de pace. Ca și când ceva fusese rezolvat în cele din urmă. Ca și când întreaga încăpere răsufla ușurată.

— Nathan? Acum că am discutat asta… crezi că aș putea să-mi iau câteva zile libere? Chiar am nevoie de vreo două zile libere. Nu mi-am mai luat o pauză de luni de zile.

— Desigur. Dacă ai nevoie de o pauză, pur și simplu îți iei o pauză.

— *Acum* îmi spui, zise Nat.

*

Când Nathan se întoarse în dormitorul lui văzu că ușa era deschisă.

Nathan o închise și își căută drumul către pat, prin întuneric.

— Bănuiesc că ai auzit tot, spuse el, fără ca măcar să mai încerce să vorbească mai încet.

— Am și eu ceva de zis în chestiunea asta. Este vorba de pensia noastră. Nu doar de a ta. Știu că eu nu lucrez și mai știu că tu ai pus bani deoparte de ani de zile pentru când o să ieși la pensie, cu mult înainte să ne căsătorim. Dar totuși, într-o

căsnicie ce este al meu este și al tău și invers. Și decizia asta îmi va afecta și mie calitatea vieții atunci când vei ieși la pensie. La fel cum o va afecta și pe a ta. Nici nu vreau să cred că ai lua o decizie ca asta fără să-mi ceri și mie părerea.

Vocea ei părea cumva iritată, se gândi Nathan, dar nu chiar nervoasă. Cel puțin, nu în măsura în care se așteptase el. De fapt, părea că e pe punctul să înceapă să plângă.

— Ar fi doar o parte mică din ceea ce am economisit, spuse el.

— Asta nu are legătură cu ceea ce tocmai ți-am spus.

— Sigur c-o să discut problema asta și cu tine. Vorbesc despre orice cu tine. N-o să pun niște bani la bătaie fără să iau în considerare ce crezi și ce sentimente ai tu în legătură cu asta. Și, în mod cert, sper că nici tu nu ai încerca să mă oprești fără să le iei în considerare pe-ale mele. Acum, cauți nod în papură degeaba, Eleanor, pentru că nici măcar nu m-am hotărât ce vreau să fac. Hai să ne culcăm și să lăsăm lucrurile deocamdată așa.

Doar că Nathan simțea că în viitorul apropiat nu avea să aibă parte de prea mult somn sau de prea multă odihnă.

*

— Așa va fi întotdeauna, nu? întrebă ea dintr-odată, făcându-l să tresară.

Nu trecuseră mai mult de cinci minute. Sau poate că se scursese deja o jumătate de oră. Nathan consideră semnificativ faptul că femeia îi vorbi cu voce tare, de parcă discuția nu se încheiase deloc. De parcă nici nu-i trecuse vreo secundă prin cap că el era posibil să fi adormit.

Desigur, ea avea dreptate.

Mai observă ceva în vocea ei. Părea să vorbească acum fără pic de vlagă. Dând senzația că tot cheful de ceartă îi trecuse.

— Nat o să fie întotdeauna o parte din viața mea, dacă la asta te referi. Ce vrei, de fapt, în situația asta, Eleanor?

În timp ce aștepta răspunsul ei, Nathan se uită la umbra pe care o arunca, pe peretele din dormitor, copacul din fața casei

lor și o urmări mișcându-se încet de tot, în briza caldă.

— Vreau ceea ce credeam c-o să primesc atunci când m-am căsătorit cu tine.

— Știai despre Nat dinainte să ne căsătorim.

— Cred că am presupus că relația ta cu Nat va fi asemenea celei pe care o am eu cu fiul meu adult.

— Dar fiul tău n-a fost la închisoare, așa că probabil că ți-ai dat seama c-or să existe niște diferențe.

— Pur și simplu, vreau viața mea de dinainte.

— În câteva luni o să se mute de aici.

— Mă îndoiesc de asta. Dar chiar dacă o face, vreo nenorocire o să-l aducă înapoi aici. Și chiar dacă nu se întâmplă așa, tot o să genereze el cine știe ce problemă și o să facă astfel încât să te amestece și pe tine. Iar tu o să sari imediat și o să te implici. Și nimic din ceea ce voi spune eu n-o să te poată opri.

— Te mai întreb încă o dată, Eleanor. Ce vrei cu adevărat în această situație? Ce rezolvare pentru problema asta te-ar mulțumi pe tine?

— Tocmai ăsta este necazul, spuse ea. Nu mai sunt sigură de asta. Îmi pierd speranța că asta e o problemă care poate fi rezolvată, Nathan.

Valoarea discutabilă a ideii de a te lua la trântă cu viața

7 august 1979

Nathan traversă, topit deja de căldură, parcarea către micul apartament de deasupra sălii de sport. Soarele îi ardea ceafa, făcându-l să-și dorească să fi purtat o pălărie. Se mândrise întotdeauna cu faptul că era mereu în stare să nimerească temperatura, cu o marjă de eroare de plus/minus un grad. Erau vreo treizeci și trei de grade, hotărî el. Probabil chiar treizeci și patru.

În timp ce urcă, casa scării i se păru lipsită de aer și înăbușitoare.

Se opri în fața apartamentului lui Manny Schultz, ascultând zgomotul ușor și estompat al unui dialog de la televizor, care străbătea prin ușă.

Apoi ciocăni.

Dinăuntru se auzi o voce strigând:

— Da? Cine-i?

— Nathan McCann.

— Adică cine? Nu știu niciun Nathan… cum ai zis că te cheamă.

— Sunt tutorele lui Nat.

Liniște. Apoi ușa se crăpă puțin. Nathan fu surprins să vadă capul unui omuleț apărând cam la nivelul pieptului unui bărbat de înălțime medie. Aproape în același timp, sinusurile lui Nathan fură izbite de valul de fum de țigară stătut. Și de țigară, și de trabuc, după cum mirosea. Încercă să nu se strâmbe, arborând cumva o mască inchizitorială care ar fi putut să insulte.

— Oh, Nathan. Da. Acel Nathan. Nathan, omul lui Nat. Deci, ce e? Ești supărat cumva pe mine?

— Nu, doar că am nevoie de sfatul tău.

Bărbatul mic de statură bufni grosolan. Îi luă lui Nathan o clipă ca să-și dea seama că sunetele ascuțite și deranjante erau,

de fapt, un fel de râset.

— Îmi pare rău. N-am vrut să-ți râd în față. Doar că, de obicei, oamenii nu vin să-mi ceară mie sfaturi. Nu prea multe, oricum. Cu excepția boxului.

— Păi, de fapt, chiar despre box este vorba.

Lui Nathan i se păruse întotdeauna foarte greu să stea în picioare pe o căldură înăbușitoare. Nu îl deranja atât de mult să meargă prin căldură, cât să stea locului. Presupunea că era o chestie legată de circulația sângelui. Îl făcea cumva să se simtă ușor amețit. Iar astăzi nu era o excepție.

— Dar nu ești cumva prea bătrân pentru asta? întreabă bărbatul mic de statură.

— Este vorba despre boxul practicat *de Nat*. Speram să-mi dai câteva sfaturi în legătură cu rolul pe care l-aș putea avea în privința carierei lui.

— Ah, spuse Manny, vorbind încă prin ușa întredeschisă doar câțiva centimetri. Acum începi să ai o logică.

— Nu, de fapt eu am avut o logică tot timpul. Doar că abia acuma începi dumneata să mă înțelegi.

— Da, da, da, hai, intră.

Deschise ușa larg. Nathan nu intră. Înăuntru văzu doze de bere răspândite peste tot. O canapea uzată, care servea probabil și de pat, era desfăcută și avea aruncate pe ea perne și pături. O cutie goală de pizza se afla pe jos, mânjită de grăsime și plină de firimituri. Doi saci de box de tipuri diferite, unul atârnat de tavan, celălalt suspendat pe un suport de metal.

Un aparat uzat de aer condiționat huruia și scotea un pic de aer din locul său murdar de lângă fereastră. Și, cu toate astea, tot se simțea duhoarea aceea oribilă de tutun.

— Poate că putem să vorbim afară.

— Glumești, nu-i așa? Cred că sunt o mie de grade afară. Cel puțin aici merge aerul condiționat. E o porcărie, da' oricum e mai bine decât nimic. Adică cel puțin aici nu sunt cincizeci de grade. Treizeci poate, dar nu cincizeci.

Nathan nu răspunse nimic. Și totuși nu se mișcă.

— Stai, spuse Little Manny. Am priceput. Ești unul din ăia disperați cu curățenia.

— Mai degrabă sunt nefumător, spuse Nathan.

— Bine, facem cum vrei tu. Putem să stăm pe scara de incendiu. Măcar acolo o să fim la umbră.

*

— Nat nu prea a fost în stare să-mi expună o prezentare completă a sumei de care ar avea nevoie.

— Mda, nu e tocmai o știință exactă. Adică, de obicei te descurci cu ce ai.

Nathan simțea căldura care trecea, prin zăbrelele de la scara de incendiu, sub fesele sale și în podul palmelor. Se uită în jos către parcare. La mașina lui. Până acum nu apreciase niciodată pe deplin plăcerea de a sta într-un cartier cu peluze, garduri vii și copaci. I se păruse ceva obișnuit. De parcă toată lumea trăia la fel ca el.

Se gândise pentru o clipă cum ar fi fost să vadă decăderea urbană din centrul orașului în fiecare zi a vieții sale. Oare așa ceva schimbă o persoană?

— Dar cum pot să-mi dau seama dacă vreau să-i împrumut niște bani, dacă nici măcar nu știu despre ce sumă vorbim?

— Păi presupun că aș putea să-ți fac o estimare. Adică, dacă am avea suma asta am putea să facem chestiile de bază, dar dacă am avea un pic mai mult, atunci am putea să facem și noi mai mult. Ceva de genul ăsta. După cum am zis, te descurci cu ce ai. Dar trebuie să ai ceva. Acum nu are suficienți bani nici măcar pentru o pereche de pantaloni scurți decenți și un halat și încălțăminte bună și chestii de genul ăsta. Fără toate astea, o să arate ca ruda săracă a cuiva când intră în ring. O să râdă ceilalți de el. Handicapul va fi prea mult pentru el. Știi, pentru psihicul lui.

Nathan fu surprins să audă un cuvânt de genul *psihic* din gura lui Little Manny. Părea nepotrivit cu restul vocabularului său. Apoi se dojeni de unul singur că avea tot felul de prejudecăți.

În timpul pauzei din conversația lor, se uită la mâinile bărbatului mic de statură. Încercând să-și dea seama dacă

suferea într-adevăr de un anumit fel de nanism. Dar degetele sale pătate de tutun păreau perfect proporționate.

— Dar mă gândesc că o pereche de pantaloni scurți și un halat nu pot să coste prea mult.

— Asta nu e nici măcar jumătate din ce trebuie. Mai este vorba și de transport. Plus mesele și cazarea pe drum. Majoritatea meciurilor vor fi în afara orașului. New York este destinația preferată, când vine vorba de meciurile pentru amatori. După ce devine profesionist, mai mult Atlantic City. Sau chiar Vegas. Și costă mai mult să te duci la Vegas.

— Uite ce vreau să-mi spui, de fapt. O să ne facem griji mai târziu pentru cât o să coste. Acum tot ce vreau să știu este dacă e suficient de bun.

— Nu, spuse Little Manny.

— Nu, adică nu pot să te întreb asta?

— Nu, nu e suficient de bun.

— Nu crezi că e suficient de bun ca să câștige?

— Nu chiar, nu cred.

Cei doi bărbați rămaseră o clipă sau două în liniște, fără să mai spună nimic. Nathan simțea cum i se scurge transpirația pe sub guler. Nu era sigur cum să răspundă la așa ceva.

— Adică, să nu mă-nțelegi greșit, spuse bărbatul mic de statură. Nu spun că e rău. Nu spun nici măcar că nu e bun. Doar că tu nu m-ai întrebat dacă este bun. M-ai întrebat dacă este *suficient* de bun.

— Dar ce anume la el este bun? Și ce anume nu este suficient de bun?

— Atitudinea lui e grozavă. Exact cum ar trebui să fie. Ar fi o atitudine greșită cam pentru absolut orice altceva. Dar pentru un luptător, are exact atitudinea de care este nevoie. Pune o grămadă de pasiune, știi? Furie, chiar. Dar învață să folosească asta într-un mod corect. În plus, nu-i este frică să muncească din greu. Anumiți băieți au tot talentul din lume. Doar că nu se pot ține de antrenamente. Pur și simplu, nu au disciplina necesară. În schimb, Nat muncește ca un cal de bătaie. Îi zic „Poți să te oprești acum" și el continuă. Totuși, este o problemă. Nu are suficient talent înnăscut. O grămadă din chestia asta ține de

instincte, știi? Competiția este foarte dificilă. Nivelul foarte sus. Așa că trebuie într-adevăr să le ai pe amândouă. Ar putea să câștige un meci sau două la profesioniști pur și simplu din încăpățânare. Dar nu are un talent înnăscut. Și niciodată nu va avea.

Lui Nathan îi trebui un minut ca să înțeleagă cuvintele bărbatului mic de statură.

— Sunt surprins, spuse el.

— De ce? Te-ai gândit că o să fie grozav?

— Nu neapărat. Doar că presupun că nu m-am așteptat să fii atât de sincer cu mine. Și sunt surprins că Nat m-a lăsat să vin aici și să stau de vorbă cu tine, chiar dacă știa ce aveai să-mi spui.

— Oh, dar Nat nu știe că eu cred lucrul ăsta.

— Nu i-ai spus niciodată că tu consideri că nu e suficient de bun?

— Nu. Niciodată. Probabil că nici n-o s-o fac. Pe de-o parte, pentru că nici nu m-a întrebat vreodată. Și nici nu cred c-o să mă întrebe. În al doilea rând, pentru că, oricum, nici nu m-ar asculta. El aude numai ce vrea să audă, la fel ca oricine altcineva care își dorește cu disperare ceva. Sunt doar două lucruri pe care le poți face cu un puști ca ăsta. După părerea mea. Poți să-i sfărâmi visul. Sau poți să aștepți și să-l lași să se sfărâme de la sine. Să lași viața să facă treaba murdară pentru tine. Dacă tu ești cel care-i sfărâmă visul, o să te urască pentru totdeauna. Și nu o să creadă niciodată că n-ar fi putut să reușească. O să creadă mereu că este vina ta pentru că i-ai stat în cale. Pentru că nu ai avut mai multă încredere în el. Pe de altă parte, viața… când viața îți dă visul peste cap, ei bine, asta e. E un pic mai complicat să te iei la trântă cu viața.

— Dar eu văd oameni care se iau la trântă cu viața tot timpul, spuse Nathan.

— Pun pariu că nu i-ai văzut niciodată câștigând, totuși.

Nathan trase adânc aer în piept și se ridică în picioare. În timp ce se mișca își simțea cămașa udă. Avea să fie grozav să se întoarcă înapoi în mașină și să dea drumul la ventilator.

— Îți mulțumesc, Manny. Este exact sfatul de care aveam

nevoie.

— Da, bine. Dar să nu-i spui puștiului că te-am convins să nu-l susții, da?

— Dar nu m-ai convins să nu-l susțin. Tocmai m-ai convins s-o fac.

— Așa am făcut? Ei bine, ca să vezi…

*

Bărbatul mic de statură îl însoți pe Nathan până în capătul scării înguste. În timp ce cobora treptele, Nathan îl auzi pe Little Manny strigând după el.

— Hei, pun pariu că tu ești tipul ăla care i-a dat mănușile alea grozave. Tu ai fost, nu-i așa? Prima dată, vreau să zic, atunci, demult.

Nathan se opri și se întoarse.

— Da, spuse el. Eu am fost.

— Da. Am știut eu. Știam eu că puștiul ăsta nu are parte de doi oameni în viața lui care să se poarte atât de bine cu el.

De asemenea, pur și simplu îngrozitor

9 august 1979

— Dar ce-ai spune dacă te-aș pune să alegi? întrebă Eleanor când se trezi.

— Of, așa ceva ar fi o chestie îngrozitoare pe care să mi-o ceri.

— Ipotetic vorbind.

— Chiar și ipotetic ar fi îngrozitor.

Nathan stătea întins în pat, cu mâinile sub cap. Gândindu-se că trebuia să zugrăvească tavanul mai repede decât ar fi crezut.

Știa însă că era mai bine să nu pomenească acum despre zugrăveală. Știa cum ar fi părut lucrul acesta. De parcă nu și-ar fi ascultat soția sau nu i-ar fi păsat. Sau ca și când nu ar fi găsit nefericirea ei suficient de importantă sau tulburătoare.

În realitate, era chiar pe dos. Cu cât o situație emoțională devenea mai neplăcută, cu atât Nathan se găsea pe sine însuși mai tentat să se concentreze asupra situației de pe tavanul din dormitor.

— Exact cum m-am gândit, spuse ea.

— La ce te-ai gândit?

— Că nu există nicio indicație clară că mă pui pe mine pe primul loc. O soție trebuie să simtă că ea este pe primul loc. Simplul fapt că nu mi-ai răspuns imediat îmi confirmă acest lucru.

— Dar ești sigură că vrei să-ți răspund la această întrebare?

— Cred că da. Știu că n-o să-mi placă răspunsul. Dar cred că a venit momentul să-l aud oricum.

— Bunicul meu avea doi frați, spuse Nathan, fără să se gândească prea mult, fără să-și pregătească îndelung răspunsul. Se dovedea că era mai pregătit decât credea el pentru asta. Unchii mei. Christopher și Daniel. Când erau tineri se înțelegeau foarte bine unul cu altul. Dar apoi au încercat să se apuce de afaceri împreună. Și lucrurile nu au funcționat prea bine. Așa că au sfârșit prin a se certa. Iar asta a fost foarte greu pentru bunicul meu, pentru că lui îi plăcea să aibă toată familia

adunată în jurul său de Ziua Recunoștinței și de Crăciun. Toată lumea credea că avea să fie lucrul cel mai greu din lume să se hotărască între cei doi. Dar el nu și-a bătut capul deloc cu asta. A spus doar „Christopher, tu o să vii de Ziua Recunoștinței. Daniel, tu va trebui să rămâi acasă la tine". Pur și simplu. Toată lumea fost șocată. Cred că am fost singurul care a întrebat de ce. Iar el mi-a spus că hotărâse așa deoarece Christopher era dispus să-și petreacă ziua și cu Daniel, în timp ce Daniel nu era dispus să-și petreacă ziua împreună cu Christopher. Nat nu mi-ar cere niciodată să aleg între voi doi, Eleanor. Nici măcar ipotetic. Niciodată nu a avut nimic împotriva ta. Niciodată nu a zis vreun cuvânt rău despre tine. S-a străduit atât de mult să te facă să-l placi. S-a străduit atât de mult să conviețuiți.

Eleanor nu răspunse nimic. Pe de altă parte, Nathan nici nu aștepta ca ea s-o facă.

Partea a șasea
Nathan Bates

Fragil

9 august 1979

— Așadar, de când stă obiectul acela în vitrina dumneavoastră? o întrebă Nat pe femeia mărunțică, mai în vârstă, de la magazinul de antichități.

— De când?

Femeia avea un accent pronunțat, dar Nat nu era sigur ce fel de accent era acela. Rusesc sau polonez, sau orice gen de accent ai avea dacă ești din Iugoslavia sau din România sau dintr-un loc ca ăsta.

— Dar ce contează de când?

— Încerc doar să-mi dau seama de ce nu l-am mai văzut până acum. Trec pe-aici în fiecare zi. L-ați pus în vitrină astăzi?

— Nu. Nu astăzi, de mai multe zile.

— Dar alerg pe-aici în fiecare zi. Cu câinele meu.

Nat îi arătă femeii, pe fereastră, locul în care Pene stătea legat de un aparat de taxat pentru parcare.

— Nu l-ai văzut, atâta tot, spuse bătrâna.

Nat așeză cu atenție vaza mică din porțelan alb, cu marginile aurii, pe tejgheaua dintre ei. De parcă ar fi fost un ou crud.

— Foarte fragil, spuse bătrâna.

— Mie-mi ziceți!

Nat examina vasul mai atent în lumină. Inima îi bătea cu putere. Nu putea fi pe deplin sigur că era exact la fel. Nu din memorie. Nu dacă nu ținea cele două vaze una lângă alta. Și nu-și dădea seama cum ar putea face vreodată așa ceva, pentru că vasul spart dispăruse. Fusese aruncat sau pus undeva deoparte, Nat nu știa. Dar era clar că Eleanor nu voia să-l mai vadă.

Dar dacă nu era exact la fel? Dacă era doar asemănător? Totuși lui Nat i se părea că semăna destul de tare. Poate că avea să umple golul lăsat când venea vorba de vaza din porțelan a femeii. Asta dacă nu cumva ea memorase atât de bine felul în care arăta vasul original, încât nu ar fi putut vedea decât diferențele față de acesta.

Pe lângă asta, chiar dacă *ar fi fost* exact la fel, oricum nu era același. Nu era din casa bunicii ei.

Dar părea să fie o copie perfectă. Ca și cum obiectul acela renăscuse. Ca un fel de a doua șansă pe care ți-o dorești tot timpul de la viață și de care nu ai parte niciodată. Și toată lumea presupune că nici n-o s-o ai vreodată.

Încercarea de a lua o decizie îi provocă o durere de cap.

— Cât costă?

— Șaptesprezece dolari și cincizeci de cenți.

— Aoleu!

Până la momentul acela reușise să strângă douăzeci de dolari făcând tot felul de lucruri înainte și după orele de antrenament. Și fiecare bănuț mergea în fondul pentru inel. Aduna bani ca să-i cumpere lui Carol un inel adevărat.

— Puteți să-l puneți deoparte pentru mine?

— Doar dacă depui o garanție.

Nat se încruntă.

— Puteți să-l puneți deoparte până la sfârșitul zilei de azi?

— Da, da, bine, o zi îl țin.

*

— Cred c-ar trebui să iei banii din fondul pentru inel, spuse Carol.

Stăteau pe terasa de la Frosty Freeze, împărțind un hamburger pe care Carol avea voie să-l ia gratuit pentru pauza de prânz. Fata împinsese în fața lui Nat toți cartofii prăjiți de pe hârtia albă de împachetat.

Nat îl putea auzi pe Pene cum schelălăia tocmai din partea cealaltă a indicatorului *Stop* de la colț, frustrat că, de fiecare dată, trebuia să fie legat atât de departe de cartofii prăjiți.

— Nu pot să fac asta.

— De ce nu poți?

— Nu e o pușculiță. Banii ăia sunt pentru un singur lucru. Intră acolo și nu mai ies până când nu avem destui pentru un inel.

— Uite, Nat. Atunci când o să câștigi primul tău meci, n-o să

fie decât vreo cincizeci de dolari în fondul pentru inel. Dar apoi, când o să-ți iei banii de premiu, o să poți să-ți permiți un inel și o să-ți mai rămână și niște bani pe deasupra. Și atunci, ce rost mai au cei cincizeci de dolari?

— Cred că ai dreptate. Dar tot mă simt aiurea să fac asta.

— Prefer să am un inel pe care să mi-l cumperi cu banii de la primul tău premiu câștigat. În plus, cred că dacă ai face ceva pentru Eleanor ar conta cu adevărat. Este *atât* de nefericită.

— Da, spuse Nat. Mi-am dat seama de asta.

*

Ajunse acasă în după-amiaza aceea în jur de ora cinci, ducând cu el pachetul prețios.

Nathan ar fi trebuit să fie deja acasă până atunci. Iar Eleanor ar fi trebuit să pregătească cina în bucătărie. Era greu pentru mintea lui Nat să înțeleagă scena din fața lui. Ce voia să însemne faptul că era aproape ora cinci și că masa încă nu era pregătită?

Ușa de la pivniță era închisă, lucru care nu se întâmpla niciodată, nici măcar când Nathan era jos acolo și citea.

Cumva, liniștea din casă i se păru ciudat de exagerată. Nu că Nat ar fi putut explica vreodată – nici lui, nici altcuiva – cum un anumit tip de liniște poate să fie diferit de alt fel de liniște. Și totuși, liniștea aceea era diferită, într-un fel pe care el nu putea să-l definească.

— Eleanor? strigă el.

O tăcere lungă, suficientă cât să-l convingă că nu era nimeni acasă. Apăruse oare vreo urgență? apoi se auzi:

— Sunt în dormitor, Nat.

Nat merse către dormitorul lui Nathan și al lui Eleanor, care avea ușa deschisă, și stătu acolo cu umărul rezemat de tocul ușii.

Pe pat era o valiză deschisă, iar femeia împacheta meticulos câteva rochii. Alte două valize erau așezate pe covor, lângă fereastră. Nat se uită la Eleanor fără să zică nimic pentru o vreme, neștiind ce s-o întrebe mai întâi. Femeia plânsese. Măcar

atâta lucru era evident când îi vedeai fața. Dar Nat nu putea s-o întrebe nimic în legătură cu asta. Emoțiile ei, în mod cert, nu erau treaba lui.

— Pleci undeva?

Ea se uită la el și îi zâmbi trist.

— Da. Fiul meu vine să mă ia.

— Nu știam că ai un fiu.

— Serios? Chiar nu știai? Da, cred că nu ne cunoaștem atât de bine unul pe celălalt. Da, am un fiu adult.

— Câți ani are?

— Patruzeci și unu.

Se lăsă o tăcere lungă.

Nat se simțea ca și cum ar fi pășit pe nisipuri mișcătoare. Ar fi vrut să nu mai întrebe nimic, doar că erau atât de multe lucruri nelămurite, care aproape că urlau să fie rostite. Unde este Nathan? Când te întorci? A murit cineva? Ar trebui să mă simt mai puțin îngrozit decât mă simt deja?

— Ți-am luat un cadou, spuse el.

— Mie? întrebă ea, distrată. De parcă nu ar fi înțeles.

Băiatul traversă încăperea și îi întinse cutia. Bătrâna de la magazinul de antichități împachetase vaza într-o căptușeală de vată și i-o pusese într-o cutie zdravănă. Pentru că lui îi fusese frică ca nu cumva să n-o aducă întreagă acasă.

— Dar nu înțeleg, spuse ea, nu e nicio ocazie specială.

— Știu.

— Mulțumesc. E foarte drăguț din partea ta. O să iau pachetul cu mine.

— Nu, deschide-l acum, spuse Nathan. Deschide-l acum.

Nu-și putea imagina că, după ce cheltuise atâția bani și luase o hotărâre atât de dificilă, nu o să vadă reacția ei, dovada fără de preț a felului în care avea să fie primit darul.

— Bine. În regulă, dacă tu crezi că e mai bine așa.

Femeia luă capacul de pe cutie, dădu ghemotoacele de bumbac deoparte și apoi izbucni în lacrimi.

— Îmi pare rău, spuse Nat. Intenția mea nu a fost să te fac să plângi. Este exact la fel ca cealaltă? Sau măcar asemănătoare?

Își dorea să fi avut cu el o batistă sau măcar niște șervețele de

hârtie. Își mai dorea, în același timp, să se fi aflat în altă parte. Era greu pentru el să stea locului când cineva plângea.

— Seamănă foarte mult, spuse ea și vocea ei se frânse.

O întoarse și examină fundul vazei.

— E făcută de același producător și are același design. E doar puțin mai mică decât cealaltă.

— Îți place?

Înainte ca ea să poată răspunde, auziră de pe alee sunetul unui claxon.

— Oh, spuse ea. Fiul meu este aici. Trebuie să plec.

— Când te întorci?

Femeia se întoarse cu spatele la el și se grăbi spre pat, unde așeză mica vază între rochii, cu grijă, și închise și ultima valiză. Stând tot cu spatele la el, spuse:

— Ar trebui să-l întrebi pe Nathan despre asta.

— Dar unde *este* Nathan?

— Cred că în camera de la subsol.

— Te ajut să-ți duci bagajele, spuse el.

Chiar când le ridică de pe covor și se îndreptă cu câte una dintre cele două valize grele în fiecare mână, se uită în sus și o văzu dintr-odată pe Eleanor chiar în fața lui. Nici măcar cu un pas în spate. Încearcă să ascundă faptul că apropierea de ea îl alarma. Rămase total nemișcat.

Femeia se întinse spre el, îi cuprinse capul cu mâinile, apoi se aplecă și-i dădu un sărut ferm pe frunte. Buzele ei păreau uscate și reci.

Înainte ca el să poată să închidă gura, femeia se întoarse și ieși repede din încăpere.

*

Nat rămase pe fotoliul de la fereastra din camera de zi timp de aproape patru ore, privind cum se estompa lumina de afară și așteptând-o pe Carol să vină acasă de la școală. Din când în când, se uita la ușa de la pivniță, sperând să apară vreo schimbare. Chiar dacă ar fi însemnat ca Nathan să facă vreun fel de zgomot sau măcar să aprindă lumina, el s-ar fi simțit mult

mai bine.

Dar nimic nu se schimbă.

*

— Ai bătut la ușă? întrebă Carol din prima.

— Ei bine… nu. Sigur că nu.

— De ce nu?

— Păi, nu știu. Poate că vrea să fie singur. Poate că *nu vrea* să vadă pe nimeni.

— Of, Nat! Nu fi prostuț. Nu te-am văzut niciodată așa.

— Așa cum?

— *Așa*, zise ea, de parcă chestia asta ar fi trebuit să fie evidentă pentru el. Dar nu era. Absolut deloc.

Fata se duse la ușa de la pivniță și bătu încet.

— Nathan? Ești bine?

— Da, sunt bine, se auzi o voce stinsă. O să vin în câteva minute.

— Uite, îi spuse ea lui Nat. Ai văzut? A fost atât de greu? Haide. O să fac ouă jumări pentru cină. Este singurul lucru pe care știu să-l gătesc.

*

Nat stătea la masa din bucătărie împreună cu Nathan, uitându-se la el cum se holba la farfuria cu ouă și pâine prăjită pe care le pregătise Carol. Era evident că nu-i era foame. Dar acceptase cina pe care i-o oferise fata. Poate pentru că ar fi părut nepoliticos să refuze un astfel de gest grațios.

Carol se dusese să-și facă un duș și să se culce. Trebuia să plece a doua zi foarte devreme la serviciu. De fapt, Nat se simțea cumva ușurat, din cauza unui sentiment ciudat că putea sta de vorbă fie cu Carol, fie cu Nathan, pe rând, dar niciodată cu amândoi în același timp.

— Are legătură cu mine? întrebă Nat, când în cele din urmă își făcu destul curaj.

— Nu. Nu are. Este vorba despre ea.

— Oh, bine, în regulă. Adică… nu e bine… dar știi ce vreau să zic.

Se lăsă liniștea, timp în care Nathan mâncă puțină pâine prăjită. Și apoi spuse:

— Nu a putut să te accepte așa cum ești. Cumva, resentimentele ei au fost mai importante. N-a putut să se despartă de ele.

— Deci *a fost vorba* despre mine.

— Nu, spuse Nathan. A fost vorba despre ea.

— Nu înțeleg.

— Presupun că multă lume nu înțelege, spuse Nathan cu un oftat. Mulți oameni preferă să creadă că resentimentele lor sunt în întregime din vina persoanei asupra cărora le răsfrâng, și cumva logica asta strâmbă pare să aibă un sens în mintea lor. Dar pentru mine nu are nicio logică. E ca și cum ai spune că este vina ta că te-am împușcat, pentru că arma era îndreptată către tine. Nu ține cont deloc de cel care ține. Dar este un punct de vedere popular. Probabil pentru că e mult mai ușor să gândești așa. Te ușurează de povara oricărei autoexaminări. Nu trebuie să înțelegi acum, Nat. Pune totul deoparte, la fel cu alte chestii despre care am spus că par să fie limbi străine pentru tine. Poate că o să înveți o nouă limbă într-o zi. Unii oameni fac asta. Este important cât de mult contează pentru ei să vadă lucrurile diferit. Am crezut că Eleanor era… Nici măcar nu sunt sigur cum să termin propoziția asta. Nu sunt sigur că știu cum am crezut că era Eleanor. În orice caz, m-am înșelat.

— Îmi pare rău, Nathan.

— Da, spuse Nathan. Și mie-mi pare rău.

— O să plecăm în curând de aici.

Nathan ridică ochii din farfuria lui. Dintr-odată. Și poate pentru prima oară.

— Ce vrei să spui cu asta, Nat?

— Vreau să zic c-o să-mi iau o slujbă sau ceva de genul ăsta. Poate part-time, nu știu. Dar o să găsim un loc în care să trăim. Așa cum ar fi trebuit să facem cu mult timp în urmă.

În liniștea care urmă, simți mâna bătrânului odihnindu-se pe brațul lui.

— Nat. Eleanor a plecat. Puteți să stați aici cât de mult vreți.

— Serios?

— Mie-mi face plăcere compania voastră, spuse Nathan.

Ceea ce nu spusese, își zise Nat în sinea lui, era că, dacă ei ar fi plecat, el ar fi rămas complet singur. Dar, pe de altă parte, nici nu trebuia să spună asta.

*

— Așadar, ce s-a întâmplat acolo cu tine? îl întreabă Carol.

Abia se urcase în pat lângă ea și vocea ei îl făcu să tresară. Nu știa că fata era încă trează.

— Nu știu. La ce te referi?

— Nu te-am mai văzut niciodată așa.

— Așa, cum?

— Nu știu. Ca și cum ai fi paralizat sau ceva de genul ăsta. De obicei, știi ce să faci. Chiar dacă faci lucrurile greșit. De obicei, pur și simplu acționezi.

El se întoarse către fată, cu pieptul lipit de spatele ei. Rămase întins lângă ea în liniște, auzindu-i și simțindu-i respirația. Își puse una dintre mâini pe inima ei, să se convingă cumva că nu era singur.

— Este vorba despre *Nathan,* spuse el la un moment dat.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă ceva de genul… dacă cineva ar spune: Ei bine, ăsta este drumul pe care trebuie să mergem. Și acuma, dintr-odată, este treaba ta să faci ca lucrurile să funcționeze. Știi la ce mă refer?

— Poate. Nu sunt sigură.

— Este *Nathan.*

— Da, spuse ea. Cred că înțeleg la ce te referi.

Afacerea

11 august 1979

— Deci cum ți-a plăcut vacanța mare, Micuțule de la categoria cocoș?

Nat se uită în sus ca să-l vadă pe Little Manny stând deasupra lui în încăperea aproape întunecată.

Era trecut de miezul nopții, iar Nat intrase în sala de sport de la parter cu cheia pe care Little Manny o luase pe furiș, după care făcuse o copie și i-o dăduse lui. Era întins pe spate pe banca de ridicat greutăți, fără ca cineva să-l supravegheze, un lucru pe care Little Manny îi spusese de multe ori să nu-l mai facă. Încercă să nu se simtă iar vinovat de faptul că fusese prins că nu se conformase.

— Mă enervează la culme când îmi spui așa.

— Știu. Credeam că nu o să te întorci la antrenament până mâine.

— M-am săturat să tot aștept. Și nu sunt la categoria cocoș, știi bine chestia asta. Eram la categoria ușoară. Acum sunt mai greu. Am pus ceva greutate și acum sunt în categoria semimijlocie.

— Categoria semiușoară. Și tu crezi că ăsta este un lucru bun.

Little Manny luă o poziție de supraveghere, cu mâinile abia atingând bara, în timp ce Nat ridica greutățile în sus și în jos.

— Da, asta cred.

— Ei bine, te înșeli.

Se lăsă liniștea, auzindu-se doar respirația întretăiată a lui Nat.

— Măcar vrei să știi de ce te înșeli?

— Nu chiar, dar oricum o să-mi spui.

— Pentru că tocmai ai câștigat onoarea de a fi cel mai mic tip de la categoria ta. Va trebui să mănânci cam paisprezece banane pe zi înainte de meci, doar ca să te încadrezi la greutatea de la categoria semiușoară, și chiar și-așa tot ai avea abia cu un kilogram peste limita de jos a categoriei. Ar fi mai bine dacă ai fi

cel mai greu de la categoria ușoară. Pe lângă asta, dacă pierzi la cântar cu doar câteva sute de grame…

— Întotdeauna ai ceva negativ de zis.

— Și tu ești întotdeauna cu capul în nori. Eu spun cum stau lucrurile în realitate, puștiule. Dacă le știi tu pe toate mai bine, ești liber să te duci fără mine. În afară de asta, mai am ceva pozitiv de zis. Am primit azi un cec de la prietenul tău, Nathan cel mai bătrân.

Nat așeză greutățile cu atenție în locașul lor și se ridică.

— Serios? Cât de mult?

— Nu e treaba ta.

— Cum poate să nu fie treaba mea?

— Pentru că eu sunt managerul tău. Așa că lasă-mă pe mine să mă ocup de lucrurile astea. O să țin eu socotelile cu el, dar tu nu ai legătură cu asta. Dacă-ți spun, știu c-o să te ia valul și o să te gândești la tot felul de modalități prin care poți să cheltuiești banii. Te cunosc destul de bine. Așa că ascultă: vineri, pe 24, luăm autobuzul către Phillly pentru primul tău meci de amatori. Asta dacă primești licența prin poștă la timp. Oricum ar fi, o să gândim pozitiv. Să sperăm că poșta nu ne dezamăgește. O să completăm formularul mâine-dimineață. Și va trebui să-ți faci niște fotografii. De genul celor pe care le folosești pentru pașaport. O să am eu grijă să pun totul la poștă. Apoi, tot ce va trebui să mai faci va fi să reduci alergarea de zece kilometri de dimineață la trei sau patru kilometri de sprinturi și să lucrezi pentru creșterea vitezei loviturilor la sacul de box timp de câteva zile. Și lasă cifrele, și banii, și planificarea și toate celelalte porcării în seama mea. Va trebui să luăm o grămadă de echipament. Protecție pentru gură, o protecție pentru cap și chestii de genul ăsta. Și bandaje pentru mâini, și o centură, și vei avea nevoie de niște încălțăminte potrivită pentru box. Nu adidași obișnuiți.

— Dar nu vreau să port o protecție pentru cap.

— Nu ai de ales.

— Dar nu pot să văd nimic cu chestiile alea. Am încercat! Ai văzut și tu. Știi cât de greu a mers. Nu pot să văd de unde vin loviturile. Și apoi, când mă lovește cineva în protecție, cumva

alunecă și după aia nu mai pot să văd nimic.

— Ascultă, de câte ori va trebui să-ți mai zic, puștiule? Nu ai de ales. Așa că ar fi bine să te obișnuiești cu asta. Concentrează-te pe ce este important. A, și încă ceva ce trebuie să faci. Du-te la doctor și fă-ți un control.

— Pentru licența de box?

— Pentru compania de asigurări a lui Nathan. Nu te va sprijini decât dacă ai asigurare.

— Dumnezeule, este atât de…

— Și ce? Ce e în neregulă să ai un fel de asigurare?

— Dar n-o să pățesc nimic.

— Aha, înțeleg. E bine de știut. Nu știam că am de-a face cu singurul boxer care nu a luat niciodată bătaie la categoria sa de boxeri amatori din Statele Unite. Tu du-te la doctor! Dacă ne grăbim cu chestia asta, cred că o să reușim să intrăm în programul *Mănușile de aur* de după 1 ianuarie. O să avem de făcut o grămadă de drumuri cu autocarul la New York. Dar merită.

— Dar mie nu-mi pasă de nenorocitele alea de *Mănuși de aur.*

— Ei bine, ar trebui să încerci să-ți pese. Pentru că sunt ca un spectacol de modă când vine vorba de boxul pentru amatori. Oamenii vin să vadă ce sportiv nou a mai apărut. Trebuie să te faci văzut.

— Dar de ce? Am deja un investitor.

— Ei bine, dacă el este singurul investitor pe care îl ai, atunci ai face bine să speri că are o grămadă de bani, puștiule.

— Dar nu vreau să lupt cu chestia aia pe cap într-o mulțime de meciuri de amatori. Și cu un maiou și genul ăla de porcării. Și să lupt în genul ăla de meciuri unde te punctează pentru numărul de lovituri și apoi pun capăt meciului înainte să apuci să-ți pui adversarul la pământ. Eu vreau pur și simplu să-mi pun boxerii pe mine și să intru în ring cu capul gol. Ca să văd unde lovesc și să arăt tuturor ceea ce pot să fac. Asta este ce-mi doresc.

Little Manny își încrucișă brațele în camera aproape întunecată, făcându-l pe Nat să-și dorească să fi putut să-i vadă fața bărbatului mai în vârstă.

— Ah, asta este ceea *ce-ți dorești?* Ei bine, iată ce-mi doresc eu. Eu mi-aș dori să am un metru nouăzeci și să arăt ca John Wayne în tinerețe. Așa că o să ținem socoteala despre cât de departe o să ne ducă dorințele astea ale noastre. Știi care-i problema ta, puștiule? Tu crezi că pasiunea este de-ajuns. Că este tot ce-ți trebuie. Crezi că dacă ceva este cu adevărat important pentru tine, dar cu adevărat important, printr-un fel de magie lucrul ăla o să se și întâmple. Ei bine, nu e nimic în neregulă cu pasiunea. Nu o să ajungi nicăieri fără chestia asta. Doar că nu e totul. Trebuie să faci lucrurile pas cu pas, la fel ca toți ceilalți. Acum, eu mă duc înapoi la culcare. Tu n-ai decât să te antrenezi toată noaptea, dacă vrei. Doar că lucrul ăsta n-o să te transforme, ca prin magie, într-un profesionist.

— Bine. Du-te la culcare. Lasă-mă în pace.

— Dar ce-i cu tine în seara asta, puștiule? Ești mai nesuferit decât de obicei.

— N-am nimic.

— Ba nu, nu-i așa.

Pentru o clipă, Nat aproape crezu că-i putea spune. Că Eleanor plecase, și că probabil era din vina lui, și că Nathan era imposibil de consolat, în felul acela tăios în care doar Nathan putea fi. Și că Nat era speriat. Avea un fel de teamă despre care nu mai știuse vreodată că există, pentru că se gândise întotdeauna că Nathan avea să fie acolo, comportându-se ca de obicei și ocupându-se de tot.

— N-am nimic.

— Bine, fie. Ești bine. Am înțeles. Minte-mă. Să vezi dacă-mi pasă. Chiar nu-mi pasă. Deja m-am obișnuit cu chestia asta.

Ce meci?

6 martie 1980

Nat stătea cu spatele lipit de zidul sălii uriașe de sport, mușcându-și pielițele de la degetul mare al mâinii drepte și încercând să se detașeze de zumzetul mulțimii. Sau măcar să-l tolereze. Ura să se afle într-o încăpere plină de o mulțime de oameni care vorbeau toți în același timp. Chestia asta îi provoca dureri de cap.

Măcar dacă ar fi început următorul eveniment. Cel puțin atunci oamenii s-ar fi liniștit un pic, pentru că ar fi avut un meci de văzut.

Dacă puteai să socotești porcăria asta pentru amatori drept un meci adevărat.

Nat se uită la cei doi boxeri care urmau, în timp ce li se verificau mănușile, și cărora antrenorii le mai spălau puțin creierele. Îi vedea pe amândoi dând din cap la fiecare câteva secunde, așa că știu că sfaturi de ultim moment le erau băgate amândurora în cap.

Era de părere că amândoi arătau ridicol cu tricourile lor cu inscripția *Mănușile de aur* și cu căștile de protecție pentru cap asortate. Nat considerase întotdeauna căștile de protecție drept ceva ce semăna cu rotițele ajutătoare de la biciclete. Un fel de grădiniță a boxului. Ca și cum ai face câteva coborâri pentru copii, în loc să schiezi cu adevărat.

În curând, trebuia să-și pună și el una pe cap. Chiar după meciul acesta.

Cei doi sportivi se strecurară pe sub sfori, ambii cu un aer panicat. Ceea ce-l irită pe Nat, pentru că asta presupunea că amândoi luau statutul de amator la modul cel mai serios. Ca și cum ar fi fost o treabă serioasă. Ceea ce părea incredibil de stupid.

El nici măcar nu ar fi fost acolo dacă Little Manny ar fi ascultat de vocea rațiunii și l-ar fi antrenat în alt sistem.

Nat fu brusc extrem de conștient de faptul că adevăratul

motiv din spatele nervozității sale era prezența lui Nathan și a lui Carol. Încercase prin orice mijloace să-i convingă să rămână acasă. Nu era mare lucru, la urma urmei. Erau doar sferturile de finală. Adică, dacă ar fi vrut să vină la campionat, ar fi înțeles. Dar chiar și la campionat, Nat tot nu-și dădea seama cum avea să depășească umilința de a trebui să poarte în fața lui Carol protecția aceea stupidă pentru cap.

Nu era tocmai modul în care ar fi vrut să fie văzut de ea.

Mușcă și mai tare și mai agresiv din pielița de lângă unghie, ceea ce o făcu să sângereze.

Portavocea crainicului era dată foarte tare, iar calitatea sunetului proastă, ceea ce nu ajuta deloc.

Încercă să se concentreze pe meci. Unul dintre tipi domina deja. Îl depășea cu mult pe oponentul său. Era un tip înalt, un negru cu pielea deschisă la culoare, care părea mai degrabă slăbănog. Dar Nat putea să-și dea seama că loviturile lui aveau multă forță și, în afară de asta, momentul în care le plasa era perfect. Iată un tip care va ajunge în curând la profesioniști, își spuse el.

Pentru prima dată în ziua aceea avu ușoare îndoieli în privința lui.

Chiar atunci, luptătorul mai bun dădu ultima lovitură. Oponentul lui căzu între sfori și nu își mai reveni, iar arbitrul interveni între ei, numără și apoi își flutură mâna, ca să încheie meciul. Luă brațul puștiului de culoare și-l ridică în sus.

Lui Nat tot nu-i venea să creadă că nici măcar nu te lăsau să-ți pui adversarul la pământ. Ce fel de luptă era asta, în care nimeni nu termina la saltea? Părea patetic.

Se strâmbă din nou la zgomotul uralelor și aplauzelor.

În clipa în care meciul era gata, zgomotul mulțimii năvăli din nou în mintea lui Nat.

Nathan a răsărit dintr-odată în fața lui, cu aparatul de fotografiat pregătit.

Ei bine, își spuse Nat, putea fi și mai rău. Cel puțin vrea fotografia acum, înainte să trebuiască să-mi pun porcăria aia de protecție pe cap.

— Stai aici, sub semn, spuse Nathan, ridicând vocea ca să se

facă auzit peste zgomotul mulțimii.

Îl prinse pe Nat de braț și-l trase să stea sub standul unde era prins bannerul cu inscripția *Mănușile de aur 1980,* sferturile de finală.

Nat zâmbea, dar era doar prefăcătorie.

— Haide, spuse Nathan când făcu fotografia. Tu urmezi.

De parcă Nat n-ar fi știut deja lucrul acesta.

*

Little Manny verifică din nou banda de pe mănușile lui Nat, un obicei enervant.

— N-o să-ți mai dau o grămadă de sfaturi, pentru că ți-am zis totul înainte, și pentru că știu că oricum ai ascultat.

— Mulțumesc, spuse Nat.

Carol se grăbi și-l sărută pe Nat pe obraz. Cel puțin partea din obraz pe care reuși s-o găsească dincolo de protecția aceea stupidă pentru cap. De fapt, sărutul ateriză mai mult într-o parte a nasului. Îi înfierbântă toată fața. După care fata fugi înapoi la locul ei.

— Tu doar fă-o pe soția ta mândră de tine. Asta e tot ce am de zis.

Ei bine, cum avea s-o facă pe Carol mândră purtând pe cap chestia aia care îl făcea să arate stupid și un maiou, în loc să apară cu bustul gol, așa cum făceau boxerii adevărați? Dar apoi s-a hotărât. Pur și simplu într-o secundă. Avea să arate atât de bine acolo că nimeni n-o să mai aibă timp să se gândească la protecția de cap sau la maioul lui. O să-și depășească propriul statut de amator și o să arate ca un profesionist. O să se ridice deasupra chestiilor ăstora.

Pentru ea.

Îi zâmbi, apoi intră în ring, moment în care fata îi întoarse zâmbetul.

*

Prima lovitură a lui Nat ateriză perfect. Un croșeu de dreapta

către trupul adversarului, care îl făcu să se simtă grozav. Auzi un geamăt când aerul ieși cu putere din plămânii celuilalt puști. Nat îl privea ca pe un puști, pentru a simți un avantaj psihologic. Avea o față de bebeluș, așa că Nat încercă să se gândească la el ca la un copil.

Prima lovitură fusese atât de rapidă, atât de bine plasată, încât dărâmase apărarea puștiului.

După aceea, Nat nu mai avea cum să greșească. Iar bebelușul nu mai putea face nimic bine.

Nat rămase tot timpul cu un pas înainte, auzind urletul mulțimii în urechi. Îi plăcea acum aceeași agitație de mai înainte, deoarece îi era lui adresată. Fiecare mișcare pe care o făcea copilul era defensivă, pentru că Nat nu-i dădea ocazia decât să se apere.

Îl putea auzi pe crainic zicând ceva la portavoce, dar cumva nu se putea concentra pe cuvinte. Era totul ca un zgomot de fond. Auzi doar „Bates". Își auzi numele de fiecare dată când fu pronunțat. Ceea ce se întâmplă de multe ori.

Vedea loviturile venind prin ecranul ciudat creat de protecția pentru cap. Era ca și cum te-ai uita la un film pe un ecran mic. Dar chiar și cu acest handicap, reuși să le pareze pe toate aproape perfect.

Ardea.

Copilul se apropie prea mult și se ciocni de el, încercând să evite loviturile primite la cap. Îl urmări pe Nat cinci sau șase pași, prea aproape ca să-l lovească, apoi arbitrul îl trase din nou deoparte.

În clipa în care se eliberă, copilul încercă să-i dea o lovitură puternică în cap lui Nat. Dacă ar fi reușit să lovească, ar fi fost o lovitură de knock-out. Dar Nat se feri cu succes. Și apoi, în secunda următoare, Nat știu că adversarul său pusese atât de multă forță în lovitura aceea, încât acum era complet dezechilibrat. Și complet lipsit de apărare.

Nat își valorifică avantajul. Dând el însuși o lovitură de knock-out.

Un croșeu de dreapta zdravăn la capul bebelușului. Îl atinse cu un sunet înfundat care-i produse satisfacție.

Dar bebelușul nu căzu. Însă se dezechilibră. Făcu trei sau patru pași în spate și în lateral. De parcă ar fi încercat să se reechilibreze, cu picioarele arătând ca și cum ar fi fost din gumă. Ca și cum ar fi fost un bețiv pe puntea unui vas care se clatină.

Într-o luptă adevărată, Nat i-ar mai fi aplicat o lovitură și l-ar fi pus la pământ. Într-o luptă adevărată, bebelușul ar fi fost deja la saltea, cu arbitrul numărând deasupra lui, în timp ce mulțimea ar fi aclamat.

Dar aici era vorba despre un meci pentru amatori.

Arbitrul interveni între cei doi, ridică unul, apoi două, apoi trei degete în fața bebelușului amețit. Nat întoarse capul ca s-o caute pe Carol în mulțime. Chiar în clipa în care o zări, îl auzi pe arbitru oprind meciul.

Nat simți cum o mână îi prinde încheietura și-i ridică brațul, cu mănușă cu tot, în aer. Mulțimea aclama. Nat se simți cumva păcălit, pentru că ar fi vrut să lupte mai mult de un minut și jumătate. Avea o stare bună și nu era gata să se oprească.

O văzu din nou pe Carol în mulțime. Era în picioare. Aplaudând. Strigând de bucurie. Îl îmbrățișase pe Nathan dintr-o parte, sărind în sus și-n jos, în timp ce bărbatul se ridicase și aplauda și el.

Era mândră de el. O făcuse pe soția lui mândră de el. Exact așa cum îi spusese Little Manny că trebuia să facă. Restul nu părea să mai conteze.

*

Nat intră la pisoar, atent, ca de obicei, să-și țină privirea înainte. Un tip nu cu mult mai mare decât el păși alături. Nat putea să vadă în oglindă, cu colțul ochiului, că era tot un boxer. Își dădea seama de asta după culorile strălucitoare ale maioului său inscripționat cu *Mănușile de aur*.

Băiatul îl privi.

Nu, nu, nu, își spuse Nat. Privirea înainte. Întotdeauna privirea înainte când suntem la pisoar. Nu se uită înapoi la băiat.

— Așadar, spuse tipul. Te duci la meciul ăla? E vorba de o

mulțime de bani.

Nat se uită la el. Era cel care câștigase meciul de dinaintea lui. Tipul de culoare, cu pielea cafenie, care luptase atât de bine.

Își feri repede privirea.

— Nu știu la ce meci te referi.

— Cel din Bronx.

— Nu am auzit despre așa ceva.

— Chiar? Tipul ăla a vorbit cu antrenorul tău. Nu e antrenorul tău, ăla micuț de statură? Tipul ăla cu barbă și cu părul ciufulit vorbea cu el. Chiar după ce a vorbit cu tatăl meu. Chiar după ce tatăl meu a refuzat.

— Și ți-a oferit un meci? Ce fel de meci?

— La profesioniști. O sută de dolari pentru fiecare rundă în care reziști. Dar nu este un meci care se desfășoară după reguli, așa că tatăl meu nu mă lasă să lupt. Eram doar curios dacă tu o s-o faci. Sunt o mulțime de bani la mijloc.

Nat își scutură penisul și își trase fermoarul pantalonilor. Se îndepărtă de pisoar.

— Da. O s-o fac.

— Ești norocos, spuse băiatul. Ai luptat bine, apropo.

— Mulțumesc, spuse Nat. Și tu ai arătat destul de bine acolo.

*

Îl găsi pe Little Manny exact unde îl lăsase, stând cu Nathan și Carol, privind niște străini cum se luptau. Dacă puteai numi chestia aceea luptă.

Carol se uită peste umăr, îl văzu pe Nat și zâmbi într-un fel care îl făcu pe acesta să ia foc pe dinăuntru. Ar fi vrut să-i zâmbească și el la fel, dar nu putea să nu tremure de furie. Nu atât de curând.

— Little Manny, spuse el, vorbind un pic mai tare cât să se facă auzit peste zgomotul mulțimii. Pot să vorbesc ceva cu tine?

— Sigur, puștiule. Vrei să ieșim afară?

— Da, spuse Nat. Aș vrea.

*

— Așadar, când aveai de gând să-mi spui și mie?

— Niciodată. N-aveam de gând să-ți spun niciodată. Pentru că n-o să facem asta.

— Ei bine, poate *tu n-o să faci asta.* Dar *eu o* s-o fac.

Stăteau cu spatele lipit de zidul de cărămidă al clădirii.

Nat se bucură pentru scurt timp de liniște, când o mașină cu sirenă trecu pe lângă ei. O mașină de pompieri. Întotdeauna se petrecea vreun dezastru în New York City. Dar cel puțin acolo se petrecea ceva.

Tremura ușor, îmbrăcat doar în maiou și boxeri, dar refuza să recunoască că-i era frig.

— Uite care-i treaba, puștiule. E datoria mea să te protejez…

— De ce anume? De meciuri?

— De meciuri de genul acesta. Mda. Uite. Tu încă nu știi lumea boxului prea bine. Așa că hai să-ți predau un curs rapid. Ăsta este un meci unde nu se respectă nicio regulă. Adică dacă un tip luptă murdar cu tine, poate că arbitrul va spune ceva, poate că nu. Probabil că nu. Fără reguli înseamnă fără cântar. Tipul ăla îmi spune că băiatul lui este de categorie semimijlocie, dar n-avem de unde să știm. Îl credem pe cuvânt. După câte știm noi, băiatul ăla poate să aibă și cu douăzeci de kilograme mai mult ca tine. În plus, meciul e mâine-seară și nu am niciodată încredere într-un meci care se organizează așa, pe nepusă masă. Și tipul ăsta încearcă să facă rost de patru, cinci băieți care să lupte împotriva sportivului său într-o singură seară. Oferind sume importante de bani oricui rămâne în joc. Dar te-ai gândit vreun pic de ce vrea el să recruteze o mână de amatori? În plus, e vorba de prea mulți bani.

Nat izbucni în râs.

— Prea mulți bani? *Prea mulți*? Cred că glumești. Nu există prea mulți bani. Prea mulți bani pentru cine?

— Cum să-ți explic eu chestia asta, puștiule, ca să pricepi? E ca și cum ai avea o ofertă de genul câte-clătite-poți-să-mănânci pentru un dolar și crezi că e o afacere bună. Crezi că tu ieși în câștig din povestea asta. Primești ceva pentru nimic. Dar se dovedește că, de fapt, nu poți să mănânci mai mult de trei sau

patru clătite, iar ei știu asta. Tipul ăsta n-are de gând să dea o mie de dolari celor patru sau cinci băieți. Dacă oferă genul ăsta de sumă este pentru că știe că nu va trebui s-o plătească niciodată. E doar un spectacol. E ca un sport pentru gladiatori. Știi? E o ocazie de a-l face pe băiatul lui să arate bine în fața unei mulțimi care plătește ca să te vadă pe tine sângerând.

— Nu-mi pasă, tot o fac.

Pentru un moment minunat, Little Manny nu mai spuse nimic. O femeie într-o fustă surprinzător de scurtă trecu pe lângă Nat și-i aruncă o privire sugestivă peste umăr.

— Nu prea îți pasă de nimic, nu-i așa?

— Vrei să știi de ce anume îmi pasă? spuse Nat, ridicând vocea într-un fel în care Little Manny nu-l mai auzise până atunci. Îți zic eu de ce îmi pasă. De soția mea. Îmi pasă de soția mea. Care, că veni vorba, tot nu are un inel decent de logodnă. Dacă reușesc să rezist măcar trei runde cu tipul ăsta, i-aș putea cumpăra un inel drăguț. De asta îmi pasă. Așa că nu-mi spune că nu-mi pasă de nimic. Dacă chiar crezi asta, atunci nu mă cunoști deloc. Acum, când este meciul ăsta? Și unde?

Little Manny clătină din cap de cinci sau șase ori înainte să răspundă.

— Oh, nu, nu, nu. Poate că nu te pot opri să faci prostia asta, dar nici n-am de gând să-ți desenez pe o hartă.

Little Manny se întoarse pe călcâie și intră înapoi în sală.

Nat rămase afară o clipă, inspirând aerul rece al orașului. Apoi îl urmă pe Little Manny.

Se uită prin încăpere după un tip cu barbă și părul vâlvoi. Nu era greu de găsit. Un tip cu genul acela de păr – ca și cum pusese mâna pe un cablu electric – era tot atât de ușor de zărit într-o mulțime, ca o mașină cu un balon legat de antenă într-o parcare.

Nat dădu din coate prin mulțime ca să ajungă la bărbatul acela. Dar era pauza dintre meciuri, iar spectatorii erau toți în picioare și se foiau. Tipul cu părul vâlvoi vorbea cu un alt sportiv, ceea ce-l făcu pe Nat să simtă că trebuia să se grăbească. Că o ocazie era pe punctul să-i scape printre degete.

Simți prezența cuiva pe urmele sale – se întoarse și-l văzu pe

Little Manny care era cu un pas în spatele lui.

— Ce faci aici? Ești atât de prost încât să încerci să mă oprești?

— Nu, puștiule, nu sunt atât de prost. Dar mi-am dat seama că ai de gând să faci tâmpenia asta și atunci mai bine o faci cu mine, decât fără mine.

*

— Hmmm. O să vă trimitem acasă fără noi, spuse Nat.

— E totul în regulă?

— Oh, da. Da. Totul este foarte bine. Doar că Little Manny s-a întâlnit cu niște prieteni și avem ocazia să ne antrenăm puțin cu alți boxeri. Știi, un pic la alt nivel decât am ocazia să fac asta acasă.

Dar chiar și în urechile lui Nat totul suna ca o minciună, cum și era de fapt. Și era convins că și ceilalți simțiseră asta. În plus, Little Manny se tot uita în altă parte, spre podea, și nu-l ajuta deloc. Nat simți cum i se strângea stomacul, amintindu-și vocea lui Nathan când acesta îi spusese „Să nu mă mai minți niciodată". O făcuse și era prea târziu să mai dea înapoi acum.

— Deci, eu și Carol plecăm cu mașina înapoi acasă, iar voi… Nathan nu mai continuă, lăsându-l pe Nat să încheie fraza.

— O să luăm autobuzul. Sau trenul. Probabil că poimâine.

— Bine, spuse Nathan.

Așadar, Nathan nu avea superputeri, la urma urmelor. Nu-l putea citi mereu pe Nat, așa cum se temuse el.

*

Chiar înainte să plece din sală, Nathan îl trase deoparte.

— Vreau doar să știi că sunt mândru de tine în seara asta, spuse el.

— Ești?

— Foarte.

— Nu mi-ai mai spus asta niciodată.

— Nu am pretins că aș fi ușor de impresionat.

— De fapt, încerc să-mi dau seama dacă *altcineva* mi-a mai spus așa ceva vreodată. Dar nu prea cred.

Pauza care urmă i se păru ciudată, așa că se grăbi să adauge:

— Pentru că am câștigat?

— Nu, nu pentru că ai câștigat. În parte, pentru că ai muncit atât de mult, dar mai ales pentru că ai făcut lucrurile cum trebuie. Știu că voiai să te grăbești și știu că sunt părți ale antrenamentului tău care nu-ți plac, dar ai exersat răbdarea. Împreună cu toate celelalte lucruri pe care le-ai exersat.

Nat se uită în altă parte. Spre podeaua sălii de sport.

— Mulțumesc, spuse el.

Când ridică privirea, Nathan se îndepărta deja.

Pentru o clipă, lungă, chinuitoare, descumpănită, Nat aproape că alergă după el. Aproape că îi spuse că se întorceau acasă împreună.

Carol însă schimbă lucrurile. Îi aruncă o privire peste umăr. Zâmbi. Îi trimise un sărut. Apoi se întoarse și alergă spre el. Îl îmbrățișă și-l sărută pe buze.

— Ai fost grozav! Te iubesc atât de mult.

— Și eu te iubesc, spuse Nat.

Se uită în jos la mâna ei stângă, odihnindu-se pe brațul lui gol. La inelul incredibil de sărăcăcios, din argint, pe care-l considerau un fel de înlocuitor al unei verighete adevărate.

— O să încerc, spuse el.

Tremurul

7 martie 1980

— Nu poate fi ăsta locul, spuse Nat.

— Oh, ba da, chiar ăsta este locul, spuse Little Manny. La ce te așteptai? La Madison Square Garden?

Stăteau în fața unui depozit închis la culoare, înconjurat de garduri din plasă metalică, având deasupra vălătuci de sârmă ghimpată. La o distanță de aproximativ un cvartal de oraș, Nat putea zări câteva forme întunecate de oameni mișcându-se în și dintr-un depozit uriaș din plăci metalice.

— Nu e prea târziu să renunți, puștiule, spuse Little Manny.

— Nu renunț, răspunse Nat. Nu sunt genul care dă înapoi.

Cuvintele părură să tremure ușor, în timp ce se ridicară din plămânii lui, făcându-l să se simtă ca o ființă alcătuită din mai multe straturi, dar doar carcasa era din oțel.

— Mda. Mie-mi spui… am observat asta la tine. O să mă asigur că-ți gravează asta pe piatra funerară.

— Mulțumesc frumos, spuse Nat.

*

Asta-i categoria semimijlocie? îi scăpă lui Nat înainte să se poată opri. Spera ca zgomotele mulțimii să-i fi înghițit cuvintele. Că Little Manny nu le auzise deloc. Se uită în jos la bărbatul mic de statură, care tocmai dădea să spună ceva.

— Da, da. Știu, știu. Nici nu te mai obosi s-o spui. M-ai avertizat. Știu.

Prima luptă începuse deja. Nu era niciun crainic, ceea ce i se păru ciudat lui Nat. Locurile erau o grămadă de scaune pliante împrăștiate la întâmplare. Aproximativ o sută de oameni stăteau în jurul ringului, încurajând boxerii, punând pariuri și bând bere și tărie, din pahare transparente din plastic, în timp ce sticlele zornăiau la picioarele lor.

Luptătorul dominant băgase deja în sfori un sportiv mai mic,

pocnindu-l încontinuu. Nat aștepta să sune clopoțelul de final sau măcar un arbitru care să-l tragă deoparte pe tipul mai solid. Apoi își aminti. Cel puțin nu i-o spuse cu voce tare lui Little Manny, ca să-i dea acestuia o altă ocazie de a-i aminti că el îl avertizase. Pentru că era prins în sfori, luptătorul mai mic nu avea cum să cadă. Câtă vreme nu era la podea, lupta putea să continue. Dar lui Nat nu-i părea nimic mai mult decât o baie de sânge. Puștiul lovit părea că renunțase complet să mai lupte și ținea doar ambele mănuși în dreptul feței în timp ce oponentul său mai mare îi căra la pumni în cap, dintr-o parte și din cealaltă. Devenea din ce în ce mai evident cu fiecare secundă că doar sforile acelea îl mai țineau pe puști în picioare. Mulțimea parcă înnebunise. Se hrănea cu ce se petrecea în ring. Presupun că am fost avertizat și în legătură cu asta, își spuse Nat.

Simți cum îl cuprindea o senzație din ce în ce mai puternică și mai adâncă de fierbințeală, care parcă îl topea. Porni din măruntaiele sale și i se revărsă în coapse, făcându-le să fie nesigure și slabe.

În cele din urmă, bietul puști prins în sfori căzu pe ruta cea mai rapidă cu putință. Genunchii i se îndoiră și se scufundă pur și simplu pe lângă adversarul său, ca și cum o trapă se deschisese sub picioarele lui, înghițindu-l, lăsându-i adversarul fără nimic în care să mai lovească.

Nat urmări numărătoarea, dar nu putu s-o și audă din cauza vuietului nebun al mulțimii.

Se uită în jur și văzu, cu un atac de panică, că Little Manny dispăruse.

Nu i se mai păruse niciodată atât de important să aibă pe cineva cunoscut lângă el. Cineva în care avea încredere că era de partea lui. Mintea îi fugi la meciul din seara precedentă, de la amatori. Când se uitase să-i vadă în mulțime pe Carol și pe Nathan, încurajându-l. Își dori să se poată teleporta cumva înapoi acolo.

Little Manny apăru dintr-odată în fața lui, iar Nat răsuflă ușurat.

— Vrei să intri tu în continuare? Să terminăm cu povestea asta? Următorul boxer nu a mai venit.

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu el.

— Probabil că a mai avut o urmă de creier în cap, spre deosebire de tine, și s-a retras.

— Da, bine, spuse Nat. Intru eu. Să terminăm cu asta.

— Bine, du-te să-ți pui boxerii.

— Unde? întrebă Nat uitându-se în jurul lui.

— La toaleta bărbaților, cred.

*

Nat rămase o clipă în fața oglinzii murdare din toaleta mică și la fel de jegoasă. Becul slab de deasupra lui părea să arate lucrurile exact așa cum erau ele de fapt. Nimic ascuns. Fără minciuni.

Se analiză. Se uită la boxerii lui și la centură. La abdomenul bine lucrat. La pectorali. La faptul că nu avea protecția pentru cap. Și nici maiou. Erau doar el și lunile lui de muncă grea.

Arăt ca un boxer adevărat, își spuse el. Arăți ca Jack, îi răspunse o voce din capul lui.

Nathan spusese că boxul rămânea doar un vis până când Nat avea să reușească. Așa că aceea era seara hotărâtoare. În seara aceea, visul lui devenea realitate.

Ușa se întredeschise și Little Manny băgă capul înăuntru.

— Te-ai admirat destul, Cenușăreaso. E timpul să-i dăm drumul.

*

Little Manny se aplecă deasupra lui Nat în colțul său de ring, ținând protecția pentru gură. Nat deschise gura s-o primească. Abia dacă simțea că face asta. Nu se putea auzi gândind în vacarmul mulțimii. Fiecare clipă îi părea ca un pas într-un vis aievea.

Ironic, își spuse el. Seara aceasta nu este un vis, dar niciodată mai mult ca acum nu mi s-a părut că mă aflu într-unul.

— Bine, uite la ce strategie m-am gândit. Tu doar apără-te. Doar ține garda sus. Nu încerca s-o faci pe grozavul, pentru că

nu cred că ai cum să dai vreo lovitură care să-l amețească prea mult. Așa că nu te lăsa descoperit. Ideea e să reziști câteva runde, așa că stai departe de el și ține garda sus.

Nat ar fi vrut să spună și el ceva de genul „Mulțumesc pentru câtă încredere ai în mine". Dar în loc de asta se mulțumi să dea ușor din cap.

— În picioare, puștiule!

Nat păși în centrul ringului și lovi ușor cu mănușile lui pe cele ale adversarului. Un tip alb cu părul aspru și negru tuns scurt, despre care Nat bănui că era cel puțin cu două categorii mai solid decât el. Poate chiar de categoria semigrea.

Tipul râânji la el. Era un zâmbet sarcastic care părea să spună că va fi un meci simplu.

Senzația aceea de fierbințeală din interiorul lui Nat se intensifică. Părea ceva mai lichidă de data asta și se uită în jos să vadă dacă nu cumva chiar făcuse pe el. Slavă Domnului că nu. Slavă Domnului că nu era decât o senzație.

Se întoarse spre colțul lui, așa cum fusese instruit. Îl văzu pe Little Manny, o față familiară. Singurul lucru familiar. Apoi se uită din nou în altă parte, pentru că nu-i plăcu ce văzu pe fața aceea.

Clopoțelul sună în visul lui aievea.

Nat păși în față cu curaj, dar boxerul monstruos din visul lui fu mai rapid și lovi. Nat simți că văzuse mai întâi monstrul, apoi pumnul lui, apropiindu-se cu încetinitorul. Pară lovitura, dar fu surprins de forța ei când îi atinse mănușile.

Încă trei lovituri, fiecare la fel de surprinzătoare.

Îl auzi pe Little Manny strigând ceva despre jocul de glezne.

O amintire îi străfulgeră prin minte. Vechea sală de sport. Vocea lui Little Manny.

— Uită-te la jocul de picioare al lui Jack. Când vine vorba de jocul de glezne, el este regele.

Amintirea aceasta îl trezi și începu să danseze în jurul loviturilor. Cel puțin deveni mai greu de lovit, o țintă în mișcare. Încercând să reducă la minimum numărul loviturilor pe care avea să le primească.

Jack ar vrea să lupt în meciul ăsta, își spuse el.

Dădu o lovitură, dar aceasta ricoșă în mănușa adversarului.

După aceea, i se păru că nu are altă șansă decât să danseze în jurul loviturilor, să evadeze, să se protejeze. Fu în stare să omoare așa mai bine de un minut, fiind pur și simplu greu de ajuns.

Fiecare secundă părea să dureze câteva minute, dar clopoțelul trebuia să se audă de-acum. Cât de curând. Simțea asta. Fiecare celulă din corpul său știa durata celor două minute în ring. Trebuia să sune… chiar atunci.

Nu se auzi clopoțelul.

Nat continuă să danseze, primind lovituri în mănuși și ocazional în cap, gândindu-se că depășiseră timpul cu câteva secunde.

Și clopoțelul tot nu sună.

Atunci își dădu seama. Era o luptă fără reguli. Nimeni nu cronometra nimic. Puteau suna clopoțelul ăla când aveau ei chef. Sau nu. Și, de fiecare dată când o făceau, cineva trebuia să plătească o sută de dolari. Așa că de ce ar fi făcut-o?

Gândul acesta îi trecu din cap prin tot corpul, ca o undă de șoc care-i distrase atenția.

Înainte să se poată regrupa, monstrul trimise o lovitură în partea dreaptă a corpului lui Nat, care-i rupse câteva coaste. Sau cel puțin le fisură. Se auzi scoțând un sunet fără să vrea, ceva între geamăt și țipăt. I se făcu rușine, dar nu se putu abține. Totul se întâmplase atât de repede.

Vuietul mulțimii se intensifică, dacă așa ceva era posibil. În capul lui Nat.

Ridică din nou mănușile să se apere, dar mâna dreaptă nu fu poziționată atât de sus pe cât se așteptase, pe cât i se spusese. Ca și cum durerea ar fi ținut-o mai aproape de talie.

Lovitura finală îl lovi în tâmpla dreaptă.

Auzi cum mulțimea parcă își ținu respirația.

Capul îi zbură într-o parte, sucindu-i gâtul într-un mod dureros și făcând ca protecția de gură să-i zboare cât colo. Parcă timpul făcu o buclă ciudată, inegală. Mai întâi întârzie prea mult, dezechilibrat și cumva pornind în jos, atârnând într-un unghi imposibil pentru o perioadă imposibilă de timp. Apoi,

dintr-odată se trezi lovindu-se de podea, fără să mai simtă căzătura.

Durerea din coaste era ascuțită, dar descoperi că-i era imposibil să aibă vreo reacție în legătură cu asta.

Rămase întins cu ochii deschiși. Vedea acum mulțimea în picioare, aclamând și ciocnind bere. Scena din fața ochilor săi se mută de la mulțime la o lumină care se stingea, apoi la întuneric, și din nou la mulțime. Înapoi la întuneric. Părea surprinzător de satisfăcător să stea acolo complet nemișcat. Părea ceva potrivit. Luminile din tavan din partea opusă a halei străluceau cu niște halouri delicate. Auzi numărătoarea, dar părea cumva mută, înfundată. Departe, stinsă.

Era posibil să fi ratat câteva secvențe din intervalul acela de timp, dar nu era sigur.

Simți o mână pe umăr.

— Ești bine, puștiule? Poți să te ridici? spuse Little Manny.

— Da, sunt bine.

— Poți să te ridici?

— Da.

— Hai, te ajut eu.

— Nu am nevoie de ajutor. Sunt bine.

Nat își înfipse ambele mâini înmănușate pe podea și se ridică în genunchi. Luminile cu aură din tavan începură să se învârtă în cercuri largi în jurul lui, făcându-l să simtă că-i venea să vomite. Mulțimea îl huiduia. Îl huiduia *pe el?* Așa ceva era prea greu de înțeles. Dar știa că făceau asta de ceva vreme. Doar că nu pătrunse până la el decât atunci.

Little Manny își trecu mâna pe sub fiecare subraț al lui Nat și încercă să-l ajute să se ridice în picioare.

— Sunt bine, ți-am spus.

Îi dădu mâinile la o parte.

— Mă ridic singur.

Se ridică parțial în picioare, în ringul care se învârtea nebunește, apoi trebui să se ghemuiască din nou pe podea, ca să nu cadă.

La a doua încercare reuși.

Pătrunse cu grijă printre sfori și îl urmă pe Little Manny spre

ieșire.

Mulțimea îl huiduia. Un tip aruncă un pahar cu ceva lichid rece pe el și simți cuburi de gheață pe spate și pe piept. Un alt tip încercă să-l lovească cu o sticlă de bere, dar Nat se feri, făcând ca toată încăperea să se învârtă cu și mai multă putere. Din nou se îngrijoră că s-ar putea să vomite.

Se strecură după Little Manny în noaptea rece și liniștită din curtea depozitului. Zgomotul din interior era acum reconfortant de departe, auzindu-se înfundat și cumva ireal.

— De ce m-au huiduit? întrebă Nat, cu o voce care nu părea a lui.

— De ce nu?

— Nu e ca și cum puseseră bani pe mine și aveau ceva de câștigat.

— Cred că-și doreau un spectacol mai grozav. Ceva mai lung de două minute.

— Dar *a durat* mai mult de două minute. Ar fi trebuit să sune clopoțelul. Îmi datorează o sută de dolari.

— Noroc la obținut banii. Ești sigur că ești bine?

Little Manny deschise una din pleoapele lui Nat și se uită de aproape.

Din reflex, Nat îl îndepărtă din nou. Îl împinse deoparte.

— Încetează. Ce faci?

— Nu contează. Oricum nu văd nimic la lumina asta. Ești gata să mergem acasă, puștiule?

— Oh, da. În mod cert vreau să merg acasă, spuse și Nat și o luă spre stradă.

— Hei, Cenușăreaso, n-ai uitat nimic?

Nat se întoarse spre antrenorul lui, fără să fie lămurit ce anume uitase. Little Manny făcu un semn către un punct aflat undeva sub fața lui Nat, așa că băiatul se uită și el în jos. Nu avea pe el decât boxerii. Nici măcar nu-și scosese mănușile.

— Îți aduc eu hainele, spuse Little Manny și se strecură înapoi înăuntru.

Nat se lăsă încet pe o grămadă de trei sau patru paleți din lemn. Își privi mănușile și dintr-odată dori cu disperare să le dea jos. Așa că rupse banda cu dinții, ceea ce știu din start că era

fără rost, apoi renunță și-și trecu mâinile între coapsele sale goale.

Se uită în sus pe cer și văzu stele. Părea așa de nepotrivit. Cum puteau stelele străluci deasupra unui loc ca acela?

Adrenalina meciului începea să se disipeze, lăsându-l tremurând în frig. Spre marea lui rușine, Nat simți cum încerca să-și înghită lacrimi fierbinți. Să fie văzut în felul acesta de către Little Manny părea de neimaginat. Lui Nat îi era jenă să plângă și când era de unul singur.

Se chinui din răsputeri să-și înghită lacrimile, dar nu avu succes decât parțial.

Îl văzu pe Little Manny stând în fața lui. Era milă ce citea Nat în ochii bărbatului? Sau citea cea mai mare temere a lui în scena care i se desfășura în fața ochilor?

— Haide, puștiule. Să mergem acasă.

Bărbatul se întoarse și porni spre stradă.

— Little Manny, strigă Nat, iar bărbatul se întoarse. Mulțumesc că ai venit aici cu mine.

Little Manny alungă cuvintele acelea fluturând o mână.

— Vii? Sau îți place aici?

— Vin, spuse Nat.

Secunde

8 martie 1980

— Cât e ceasul? întrebă Nat din nou.

— Patru jumate.

Nat simțea legănatul ușor al trenului în timp ce stătea cu ochii închiși. Își dori pentru a suta oară să fi luat autobuzul în schimb. Ar fi fost o călătorie mai comodă. Deschise ochii și se uită pe geam. Luminile ocazionale de la vreo mică fermă rămâneau în urma lor. Dar îl durea prea tare capul, așa că închise din nou ochii. Chiar dacă nici asta nu părea să ajute.

Fiecare secundă îi părea o oră întreagă și abia aștepta să ajungă acasă. Chiar dacă știa că asta nu va face durerea să înceteze. Totuși, simțea că, dacă se va putea ghemui pe partea sa de pat, în patul lui, în întuneric, lucrurile aveau să fie cumva în regulă, într-un fel în care acum nu erau.

Mai ales dacă și Carol putea să stea ghemuită lângă el.

— Mai ai vreo aspirină? îl întrebă el pe Little Manny.

— Ai luat deja șase.

— Mai vreau doar două sau trei.

— O să-ți fie rău de la ele.

— Atunci du-te și ia-mi ceva să bag în stomac.

— Vagonul restaurant nu e deschis la ora asta.

— Cafea cu multă frișcă. Ai putea găsi ceva de genul ăsta la clasa business.

— Da, sigur.

— Am gâtul așa înțepenit.

— Nu e de mirare. Asta te deranjează? Sau capul?

— Capul. Dar am și gâtul foarte înțepenit.

— Obișnuiește-te cu durerile de cap.

— *Sunt* obișnuit cu ele. Asta e mai specială.

— Obișnuiește-te și cu astea speciale.

*

Luminile se aprinseră în vagonul restaurant și Nat, care habar nu avea că adormise, se trezi cu o durere ascuțită. Își acoperi ochii cu un braț.

Visase că-i treceau imagini colorate prin fața ochilor. Dacă așa ceva putea fi numit vis.

— De ce au aprins lumina?

— Cred că am ajuns într-o gară. Se poate să fie Albany. Oricum, ne-am oprit. Ți-am spus să nu adormi, spuse Little Manny. Nu e bine să adormi când ai o comoție. Uite!

Își luă pălăria din poală și o puse peste fața lui Nat. O pălărie de modă veche. Cum purtau bărbații pe stradă în anii '50. Îl duru acolo unde îi atinse tâmpla, dar lumina îi provoca dureri și mai mari, așa că Nat o lăsă așa, pe față.

— De unde știi că am o comoție?

— Ce? Nu pot să te aud de pălărie.

Nat o ridică câțiva centimetri.

— De unde știi că am o comoție?

— Pentru că am văzut trenul marfar care te-a lovit. De-aia știu.

— Oh, spuse Nat și-și puse ușor pălăria la loc, holbându-se în întunericul mărginit de un inel de lumină, în timp ce supraviețuia durerii fiecărei secunde.

Care era rostul să supraviețuiești unei secunde lungi cât o oră, dacă era urmată de o alta, care trebuia străbătută și aceea? Dar îl umplea de panică gândul acesta, așa că se întoarse la planul lui de a trece cu bine de fiecare secundă în parte.

Trenul se puse din nou în mișcare. Nat respiră cu grijă până când lumina care înconjura marginile pălăriei se stinse din nou. Apoi îi dădu înapoi pălăria lui Little Manny.

— A fost lucrul cel mai umilitor care mi s-a întâmplat vreodată, spuse el încet.

— Or să mai fie și altele.

— Mulțumesc frumos.

— La ce te așteptai? Să câștigi de fiecare dată, fără să-ți bați prea mult capul?

— Nu, dar credeam c-o să mă descurc mai bine de-atât. Poți să-mi spui dacă mi-am rupt coastele dacă le pipăi?

— Nu știu. Ridică brațul.

— Mă doare dacă ridic brațul. Așa am și ajuns în situația asta de la bun început.

— Ba nu, ai pățit necazul ăsta când ai acceptat să lupți în meciul ăla. În ciuda sfatului meu. Ridică oricum brațul.

Încet, cu grijă, Nat ridică brațul în dreptul umărului. Simți cum mâinile lui Little Manny îl pipăiră într-o parte.

— Au! Mai încet, te rog!

— Mai încet de-atât nu pot. Nu știu. Nu par să fie deplasate din câte îmi dau seama. Deci e posibil să fie doar fisurate. Dar primul lucru luni dimineață, mergi la doctor să faci o radiografie. Și-i spui că ai primit și o lovitură zdravănă la cap. Mai bine să-ți facă un examen neurologic.

— Da, bine, fie.

— Nu, nu *bine, fie.* Promite-mi.

Urmă o pauză lungă. Nat se gândi că probabil nu-și va bate capul să se ducă.

— Bine.

Restul drumului către casă îl petrecură în tăcere.

*

Nat stătea pe o bancă în gară, cu capul acoperit cu brațele, ca să se ferească de lumină, tremurând îngrozitor în gerul dimineții.

La câteva locuri mai în spate, îl auzea pe Little Manny vorbind la telefon.

— Da, nu se simte prea bine. Are o durere zdravănă de cap. Altfel i-aș spune să se ducă pe jos acasă. Dar nu se simte deloc bine, de-aia te rog. N-aș vrea să-l fac să meargă pe jos atâta drum.

O pauză. Apoi:

— Da, bine, în regulă. Mulțumesc, Nathan.

Little Manny se întoarse și se așeză lângă el pe bancă, îl bătu pe spate. Ceea ce-l duru. Nu pentru că l-ar fi durut spatele. Ci pentru că mișca totul, chiar dacă foarte ușor.

— Vine să te ia.

— Promite-mi că n-o să-i spui, zise Nat. Promite-mi că n-o să spui nimănui. Niciodată.

— Nu-ți face griji, spuse Little Manny.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nici eu nu ies tocmai basma curată din povestea asta.

*

Carol intră în dormitor la șapte seara.

— Ce faci în pat? E abia șapte.

Aprinse lumina.

Nat strigă cu putere.

— Stinge-o, bine? Au, Isuse!

— Oau, îmi pare rău. Ești bine?

— Mă doare capul.

Fata stinse lumina și se duse lângă pat, unde Nat stătea ghemuit în poziție fetală.

— Vrei să-ți aduc niște aspirină?

— Am luat deja opt. Nu m-a ajutat prea mult.

— Bietul Nat. E ceva ce pot să-ți aduc?

— Ce-ai zice de niște morfină? întrebă el și întinse o mână spre ea. Hai să stai lângă mine.

Fata își dădu pantofii jos și se cuibări lângă el în pat. În fața lui. El se trase un pic, ca să-i facă loc. Apoi o cuprinse cu brațul și o trase aproape.

— E mai bine, spuse el.

— Decât ce?

— Decât orice.

— Cum a fost meciul amical? Ai fost la fel de bun ca la *Mănușile de aur*?

— Nu chiar la fel de bun. Nu.

Câteva minute rămaseră întinși unul lângă altul fără să zică nimic.

Deci acesta era premiul, importanta linie de sosire pe care și-o promisese tot drumul către casă. Să stea întins cu ea în patul lui.

Încă îl durea ca naiba. Dar dacă tot trebuie să te doară, își spuse, sunt locuri mult mai rele în care să treci prin așa ceva.

— Am visat la asta, spuse el.

— La ce?

— La asta.

— Doar asta?

— Da, doar asta.

— Dar facem asta în fiecare seară.

— Ba nu, aseară n-am făcut-o. Și mi-ar fi prins bine. Voiam doar să ajung acasă și să te țin în brațe. Asta e tot. E așa ciudat?

— Și da, și nu. Adică nu, nu e ciudat. Nu chiar. Numai că… de obicei nu vorbești așa.

— Așa cum?

— Nu știu. Ca și cum… aproape ca și cum ai avea nevoie de mine. Nu zic că nu ai. Doar că de obicei nu vorbești cum o faci acum. Trebuie să fie o durere de cap chiar groaznică.

Mai rău

9 martie 1980

Nat coborî încet la micul dejun, folosindu-și toată energia de care era în stare ca să zdrobească ceea ce se putea transforma cu ușurință într-un atac de panică. Nu-i venea să creadă că se trezise doar ca să descopere că durerea de cap devenise și mai gravă. Nici n-ar fi crezut, dacă cineva i-ar fi spus, că se poate să fie mai rău.

Încercă să-i zâmbească lui Nathan, dar fu sigur că ceea ce ieșise nu era decât o grimasă.

— Te mai doare capul? întrebă Nathan. Arăți îngrozitor.

Nat dădu încet din cap. I se părea că are gâtul blocat. Ca și cum ar fi avut niște proteze de metal. Fu nevoit să-și miște tot corpul ca să obțină ceea ce ar fi fost un fel de dat din cap.

— Carol vine la micul dejun?

Nat clătină din cap cât de bine putu.

— S-a dus deja să-i vadă pe bunicii ei?

Nat dădu din nou din cap.

— Sper că a mâncat ceva de dimineață.

La naiba, asta nu mai părea să fie o întrebare cu răspuns de tipul da sau nu.

— Cred că a mâncat niște cereale, spuse Nat.

Dar ceva nu merse cum trebuia. Ceva se întâmplase cu cuvintele lui. Se împotmoleau și se suceau, ca și cum ar fi fost beat.

Nathan se uită la el rapid. Cu un aer curios.

Rămaseră amândoi nemișcați preț de o secundă. Apoi, momentul acela păru să treacă de la sine. Pur și simplu se trezise și avea o durere de cap. Percepția fu alungată.

Nu era probabil mare lucru.

Nat își puse capul în mâini, ferindu-și ochii de lumină.

Auzi un zgomot slab și deschise ochii și văzu că Nathan pusese în fața lui o farfurie cu ouă poșate pe pâine prăjită. Mirosul îi provocă greață. Ultimul lucru pe care și-l dorea era

mâncare, dar trebuia să bage ceva în stomac. Ca să mai poată lua un pumn de aspirine.

Se întinse către mijlocul mesei să ia sarea.

Degetele lui se duseră cu vreo zece centimetri mai în dreapta solniței.

Pentru o clipă, se uită surprins la mâna lui, detașat cumva. Ca și cum ar fi aparținut în totalitate altcuiva.

Încercă din nou. De data asta, mâna lui ateriză cu vreo trei centimetri mai la stânga.

Când încercă să ridice mâna pentru o a treia tentativă, nu mai reuși. Pur și simplu nu putea s-o ridice. Ca și cum nu primise niciodată semnalul. Ca și cum liniile de comunicație erau defecte.

Se uită în sus și-l văzu pe Nathan privindu-l cu o figură șocată.

— Nat, spuse Nathan, ești beat?

— Nu! răspunse băiatul, sau măcar încercă să spună, dar cuvântul ieși ca un spasm.

Ca și cum ar fi fost un băiețel retardat de clasa a patra. Cel de care râdea toată lumea. Ca o persoană care s-a născut surdă și care încearcă să vorbească pentru prima oară.

— Nat, spuse Nathan din nou, în mod evident îngrijorat. Ce s-a întâmplat? Ce e în neregulă?

— Nu știu, încercă Nat să spună, dar de data asta nu-i mai ieși nici pe departe la fel de bine. De data asta părea sunetul unui animal rănit.

Stomacul lui reacționă dintr-odată ca răspuns la durere și Nat își dădu seama că era gata să vomite. Se ridică de la masă și se întoarse spre chiuvetă, dar primul pas deschise drumul altor belele. Picioarele parcă îi erau din gumă, lipsite de putere, ca și cum mușchii i se transformaseră în benzi elastice și refuzau să ducă la îndeplinire cele mai simple instrucțiuni.

Simți că se împiedică și se pregăti pentru căzătură.

Dar nu mai simți nimic când ateriză.

Alb

11 martie 1980

Nat deschise ochii.

Văzu pereți albi în fața lui și în lateral, de fiecare parte. Cearșafuri albe sub raza sa vizuală directă. Un televizor suspendat sus pe perete. Era singurul lucru pe care-l vedea și care nu era alb.

Durerea de cap dispăruse.

Lăsă ochii să i se închidă iar, experimentând și bucurându-se de binecuvântarea acelei ușurări.

Când deschise iar ochii, lângă el stătea o femeie tânără, drăguță, de culoare. Purtând o uniformă albă.

— Ei bine, uite cine s-a trezit, spuse ea.

Vorbea cu accent. Melodios și cântat. Probabil era dintr-una din insulele acelea în care te duci în vacanță să faci snorkeling și să bei rom.

— E minunat să vedem ochii aceștia deschiși. Te doare tare, drăguțule?

Nat clătină încet din cap.

— Bine, în regulă, dacă simți că ai dureri mari, poți să mă suni apăsând pe butonul acesta. Poți să ajungi singur la buton, crezi? Încearcă acum să vedem.

Ridică un cablu cu un buton roșu în capăt. Apoi îl așeză din nou pe pat, lângă mâna lui dreaptă.

Nat își adună toată puterea de concentrare și se întinse să ia butonul. Dar brațul lui era slăbit și nu nimerea deloc. Mâna îi tremura în aer și nu părea să nimerească deloc în altă parte.

— Nu-ți face griji, dragule, o să vin eu să te verific. Dacă ai nevoie să-ți ajustăm morfina, doar fă-mi un semn din cap sau clipește. Bine?

Nat dădu amețit din cap.

Femeia dispăru din raza lui vizuală, lăsând în urmă o mare de alb.

Nat închise ochii din nou și alunecă iarăși unde mai fusese și

înainte.

Nu

12 martie 1980

Nat deschise ochii. Îi lăsă să se închidă. Îi deschise din nou.

Îl văzu pe Nathan acoperindu-i aproape complet câmpul vizual.

— Aici erai. Ne bucurăm să te avem iar printre noi. Carol o să se necăjească. Tocmai a plecat la cantină și e numai din vina mea. Am obligat-o, pentru că n-a mâncat nimic de două zile. Trebuia să mănânce ceva. Cum te simți?

De fapt, se simțea grozav. Poate că era de la morfină. Dar nu era convins de faptul că nici măcar morfina n-ar fi putut vindeca o durere de cap, ca aceea pe care o simțise el. Nu complet, cel puțin. Așa că presupuse că durerea dispăruse în cele din urmă, din fericire.

— Mai bine, spuse el.

Dar cuvintele se învălmășiră într-o mare brambureală. Vocalele se suciră în niște sunete spastice, niște aberații, iar despre consoane nici măcar nu părea că reușise să le mai dea de urmă. Se alarmă la auzul propriei sale voci. Dar chiar și asta abia se putea înțelege. Doar inflexiunea, felul în care ridicase vocea la final sugera faptul că pusese o întrebare, că avea vreun sens ceea ce spunea el.

— Ce?

Încercă din nou. Chiar și prin amețeala provocată de medicamente, tot simți cum începea să-l cuprindă panica.

— E în regulă, spuse Nathan. Relaxează-te. E ceva normal. Doctorul spune că e normal. O vreme o să ai câteva probleme de vorbire. Probabil că va trebui să te ducem la un logoped. Și la un fizioterapeut. O să ai ceva slăbiciune musculară. Și…

— Ce? Nu!

Ar fi vrut să întrebe ce grad de slăbiciune musculară și pentru cât timp. Dar nu era sigur că ultimele sale două silabe ieșiseră așa cum trebuia. Nu putea avea slăbiciune musculară. Era boxer. Boxerii nu pot avea așa ceva.

Trebuia să pună întrebarea importantă. Trebuia să facă în așa fel încât cuvintele acelea să iasă corect.

Își adună toată forțele, ca și cum cineva l-ar fi rugat să ridice o mașină.

— Când pot să boxez?

Era patetic. Poate „când" să fi ieșit așa cum trebuia, sau măcar se putea ghici destul de bine. Dar celelalte litere sunau complet aiurea și restul cuvintelor nu erau deloc ce ar fi trebuit să fie.

— Când… spuse Nathan. Când ce?

Frustrat, Nat ridică mâna dreaptă și încercă să imite scrisul. Dar buclele ieșiră tremurate și mai mari decât avusese de gând.

— Nu sunt prea sigur ce anume încerci să-mi spui.

O scânteiere argintie îi atrase atenția lui Nat. În buzunarul de la cămașa lui Nathan. Era clipsul de la stiloul lui argintiu. Arătă spre el.

Nathan se uită în jos.

— Oh, vrei să scrii ceva.

Nathan își scoase stiloul din buzunar. Îi desfăcu capacul. Apoi scoase și o agendă micuță îmbrăcată în piele. Scoase o foaie albă și o puse peste copertă, apoi o așeză pe pat, la îndemâna lui Nat. Îi dădu stiloul băiatului, ajutându-l să-l cuprindă cu degetele.

Nat știu că nu avea să fie cu mult mai ușor. Așa că fixă ștacheta jos. Doar trei litere.

Ieșiră de parcă le scrisese cu mâna stângă. Dar se puteau citi.

B-O-X

Lui Nathan îi căzu fața.

— Nat…

Nat se uită în altă parte. Își strânse ochii cu putere. Ca și cum dacă și-ar fi închis și urechile n-ar mai fi trebuit să audă.

Nu funcționă. Auzi.

— Nat… tocmai ai ieșit dintr-o operație pe creier. Și ai avut noroc că ai supraviețuit. Știi ce înseamnă asta? E o procedură care a presupus să cojească o bună parte din scalp pentru ca mai apoi să deschidă o fereastră din osul tău cranian. Iar chirurgul să poată scoate de-acolo un hematom foarte mare care punea

presiune pe creierul tău. Au înlocuit bucata de os, dar deocamdată ai niște plăcuțe de metal care țin totul lipit la loc. Nu pentru totdeauna. Dar vei avea alt gen de probleme și nu vor dispărea peste noapte. Slăbiciunea musculară…

Din nou povestea asta. Nat clătină din cap, ca și cum ar fi putut nega lucrul acesta și, prin urmare, l-ar fi putut evita.

— …dificultăți de vorbire. Probleme motorii. S-ar putea chiar să ai și ceva crize, dar pot fi controlate cu…

Nathan se întrerupse. Pentru că Nat ridicase o mână și o îndreptă cu atenție, inexact, către fața lui Nathan. Mâna, oricât s-ar fi străduit să indice ceva cu acuratețe, ajunse pe fruntea lui Nathan. Bărbatul rămase tăcut, ca și cum s-ar fi chinuit să înțeleagă.

Nat încercă din nou. De data asta își atinse ținta. Apăsă cu fermitate pe gura bărbatului.

Rămaseră așa vreme de o secundă sau două.

Apoi Nathan îl prinse cu blândețe pe Nat de încheietură, îi dădu mâna deoparte și o puse pe cearșaf lângă șoldul lui Nat.

— Cred că putem vorbi despre asta altă dată, spuse el.

Nat rămase complet nemișcat, cu ochii închiși. Sperând să pară că face altceva decât făcea de fapt. Încercând cu disperare să nu plângă.

— Nat, spuse Nathan, cu o voce gravă, aproape solemnă. Ce s-a întâmplat? Ce ai pățit în ultima seară la New York?

Tăcere.

— Cum de te înscrii la un meci amical și ajungi acasă cu o rană gravă la cap?

Lacrimile câștigară teren. Nat își concentră toate eforturile, toată puterea în pleoapele sale. Dar se pare că și ele sufereau de slăbiciune musculară. Sau poate că lacrimile erau mai puternice decât își dăduse el seama. Mai puternice decât fuseseră vreodată. Oricum, era prea târziu. Câteva lacrimi trecură de paznicul lor. Acolo unde Nathan le putea vedea.

— Nu contează, spuse Nathan. Cred că și despre asta putem vorbi altă dată.

Partea a șaptea
Nathan McCann

Diverse forme de rezistență

11 august 1980

La scurt timp după șapte seara, Nathan puse deoparte ziarul și stinse lumina în încăperea de la subsol. Întunericul îl luă prin surprindere, întrucât și Carol și Nat erau acasă. Apoi se corectă. Carol era acasă, la fel ca Nat. Când nu era Nat vreodată acasă?

În orice caz, se așteptase ca undeva, prin casă, să fie aprinse niște lumini.

Păși în întunericul din camera de zi și auzi suspine. Aprinse veioza. Carol nu se uită la el în semn de răspuns. Continuă să plângă, ghemuită ca un fetus, pe partea ei de canapea.

Nathan rezistă tentației de a pune întrebări ridicole, de genul „ce s-a întâmplat?" Din punctul de vedere al lui Carol, ce *nu* se întâmplase?

Se așeză lângă ea pe canapea. Îi puse o mână pe umăr. Fata se ridică și se ghemui sub brațul lui, plângând în continuare. Chiar dacă un astfel de rol îl făcea să nu se simtă în largul lui, Nathan rămase locului, cu un braț în jurul ei, în timp ce fata își plânse tot oful.

După o vreme, el spuse:

— Înțeleg că tot nu vrea să vorbească cu tine.

— Așa e.

— Ceva mai rău decât de obicei?

— Da, răspunse fata, dar nu intră imediat în mai multe amănunte, iar Nathan se abținu să întrebe ceva în plus.

După câteva clipe de tăcere, suspinele ei păreau să se liniștească.

Apoi, spuse:

— Mi-a zis un singur cuvânt în seara asta. Un cuvânt. Ghicești care a fost?

— Nici nu-mi trece prin cap.

— Nathan.

— *Nathan* ce?

— Vrea să facă recuperarea cu tine, nu cu mine.

— Cum îți dai seama de toate astea dintr-un singur cuvânt: *Nathan*?

— Pentru că l-am întrebat. L-am întrebat „Nathan ce? Ce-i cu Nathan?" Iar el a arătat către ce-i făceam eu la picioare. Și eu am spus „Și ce? Vrei să faci exercițiile de recuperare cu Nathan?" Iar el a dat din cap că da.

După această ultimă propoziție, fata începu din nou să plângă încetișor.

— Dar de ce ar vrea una ca asta?

— Știi exact cât știu și eu. Nu-l mai înțeleg deloc zilele astea. Nu înțeleg de ce, după cinci luni de zile, dintr-odată nu mă mai vrea pentru exerciții. Nu înțeleg de ce vorbește cu tine, dar cu mine nu.

— Cu greu. Abia dacă vorbește și cu mine.

— Ei bine, sunt o grămadă de cuvinte în comparație cu ceea ce-mi spune mie.

— Dar l-ai întrebat vreodată de ce? Of! Nu mai contează. A fost o întrebare stupidă. Am uitat. Nu vorbește cu tine, așa că la ce bun să-i mai pui întrebări? Mă duc să văd dacă pot să aflu ce se întâmplă cu el.

— Mulțumesc, Nathan.

Nathan îl găsi pe Nat stând întins pe spate în pat, îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri, ascultând bâzâitul enervant al unui show TV de comedie, cu personaje de desene animate. La televizorul pe care el insistase să-l instaleze în dormitorul lui și al lui Carol. Nu se uită când Nathan intră în încăpere.

Pene stătea în pat lângă Nat, sforăind într-un mod evident, cu bărbia pe abdomenul tânărului. Băiatul îl mângâia cu un aer absent pe câine pe creștet, în timp ce se uita la ecranul televizorului.

Nathan stătu o clipă lângă pat, așteptând ca, în cele din urmă, ochii tânărului să se oprească asupra lui.

Era greu să nu observi că trupul lui Nat se schimba.

În mintea lui Nathan năvăliră dintr-odată imagini cu ultima seară a lui Nat la turneul *Mănușile de Aut* din New York. În amintirea aceea, pieptul lui Nat era bine dezvoltat. Aproape că părea sculptat. Vizibil chiar și prin maiou. Mușchii gambelor

păreau niște funii groase. Circumferința brațului său era impresionantă.

Acum arăta ca și cum se îngrășase zece kilograme și pierduse zece kilograme de mușchi în același timp.

În sfârșit, Nat ridică privirea spre bărbat, cu un aer curios.

Nathan închise televizorul.

— Hei, spuse Nat.

Acest unic cuvânt rostit din gura tânărului părea în sine ceva aproape normal.

— Trebuie să-ți faci exercițiile de recuperare, spuse Nathan.

Tânărul se uită în altă parte.

Nathan săltă una din labele desculțe ale picioarelor lui Nat. Îi ridică piciorul astfel încât genunchiul să i se îndoaie, iar gamba să fie paralelă cu patul. Așteptă ca Nat să împingă în mâna lui. Și așteptă. Nu ar fi trebuit să mai fie nevoie să spună „împinge, opunând rezistență mâinii mele". După cinci luni de recuperare, atât cea supravegheată de profesioniști, cât și cea de-acasă, Nathan se gândea că de-acum băiatul trebuia să fi învățat rutina.

— Ce se întâmplă cu tine în seara asta? întrebă Nathan.

Nat ridică din umeri.

— Vrei să începi prin a opune rezistență mâinii mele?

Simți o ușoară presiune din călcâiul desculț al lui Nat.

— Nu cred că doar atâta poți.

La început doar tăcere. Apoi, Nat vorbi:

— Nu știi… că sunt olog?

Cuvintele tremurară ca de obicei când fură rostite de Nat, auzindu-se precum sunetele emise de un surd care încearcă să vorbească. Dar Nathan fu în stare să le înțeleagă pe toate.

— Deja ai început să vorbești mai bine.

Nat izbucni într-un râs amar.

— Parcă aș fi un retardat, spuse el.

Oricât i-ar fi displăcut lui Nathan să recunoască, și oricât de puțin probabil ar fi fost să spună așa ceva cu voce tare, Nat vorbea într-adevăr ca și cum ar fi suferit de o dizabilitate gravă de învățare.

Un gând îi trecu pentru prima oară prin minte.

— De aia nu vrei să vorbești cu Carol?

Nat se uită din nou în altă parte și nu răspunse.

— Nat, Carol te iubește. Fata asta chiar te iubește. Trebuie să ai încredere în lucrul ăsta. Trebuie să accepți că ea chiar pe tine te iubește cu adevărat. Nu felul în care vorbești sau mușchii tăi.

În clipa în care rosti acele cuvinte, Nathan își dădu seama că ultimul comentariu, cel despre mușchii lui Nat, ar fi trebuit să rămână sub tăcere.

Se lăsă o liniște lungă, timp în care Nat nu se mai obosi să împingă cu piciorul în mâna lui Nathan.

Apoi Nat își mișcă mâna dreaptă într-un fel care sugera că voia să scrie ceva. Cerându-i lui Nathan să-i dea ceva cu care și pe care să scrie.

— Ba nu, spuse Nathan. I-am promis logopedului că nu te mai las să scrii. Ea spune că e un obicei care te face să fii leneș. Trebuie să exersezi vorbirea, Nat. Nu vei reuși să-ți recapeți vorbirea dacă nu exersezi.

Liniște în continuare. Nathan îl privi pe tânăr mișcându-și mandibula într-un tipar indescifrabil, repetitiv. În cele din urmă, Nat își trase piciorul din mâna lui Nathan și-l lăsă să cadă din nou pe pat.

— Spune-mi ce s-a întâmplat în seara asta, spuse Nathan. Știu că multe lucruri nu sunt cum trebuie de o bună bucată de vreme. Știu că-ți este greu să te obișnuiești. Dar ceva s-a schimbat în seara asta. Și sper că-mi vei spune ce anume.

Nathan se așeză pe marginea patului și așteptă.

Cu o fracțiune de secundă înainte să renunțe și să-l lase pe tânăr singur, băiatul vorbi. Cuvintele se conturau încet, cu pauze lungi între ele. Un tipar care sugera un efort considerabil de a se concentra și mult stres din partea lui.

— În cele din urmă… dat seama… Nat se întrerupse.

— Ce? De ce anume ți-ai dat seama, Nat?

— N-o să… se întrerupse din nou, ca și cum ar fi refuzat să-și încheie ideea.

— Ce anume, Nat? N-o să faci ce?

— N-o să-i fac pe doctori să-și înghită cuvintele.

Se lăsă o tăcere lungă și tristă. Ar fi trebuit să-mi dau seama,

își spuse Nathan. La orice i-ar fi spus doctorii să se aștepte, ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o să-i creadă. Nu Nat. El ar fi crezut că acele reguli s-ar fi aplicat oricui altcuiva, dar nu lui.

— Nat…

— Mă duc.

— Ești încă aici, Nat.

— Uite.

Tânărul își ridică brațul drept, cumva nesigur, și încercă să-și flexeze bicepsul. Cu rezultate aproape dramatice.

— Chiar nu cred că un biceps solid este problema aici, Nat. Dar dacă vrei să ți se îmbunătățească tonusul muscular, trebuie să te străduiești mai mult să faci exercițiile de recuperare.

— Obosit, spuse Nat.

Nathan oftă.

— Înțeleg. Îmi închipui că ești. Dar nu te-am știut niciodată ca fiind genul care să renunțe. Așa că știu că vei continua cu exercițiile.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Cu tine, spuse Nat.

— Nu vrei să te mai ajute Carol cu recuperarea?

Nat dădu din cap că nu.

— Pentru că nu vrei să te vadă așa?

Nathan așteptă, dar Nat nu-i mai răspunse.

După o vreme, Nathan se ridică, deschise din nou televizorul și-l lăsă pe Nat singur.

Aproape orice idee e binevenită

4 martie 1981

— Da? Cine-i? se auzi vocea lui Manny Schultz de dincolo de ușa lui învechită și prost vopsită, de la apartament.

Lui Nathan i se părea că are un flashback, așa cum stătea din nou în același loc, ca odinioară.

— Manny, sunt Nathan McCann.

Ușa se întredeschise, la fel ca atunci, cu două veri în urmă. Din nou sinusurile lui Nathan fură lovite de asaltul mirosului de tutun stătut.

În crăpătura ușii, văzu fața bărbatului mic de statură.

— Oh, Nathan, da. Ce mai faci? Mă simt prost, ar fi trebuit să vin să-l vizitez pe puști. Știu c-ar fi trebuit. Și nu e doar din cauză că e deprimant, chiar dacă este. Dar cred că e greu și pentru el. Mi s-a părut că cele câteva vizite pe care i le-am făcut mai mult l-au întristat. Ai observat și tu asta?

— Nu sunt sigur, spuse Nathan. Dar nu de asta sunt aici.

— Oh, bine, intră.

Manny își aranjă cât de cât părul, cu o mână, și-i deschise ușa larg lui Nathan, care nu intră.

— Oh, da, uitasem. Nu ești fumător. Bine, o să ies eu.

*

— Am văzut că sala de sport de jos este de închiriat, spuse Nathan, rezemându-se de balustrada scării de incendiu.

Se uită în jos la cartierul de dedesubt, uimit de cât de mult putuse să decadă în doar doi ani.

— Da. Le-am zis eu, le-am zis că fac o greșeală. Știi, cu sala asta fițoasă și restul. Aici suntem în centrul orașului. Nu te-apuci să faci chestii prea simandicoase în centrul orașului. Oamenii de-aici se descurcă greu. Nu vor să-și pună pe ei colanți caraghioși și să se fâțâie în sus și-n jos pe un stepper. Îmi vine să-mi dau palme că am renunțat la locul ăsta când a murit

Jack. Era o sală grozavă pentru box. Și mergea și bine. Tot ce trebuia să fac era să preiau eu frâiele. Dar n-am fost în stare. Pur și simplu mi s-a rupt inima când a murit Jack.

— Nu știu nimic despre Jack, spuse Nathan. Nu știu cine a fost.

— O poveste care mai bine rămâne nespusă.

Se lăsă o tăcere lungă, timp în care Nathan își făcu ordine în gânduri. Bănuia că Manny voia să afle de ce venise. Dar Nathan încă punea cap la cap și într-o formă anume gândurile care-i treceau prin cap. Nu-i stătea în fire să se lanseze într-o conversație până când nu avea lucrurile clare în minte. Doar că aceste gânduri păreau extrem de greu de îmblânzit.

— Știi că a trecut aproape un an, spuse Nathan.

— Să nu crezi că nu știu. Să nu crezi că nu am data aceea îngropată adânc în creier. Pe 9 martie a ajuns la spital. Am ținut minte. Pe 7 martie a fost data în care… Bărbatul mic de statură nu-și mai termină însă ideea.

— Te rog să termini ce aveai de zis, Manny. Ce s-a întâmplat în seara de 7 martie?

— Nu pot. I-am promis lui Nat că n-o să spun nimic, niciodată, nimănui. Nu sunt vreun înger ori vreun sfânt și nici nu fac mereu ce trebuie. Dar nu privesc pe cineva în ochi și-i promit că n-o să dezvălui o poveste, ca apoi să mă răzgândesc și să spun totul. Nu sunt chiar atât de rău.

— Bine, spuse Nathan, ascultând apoi tăcerea pătrunzătoare și ciudată care se lăsă între ei. Și faptul că noua sală de sport dă faliment te lasă fără slujbă?

— Nu sunt sigur. Dacă așa va fi, o să rămân și eu pe drumuri. Apartamentele astea minuscule intră la pachet cu oferta de închiriere și s-ar putea ca noul proprietar să vrea să le folosească pentru altceva. Sau poate că vor mai avea totuși nevoie de cineva care să facă curat seara. Depinde cine se va muta în loc.

— Câți metri pătrați?

— N-am nicio idee. Nu mă pricep la genul ăsta de lucruri. De ce? Te gândești să deschizi ceva aici?

— Mă întrebam, doar.

— Vrei să vezi spațiul? Până când îl închiriază careva și

schimbă încuietorile, eu am cheia.

— Da, spuse Nathan, mi-ar plăcea să-l văd.

*

— Aș pune un ring chiar aici, spuse Manny. Iar acolo aveam înainte sacii de box.

Nathan se uită la vălătucii de praf care se răsuceau în lumina de după-amiază târzie, care pătrundea prin geamurile din față, în timp ce bărbatul mic de statură traversa de colo-colo spațiul prăfuit.

— Probabil că aș pune niște echipamente de fitness în colțul ăla. Doar chestiile de bază. O placă pentru picioare, banca pentru ridicat greutăți, niște haltere. Nimic prea simandicos. Ce mă seacă este că nici n-ar costa mult să-i dau drumul. Nu ai nevoie de prea mult echipament și, oricum, poți să-l iei la mâna a doua. Iar chiria e mică pentru că toată zona e cam la pământ. Dar e de vreo mie de ori mai mult decât am eu. Ar fi trebuit s-o păstrez deschisă când a murit Jack. Doar că n-am fost în stare s-o fac atunci.

— De cât ai avea nevoie?

Bărbatul mic de statură se opri în loc. Nu vorbi imediat.

— De ce mă întrebi asta? spuse el după o vreme.

— E doar o întrebare.

Manny dădu din cap.

— Mi se pare că am luat deja destul de la tine. De fiecare dată când am fost să-l văd pe puștiul ăla la… după ce a fost rănit, și el mi-a spus același lucru. „Slavă Domnului că Nathan ne-a pus să facem o asigurare.” La momentul ăla s-a codit în privința asta. Se credea invincibil. Acum crede că asigurarea rezolvă totul. Dar eu știu mai bine cum stau lucrurile. Acoperă cam optzeci la sută, nu? Iar douăzeci la sută, cu tot ce i s-a întâmplat lui, înseamnă un purcoi de bani, dacă pot să zic așa.

Nathan ridică ușor din umeri. Își adună gândurile înainte să răspundă.

— Înseamnă încă un an sau doi în plus în care trebuie să mai rezolv contabilitatea unor oameni, înainte să pot ieși la pensie.

Nu e ca și cum trebuie să lucrez în mină sau mai știu eu ce alte munci grele. Cred că un bătrân de vârsta mea încă mai poate ridica hârțoagele alea vechi. Dacă aș mai face o investiție suplimentară, probabil că am mai vorbi de încă un an în plus.

— Și, mă rog, de ce ai face un astfel de lucru pentru mine? Nu ai făcut destule investiții proaste?

— Asta ar fi o investiție proastă?

— De fapt, nu. Nu cred că o să producă o avere, dar pun pariu că ar scoate destul cât să poți returna un mic împrumut de afaceri. Dar tot aș vrea să știu de ce ai face un astfel de lucru pentru mine.

— Nu ar fi tocmai pentru dumneata, ca să fiu sincer. Ar fi pentru Nat.

— Oh, oh, înțeleg. Crezi că dacă ar putea să lucreze într-o sală de antrenament pentru box, asta l-ar scoate din casă. Da, da, chiar ar putea fi de folos aici. Ar putea să dea înapoi ceea ce eu și Jack i-am oferit gratuit. Știi, să găsească alți puști și să-i ajute să se ridice. I-aș plăti ceva și lui, desigur. Doar că… sper că nu i-ar speria pe noii clienți. Știi, amintindu-le cât de rău poți să te rănești.

Manny păru să rumege gândul acesta pentru câteva clipe.

— Ei bine, un lucru ar fi de folos, totuși. Nu s-ar mai opune nimeni când i s-ar spune să-și pună protecția aia pentru cap.

— Așadar, el nu a purtat o protecție pentru cap în seara aceea? întrebă Nathan.

Nu primi niciun răspuns.

— Presupun că nu a purtat.

Little Manny se holbă la podea.

— I-am promis, spuse el.

Nathan dădu din cap și schimbă subiectul.

— Îi tot spun că trebuie să-și găsească alt vis. Dar spune că nu poate. Zice că acesta a fost unicul său vis. Așa că m-am gândit că, dacă nu mai poate boxa el, cel puțin ar putea avea legătură cu sportul ăsta, într-un fel.

— Cred că acum înțeleg de ce ai venit aici. De când ai aflat că locul acesta este de închiriat?

— N-am știut până când nu mi-am parcat mașina, adineauri.

— Serios? Și atunci ce ai venit să-mi spui?

— De fapt, nu sunt nici eu prea sigur. Știam doar că-mi trebuia o idee. M-am gândit că poate ai dumneata una. Nu m-am așteptat să-mi pice chiar asta. Dar cred că, uneori, așa se întâmplă în viață.

— Mai ales când îți dorești să se întâmple, spuse Manny.

— Așadar, de cât ai avea nevoie?

*

Când Nathan ajunse acasă, Nat era întins pe canapea, purtând doar o pereche de pantaloni de trening. Se uita la televizorul din camera de zi. O veche reluare a serialului *I Iove Lucy*[3]. Cu Lucy și Superman. Una din mâinile lui Nat atârna spre locul de pe covor unde stătea Pene.

— Unde este Carol? întrebă Nathan, ridicând vocea ca să se facă auzit peste râsetele de la televizor.

Nat ridică din umeri.

— Vine la cină?

Nat ridică din nou din umeri.

Nathan alese să nu forțeze lucrurile. Dar nu putea să nu fie curios. Pentru că fata nu fusese acasă la cină nici în seara precedentă. Și nici la micul dejun.

Se duse spre dormitorul lui, desfăcându-și nodul de la cravată pe drum.

Ușa de la camera lui Nat și a lui Carol era întredeschisă.

Se opri în dreptul ei. O deschise mai mult.

Ușile de la șifonier fuseseră deschise și lăsate așa. Toate lucrurile lui Carol dispăruseră, lăsând în urmă doar umerașe goale, ca singura dovadă a faptului că ea locuise vreodată în încăperea aceea.

Alți oameni fac asta atât de ușor

6 martie 1981

Înainte ca Nathan să apuce să-și parcheze mașina în fața casei bunicilor lui Carol, o văzu pe fată ieșind pe veranda din față și încuind ușa în urma ei. Se grăbi pe trepte, pe aleea îngrijită din fața casei și apoi coti și o luă grăbită spre stația de autobuz.

Nathan merse cu mașina lângă ea, încetini, după care se întinse să deschidă geamul de la ușa din dreapta. Fata tresări nervoasă, defensiv. Apoi păru să-și dea seama cine era în mașină.

Nathan opri, iar ea se duse la geamul deschis și se aplecă înăuntru, cu un aer trist.

— Bună, Nathan, spuse ea.

— Vrei să te duc cu mașina la serviciu?

— Sigur. Mulțumesc.

Fata urcă și, preț de câteva clipe, niciunul nu spuse nimic. Nathan nu porni mai departe.

După o vreme, fata se uită la el.

— De îndată ce-ți pui centura de siguranță, plecăm.

— Oh, da, spuse ea.

Nathan auzi clicul reconfortant al clapetei centurii când intră în locașul său. Băgă în viteză și porni.

Cam o jumătate de kilometru sau chiar mai mult nu spuseră nimic.

Nathan simți că era rolul lui să vorbească. La urma urmelor, el o căutase pe ea, nu invers.

— Motivul principal pentru care am venit să te văd a fost să mă asigur că ești bine.

— Depinde la ce te referi când spui bine.

— Fizic, psihic, financiar.

— Cred că voi fi, spuse fata. Acum pare o listă destul de greu de îndeplinit.

— Cred că așa și este, spuse Nathan.

— De unde ai știut unde sunt? Ți-a spus el?

— În cele din urmă, spuse Nathan, apoi rămase tăcut o vreme. Nu trebuie să-mi spui asta dacă nu vrei. Nu mă privește. Dar mă întrebam de ce ai plecat.

— De ce? *De ce?* El nu ți-a spus de ce?

— Nu, nu mi-a spus.

— Pentru că el mi-a cerut să plec. De aia.

— Nat ți-a cerut să pleci? Ești sigură că nu l-ai înțeles greșit?

— Mi-a scris pe un bilețel, Nathan. Nu a fost nicio neînțelegere la mijloc. Mi-a spus că nu în așa ceva mă băgasem de la început.

— Te-ai înrolat la bine și la rău. În vreme de sănătate și de boală.

— Nu-mi spune *mie* asta. Spune-i-o *lui.* Mi-a mai spus că-și dorea admirația, nu mila mea. Și nu i-aș fi spus niciodată asta, Nathan, pentru că sigur ar fi înțeles greșit, dar cum să-l admir în situația în care este acum? Dacă aș fi spus asta, ar fi crezut că mă refer la faptul că vorbește stricat, iar brațele și picioarele lui nu mai funcționează cum trebuie. Dar nu acesta este motivul. Ci pentru că nu mai vrea să lupte. Și nu mă refer la ringul de box.

— Da, știu că nu la asta te referi, spuse Nathan. Știu ce vrei să spui.

— Orice obstacol i-ar fi apărut în cale în viața lui, întotdeauna s-a luptat din toate puterile. Dar pe acesta nu mai vrea să lupte să-l depășească. E ca și cum ar fi renunțat.

— Știu, spuse Nathan.

— Ai vreo idee ce să facem pentru el?

— Poate. Dă-mi un pic de timp.

Nathan trase mașina în față la Frosty Freeze și parcă într-o zonă pentru pietoni, cu părere de rău că nu putuseră avea o conversație mai lungă.

Carol se uită la clădirea albă dărăpănată și oftă.

— Va trebui să-mi caut o slujbă mai bună.

Nathan nu spuse nimic.

— O să-și revină el, spuse fata. O să ne împăcăm. Ne-a fost sortit să fim împreună. Trebuie doar să găsesc un mod prin care să-l conving că-l iubesc pentru ceea ce este. Știi, îl iubesc pentru cine este el cu adevărat.

Nathan clătină din cap.

— Ba nu. Nu e treaba ta să-l convingi. E treaba lui să creadă asta. Este problema lui, nu a ta. Trebuie să se gândească bine, de unul singur, la asta, ca să fie convins. Și asta a fost întotdeauna problema lui.

Carol rămase în mașină o clipă, gata să spună ceva.

— Dar… nu pot să fac nimic în legătură cu *asta.*

— Așa e, spuse Nathan. Nu poți.

Se lăsă o tăcere lungă. Nathan se uită la ceas să vadă dacă nu cumva o făcea pe fată să întârzie la serviciu.

— Nathan, îmi promiți ceva?

— Da, dacă pot cu adevărat.

— Promite-mi că, indiferent ce se va întâmpla cu mine și cu Nat, noi doi vom rămâne întotdeauna prieteni.

Îl luă complet prin surprindere pe Nathan să audă asta și îi fu greu să răspundă.

Carol continuă.

— Ai fost un sprijin constant în viața mea, încă de când te-am cunoscut. Nu vreau să te pierd. Indiferent de ceea ce va face Nat.

Tăcere. Nathan și-ar fi dorit să se descurce mai bine în situații încărcate de emoție, ca aceasta. Se dojeni că ajunsese la șaptezeci de ani fără să poată să stăpânească gesturi care altora le veneau atât de firesc. Cel puțin așa presupunea el că stăteau lucrurile.

— Bine, spuse Nathan, îți promit.

O ocazie aproape voluntară

21 ianuarie 1982

— Nu merg, spuse Nat.

Stătea la masă, la micul dejun, amestecând miere și scorțișoară în cerealele sale de ovăz. Și amestecând. Amestecând. Amestecând. Părea că are de gând să-și protejeze castronul cu prețul vieții, așa cum stătea aplecat deasupra lui, cu jumătatea de sus a trupului. Dar din păcate postura aceea nu era ceva ieșit din comun. Nathan observase că tânărul nu se mai străduia să stea drept de ceva vreme.

Nathan oftă adânc.

— Speram sincer să nu se ajungă aici, spuse el. Dar presupun că totuși s-a întâmplat. Te susțin de câțiva ani deja. Ți-am finanțat cariera de boxer…

— Că mare carieră o fi fost și aia.

— …am plătit facturile medicale pe care asigurarea nu le-a acoperit. Te-am dus la și te-am adus de la ședințele de recuperare fizică aproape doi ani de zile. N-am făcut-o ca să obțin mulțumiri și nici n-am crezut vreodată că o să-ți pomenesc de chestia asta. Dar adevărul este că am făcut o mulțime de lucruri pentru tine și am cerut foarte puțin în schimb. Te-am rugat o dată să mergi la vânătoare, pentru că am crezut c-o să-ți facă plăcere, și în dimineața asta te rog să vii cu mine să vedem noua sală de box.

— Nici măcar nu-i așa de nouă, spuse Nat, învârtind în continuare în castronul lui.

— Cu atât mai mult, e timpul să vii s-o vezi.

— Deci așa stau lucrurile. N-am de ales.

— Ba nu, ai de ales. Întotdeauna avem de ales în viață. Nu te oblig să mergi. Te rog. Și-ți aduc aminte că de foarte puține ori te-am rugat ceva.

Nat își coborî fruntea pe mâna stângă, amestecând mai departe în cerealele sale. Abia când oftă într-un mod dramatic, Nathan știu că izbândise.

*

— Hei, e chiar Nat! aproape că strigă Manny. Toată lumea, ia uitați-vă, a venit Nat!

Toată lumea însemna un grup de nouă băieți care se antrenau la saci, ridicau greutăți sau se confruntau pe rând în ring. Și niciunul dintre ei nu avea cum să-l cunoască pe Nat. Așa că lui Nathan atitudinea aceea i se păru cumva teatrală.

În plus, știa că lui Nat nu-i plăcea să fie în centrul atenției. Deloc.

Cât rămaseră în pragul ușii, Manny începu să aplaude. Opt din cei nouă tineri îi urmară exemplul, fără vreun motiv evident. Ca și cum cineva aprinsese semnalul luminos care anunța că trebuie să aplaude. Oamenii au tendința să facă ce li se spune, se gândi Nathan.

Cel de-al nouălea tânăr, cel care nu aplauda, întrebă:

— Cine naiba e Nat?

Manny făcu rapid trei pași pe podeaua sălii de sport și îl luă de ureche.

— Ai puțin respect. Locul ăsta nici măcar n-ar exista fără Nat.

Nathan îi făcu un semn discret cu ochiul. Sperase să evite legătura aceea directă.

Aplauzele se domoliră și apoi se stinseră, lăsându-i pe Nathan și pe reticentul Nat stând acolo, cu toți ochii ațintiți asupra lor.

— Și-n afară de asta, spuse Manny, la vremea lui, Nat a fost un boxer aprig.

Din nou o reacție puternică din partea lui Nathan. *La vremea lui?*

— Nu că vremea lui ar fi fost cu atât de mult timp în urmă, spuse Manny repede, încercând stângaci să-și repare greșeala. Vreau doar să zic că a fost un luptător redutabil.

— Și ce-a pățit? întrebă tânărul care nu aplaudase.

Nat întoarse capul către Nathan și-i spuse încet:

— Te aștept afară.

Ușa se închise în urma lui, cu un foșnet evident și o pală de

aer rece.

Când Nathan se uită din nou în sală, Manny era deja lângă el.

— Cred că n-a mers chiar așa de bine, spuse bărbatul mic de statură.

— Sau putem vedea partea bună a lucrurilor. L-am adus aici. În cele din urmă. După tot timpul ăsta. Chiar dacă nu l-am făcut să rămână decât vreo treizeci de secunde.

— Puștiul ăsta Tony nu e chiar definiția diplomației. Dar, pe de altă parte, și eu i-am dat ocazia să spună ce-a zis. Așa că presupun că nici eu nu sunt mai breaz.

— Mai bine mă duc să văd ce face Nat, spuse Nathan.

Îl găsi pe tânăr în spate, stând pe capătul de jos, plin de zăpadă, al scării de incendiu, cu genunchii ridicați și capul sprijinit în leagănul brațelor.

Nathan se apropie încet și se așeză lângă el. O vreme, niciunul nu zise nimic.

Apoi, Nat întrebă:

— Ce-a vrut să spună când a afirmat că nici n-ar fi existat sala de sport fără mine?

Nathan nu răspunse, pentru că nu se putea gândi la un răspuns care să i se pară cât de cât constructiv.

— Așadar, tot rostul acestui loc a fost ca să mă scoată pe mine din casă, nu? Să mă facă să lucrez din nou? Ce-ar trebui să fac? Să șterg pe jos la ora închiderii?

— Ne-am gândit că ți-ai putea folosi cunoștințele în acest sport.

— În folosul *cui*? Al unor tipi care vor continua să facă ceea ce eu nu mai pot? Și cum ar trebui să ajung aici? Vrei să vin cu autobuzul până aici în fiecare zi? Crezi că pot să ies în public vorbind în halul în care o fac? Mergând cum merg?

— Da, spuse Nathan, aș vrea.

— Ei bine, ție ți-e ușor să vorbești.

— Trebuie să ai un fel de viață, Nat. Simt că nu te mai ajut dacă-ți permit să rămâi culcat toată ziua pe canapea, la televizor. Încep să cred că-ți fac rău acceptând una ca asta. Oricare crezi tu că sunt problemele tale… nu poți, pur și simplu, să te încui în casă pentru ca nimeni să nu le observe și să

comenteze despre ele. Toți trebuie să înfruntăm lumea, cu defectele noastre cu tot. Și să găsim o cale să ne adaptăm.

— Poți să mă duci acasă?

Nathan oftă.

— În regulă. Deocamdată mergem acasă.

*

Cam pe la jumătatea drumului, Nat îl surprinse pe bătrân când începu să vorbească.

— Poate că într-una din zilele astea am putea merge la vânătoare.

Comentariul îl surprinse pe Nathan atât de mult, că-i luă ceva timp până să răspundă.

— Ce ți-a venit acum cu asta?

— Ei bine, ai pomenit tu mai devreme despre asta. Ai spus că singurul lucru pe care mi l-ai mai cerut vreodată a fost să încerc să vânez. Dar nu prea m-am străduit în ziua aceea.

— Nu trebuie să mergi cu mine la vânătoare doar pentru că…

— Ba nu, chiar vreau să merg, spuse Nat. Serios. O să încerc.

O vreme nu mai spuseră nimic, iar lui Nathan îi trecu prin cap că, dacă ar fi pus prea multe întrebări, ar fi fost ca și cum ar fi căutat la dinți calul de dar.

— E adevărat, spuse Nat. Nu-mi ceri mare lucru. Nu m-am gândit cu adevărat la asta până acum. Până când nu ai spus-o tu. Dar așa este.

Nathan își drese glasul înainte să răspundă.

— Din păcate, acum sezonul de vânătoare s-a încheiat. Și nu se va mai deschide până la toamnă.

— Oh, spuse Nat. Ei bine, presupun că asta e, atunci. Cred că vom fi amândoi aici și la toamnă.

— Da, spuse Nathan. Presupun că vom fi.

Răspunsuri obligatorii pline de emoții

11 octombrie 1982

Nathan stătea în fața ușii micului apartament dărăpănat, de deasupra sălii de sport. Cel de lângă apartamentul lui Manny Schultz. Înainte să apuce să ridice mâna să bată la ușă, Nat deschise și scoase capul afară.

— Sunt gata, spuse el, părând atipic de nerăbdător. Am o mică geantă pregătită chiar aici. Stai doar s-o iau. Și stai să-i pun lesa lui Pene. Iar apoi sunt gata să mergem.

*

— Cum te descurci cu locuitul deasupra sălii de sport? îl întrebă Nathan pe drumul spre casă.

— E bine, cred. E o navetă scurtă. Nu prea am niciodată de mâncare, așa cum aveam la tine acasă. Dacă vreau să mănânc ceva, trebuie să ies să-mi cumpăr. Iar câinele mă înnebunește. Eram obișnuit să nu fac altceva decât să-i deschid ușa din spate când voia să iasă. Acum, de fiecare dată când vrea afară, trebuie să mă încalț și să mă îmbrac, să-i pun lesa și să-l scot la plimbare. Chiar dacă îi vine o astfel de idee genială în toiul nopții. Dar cred că e bine. Dacă n-ar fi el, probabil că n-aș avea parte niciodată de aer curat. Nu că aerul din centru ar fi prea curat.

— Vorbești mai bine acum.

— Dar tot destul de greu.

— Mie nu mi se pare că vorbești greu.

— Eu așa văd lucrurile. E atât de mult de muncă. Spun două cuvinte și am nevoie să trag un pui de somn.

O vreme merseră fără să mai zică nimic. Nathan se trezi în sinea lui pregătindu-se pentru ce avea să spună. Fu surprins să simtă fluturi în stomac. Nu avea prea des parte de așa ceva.

— Ieri am văzut-o pe Carol, spuse el.

Brusc, Nat întoarse capul, dar apoi se îndreptă și privi din

nou pe geam. Nu răspunse nimic o bună bucată de vreme. Apoi, întrebă:

— Te-ai întâlnit cu ea din întâmplare?

— Nu. Am luat prânzul împreună. Facem chestia asta cam o dată pe lună.

— Ca să vorbiți despre mine?

— Nu. Ci pentru că ea a văzut în mine un prieten și nu a vrut să piardă asta. Dar ne-am dat seama amândoi că tu s-ar putea să respingi ideea. De aia nu ți-am spus nimic până acum. Carol nici acum n-ar fi vrut să-ți spun nimic. Dar nu m-am simțit în largul meu cu chestia asta. Îmi place să fiu…

— Comunicativ.

— Da, confirmă Nathan. Exact. Îmi place să fiu comunicativ.

— Ei bine, mă gândesc că nu pot să pretind niciunuia dintre voi cu cine să fie prieten.

Vreme de un cvartal sau două, Nat se uită pe geam. Apoi, întrebă:

— Se vede cu cineva?

Nathan dădu să zică ceva, dar nu mai avu ocazia.

— Nu contează. Nu trebuie să-mi răspunzi. Îmi pare rău. Cred că nu e treaba mea. Să vorbim despre altceva.

Așa că Nathan fu deopotrivă scutit și lipsit de ocazia de a spune că nu, fata nu se vedea cu altcineva. „Pe drept sau nu, ea tot așteaptă ca tu să-ți vii în fire."

Nat întrebă altceva.

— Și, mai e careva cu care stai de vorbă pe la spatele meu?

— Ei bine, bunica ta încă mă sună. Cam o dată pe lună. După toți acești ani.

Îi aruncă o privire lui Nat în liniștea care se lăsase între ei. Se uită cum încercă să zică ceva, apoi renunță.

— Sunt surprins.

— Presupun că, odată ce ești bunică, rămâi mereu bunică.

— Și ce-i spui? Îi spui lucruri personale legate de mine?

— Și de unde aș putea și, măcar, lucruri personale legate de tine? se miră Nathan.

Era o întrebare care nu primise niciodată un răspuns.

*

Chiar când dădu să stingă lumina înainte de culcare, Nathan îl auzi pe Nat strigându-l din vechiul lui dormitor.

— Nathan?

Își puse un halat și merse în camera tânărului.

— Da, Nat?

— Mă întrebam dacă o să vii să-ți tragi un scaun lângă patul meu, așa cum făceai înainte. Înainte să mă însor, adică.

— Vrei să fac asta?

— Da, sigur.

Nathan își trase scaunul cu spătar din trestie cu fața spre pat și se așeză.

— Și pe la cât trebuie să ne trezim? întrebă Nat. Pe la patru?

— Poate că de data asta te iau mai încet și te las să dormi până la patru și-un sfert, patru jumate.

— Dumnezeule, mulțumesc!

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Nu mai stătuseră așa de vorbă de foarte mult timp. Pe vremuri, Nathan își aminti că-l întreba tot felul de lucruri pe tânăr despre viața lui. Dar acum nu părea să-i vină nimic în minte.

— Te frământă ceva, Nat?

— Doar slujba asta, cred.

— Te simți în stare s-o faci, din punct de vedere fizic?

— Oh, da, fizic e totul în regulă.

— Și atunci ce parte nu merge?

— Nu știu. Nu sunt sigur că pot să explic. E ca și cum aș ști ce crede toată lumea că ar trebui să simt eu. Little Manny, de exemplu. El și-a dorit dintotdeauna să fie boxer. Dar nu a fost făcut pentru așa ceva. Așa că i-a învățat pe alții să se bată. Și pare să fie împăcat cu lucrul ăsta. Ca și cum obține o satisfacție din faptul că vede pe altcineva reușind ceea ce și-a dorit el. Și știu că toată lumea vrea ca și eu să simt la fel.

— Dar tu nu vrei asta.

— Nu, nu vreau. Detest lucrul ăsta. Sunt invidios pe puștii ăia. În fiecare zi. Chiar și pe cei care nu sunt buni de nimic. Cel puțin au parte de o șansă. Încerc să nu las să se vadă. Dar mă

roade lucrul ăsta. Tot timpul.

— Hmmm. Tot ce știu e că nu poți să te forțezi să simți ceva ce tu nu simți, de fapt.

— E ceva în neregulă cu mine, Nathan?

— Mă îndoiesc. Cred că pur și simplu mai ai nevoie de ceva timp.

— Mda, poate. Poate că asta e. Mai am nevoie de timp.

Dar cum să fac asta, când sunt atât de frumoase?

12 octombrie 1982

— Pene o s-o ia razna dacă Maggie poate să meargă și el nu, spuse Nat în timp ce Nathan parcă mașina în afara șoselei, pe drumul de pământ.

— Eu tot sunt de părere că ar trebui să-l lăsăm în mașină. Nu e un câine dresat pentru vânătoare. O să sperie rațele.

— Probabil c-o să latre și-o să schelălăie tot timpul.

— Nu prea contează. Nu locuiește nimeni aici pe o distanță de câțiva kilometri.

— Bine, spuse Nat și se întoarse spre bancheta din spate să-l mângâie pe cățel pe cap. L-ai auzit, băiete, Maggie poate să meargă, tu rămâi aici.

Nathan se dădu jos din mașină și scoase ambele pușți de pe podeaua din spate. Se uită în sus și-l văzu pe Nat stând lângă el, în întunericul care preceda răsăritul.

— Știu, spuse Nat. Să verific siguranța. Și să car pușca în așa fel încât să nu țintească spre ceva anume. Înainte și în jos, spre pământ. Doar ca să fiu foarte sigur.

— Îți aduci aminte destul de bine, spuse Nathan, întinzându-i una dintre arme.

— Depinde dacă mă străduiesc sau nu.

Porniră împreună pe cărarea dinspre lac, la lumina lanternelor, cu Maggie care le deschidea calea. Nathan auzea schelălăielile nemulțumite ale lui Pene, abandonat în mașină.

Așteptă să vadă dacă Nat avea să se oprească în locul acela sau dacă reacționa în vreun fel când treceau pe-acolo.

Însă nu observă decât că Nat călcă un pic greșit în dreptul copacului cu pricina, dar asta fu tot.

*

Se ghemuiră împreună după adăpost, în dimineața înghețată, într-o liniște și o nemișcare perfecte. Nathan era conștient că

Maggie tremura de emoție.

Așteptă până când auzi foșnetul unor aripi în depărtare.

— Auzi? îi șopti el la ureche lui Nat.

Tânărul dădu din cap că da.

— Când or să vină și-or să aterizeze pe lac, o să trag în una. Când o s-o fac, se vor ridica din nou toate în aer. O să mai ochesc una dacă pot. Atunci este momentul în care să încerci și tu.

Rațele se iviră, acoperind aproape complet cerul pe care se pregătea să răsară soarele. Poate vreo șaptezeci și cinci dintre ele atinseră apa, cu aripile deschise pentru aterizare. Era lumină doar cât să vezi culoarea de un verde-aprins, de pe capetele rățoilor.

Nathan se ridică ușor, se înfipse bine pe picioare și trase un foc, simțind reculul familiar al armei, în umărul său drept.

Rațele se ridicară din apă, ca și cum ar fi fost un singur trup, imens, cu mai multe chipuri. Nathan le putea auzi labele bătând apa în timp ce se pregăteau să-și ia zborul. Ținti din nou. Mai trase un foc.

O auzi pe Maggie sărind în apă.

Dar nu auzi și pușca lui Nat.

Rămaseră amândoi uitându-se la Maggie care înota să aducă prima rață împușcată.

— E cam bătrână pentru așa ceva, spuse Nat, nu-i așa?

— Foarte. Are aproape paisprezece ani. Ar fi trebuit s-o scot la pensie cu ani în urmă. Dar e încă în formă. Și-i place foarte mult treaba asta. Nu mă îndur să-i frâng inima.

Nathan ezită dacă să-l întrebe pe Nat despre faptul că nu-l auzise și pe el să tragă vreun foc. Oare își făcea griji pentru abilitățile sale motorii? Dar se pregătiseră și îl învățase cum trebuia să țină pușca. Iar la antrenament păruse să se descurce destul de bine.

Se hotărî să nu pomenească nimic despre asta.

Maggie aduse la mal prima pasăre, un rățoi zdravăn, de fapt, și o puse cu blândețe la picioarele lui Nathan. Apoi se scufundă din nou să aducă și a doua pasăre.

Nat se aplecă deasupra păsării moarte. Îi mângâie penele

verzi strălucitoare de pe cap și de pe gât.

— E atât de frumoasă, spuse el.

— Da, aprobă Nathan. Sunt niște păsări frumoase.

— E în regulă dacă nu-mi fac curaj să împușc și eu una?

— Sigur că da.

— Nu spun că e ceva greșit că tu faci asta. Și știu că e stupid să te fac să mă aduci până aici. Dar nu știam ce-o să simt în legătură cu asta. Știi, până când nu încercam.

— Să apeși pe trăgaci când ai în față o ființă vie e o decizie foarte personală. Dacă nu ești sută la sută sigur de asta, ți-aș sugera să n-o faci.

— Îmi pare rău, Nathan.

— Nu trebuie să-ți pară rău.

Maggie depuse și a doua rață la picioarele lui Nathan, o femelă mai puțin colorată, iar Nat o mângâie și pe aceasta ca pe prima pasăre.

— Dar tot îmi pare bine că am venit împreună la vânătoare, spuse Nat.

— Da, răspunse Nathan. Ăsta este lucrul cel mai important.

*

— Asta e arma? întrebă Nat, în timp ce se întorceau pe cărare spre mașină. Cea pe care ți-a dat-o bunicul tău?

Nat purta geanta de pânză cu rațele împușcate pe umăr, împreună cu pușca de împrumut, lăsându-l pe Nathan să-și care doar pușca sa.

— Da, asta e.

— Deci ai reușit s-o obții înapoi până la urmă, de la poliție.

— În cele din urmă. Mi-au trebuit mai bine de un an și jumătate și vreo șase cereri. Dar am primit-o înapoi.

— Dacă aș fi știut că este așa de importantă, aș fi luat atunci o alta.

Nathan nu răspunse nimic. Cum ar fi putut cineva să răspundă unei astfel de declarații, despre ce armă să șterpelești ca să comiți un jaf armat?

— Nu-mi vine să cred că te-am făcut să treci prin toate

porcăriile alea, spuse Nat.

— Tu ai trecut prin mult mai multe.

— Da. Dar îmi dau seama de ce făceam toate acele porcării. Doar că nu știu de ce ți le făceam și ție.

*

Nat se dădu în spate cu scaunul de la masă și se șterse la gură cu șervetul.

— Nu știu care-i treaba cu cina asta cu friptură de rață, dar e la fix de fiecare dată.

— Cred că e din cauză că e atât de proaspătă, spuse Nathan. Când a fost ultima oară când ai avut parte de o masă cu mâncare gătită?

— Ultima oară când am mâncat la tine acasă, spuse Nat zâmbind, după care zâmbetul i se stinse; nu doar că i se stinse, ci îi dispăru cu totul. Cred că mi-aș dori să nu mă întorc înapoi în gaura aia de șoarece.

— Poți să rămâi aici în seara asta, dacă vrei.

Nat păru să contemple gândul acesta preț de o clipă. Își strânse buzele, ca și cum asta l-ar fi ajutat să se gândească mai intens. Apoi clătină din cap.

— Casa ta este foarte confortabilă, spuse el. Dar tocmai asta-i problema. Este prea confortabilă. E ca tărâmul acela magic unde nu trebuie să faci niciodată nimic. Nu ai nicio responsabilitate. Ca atunci când ești mic. Creează dependență. Acum că m-am smuls de-aici și m-am aruncat cumva în toată povestea asta cu viața… ei bine… pot să-mi dau seama cât de ușor mi-ar fi să mă întorc din nou la starea aceea. Acum că m-am pornit, ar fi bine să merg mai departe. E mai ușor decât s-o iau din nou de la început.

— În regulă, spuse Nathan. E o decizie bună, atunci. Ia-ți haina și câinele și te duc acasă.

Codul care nu se încalcă niciodată

1 iunie 1988

Nathan supraveghea fereastra de la subsol, așteptând ca Manny Schultz să ajungă. Când Manny apăru în cele din urmă, veni într-un automobil. Un model destul de nou. Mașina intră pe stradă și fu parcată, ca și cum șoferul său era de o viață întreagă proprietar de automobile. Probabil că-i merge bine, își spuse Nathan.

De când telefonase Manny, Nathan deveni nerăbdător să audă veștile. Manny spusese că erau vești bune. Nathan spera să aibă legătură cu Nat. În ultima vreme, nu prea fuseseră vești bune despre tânăr. Nathan așteptase atât de mult să audă ceva pozitiv despre el.

Îl întâmpină pe bărbatul mic de statură la ușa de la intrare și îl pofti înăuntru.

Pare atât de bătrân, își spuse Nathan în sinea lui. Și apoi își dădu seama. *Chiar suntem* bătrâni. El e un tip în vârstă, iar eu sunt și mai bătrân ca el.

Nathan se așeză pe canapea și-i făcu semn lui Manny să ia loc lângă el. Înainte să se așeze, Manny scoase un plic din buzunar și i-l întinse lui Nathan.

— Veștile mele bune, spuse el. Ultima rată.

— Chiar? Împrumutul nu trebuia acoperit mai devreme de luna august.

— Ce pot să zic? Lucrurile merg bine.

Manny se așeză pe canapea lângă Nathan, iar mirosul de tutun, deopotrivă vechi și nou, se răspândi din hainele și din părul său.

— Dar care-i treaba cu Nat? Cum merg lucrurile cu el?

Lui Manny îi căzu fața, iar Nathan își dori să-și fi putut lua cuvintele înapoi.

— Ah, Nathan. Nu chiar atât de bine. Nici nu voiam să-ți spun asta. A făcut o chestie pe care nici nu-mi doream s-o mai repet. Dar ai întrebat și trebuie să-mi iau lucrul ăsta de pe suflet.

Căci mi se rupe inima când mă gândesc ce s-a întâmplat. Alaltăieri vine la sală un puști. Nu mai mult de doișpe ani. De la bun început mi-a amintit de Nat atât de tare, de ziua în care a venit el prima oară la sală. Chiar dacă nu seamănă deloc. Puștiul ăsta e negru și destul de solid. Ar putea ajunge la categoria supergrea. În alte privințe mi-a amintit de Nat. Cred că nu știi povestea despre cum Nat l-a cunoscut pe Jack.

— Nu, n-o știu. Ai spus că e o poveste care mai bine rămâne nespusă.

— De fapt, m-am referit la felul în care a sfârșit Jack. Dar ziua în care Nat a venit la sală… avea vreo treișpe, paișpe ani. Avea niște mănuși noi și nici măcar nu știa cum să și le pună pe mâini și să le lege șireturile. Nici nu știa ce și cum să lovească. N-avea probabil niciun bănuț în buzunar. Așa că eu i-am zis lui Jack: „Hei, Jack, ai timp pentru un puști care nu știe de niciunele?" Jack a venit, l-a măsurat din cap până-n picioare. Nat semăna puțin cu un puști cu care lucrase Jack înainte și care murise, așa că de aia cred că l-a plăcut Jack de la început, înțelegi? Oricum, l-a primit. Unii oameni fac asta, alții, nu. E o decizie personală, cred. Dar cred că oamenii care fac asta se gândesc că așa li s-a întâmplat și *lor*. Știi? Eu l-am luat pe Jack sub aripa mea. Nici el nu avea bani. Apoi Jack l-a luat pe Nat. Și apoi eu l-am luat pe Nat. Cred că te plictisesc de moarte. N-am vrut să fac dintr-o povestioară un ditamai romanul.

— Nu, e în regulă. Doar că sunt nerăbdător să aflu ce-a făcut Nat atât de grav.

— Deci intră în sală puștiul ăsta. Cam de vârsta pe care o avea Nat. Fără bani. Ba chiar și el trăiește cu bunica lui, dacă poți să-ți închipui una ca asta. Căci în ziua de azi nu mai e ceva atât de neobișnuit. Oricum, mi se pare că e o chestie parcă scrisă din ceruri. Ca și cum Dumnezeu ni l-a trimis, iar asta e o observație care vine de la mine, iar eu nu sunt un credincios în Bărbos, dacă înțelegi ce vreau să spun. Și chiar dacă aș crede, nu suntem în cele mai bune relații. Așadar, era aranjamentul perfect. Rupt din rai. Așa că îi zic lui Nat: „Hei, Nat, ai timp pentru un puști care nu știe de niciunele și n-are bani nici să traverseze strada?"

Nathan aștepta nerăbdător ca Manny să continue. Vrând să afle, totuși, veștile proaste.

— Și el ce-a spus?

— A spus *nu.*

— Oh, îmi pare rău să aud asta.

— E ca o lege, știi? E ca un cod care nu se încalcă. Niciodată.

— A spus de ce?

— Da, l-am tras într-un colț unde puștiul ăsta amărât nu putea să-l audă. Și i-am spus că Jack s-ar răsuci în mormânt de cât de nerecunoscător este dacă l-ar auzi spunând *nu.* Și știa la ce mă refer. Și-a amintit cum stau lucrurile.

A spus că Jack avea destul cât să împărtășească și altora. A continuat: „Eu nu am ce să-i ofer puștiului ăstuia. Jack avea ceva de oferit, așa că a dat mai departe. Eu nu am nimic de oferit."

Preț de câteva clipe, cei doi bărbați rămaseră în tăcere. Greutatea momentului părea să apese și mai tare pe umerii lui Nathan.

— Ce s-a întâmplat cu băiatul?

— Oh, e tot pe-acolo. L-am pus să se antreneze la un sac și i-am dat câteva indicații.

— Poate că Nat mai are nevoie de puțin timp.

Manny râse cu râsul lui ciudat. Un sunet ca un șuier scuipat.

— Au trecut opt ani, Nathan. Opt ani de când a fost rănit. Cred cumva că, dacă după opt ani nu-ți revii, e din cauză că nu poți. Și aveam impresia că toată lumea poate să-și revină din orice. Întotdeauna spunem că nu o să ne revenim, iar apoi o facem. Pentru că, la drept vorbind, ce altceva ne rămâne? Dar nu mai știu ce să cred în privința lui Nat. Cred că s-a resemnat.

— Nu-mi place niciodată să fac predicții absolute, spuse Nathan, dar își dădu seama singur că propriile sale cuvinte sunau mult mai puțin încrezătoare.

— Da, cred. Dacă nu murim până atunci, cine știe? Ei bine, în orice caz, n-am vrut să-ți răpesc toată ziua. Trebuia doar să-mi iau asta de pe suflet.

Bărbatul mic de statură se ridică dintr-odată în picioare, iar Nathan îl conduse la ușă.

— Un lucru pot să zic cu siguranță, spuse Manny la ieșire.

Dacă nu-și mai revine vreodată, nu e din cauză că tu nu te-ai străduit. Ai făcut totul pentru băiatul ăsta.

— Tot ce am putut.

— Și nici măcar nu ți-e rudă. De ce ai făcut toate astea pentru el, oricum? Te-ai dat peste cap cu toate.

Se uită la fața lui Nathan, așteptând un răspuns. Brusc, foarte serios.

— De ce nu? întrebă Nathan. Pentru ce alt lucru din viața mea m-am mai dat peste cap?

Partea a opta
Nathan Bates

Acasă

3 ianuarie 1990

Nat o luă la fugă, cumva stângaci, de-a lungul etajului al treilea al spitalului, până când efectiv se lovi de o asistentă. O femeie mai în vârstă, micuță, rotofeie, care se feri, îl certă din priviri și își încrucișă brațele, blocându-l încăpățânată.

— Tinere, spuse ea, acesta este un spital.

Nat oftă și numără în gând până la zece. Sau cel puțin începu să numere. Undeva pe la trei începu să vorbească.

— Mai întâi de toate, doamnă, anul ăsta fac treizeci de ani, așa că aș zice că am depășit în sfârșit faza cu *tinere*, mulțumesc frumos. În al doilea rând, *știu* că acesta este un spital, motiv pentru care mă și grăbesc. Când afli brusc că o persoană dragă este la spital, vrei să afli cât mai curând… în punctul acesta coborî tonul vocii… ce naiba se întâmplă!

Se aștepta să fie dojenit pentru că ridicase vocea la ea. În schimb, femeia îl întrebă doar:

— Care este numele pacientului?

— Nathan McCann.

— A doua ușă pe dreapta. Probabil că e chiar acum înăuntru, auzindu-te cum țipi la mine.

— Bine, spuse Nat. În felul acesta mă va recunoaște.

Femeia clătină din cap și își continuă drumul pe coridor.

Nat băgă capul pe a doua ușă pe dreapta.

— Nathan?

— Da, Nat, spuse bărbatul încet. Mi-am dat seama că ai ajuns.

Nat păși înăuntru și se apropie de patul bărbatului. Nu-l mai văzuse niciodată pe Nathan cu părul nepieptănat. Sau cu un aer așa neajutorat. Sau atât de bătrân. Doar se întâlnise cu Nathan cu șase zile mai înainte. Luaseră prânzul împreună. Dar nu arăta așa. Cu șase zile în urmă arăta ca un bătrânel care se ținea destul de bine pentru cei aproape optzeci de ani ai săi. Acum părea de nouăzeci, iar lui Nat îi era greu să țină pasul cu

schimbarea aceea.

— Nathan, cum ai putut să te operezi fără să-mi spui?

— N-am vrut să-ți faci griji, răspunse Nathan cu o voce sfârșită.

— Și cum rămâne cu toată povestea aia cu zisul adevărului, pe care mi-ai spus-o de fiecare dată? Cum adevărul este mereu adevărul, chiar dacă nu ne place, și nu facem nimănui nicio favoare dacă mințim?

— Dar nu te-am mințit, spuse Nathan. Nu ți-am spus că *nu* mă operez.

Nat își dădu capul pe spate și oftă adânc, uitându-se la tavanul alb antifonat. Apoi își trase un scaun greoi din plastic alb și se așeză invers pe el, cu brațele pe spătarul scaunului și cu fața către Nathan.

Pentru prima oară în toți anii de când îl cunoștea, Nathan se uită în altă parte.

— Asta nu înseamnă tocmai comunicare, Nathan.

Se lăsă o tăcere lungă.

Apoi Nathan spuse:

— Știu. Îmi pare rău. Credeam că mă vor tăia și vor îndepărta tumoarea asta care-mi apasă pe rinichi. Și speram să-mi spună că au încredere că au curățat totul acolo. Și apoi aș fi putut să-ți spun veștile bune și pe cele rele deodată: „Am avut cancer, dar doctorii sunt siguri că operația a fost un succes. Sunt siguri că au îndepărtat totul."

O pauză, timp în care cuvântul *cancer* ricoșă în capul lui Nat, lăsând în urmă o senzație urâtă de teamă.

— Și? Sunt siguri că au îndepărtat totul?

— Nu, spuse Nathan.

— Deci poate e ceva mic care a mai rămas acolo, dar cu radiații și chimioterapie totul va fi în regulă?

— Nu, spuse Nathan.

Fără să fie în stare să mai pună și alte întrebări, Nat așteptă în liniște, uitându-se fix la o pată de pe așternutul de pat al lui Nathan.

— Când m-au deschis, au văzut că se răspândise peste tot. Așa că doar m-au închis la loc.

— Nici măcar n-au încercat să îndepărteze tumoarea?

— Nu prea avea rost.

— Dar tot mai ai la îndemână radiațiile și chimioterapia, spuse Nat, uitându-se mai departe la pata aceea de pe cearșaf.

— Mi-au oferit o opțiune. Dar nu ar fi făcut altceva decât să dubleze, poate, timpul pe care-l mai am la dispoziție. Și ar fi distrus complet calitatea vieții de care m-aș mai putea bucura în intervalul ăsta.

Nat se uită din nou la fața lui Nathan. Cu un efort.

— Da. Dar totuși dublu? Dublul timpului care ți-a mai rămas? Trebuie să însemne ceva, totuși, nu?

Se chinui să-și mențină privirea pe chipul lui Nathan. Dar bărbatul nu se uită la el.

— Dublu ar însemna o lună în plus sau șase săptămâni.

Din nou pata de pe cearșaf.

Două sau trei minute se scurseră. Nat simțea un gol ciudat în stomac. Un bâzâit. Ca zumzetul unui cablu de înaltă tensiune. Ca și cum ar fi fost electrocutat ușor. Știa că trebuia să zică ceva, la un moment dat. Răscoli cu disperare prin mintea sa și, în cele din urmă, găsi ceva care îi păru că ar suna în regulă.

— Ce pot să fac să te ajut, Nathan?

După ce rosti cuvintele, își dădu seama că ajunsese la ele imaginându-și ce i-ar fi spus Nathan dacă lucrurile ar fi stat invers.

— Poți să mă duci acasă.

— Acasă?

— Da. Vreau să fiu la mine acasă.

— Dar nu trebuie să rămâi aici?

— Nu. *Nu mai trebuie* să fac nimic. Pot să fac exact ce dracu' am chef. Și am chef să fiu la mine acasă.

Nat se gândi puțin dacă îl mai auzise vreodată pe Nathan spunând *dracu';* nu părea să mai fi fost cazul.

— Dar cei de aici știu cum să te ajute.

— Nu au cum *să mă mai ajute,* Nat. Te rog, cheamă un taxi și du-mă acasă.

Un alt minut de bâzâit în stomac, un sunet care părea să fie acompaniat de un altul. Nat își dădu seama că era un țiuit care-i

răsuna în urechi.

— Bine. Chem un taxi.

Nat se ridică. Picioarele îi funcționară exact așa cum se aștepta s-o facă.

Păși afară pe hol. Și aproape că dădu peste Carol.

— Oh, Nat, spuse ea, ca și cum îl văzuse cândva luna trecută. Sau în luna de dinainte; oricum, nu ca și cum nu mai vorbiseră timp de nouă ani. Nu e îngrozitor ce se întâmplă cu Nathan?

Avea un aer mai matur, dar într-un sens bun. Părea mai puțin o fetiță și mai mult o femeie în toată firea. Oare și el se maturizase la fel? Pe dinăuntru nu i se părea să fie deloc așa.

— Când te-a sunat?

— Chiar acum. Am plecat de la serviciu și am venit imediat.

— Deci nu ți-a spus nici ție că se operează.

— Nu.

Slavă Domnului, își spuse Nat. Ar fi fost insulta supremă în toată harababura asta. Dacă toți ar fi știut, mai puțin el.

Incapabil să mai adauge și toată povestea cu apariția lui Carol la greutatea care îl împovăra deja, Nat pur și simplu o ocoli și dădu să plece.

— Trebuie să chem un taxi, spuse el peste umăr. Nathan vrea să meargă acasă.

— Aș putea să vă duc eu, spuse ea.

Nat se opri. Nu răspunse imediat. Închise ochii, ca și cum asta l-ar fi ajutat să se transpună într-un loc mai confortabil. Dar când îi deschise din nou, era tot la spital. Iar Carol stătea încă pe hol uitându-se la el.

— Ai mașină acum?

— Da. Am. Mi-am luat carnetul de șofer. Și am o slujbă mai bună și mi-am cumpărat o Toyota la mâna a doua.

— Știi… ne descurcăm și cu un taxi. Mi-a spus să fac rost de un taxi.

— Vrei să mă duc să-l întreb dacă nu vrea, mai bine, să vă duc eu?

Nat oftă în sinea lui, apoi cedă. Uneori e mai bine să te predai, atunci când ai parte de cea mai proastă zi cu putință. Cel puțin te scutești de efortul de a încerca să te opui.

— Presupun că facem cum vrea Nathan, spuse el. Merg pe ce variantă alege el.

*

— Unde e Carol? întrebă Nathan. A plecat acasă?

— Nu, e la bucătărie, pregătește cina.

Nat se așeză pe unul dintre scaunele cu spătar drept din lemn, de lângă patul lui Nathan. Cu mâinile sub el, la propriu. Aplecat în față și cu ochii la Nathan, ca și cum acesta ar fi putut să dispară în orice clipă. Nu-și petrecuse niciodată prea mult timp în dormitorul lui Nathan și i se părea ciudat să fie acolo.

Nathan nu răspunse. Iar tăcerea îl făcea pe Nat să fie agitat.

Așa că spuse:

— Mai mult ca sigur, ouă jumări.

— Oh, m-aș mira, spuse Nathan. Carol e o bucătăreasă minunată.

Nat ridică o sprânceană, dar nu spuse nimic.

— Am fost invitat la ea la cină chiar înainte de sărbători.

— Credeam că nu știe să facă altceva decât ouă jumări.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, Nat.

— Mulțumesc că mi-ai amintit.

— Îmi pare rău. N-am vrut să sune așa.

Nat se legănă înainte și-napoi pe mâinile sale. Fără să știe ce să spună. Sau ce să simtă. Nu părea locul potrivit în care să se afle, dar nu era convins că dacă ar fi fost în altă parte lucrurile ar fi stat mai bine.

— Spune-mi, zise Nathan, făcându-l să tresară. Stai acolo dintr-un devotament complet față de mine și din cauza șocului că a venit momentul ca eu să-mi pun toate lucrurile în ordine? Sau te ascunzi aici ca s-o eviți pe Carol?

— Da, spuse Nat.

Zâmbiră amândoi, ceea ce Nat presupuse că fu o surpriză și pentru unul, și pentru celălalt. În mod cert, îl surprinse pe Nat.

— De ce nu te duci s-o ajuți cu cina?

— Pentru că asta mă sperie ca naiba.

— Ți-e frică de gătit?

— Foarte nostim. Mi-e frică să vorbesc cu ea. Să fiu în aceeași încăpere cu ea. Toate astea mă sperie ca naiba.

— Ce i-ai zice dacă nu te-ar… speria ca naiba?

— Nathan! Ai zis *naiba*, anunță Nat aproape mândru.

— În mod cert, simt cum toate regulile sunt anulate. Dar tu eviți întrebarea.

— Oh. Mda. Cred că i-aș spune că am fost un idiot. Și că-mi pare cu adevărat rău. Chiar dacă părerile de rău nu prea au cum să ajute.

— Pare un început bun.

— Vrei să *încep* cu asta?

— Dar dacă n-o mai vezi niciodată? S-ar putea să nu ai prea mult timp la dispoziție.

Nat oftă. Se ridică și împinse scaunul la loc în colț.

— Bine, urează-mi noroc, mă duc acolo.

*

— Nathan crede c-ar trebui să te ajut cu cina.

Nat rămase cu umărul rezemat de tocul ușii. Ca și când dacă ar fi trecut de prag s-ar fi putut dovedi un lucru periculos.

— De fapt, nu prea am nevoie de ajutor. Mă descurc. Dar îți mulțumesc.

Cu o fracțiune de secundă înainte ca Nat să se retragă învins, ea spuse:

— Dar poți să-mi ții companie cât gătesc, dacă vrei.

Așa că Nat nu se mai retrase. Dar nici nu traversă pragul ușii, acel loc periculos.

Spune-o, își zise în sinea lui. Deschide gura și spune-o.

— Carol, începu, deoarece se gândi că, dacă zice atâta lucru măcar, după aceea va fi obligat să-și încheie fraza.

— Da, Nat?

Femeia se întoarse dinspre aragaz și se uită la el. Își puse lingura de lemn pe suportul Coney Island de pe mașina de gătit și dădu la o parte o șuviță care i se desfăcuse din clama de păr. Îl privea drept în față, făcând ca totul să se oprească în loc. Chiar și timpul.

— Mulțumesc că ne pregătești cina, spuse Nat.

— Pentru nimic. Vreau să fac ceva pentru Nathan. Nu-mi vine să cred. Of, ăsta e un lucru stupid pe care să-l zic. Adică, are aproape șaptezeci și nouă de ani. Nu știu de ce ar trebui să fiu așa surprinsă. Dar cred că totuși sunt. O să ai grijă de el de unul singur? Sau vei chema o asistentă sau o infirmieră să vină să te ajute?

Nat încercă să-și pună creierul cumva la treabă, dar tot avu impresia că i se ceruse să rezolve o ecuație complicată de algebră.

— Nu știu. Încă nu mi-am pregătit un plan. Va trebui să văd ce-și dorește Nathan să facem.

— Vrei să rămân?

O liniște șocantă, probabil de scurtă durată, dar care părea pentru Nat nesfârșită și greu de pătruns. Nu răspunse. Pentru că nu avea un răspuns. Nu avea nimic.

— În zilele lucrătoare va trebui să merg la serviciu. Dar aș putea să pregătesc micul dejun și cina. Și să fac cumpărături cu mașina mea. Și apoi să dau o mână de ajutor dacă obosești și ai nevoie să te odihnești și tu. Aș putea să dorm în camera de la subsol. Sau pe canapea.

— Nu, poți să dormi în pat. Eu o să dorm în camera lui Nathan. Pe jos sau cumva. În caz că are nevoie de ceva în timpul nopții.

— Atunci, am stabilit. Îi spui tu că-i aduc cina în douăzeci de minute?

Spune-o, își zise iarăși Nat. Spune ceva. Orice. Deschide gura și vorbește.

— Carol?

— Da, Nat?

— Mulțumesc.

*

— Cred că va trebui să încep cu ceva mai ușor. Ah, și cina e gata în douăzeci de minute.

Nathan puse deoparte cartea pe care o citea. Biografia unuia

dintre oamenii politici din vremurile coloniale, dar Nat nu reuși să citească titlul din partea opusă a încăperii și nici nu recunoscu fotografia. Nathan își scoase ochelarii de citit. Oftă. Dădu din cap.

— S-ar putea să fi ratat ultima șansă de a-ți cere scuze.

— Mă îndoiesc, spuse Nat. Rămâne aici.

Excepții

4 ianuarie 1990

— Toate astea sunt ca un șoc pentru mine, spuse Nat. Nu pot să mă obișnuiesc cu ele.

Stătea întins pe patul pliant din camera lui Nathan, întrebându-se cât era ceasul. Nu se crăpase încă de ziuă. Era singurul lucru de care era pe deplin sigur. Asta, și faptul că și Nathan era, de asemenea, treaz.

— O să am șaptezeci și nouă de ani, Nat. Asta în cazul în care mai trăiesc până pe data de 4, luna viitoare. M-am născut în 1911. Oamenii născuți în 1911 au în medie o speranță de viață mai mică de șaptezeci și nouă de ani.

— Da, bine. Dar oricum nu vorbesc despre genul acesta de lucruri. Eu vorbesc despre șoc. Șocul nu ocupă acea parte a creierului care se ocupă de matematică. Știi?

Nat observase că vorbeau cu mai multă ușurință pe întuneric. Poate că ar fi trebuit să încerce lucrul acesta cu toată lumea. Poate că ar fi trebuit să stingă lumina și să-i spună lui Carol ce idiot fusese și cât de rău îi părea.

— Trebuie să fi știut c-o să mor într-o bună zi.

— Nu, de fapt chiar nu.

Apoi, Nat își dădu seama cât de stupid trebuie să fi sunat ce spusese.

— Nu vreau să zic că am crezut că n-o să mori niciodată. Doar că nu m-am gândit niciodată la asta. Nu. Știi ce? De fapt, nu este chiar adevărat. Adevărul este că eu chiar am crezut că n-o să mori niciodată. Adică, nu la propriu, dar… știu că toată lumea moare. Cred doar că exista în mine părticica asta ciudată care cumva… nu știu… credea că tu vei fi excepția de la regulă.

— Îmi pare rău că nu pot fi nemuritor pentru tine.

— Și mie la fel, spuse Nat.

Prăjitură

15 ianuarie 1990

— Carol a trebuit să plece la serviciu devreme în dimineața asta, Nathan.

Nat se așeză pe marginea patului său pliant, își scoase bluza de pijama și își puse un tricou. Se întoarse cu spatele la Nathan, din reflex, căci îi era rușine de pieptul lui. În lipsa oricărei schimbări evidente.

— Așa că pregătesc eu micul dejun. Ce ți-ar plăcea?

— Știu că lui Carol îi place să facă tot timpul ceva deosebit. Dar în ultima vreme mi-a fost poftă de un terci de grâu.

— Bine. Pentru că *ceva deosebit* nu e tocmai departamentul meu. Iar terciul de grâu are instrucțiunile scrise pe cutie.

Nat se ridică și-și trase pantalonii de trening peste boxeri.

— Ai nevoie să-ți aduc plosca înainte să plec?

— Nu, mulțumesc. După micul dejun va fi numai bine.

— Bine, o porție de terci de grâu la domnul. Vine imediat.

— Cu puțin unt, te rog. Și niște lapte.

— S-a făcut.

Chiar când Nat dădea să iasă din cameră, Nathan spuse:

— Nat?

Nat se întoarse și se aplecă peste pragul ușii, așteptând.

— Să pui mai mult unt. Și smântână. Mi-a venit poftă dintr-odată. De-acum nu mai trebuie să-mi fac probleme pentru greutatea mea.

— Sunt de acord cu asta, spuse Nat, încercând să pară vesel, să ascundă cât de mult îl afecta de fiecare dată când i se reamintea situația. Oh, am tot vrut să te întreb. Care-i prăjitura ta preferată, Nathan?

— Pentru micul dejun?

— În general.

— Hmmm, spuse bărbatul și se ridică ușor în capul oaselor, punându-și încă o pernă în spate. Aș zice că prăjitura cu lămâie.

— Chiar? Lămâie?

— Ce e în neregulă cu lămâia?

— Nu știu. Nimic, cred. Dar nu m-aș fi gândit niciodată la lămâie. Eu aș fi zis ceva de genul ciocolată sau glazură de ciocolată. Sau măcar o prăjitură cu cacao.

— Suntem diferiți cu toții. În asta constă frumusețea diversității. Dar de ce mă întrebi de prăjitură?

— Carol vrea să-ți facă o prăjitură de ziua ta.

— Spune-i să nu cumpere încă ingredientele.

— Aș vrea să nu mai spui lucruri de felul ăsta, Nathan. Mai sunt doar trei săptămâni de-acum.

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

— Mă duc să fac terciul de grâu.

Povești

19 ianuarie 1990

— Cred că am nevoie de încă o baie, spuse Nathan.

— Nicio problemă.

— Dacă nu te descurci cu genul ăsta de lucruri, putem să chemăm o asistentă care să vină câteva ore pe săptămână.

— Încetează, Nathan. Am spus că voi avea grijă de tine. Și am grijă de tine.

— Doar că mă gândesc că lucrurile vor deveni din ce în ce mai complicate. În anumite privințe. Când ajungi în situația asta.

— Am grijă de tine, Nathan.

— Să-mi spui dacă te răzgândești.

— N-o să mă răzgândesc.

Nat lăsă să curgă apa în baia lui Nathan, până când apa fu numai bună și caldă. Nu foarte fierbinte, dar suficient de caldă cât să te simți confortabil pe toată durata băii. Pregăti trei cearșafuri mari. Un burete curat pentru spălat. Un săpun.

Îl ajută pe Nathan să se întoarcă pe-o parte și apoi întinse un cearșaf pe care bărbatul să se răsucească la loc, atent să nu rămână vreo cută care să-l deranjeze. Apoi îl ajută să se întoarcă pe cealaltă parte și procedă exact la fel.

— Va trebui să te spăl pe spate, spuse Nat.

— Bine.

Desfăcu nasturii bluzei de pijama a lui Nathan și-l ajută pe bătrân să se ridice, ca să i-o poată scoate. Înmuie buretele în apa caldă și îl stoarse. Apoi se așeză la capul patului, în spatele lui Nathan. Îl șoca de fiecare dată să vadă cicatricea de la operație. Habar nu avusese că o bucată atât de mare din spatele lui Nathan fusese deschisă. Doar pentru ca acei chirurgi să renunțe să mai facă ceva.

— E în regulă dacă dau și peste asta acum? întrebă el, atingând ușor cicatricea roșiatică.

— Da, s-a vindecat destul.

Nat începu să curețe ușor cu buretele, văzând și simțind fiecare denivelare din coloana vertebrală ghemuită a lui Nathan.

— Doare?

— Nu, e în regulă.

— Apa e prea fierbinte?

— Nu, e bine așa.

Îl clăti cu atenție pe spate, după care îl tamponă ușor cu un prosop curat. Apoi îl ajută pe Nathan să se întindă din nou pe spate.

— O să strâng acum partea asta de cearșaf peste mijlocul tău. Și apoi o să-ți tragem pijamalele pe dedesubt. În felul ăsta o să ai parte de puțină intimitate.

Nat își puse o mână sub talia lui Nathan și-l ajută să se ridice. Era greu, pentru că brațul stâng al lui Nat era partea din corpul său rămasă cea mai amorțită. Dar împreună reușiră. Îi scoase pijamalele subțiri din flanel cu mâna dreaptă, iar Nathan ținu cearșaful ca să nu fie tras și el la o parte în același timp. Apoi îl puse din nou jos pe Nathan și trase de pantalonii de pijama de sub picioare. Nathan rămase întins în pat, gol, cu un cearșaf peste părțile sale intime, iar Nat încercă să se uite în altă parte. Dar chiar și cu colțul ochiului, tot putu să vadă cât de mult crescuse umflătura din abdomenul lui Nathan. Oare cancerul face chestia asta unui om? se întrebă el.

Îl șocă atât de tare, încât, pentru o clipă, privi direct spre umflătură. Preț de o fracțiune de secundă îl analiză pe Nathan. Așa cum arăta acum. Apoi se uită repede în altă parte.

Se lăsă o lungă tăcere în timpul în care Nat mută ligheanul și buretele într-un loc sigur, unde Nathan putea ajunge la ele. Apoi puse săpunul pe un prosop, pe noptiera lui Nathan, dând la o parte zecile de flacoane cu medicamente împotriva durerii, care-i fuseseră prescrise acestuia.

— Un bănuț pentru gândurile tale, spuse Nathan. Chiar dacă știu că n-or să-mi placă.

— Mă gândeam doar… Nat își dădu seama că el chiar avea să spună ceea ce gândea cu adevărat, ceea ce-l surprinse. Mă gândeam la faptul că felul în care venim pe lume și felul în care o părăsim este într-un anumit sens la fel. Cât de neputincioși

suntem. Știi. La ambele capete ale firului. Și cumva… fragili.

— Da, spuse Nathan. Îmi amintesc foarte limpede cum erai când te-am găsit. Fragil este cuvântul potrivit.

— O să fiu aici, lângă fereastră, spuse Nat. Dacă ai nevoie de ceva.

Se duse la fereastra din camera lui Nathan. Jaluzelele fuseseră ridicate, pentru că, oricum, geamul dădea doar spre curtea lor din spate. Ningea. Puternic. Pentru o clipă, își făcu griji pentru Carol care se întorcea cu mașina acasă de la serviciu. Spera ca până atunci drumurile să fie deszăpezite.

— Va trebui să curăț aleea pentru mașini, spuse Nat. Carol nu va putea să intre altfel.

— Acum am o freză de curățat zăpada.

— A, e bine de știut.

O vreme se uită la fulgii mari care se roteau în aer. Auzea sunetul apei din lighean de fiecare dată când Nathan înmuia lufa în el. Apoi zise:

— Nathan? Îmi spui povestea zilei în care m-ai găsit în pădure?

— Sigur că da. Mi-ar plăcea foarte mult. Mi-aș fi dorit să am mai multe ocazii în viața mea în care să spun povestea acelei zile. Toată lumea voia să vorbească despre asta, dar nimeni nu voia cu adevărat să audă ce trăisem eu atunci. Săreau direct la partea legată de cum și de ce se putuse întâmpla așa ceva, după care imediat începeau să-și amintească de copilăria lor, încercând să-și imagineze pe cineva drag aflat într-o astfel de situație. Și atunci totul devenea legat cumva de propriul lor șoc și de groaza lor. Așa că da, îți spun povestea. Era la aceeași oră a dimineții ca în cele două dăți când am fost împreună la vânătoare. Deci încă nu se luminase de ziuă. Mergeam către lac, la lumina lanternei, cu arma pe umăr…

— Cea pe care ți-o dăruise bunicul tău?

— Da. Dintr-odată, mi-am dat seama că Sadie nu mai era lângă mine. Iar asta nu se mai întâmplase până atunci. Sadie era un câine dresat și crescut pentru vânătoare și nu exista nimic care s-o poată distrage când eram la o partidă. Așa că mi-am dat seama imediat că ceva nu era în regulă. Am strigat-o. De trei ori.

Dar nu a reacționat. Cred că la momentul acela mă supărasem pe ea, ceea ce pare ciudat dacă stai să te gândești, pentru că ar fi trebuit să realizez că se comporta așa dintr-un motiv excepțional. Am rămas locului, am ascultat și am reușit s-o aud cum scormonea prin frunze. Așa că am întins lanterna spre ea. Era ceva pe chipul ei. În ochii ei. Mă implora să mă duc să văd ce găsise. Rugându-mă în singurul fel în care știu cățeii s-o facă. Așa că m-am dus. Și am îndreptat lanterna spre maldărul de frunze. Și ce crezi c-am văzut? Ce parte din tine crezi c-am văzut mai întâi?

Fulgii se învârteau și mai tare acum. Mai mulți. Așezându-se grămadă în curtea lui Nathan. Nat stătea cu mâinile la spate.

— Căciulița tricotată?

— Nu. Un picioruș.

— Care?

— Stângul. Te-am ridicat. Și te-am ținut așa multă vreme. Mă întrebam cum se putuse întâmpla așa ceva. Ce să fac. Nu am sărit imediat să te duc la spital în mare grabă pentru că habar n-aveam dacă erai în viață. Nici nu mi-a trecut prin cap că ai fi putut trăi încă. Țineai ochii închiși. Nu te mișcat. Aveai pielea rece.

— Și cum ți-ai dat seama până la urmă?

— Te-am pus din nou jos și te-am luminat cu lanterna. Ai mișcat. Doar din guriță. Doar un pic. O mișcare foarte firavă. Acesta este momentul pe care mi-l amintesc cel mai limpede, dar care este probabil cel mai greu de descris. Eram sigur că descoperisem cadavrul unui bebeluș. Eram sigur că asta erai. Și apoi te-ai mișcat. Și asta a schimbat complet totul, atât de brusc și atât de radical. Am fost cu adevărat șocat. Nu știu cum să descriu situația mai bine de-atât.

— Și după aia m-ai dus la spital.

— Da. Am lăsat arma chiar acolo…

— Arma ta bună?

— Nu puteam să vă țin pe amândoi. Trebuia să-ți sprijin căpșorul. Iar arma conta mai puțin. Am alergat tot drumul până la mașină. Și tot nu se luminase complet. Abia începuse să răsară soarele. Îmi era atât de teamă să nu mă împiedic și să cad.

Nu știam cum să fac să te protejez dacă aș fi căzut. Dar n-am căzut. Slavă Domnului că știam cărarea aia atât de bine.

— Și unde am stat cât ai condus până la spital? Pe scaunul de lângă?

— Oh, nu. Nu îndrăznisem să te las pe scaun singur. Dacă trebuia să frânez brusc? Nu, ai mers la mine în poală. Dar chiar și-așa tot mi-a fost frică să nu te rostogolești, dacă trebuia să pun vreo frână. Conduceam extrem de repede. Așa că te-am ținut cu fundulețul în poala mea, dar cu capul și umerii sprijiniți în căușul brațului meu stâng. Și am ținut volanul cu dreapta. Din fericire, aveam cutie automată. Nu avusesem niciodată copii, dar știam că e important să le susții capul. Știi ce-i ciudat? Nu m-am gândit niciodată la asta, până acum, când îți spun povestea. Dar chiar și atunci, la început, când am crezut că erai mort… când credeam că țin în brațe rămășițele unui nou-născut… tot ți-am sprijinit căpșorul. Și nici măcar nu sunt sigur de ce. Dar un lucru îmi amintesc cu certitudine. E sentimentul cel mai limpede pe care îmi amintesc să-l fi avut. Nu știu dacă îți este cunoscută zicala *ai intrat în horă, trebuie să joci.* Dar cam așa mă simțeam. Știam că drumurile noastre s-au intersectat atunci și că nu aveau să se mai separe vreodată. Nu eram obișnuit să simt lucruri de genul ăsta. Dar eram sigur.

— Și ai avut dreptate.

Tăcere. Fulgi uzi de zăpadă lovind geamurile și topindu-se acolo.

Apoi Nathan spuse:

— Am terminat aici. Acum, dacă vrei să mă ajuți să mă îmbrac la loc.

Nat se întoarse lângă pat și-l ajută pe Nathan să se șteargă pe picioare și să se îmbrace cu bluza de pijama. Îl ajută să țină cearșaful pe el cât tânărul se chinui să-i pună la loc și pantalonii pe dedesubt. Apoi adună toate prosoapele ude. Le lăsă pe capacul coșului de rufe să se usuce. Goli ligheanul în chiuveta de la baie. Se simțea cu adevărat obosit când termină, așa că se întinse pe patul pliant de lângă patul lui Nathan.

— E așa de bine să fii curat, spuse Nathan. Mulțumesc.

— În prima zi în care te-am întâlnit… adică nu în prima zi.

Nu cea despre care mi-ai povestit.

— Știu la ce zi te referi. La cea în care bunica ta te-a lăsat aici.

— Am spus că nu mi-ai făcut nicio mare favoare. Dar nu era adevărat.

— Știu, spuse Nathan. Și am știut și atunci.

Rămaseră o vreme fără să mai spună nimic. Trei minute, poate patru. Nat se aștepta ca Nathan să tragă un pui de somn. Nathan dormea mult în ultima vreme și adeseori aținea din senin.

Așa că îl luă prin surprindere când Nathan spuse:

— Acum aș vrea ca *tu* să-mi spui *mie* o poveste. Aș vrea să-mi povestești despre seara de 7 martie 1980. Seara în care ai rămas la New York și te-ai întors acasă cu o traumă cerebrală severă.

Nat strânse ochii și mai tare. Își adună puterile înainte să vorbească. Observă că mâna stângă îi tremura ușor.

— Am dat-o în bară rău de tot atunci, Nathan.

— De asta mi-am dat și eu seama.

— M-am înscris la un meci pentru profesioniști. O luptă fără reguli. Era vorba de o mulțime de bani la mijloc. Little Manny a încercat să mă convingă să nu mă duc. Ei bine, a făcut mai mult decât să încerce să mă convingă din vorbe. A refuzat să-mi spună unde se ținea meciul sau cum să mă descurc fără el. Dar tipul era încă acolo. Cel care promova meciul. Și aveam de gând să-l găsesc de unul singur. E singurul motiv pentru care Little Manny a acceptat. Doar ca să mă protejeze. Pentru că aveam s-o fac de capul meu, oricum. Cu sau fără el.

— Așa că atunci când ai spus că rămâi să te mai antrenezi, știai deja că vei accepta meciul acela?

— Da.

— Deci era o minciună.

— Da. În clipa în care mi-a ieșit din gură, mi-am adus aminte cum îmi spuseseși să nu te mai mint niciodată. Dar atunci deja spusesem minciuna. M-am simțit îngrozitor. Dar am făcut-o, chiar și-așa.

— M-ai mai mințit și în legătură cu altceva după ce îți spusesem să n-o mai faci?

— Nu. Doar în legătură cu meciul. Îmi pare rău, Nathan. A

fost atât de stupid.

— De ce, Nat? Poți să-mi dai vreun motiv care să mă ajute să înțeleg de ce?

— Voiam să-i cumpăr lui Carol un inel de logodnă adevărat. Îl detestam pe acela ieftin din argint. Merita mai mult. Nici măcar nu credeam c-o să câștig nenorocitul ăla de meci. Credeam c-o să rezist două, trei runde și apoi mă voi întoarce acasă cu un inel adevărat pentru Carol.

Niciun răspuns. Niciun sunet. Nat se uită în sus și-l văzu pe Nathan dând încet din cap, ca pentru sine însuși.

— Dragostea, spuse Nathan. Dragostea explică multe.

— Poți să mă ierți că te-am mințit, Nathan? Adică nu știu de ce ai face-o. Nu spun nici măcar că mă aștept la așa ceva. Doar mă întrebam dacă este genul de lucru pe care l-ai putea ierta.

Se scurse o jumătate de minut sau poate mai mult, timp în care Nat ascultă ritmul respirației lui Nathan.

— Îți propun un târg, spuse Nathan. Te iert că m-ai mințit în legătură cu meciul dacă și tu mă ierți că nu ți-am spus că am cancer.

Nat se ridică și se duse la patul lui Nathan. Se așeză lângă el. Întinse mâna dreaptă, iar Nathan i-o strânse. Apoi tânărul se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Nat. Înainte să pleci…

— Da?

— Ai încercat vreodată să-l găsești pe tatăl tău?

— Nu.

Așteptă să vadă dacă Nathan avea să-l întrebe de ce nu. Dar bărbatul nu o făcu. Și totuși Nat se simți dator să-i spună.

— Pentru că mi-ai spus să mă pregătesc pentru o dezamăgire. Să mă pregătesc ca el să mă dezamăgească. Știam că aveai dreptate în legătură cu asta. Și eu nu eram pregătit. Nu am fost niciodată pregătit. Știam pur și simplu că nu voi putea suporta așa ceva. Așa că am hotărât să rămân cu tine.

Motive

28 ianuarie 1990

— Nat, ești treaz?

Vocea lui Nathan părea să-și piardă din putere în fiecare zi. Abia dacă i-o mai recunoșteai. Puterea acelei voci, siguranța ei, felul în care părea că se ridică tocmai din adâncurile pieptului său… toate acestea dispăruseră acum. Părea că vocea i se cuibărise în gât și abia reușea să mai străbată drumul scurt până afară.

Nat se uită la ceasul nou ale cărui cifre fosforescente luceau în întuneric. 2:30.

— A, da.

— De ce nu l-ai ajutat pe copilul acela?

— Care copil?

— Cel pe care Little Manny voia să-l ajuți.

— Oh! Danny?

— E băiat mare. Trăiește cu bunica lui.

— Danny.

— De ce nu l-ai ajutat? Încă mai ești invidios pe puștii ăia?

— Da.

— Dar lucrezi cu ei în fiecare zi. E meseria ta.

— Dar plătesc pentru asta.

— Îl plătesc pe Manny. Tu primești bani oricum ar fi.

— Pur și simplu nu-mi place de Danny.

— De ce nu?

— Nu știu. Nu-mi place. E ceva la el ce nu-mi place.

Liniște. Nat ascultă ceasul ticăind. Vântul care bătea afară.

Nathan nu spuse nimic.

— Tu n-ai întâlnit niciodată pe cineva de genul ăsta?

— Deseori. Doar că eu de obicei pot să spun motivele.

— Ei bine, eu nu-l știu pe-al meu.

— Vezi dacă-ți dai seama care este și spune-mi-l și mie. Bine?

— De ce? Pentru că îți dorești cu adevărat să știi? Sau pentru că vrei ca *eu* să știu?

— Da, spuse Nathan.

Chiar dacă vru să se abțină, Nat râse ușor.

— Știi, spuse Nathan, bunica ta încă mă mai sună. Să întrebe de tine. Cam o dată pe lună. După toți acești ani.

— Nu, nu știam că încă mai face asta. Nu mi-ai spus că încă te mai sună.

— Îți spun acum, zise Nathan.

— Trebuie să fie o femeie foarte bătrână de-acum.

— Când am cunoscut-o am crezut că e de aceeași vârstă cu mine. Dar de fapt este cu patru ani mai tânără. Deci are în jur de șaptezeci și cinci de ani. Îmbătrânește și ea, da.

— Ceea ce înseamnă că dacă am de gând s-o sun, s-o fac curând.

— N-am spus asta. Ziceam și eu așa.

— De ce acum? Dintr-odată? De ce-mi spui asta acum?

— Câte ocazii crezi c-o să mai am? întrebă Nathan.

Încă

3 februarie 1990

Carol se întoarse la șase și jumătate.

Nat stătea în camera de zi, pe întuneric. Pe fotoliul de la geam. Uitându-se la fulgii care zburau în lumina de la felinarul de pe stradă.

Cu colțul ochiului, văzu lumina aprinzându-se pe hol. Carol băgă capul pe ușa de la camera de zi. Dădu să aprindă lumina.

— Nat?

— Te rog, nu aprinde lumina.

— Ești bine?

— Vreau să-ți spun ceva.

Femeia merse până în mijlocul încăperii și rămase acolo în penumbră, cu o pungă din hârtie, pentru cumpărături, în brațe.

— Am fost un idiot. Și-mi pare rău. Știu că faptul că zic acum că-mi pare rău nu ajută. Dar vorbesc serios. Chiar îmi pare tare rău pentru că am fost așa un mare idiot. Pur și simplu n-am putut s-o fac. N-am fost în stare să cred că mă iubeai chiar dacă nu mai eram în formă. Dacă nu mai eram boxer. Știi tu. Dacă nu mai eram tot ce fusesem atunci când m-ai cunoscut.

— S-ar putea să supraestimezi un pic ceea ce erai atunci când te-am cunoscut.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nimic, nu contează. Îmi pare rău. Acum crezi?

— Nu pe deplin, nu.

— Îmi pare rău să aud asta. Dar mulțumesc pentru scuze. Și mulțumesc că ai curățat aleea pentru mașini. Trebuie să mă duc să-i pregătesc prăjitura lui Nathan. Ca să fie gata mâine-dimineață.

— Nu cred c-o să mănânce prăjitură la micul dejun.

— Poate s-o mănânce când vrea el. Dar eu încă mai cred că va fi amuzant s-o servim la micul dejun.

Dispăru în bucătărie, lăsându-l pe Nat singur pe întuneric.

Sprijin

20 februarie 1990

Brațul stâng al lui Nat tremura de efort în timp ce-i ținea capul lui Nathan ca să-l hrănească cu supa limpede de după-amiază. Nu că ar fi fost prea greu capul lui Nathan. Dar brațul lui Nat era încă slăbit. Iar Nathan nu putea să înghită decât vreo jumătate de lingură o dată. Așa că îl ținea în poziția aceea de ceva vreme.

— Săptămâna viitoare vine infirmiera, șopti Nathan printre înghițituri.

— De ce? Pot să am grijă de tine singur.

— Pentru o nouă schemă de terapie a durerii.

— Oh.

— Dar pot s-o rog să se ocupe ea de o parte din mese.

— Nu, pot să te hrănesc eu.

— E prea greu pentru tine să-mi sprijini capul.

— Mă descurc, Nathan.

— Simt cum îți tremură brațul.

— Nathan. Tu te-ai asigurat că-mi susțineai capul. Chiar și când ai crezut că eram mort, tot mi-ai sprijinit capul. Tot drumul până la spital. Ție nu ți-a amorțit brațul? Pun pariu că da. Acum termină-ți supa, în regulă?

— Să facem o pauză.

Nat îl lăsă pe Nathan ușor în perne, cu un oftat. Mușchii din brațul stâng îl dureau îngrozitor. Pentru o clipă chiar mai tare decât atunci când chiar și-l folosise.

Rămaseră un minut fără să spună nimic. Odihnindu-se după chinul pe care-l reprezenta mâncatul supei.

Apoi Nat spuse:

— E din cauză că e mai bun decât eram eu.

— Cine?

— Danny.

— Oh, Danny.

— E mai bun decât am fost eu vreodată și va fi întotdeauna

mai bun decât aș fi putut ajunge eu să fiu. În plus, dacă va crește în ritmul ăsta, va ajunge la categoria supergrea. Iar cei de la această categorie au parte de toată gloria.

— Deci de aia nu-ți place.

— Da.

— Nu-ți pare bine să știi asta?

— Nu chiar, nu.

— O să-mi mulțumești pentru lucrul ăsta într-o bună zi.

— Mă îndoiesc, spuse Nat.

Nathan?

4 martie 1990

Lumina se revărsa în dormitorul lui Nathan, făcându-l pe Nat să se strâmbe și să clipească când deschise ochii. Știa că dormise mai mult decât de obicei. Nathan trebuia să fi fost treaz de câteva ore bune. Probabil că nu spusese nimic, ca să-l lase pe Nat să mai doarmă.

Se obișnui încet cu lumina și apoi își întinse mâinile deasupra capului. Uitându-se pe fereastră la cerul albastru și senin.

— Nathan? întrebă el după o vreme. De ce ai făcut tot ceea ce ai făcut pentru mine? Adică, știu că m-ai dus repede la spital când m-ai găsit. La naiba, oricine ar fi făcut la fel. Chiar și *eu* aș face atâta lucru. Dar… vreau să zic… m-ai luat la tine acasă. M-ai vizitat de trei ori pe săptămână când am fost închis la școala de corecție. Mi-ai finanțat cariera de boxer. Și sala de sport. Și, în tot timpul ăsta, eu am fost un mare nesimțit. Îmi pare rău pentru limbajul folosit, dar dacă ai o descriere mai bună, ești liber să intervii. De ce ai făcut toate astea?

Nat rămase întins așteptând să afle răspunsul. Nu-l surprindea faptul că trebuia să aștepte. Zilele acelea lui Nathan îi lua din ce în ce mai mult să vorbească. Și oricum era o întrebare grea.

Dar pauza părea să se prelungească.

— Nathan?

Niciun răspuns. Nat se ridică din așternuturi. Bătrânul stătea perfect nemișcat, cu ochii închiși. Ca și cum ar fi dormit. Ca și cum ar fi visat ceva frumos.

— Nathan?

Nat făcu doi pași în spate.

Un ciocănit la ușa de la intrare îl luă prin surprindere. Chiar dacă sunetul era estompat de distanța până la dormitorul din spatele casei. Nat se grăbi să ajungă la ușă, încă în pijamale, rugându-se să fie Wilma, infirmiera de la azil. Ea ar fi știut ce să facă.

Deschise ușa larg.

— Dumnezeule, spuse Wilma, e totul în regulă?

— Nathan e… nu știu cum e, Wilma, dar nu-mi răspunde.

— I-ai verificat pulsul?

— Nu, s-a întâmplat chiar acum, când ai bătut la ușă.

— Ei bine, atunci să mergem să vedem care-i situația.

Îl urmă pe holul mochetat. Inima lui Nat bătea atât de tare, încât putea s-o simtă în piept și s-o audă în urechi.

O văzu pe Wilma tăcută, calmă, aplecându-se deasupra lui Nathan și ținându-și degetele peste încheietura lui.

Dădu din cap spre Nat.

— E încă printre noi, spuse ea. E tot aici. Undeva. Are pulsul foarte slab. Cred că a depășit faza în care o să-l mai vezi conștient. Nu cred că se va mai trezi și nu cred că va mai vorbi prea mult de-acum înainte. Dar, pe de altă parte, nu se știe niciodată.

— Și-atunci ce să fac, Wilma?

— Nu prea ai mare lucru *de făcut,* de fapt. Doar să stai cu el. Încearcă să vezi frumusețea în acest gest, dacă așa ceva e posibil.

Fără să mai aștepte ca Wilma să termine și să plece, Nat se întinse în pat lângă Nathan. Se mută mai aproape și-și trecu un braț pe după umerii bărbatului.

— E frumos să vezi un tânăr atât de devotat bunicului său, spuse Wilma. Nu am ocazia să întâlnesc așa ceva în fiecare zi.

Telefonul

5 martie 1990

— Nat?

Auzi vocea lui Carol de pe hol.

— Ești bine?

— Da.

— Nathan e bine?

— Cred că da. Doar că nu mai este aici, cu noi.

— Of, Nat.

— Ne-a părăsit cândva în timpul nopții.

— Ar trebui să telefonăm cuiva.

— Cui?

— Doamnei de la azil, poate. Ea ne va spune ce să facem.

— Sun-o tu, da?

— Bine. O să sun imediat, spuse ea și se îndreptă spre telefonul din dormitor.

— Din bucătărie, te rog.

Fata rămase locului, uitându-se la el cu o privire nedumerită.

— Mai am nevoie de puțin timp cu el, spuse Nat. Te rog!

De ce?

7 martie 1990

Nat mijì ochii când se deschise ușa de la dormitor și lumina din hol pătrunse în încăpere. Carol băgă capul pe ușă și se uită la Nat o vreme, ghemuit în poziție fetală pe patul lui Nathan, de altfel gol. Se uită și el la ea, clipind în lumină. Părea un înger înconjurat de o aură din spate.

— Îmi fac griji pentru tine, spuse ea.

— Sunt bine.

— Pot să intru?

— Da.

Ea intră și rămase în picioare lângă pat, uitându-se în jos spre el. Nat bătu cu palma pe locul de lângă el, partea de pat care fusese a lui Nathan, și ea se întinse cu fața spre el.

— Acum că Nathan nu mai e, vrei să plec acasă?

— Nu, dacă tu nu vrei.

— Nu mai am cu ce să te ajut.

— O iau ca pe un compliment. Adică spui că nu am nevoie de niciun ajutor.

— O să rămâi aici, la el acasă?

— Da, el nu avea rude. Adică nu mai avea rude în viață. Mi-a lăsat totul mie.

— Ești norocos. Ai o casă și ceva bani.

— Aș prefera să-l am pe Nathan.

— Știu, știu că ai prefera asta, Nat.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, după care Nat spuse:

— De ce crezi c-a făcut tot ce-a făcut pentru mine?

— Aș fi vrut să ai ocazia să-l întrebi.

— L-am întrebat, de fapt, doar că nu prea ne-am sincronizat cu asta.

Stătură întinși în pat fără să mai spună nimic pentru o vreme. Nat încercă să scape de sentimentul de stângăcie pe care i-l dădea apropierea ei. Dar era un sentiment încăpățânat. Sau poate că nu se străduia el suficient.

Carol spuse:

— Am vreo câteva teorii. Vrei să le auzi?

— Sigur. De ce nu?

— Mai întâi, cred că a fost vorba de cât de multe a făcut bunicul lui pentru el. Știai că bunicul lui practic l-a crescut după ce tatăl lui a murit?

Nat clipi o dată sau de două ori.

— Nu, n-am știut asta. Tatăl lui a murit? Când?

— Când avea Nathan doisprezece ani.

— De unde știai lucrul ăsta? L-am cunoscut pe Nathan mai bine ca tine. Vreau să spun că mult mai mult timp. Și nu am știut asta. Tu de unde ai știut?

Pauză. Ca și cum ea ar fi așteptat ca el să-și dea seama singur.

— L-am întrebat, spuse ea, apoi, depășind momentul de stânjeneală, continuă: Și poate că făcea chestia aia pe care o fac oamenii. Când știu cum trebuie să fie când ai cu adevărat nevoie de ajutor și îl primești, așa că fac și ei la fel pentru alții. În plus… și nu spun asta ca să-l critic, Nat, știi că n-aș face niciodată așa ceva, dar Nathan a fost contabil toată viața lui. Prima lui căsnicie a fost nefericită. A doua s-a terminat cu un divorț. Avea aproape cincizeci de ani când te-a găsit în pădure. Era chiar în jurul vârstei aceleia când oamenii încep să se întrebe dacă viețile lor se desfășoară chiar așa cum și-ar dori de fapt. Cred că-și dorea pur și simplu ca viața lui să însemne ceva mai mult.

— Pot să înțeleg lucrul ăsta. Dar nu pricep cum de eu puteam să fiu acel lucru în plus.

— Mulți oameni ajută pe cineva ca să simtă că fac ceva mai mult și mai bun cu viața lor. Uită-te la Maica Teresa. Uită-te cât e de fericită.

Nat trase aer în piept cu putere, ca și cum s-ar fi pregătit. Ca și cum oxigenul i-ar fi putut domoli rata crescută a bătăilor inimii.

— Mai așteaptă o vreme și apoi hotărăște-te ce vrei să faci acum. Bine? Gândește-te dacă vrei să rămâi sau să pleci.

— Bine. Sigur, spuse ea, și apoi, după un timp, adăugă: Va trebui să te ridici, știi? La un moment dat.

— O s-o fac. Mai am nevoie de puțin timp.

— Chiar? O să te ridici de unul singur? În curând?

— Da, o voi face. El așa și-ar fi dorit, așa că o voi face. În curând, o să-mi revin și-o să fac ceva de care ar fi mândru.

— Asta e drăguț. Știi deja care va fi lucrul acela?

— Mă gândesc.

— Bine, te las să te gândești.

— Mulțumesc, spuse Nat.

E posibil să fi trecut zece minute, poate vreo jumătate de oră. Era greu pentru Nat să-și dea seama. Dar la un moment dat se întinse spre telefon. Luă receptorul din furcă, de pe noptieră, fără să se ridice. Fără să se miște prea mult.

Formă un număr pe care-l știa pe de rost.

— Alo? se auzi o voce de femeie în vârstă, surprinzător de bătrână. Oare îi mai era familiară vocea aceea?

— Buni?

O tăcere lungă și bine cumpănită. Nu era ca și cum femeia putea să întrebe cine sunase. Trebuia să știe. Cuvântul acela spunea totul. Poate că fusese prea surprinsă ca să răspundă.

— Buni? Sunt eu, Nat.

Înfuriat

8 martie 1990

Nat intră în sala de sport pe la ora opt seara. Toată lumea plecase, cu excepția lui Danny. Ceea ce nu era tocmai o surpriză. Nat plănuise intenționat ca lucrurile să se petreacă așa.

Danny lovea într-un sac greu de box, cu spatele la Nat. Care știa că băiatul trebuia să fi auzit ușa grea închizându-se în urma lui. Dar nu se întoarse. Oh, era un puști solid, nu glumă. Așa cum se antrena, doar cu boxerii pe el, părea că deja era foarte aproape de categoria supergrea. Și probabil că nu avea mai mult de paisprezece ani. Nu cu mult mai mult, oricum.

— Danny.

— Ce vrei, Nat? spuse băiatul fără să se întoarcă, fără să rateze vreo lovitură; nu e de mirare că Little Manny îi tot spunea că puștiul acesta îi amintea de Nat.

— De fapt, mă cheamă Nathan.

Danny se opri din lovit sacul de box. Îl ținu pentru o clipă și se uită peste umăr.

— Ei bine, știu asta, spuse el. Dar ți se spune Nat.

— Nu mi se mai spune așa. Acum sunt Nathan.

— A, și deci acum sunt penalizat pentru că n-am știut asta, când, de altfel, de unde aș fi putut să știu?

— Nu sunt supărat, îți spun doar cum stau lucrurile.

— Asta nu complică situația pentru Nathan cel mai bătrân?

— Nathan cel mai bătrân s-a dus acum. A murit.

— Oh, îmi pare rău, Nat. Adică, Nathan. E păcat.

— Da, spuse Nat, și mie îmi pare rău. Hai, treci în ring cu mine. Vreau să văd de ce ești în stare.

Nat se duse la rafturile cu echipamente și dădu jos o pereche de apărători de mâini. Când se întoarse, văzu că Danny nu se mișcase din loc. Stătea pur și simplu lângă sacul de box, cu mâinile înmănușate atârnând de o parte și de alta a corpului. Uitându-se la Nat.

— Ce e? întrebă Nat.

— Vin aici de aproape doi ani de zile și n-ai vrut până acum să vezi de ce sunt în stare.

— Ei bine, în seara asta vreau să văd.

Nat trecu printre sfori și intră în ring.

Danny păru să se gândească, preț de câteva clipe, la situația dată. Apoi ridică din umeri și se aplecă și el să treacă printre sfori. Așteptă răbdător până când Nat își puse apărătorile pe mâini, le ridică în poziție și dădu startul.

— În regulă, acum poți să lovești.

Danny începu să lovească mai încet. Prea încet. Tehnic vorbind, loviturile lui erau în regulă, dar erau prea slabe așa cum le simțea Nat în apărători le sale. Ca și cum Danny l-ar fi tratat ca pe un obiect din porțelan.

— Știi care-i problema ta? întrebă Nat.

Danny nu mai lovi. Rămase nemișcat în ring, cu mâinile blocate în poziție de luptă. Ca și cum cineva tocmai îl lovise *pe el.* Cu fața blândă. Prea de treabă, își spuse Nat. Prea amabil. Cel puțin pentru genul acela de sport.

— Ca boxer?

— Da, ca boxer.

— Nu știam că *am vreo problemă.* Little Manny crede că sunt bun.

— Vrei să auzi părerea mea sau nu?

Danny lăsă să-i cadă brațele pe lângă corp.

— Bine. Care-i problema mea?

— Pasiunea.

— Pasiunea?

— Da. Pasiunea. Adică… unde-i a ta?

— Credeam că pasiunea e o chestie așa… între un băiat și iubita lui.

— Ăsta este un alt gen de pasiune și nu e cel despre care vorbesc eu acum. Eu vorbesc despre emoție. Foc. Furie. Despre asta! strigă Nat, iar Danny se feri ca și cum cineva tocmai ar fi tras un foc de armă lângă urechea lui. Asta lipsește. Furia.

— Și pe cine ar trebui să fiu furios?

— Trebuie să existe cineva. Ce zici de mine? Am refuzat să te antrenez.

— A fost alegerea ta. Nu vrei să lucrezi pe gratis.

— Și chestia asta nu te-a înfuriat?

— Nu, doar că nu-mi place așa de mult de tine.

— Bine, hai să încercăm altfel. Pe cine ai fi furios dacă *ai fi* genul de tip căruia îi sare țandăra?

Danny încercă să se scarpine la nas cu mănușa, dar renunță rapid.

— Pe tata, cred. Pentru că și-a luat tălpășița înainte să mă nasc eu. Și pe mama. Pentru că, atunci când m-a lăsat la bunica, a zis c-o să se întoarcă după câteva săptămâni și că o să locuim din nou împreună. Dar a venit doar într-o vară și în câteva weekenduri și n-am mai stat împreună de-atunci.

— Ha! Asta numești tu poveste tristă? Mama mea ar fi putut să mă lase la casa bunicii mele, dar în loc să facă asta, m-a abandonat în pădure, sub un teanc de frunze. Să mor. În octombrie.

Danny dădu neîncrezător capul pe spate.

— Și-atunci cum se face că ești aici?

— Noroc chior. Nathan era la vânătoare cu câinele lui și câinele mi-a simțit mirosul înainte să mor înghețat.

— Îmi spui baliverne?

Nat ridică apărătoarea de la mâna dreaptă, ca la tribunal.

— Jur că e adevărat. Am tăieturile din ziar care să dovedească asta.

Danny se holbă o clipă sau două la apărătoarea de mâini. Apoi îl privi pe Nat direct în ochi.

— Bine. Deci povestea ta este mai tristă ca a mea. Fie. Dar povestea mea rămâne povestea mea. Chiar dacă altcineva a avut parte de ceva mai rău. Ce-am pățit eu e destul de rău și-așa. Știi?

Nat făcu doi pași în față. Era acum aproape nas în nas cu băiatul. Ridică din nou apărătorile de mâini.

— Atunci de ce nu… te… – și strigă cât putu de tare – înfurii?

Danny îl lovi cu putere în apărătoarea dreaptă. Nat, care încă nu era complet stabil pe picioarele sale, sfârși culcat pe spate, cu capul lovindu-se zdravăn de saltea.

Se uită în sus la fața îngrozită a lui Danny.

— Nat! Ești bine? Te-am lovit?

— Sunt bine, puștiule, nu sunt un ou.

— Little Manny a spus să ai grijă la cap.

— Doar la partea dreaptă. Spatele capului e la fel de tare ca al oricui altcuiva. Mai tare ca al altora. Poți să te dai puțin la o parte, ca să mă pot ridica?

Danny făcu un pas în spate și-i întinse un braț lui Nat.

— Știu să mă ridic și singur, spuse Nat.

Se rostogoli și se ridică în picioare.

— Sigur ești bine? îmi pare rău, Nat. Adică, Nathan.

— *Să nu-ți* pară rău. *Niciodată* să nu-ți pară rău pentru furia ta din ring. Acum, lovitura de adineauri a fost bună. Mai arată-mi câteva la fel.

Epilog

31 decembrie 1999

În clipa în care Nat ieși din lift și ajunse în holul hotelului, îl zări pe Danny în mulțime. Nici nu era greu. Mai întâi de toate, era cu un cap mai înalt decât restul lumii. Apoi, îl văzuse și el pe Nat și începuse să sară-n sus și-n jos ca un copilaș, fluturându-și brațele cu putere.

— Vreau să merg *cu tine,* spuse Danny în clipa în care Nat îl ajunse din urmă.

Era în mijlocul unei mulțimi de antrenori, manageri și promoteri, care întoarseră toți privirea către Nat când Danny vorbi.

— Cum? Nu mergem toți cu limuzina?

Vick, unul din cei doi manageri ai lui Danny, spuse:

— Au trimis două limuzine. Suntem nouă persoane, așa că au trimis două. Credeam că ne putem înghesui…

— Sau am fi putut face rezervări la Mandalay și nu ar mai fi trebuit să ne batem capul deloc cu limuzinele, spuse Nat.

— Da, da, sigur, spuse Vick. Dacă lucrurile ar fi diferite, n-ar mai fi la fel.

Îi zori spre ușile de la intrarea în hotel, ținute deschise pentru ei de portari în uniformă. Afară pe trotuar, unde două limuzine negre stăteau aliniate lângă bordură, ușile mașinilor erau ținute tot deschise de alți angajați în uniformă.

Mike, unul dintre antrenori, spuse:

— Atunci ne împărțim: cinci și patru. Iar Nathan poate merge cu limuzina lui Danny.

— Nu, spuse Danny și toți ochii se întoarseră spre el. Vreau să merg într-o limuzină cu Nathan. Doar cu Nathan.

Vick dădu ochii peste cap.

Nat spuse:

— Ar trebui să mergi cu antrenorii tăi, Danny.

Danny puse o mână pe pieptul lui Nat și-l împinse câțiva pași, departe de urechile mulțimii.

— Faza e, spuse el încet, cu fața aproape de a lui Nat, că eu tot pe tine te consider antrenorul meu, cumva.

— Ei, haide, nu mă face să râd. Acum ești în cu totul altă ligă. Nici măcar nu orbităm în jurul acelorași planete.

— Nu la asta mă refer, ci la faptul că avem un istoric împreună.

Nat oftă. Trecu pe lângă Danny și se duse acolo unde stătea Vick, bătând din picior pe bordură.

— E doar emoționat, spuse Nat.

— Bine, nu contează. Cui îi pasă? Ambele mașini merg în același loc.

Apoi, cu voce tare, Vick îi spuse lui Danny:

— Ne vedem acolo, puștiule.

— Nu sunt puști! strigă Danny la el. Am douăzeci și patru de ani.

— Douăzeci și patru de ani înseamnă că *ești* puști, spuse Vick și se urcă în prima limuzină.

*

— Vreau să stau cu spatele la direcția de mers, spuse Danny, așezându-se pe scaunul care era îndreptat spre partea din spate a limuzinei și a șoferului. Vreau să văd lumea mergând invers.

— Și, mă rog, de ce?

— Nu știu. Pur și simplu așa vreau. Cât de des ai ocazia să vezi lumea mergând cu spatele?

Nat se mută de pe scaunul său îndreptat către direcția de mers și se așeză lângă Danny, uitându-se cum fâșia strălucitoare de bulevard din Las Vegas rămânea în urma lor.

— Da, cred că înțeleg ce vrei să spui, zise el.

— Cu siguranță, e un oraș bine luminat.

— N-ai mai fost în Las Vegas până acum?

— De unde până unde aș fi ajuns eu în Vegas?

— Nu știu. Poate că bunica ta era o jucătoare înrăită.

— Bunica mea nu era jucătoare înrăită.

— N-am vrut să te jignesc.

— Nici nu am luat lucrurile așa. Doar că nu era.

Danny se rezemă de spătar și privi luminile care străluceau în urma lor. Aproape hipnotizat. Apoi, spuse:

— Mi-aș dori ca ea să mai fie încă aici să poată vedea toate astea.

— Da, înțeleg ce vrei să zici. Și eu mi-aș dori ca Nathan să mai fie încă aici.

— Și Little Manny.

— Da. Și Little Manny.

— Carol se uită la meci de-acasă?

— Glumești? N-ar rata asta pentru nimic în lume. Se uită *și îl și* înregistrează.

— Dacă bunica mea și Nathan al tău și Little Manny ar fi trăit să vadă asta, chiar dacă ar fi fost prea bătrâni și bolnavi să vină aici, ar fi putut să urmărească meciul la televizor.

— Dacă ar fi avut cablu, da.

— Dacă bunica ar fi în viață, *ar avea* cablu. Și-ar *pune* HBO ca să vadă asta.

— Poate că totuși va vedea, spuse Nat. Chiar și-așa.

— Crezi?

— Nu știu. Să spun drept, habar nu am. Dar de ce să nu gândești pozitiv într-o anumită situație? Câtă vreme nu putem ști sigur.

— Da. Poate. Sper. Apropo. De vorbit despre ce nu putem ști sigur. Ce crezi că se va întâmpla la miezul nopții ăsteia? Crezi că avioanele vor cădea de pe cer și genul ăsta de nebunii? Și că nu va mai fi electricitate, nici apă, și toate centralele nucleare se vor topi, ori așa ceva? Crezi că întreaga lume se va duce de râpă după porcăria aia cu computerele Y2K[4]?

Nat zâmbi în sinea lui. Știa că Danny rostise acum cuvinte cât pentru o lună întreagă. Și mai știa că asta însemna totodată că băiatul era agitat.

— Nu, răspunse el, nu cred asta.

— De ce nu?

— Nu știu. Pur și simplu nu cred. Nu cred că va fi mare scofală.

— Nu crezi că oamenii se vor duce să scoată bani de la bancomate și le vor găsi stricate și închise? Ai paria că așa ceva nu se va întâmpla?

— Nu sunt genul care pune pariuri, Danny.

— Cum? N-ai pus câțiva dolari pe mine în seara asta?

— Ba da, sigur că da. Dar nu e același lucru. Nu e un pariu adevărat. E un lucru cert.

Danny zâmbi cu gura până la urechi.

Apoi ceva îi atrase atenția pe geamul mașinii și se aplecă în față, degetele sale lipindu-se de geam transpirate de emoție.

— Uite, Nathan! Uite!

Nat se aplecă și încercă să vadă peste Danny. Chiar înainte ca șoferul să intre pe aleea circulară a hotelului, Nat zări ce văzuse Danny.

Numele tânărului era scris cu litere aprinse de neon pe frontispiciul hotelului.

Mandalay Bay Resort & Casino prezintă
Live în această seară
Diego Garda versus Daniel Lathorp

Mai era un rând dedesubt, dar acum limuzina dădea ocol fântânii și semnul dispăru din raza vizuală a lui Nat.

— La naiba, spuse Danny, părând cu adevărat speriat. Mi s-au înmuiat picioarele. Îți vine să crezi ce tocmai am văzut?

— Ce? Nu credeai c-or să te pună pe afiș?

— Ba nu, știam c-o vor face. Dar îți vine *să crezi?*

— Dap, ăsta este momentul tău, Danny. Ești parte din spectacol.

*

— Ai câteva ultime cuvinte pentru mine, Nathan?

— Nu ești pe moarte, Danny. Dar da, am.

Îl luă pe Danny de cot și-l trase într-un colț al vestiarului

uriaș. Departe de mulțimea care-i înconjura.

— Mai întâi de toate, te invidiez atât de tare, c-aș putea să mor aici, pe loc. Și, în același timp, sunt atât de bucuros, c-aș putea să mai mor o dată. De două ori în aceeași seară. Dar nu neapărat în această ordine. Dar lucrul cel mai important pe care vreau să ți-l spun este că în seara asta sunt mândru de tine.

Danny se încruntă.

— Și dacă nu câștig?

— Nu e condiționat de faptul că ai câștiga sau nu.

— Nu știu ce înseamnă cuvântul ăsta.

— Condiționat? Înseamnă că nu depinde de asta. De asta îți și spun lucrurile astea acum. Pentru că acum sunt mândru de tine. Sunt mândru că ai ajuns atât de departe. Și pentru cine ești. Și pentru cum ai reușit asta.

Se auzi o bătaie în ușă.

O voce din partea cealaltă strigă:

— Două minute!

Amândoi se uitară preț de o clipă la ușă. Ca și cum s-ar fi așteptat să se întâmple ceva.

Apoi, Danny spuse:

— Mulțumesc, Nathan. Aș vrea să fi putut fi în colțul acela cu mine.

— Dar știi că nu pot. Însă voi fi în spatele tău. Tot timpul. Dar nu vreau să te gândești la asta. Doar să știi că sunt acolo, în spate, dar să-i acorzi toată atenția ta lui Mike. Între runde, când o să fii la colț, nu mai există nimeni pe lume, cu excepția lui Mike. Când sună din nou clopoțelul, nu mai există nimeni pe lume, cu excepția lui Garcia. Sunt chiar în spatele tău. Dar nu-ți împărți atenția.

— Bine, Nathan, n-o s-o fac. Nathan? E în regulă să fiu speriat?

— Dacă n-ai fi aș crede că nu înțelegi nici pe jumătate din ce se întâmplă aici. Dar o să te descurci. Acum mă duc acolo. Și o să te văd cum ieși în ring. Să intri ca și cum ăla ar fi locul tău, mă auzi?

Nat întinse pumnii și Danny îi lovi ușor cu ai lui, cum fac boxerii în mijlocul ringului.

— Mulțumesc, Nathan. Tot n-am idee de ce ai făcut tot ce ai făcut pentru mine, dar îți mulțumesc.

*

Chiar și spinarea lui Danny trădează teama, își spuse Nat.

Urmări din spate cum Danny deschise gura pentru ca Mike să-i pună protecția dentară.

Apoi îl urmări dând din cap. Din nou. Și din nou.

Ce-ar fi putut să-i mai spună Mike din ce nu-i spusese de o sută de ori deja?

Câteva secunde mai târziu, Danny încălcă regulile. Se uită peste umăr și avu un contact vizual cu Nat.

Nat îi făcu cu ochiul și zâmbi. Apoi îi arătă din nou spre Mike. Ca să-i spună să-și îndrepte atenția asupra lui.

Din nou, ochii și capul lui Danny se întoarseră către antrenor.

Nat își scoase portofelul din buzunarul din față. Întotdeauna își ținea portofelul în față la orice fel de eveniment sportiv legat de box. Nu era cea mai de încredere mulțime din lume acolo. Dacă pierdea câțiva dolari n-ar fi fost sfârșitul lumii. Și oricum nu avea carnet de șofer.

Dar talismanul era unic. Și nu avea de gând să-l piardă, dacă putea evita asta.

Scoase fotografia din portofel. O pusese în țiplă, ca să-și poată trece degetul mare peste ea fără s-o uzeze sau s-o murdărească. Chiar dacă avea palmele un pic asudate.

Cum erau în seara aceea.

Simți o prezență în spatele lui și întoarse capul. Vick se uita peste umărul lui.

— Cine e? Bunicul tău?

— Ceva de genul ăsta, da.

Când Vick nu mai adăugă nimic, Nat spuse:

— Este talismanul meu norocos. L-am avut cu mine la fiecare meci pe care l-a disputat Danny. Și la amatori, și la profesioniști.

— Da? Ei bine, la modul general, eu nu pun prea mare preț pe noroc. Dar dacă puștiul a ajuns așa departe, zic să-l păstrezi.

După care se îndepărtă din nou, ceea ce era bine.

Pentru că-i dădea lui Nat ocazia să spună ceea ce rostea de fiecare dată înainte de meciurile lui Danny. Încet. Șoptit. Dar mereu cu voce tare.

— Dacă ai vreun pic de influență acolo unde te afli, Nathan, ăsta ar fi un moment bun s-o folosești.

Își puse din nou fotografia în portofel când clopoțelul sună.

Catherine Ryan Hyde, născută în 1955 în Buffalo, statul New York, este romancieră și autoare de proză scurtă. Provine dintr-o familie de scriitori, însă i-a fost dificil să debuteze, reușind să-și publice prima povestire după ce textele ei fuseseră respinse de nu mai puțin de 122 de ori.

Primul său roman, *Funeral for Horses*, a apărut în 1997, dar succesul de public și de critică l-a cunoscut în 1999, cu *Dă mai departe* (Pandora M, 2016), tradus în peste douăzeci de limbi și ecranizat în anul 2000, cu Kevin Spacey, Helen Hunt și Haley Joel Osment în rolurile principale. Ulterior, a publicat alte 24 de romane, multe dintre ele bestselleruri, printre care se numără *Love in the Present Tense, Diary of a Witness, Walk Me Home* și *Say Goodbye for Now*.

Multe dintre povestirile ei au fost nominalizate la Best American Short Stories, The O. Henry Award și The Pushcart Prize.

Când nu scrie, lui Catherine îi place să facă fotografii și să meargă în excursii. O puteți urmări pe www.catherineryanhyde.com.

CATHERINE RYAN HYDE

Nathan McCann duce o viață confortabilă, dar nu tocmai interesantă alături de soția lui, Flora, și de cel mai bun prieten al lui, retrieverul Sadie. Într-o dimineață rece de octombrie, Nathan merge cu Sadie în pădure și descoperă un bebeluș abandonat într-o grămadă de frunze.

Întâmplarea aceasta îi schimbă pentru totdeauna viața lui Nathan. El își dorește să păstreze copilul, însă autoritățile descoperă că bunica bebelușului trăiește și îi încredințează ei custodia. Nathan se desparte cu greu de copil, rugând-o pe bunică să-i promită că, la momentul potrivit, îi va spune băiatului cine l-a găsit în pădure.

Trec mulți ani fără niciun semn din partea copilului, iar Nathan s-a împăcat deja cu gândul că nu-l va revedea niciodată. Dar, într-o bună zi, la ușa casei lui apare un adolescent furios cu o valiză în mână. Și nu e nici pe departe băiatul pe care și l-a închipuit în toți acești ani de așteptare.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0557-1
9 786064 005571

TREI

{1} Legenda spune că în armata americană era un test pe care instructorul îl făcea ca să vadă dacă patul unui recrut era bine făcut Dacă patul era bine aranjat, moneda de 25 de cenți ricoșa de pe el.

{2} *To frost, to freeze* în limba engleză înseamnă „a îngheța".

{3} Sitcom american de succes produs de CBS.

{4} Y2K - Year 2000/anul 2000, când se presupunea că virusul mileniului va afecta computerele din lumea întreagă și va da omenirea complet peste cap.